

Vốt Thái Nhân

Thuận Khiết Tích Tiểu Long

[Dịch] Vớt Thi Nhân

Thuần Khiết Tích Tiểu Long

DTV EBOOK

#TÁCĐẠITHẦN #linhdị #nãoto

MỘT SẢN PHẨM CỦA TEAM ĐẬU PHỘNG, FREE 200 CHƯƠNG
ĐẤU, MẠI DÔ MẠI DÔ

=====

Người biết quý đáng sợ, quý biết lòng người độc ác.

Đây là một cuốn tiểu thuyết kinh dị truyền thống.

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện [Dịch] Vớt Thi Nhân!

Mục lục

- [Chương 1 -](#)
- [Chương 2 -](#)
- [Chương 3 -](#)
- [Chương 4 -](#)
- [Chương 5 -](#)
- [Chương 6 -](#)
- [Chương 7 -](#)
- [Chương 8 -](#)
- [Chương 9 -](#)
- [Chương 10 -](#)
- [Chương 11 -](#)
- [Chương 12 -](#)
- [Chương 13 -](#)
- [Chương 14 -](#)
- [Chương 15 -](#)
- [Chương 16 -](#)
- [Chương 17 -](#)
- [Chương 18 -](#)
- [Chương 19 -](#)
- [Chương 20 -](#)
- [Chương 21 -](#)
- [Chương 22 -](#)
- [Chương 23 -](#)
- [Chương 24 -](#)
- [Chương 25 -](#)
- [Chương 26 -](#)
- [Chương 27 -](#)
- [Chương 28 -](#)
- [Chương 29 -](#)
- [Chương 30 -](#)
- [Chương 31 -](#)
- [Chương 32 -](#)
- [Chương 33 -](#)

- [Chương 34 -](#)
- [Chương 35 -](#)
- [Chương 36 -](#)
- [Chương 37 -](#)
- [Chương 38 -](#)
- [Chương 39 -](#)
- [Chương 40 -](#)
- [Chương 41 -](#)
- [Chương 42 -](#)
- [Chương 43 -](#)
- [Chương 44 -](#)
- [Chương 45 -](#)
- [Chương 46 -](#)
- [Chương 47 -](#)
- [Chương 48 -](#)
- [Chương 49 -](#)
- [Chương 50 -](#)
- [Chương 51 -](#)
- [Chương 52 -](#)
- [Chương 53 -](#)
- [Chương 54 -](#)
- [Chương 55 -](#)
- [Chương 56 -](#)
- [Chương 57 -](#)
- [Chương 58 -](#)
- [Chương 59 -](#)
- [Chương 60 -](#)
- [Chương 61 -](#)
- [Chương 62 -](#)
- [Chương 63 -](#)
- [Chương 64 -](#)
- [Chương 65 -](#)
- [Chương 66 -](#)
- [Chương 67 -](#)
- [Chương 68 -](#)
- [Chương 69 -](#)

- [Chương 70 -](#)
- [Chương 71 -](#)
- [Chương 72 -](#)
- [Chương 73 -](#)
- [Chương 74 -](#)
- [Chương 75 -](#)
- [Chương 76 -](#)
- [Chương 77 -](#)
- [Chương 78 -](#)
- [Chương 79 -](#)
- [Chương 80 -](#)
- [Chương 81 -](#)
- [Chương 82 -](#)
- [Chương 83 -](#)
- [Chương 84 -](#)
- [Chương 85 -](#)
- [Chương 86 -](#)
- [Chương 87 -](#)
- [Chương 88 -](#)
- [Chương 89 -](#)
- [Chương 90 -](#)
- [Chương 91 -](#)
- [Chương 92 -](#)
- [Chương 93 -](#)
- [Chương 94 -](#)
- [Chương 95 -](#)
- [Chương 96 -](#)
- [Chương 97 -](#)
- [Chương 98 -](#)
- [Chương 99 -](#)
- [Chương 100 -](#)
- [Chương 101 -](#)
- [Chương 102 -](#)
- [Chương 103 -](#)
- [Chương 104 -](#)
- [Chương 105 -](#)

- [Chương 106 -](#)
- [Chương 107 -](#)
- [Chương 108 -](#)
- [Chương 109 -](#)
- [Chương 110 -](#)
- [Chương 111 -](#)

Chương 1 -

“Mấy đứa nhỏ, ăn cơm nào, hú hú hú hú ~”

Thôi Quế Anh mang chiếc tạp dề, tay trái cầm bát, tay phải cầm muống, vừa hô to vừa gõ vào mép vại cháo.

Ngồi cạnh bên, Lý Duy Hán đang nhồi thuốc lá vào ống tẩu thuốc đá một cái vào miệng của người phụ nữ, tức giận mắng:

“Đầu óc bà bị nước vào rồi à, gọi lợn con à?”

Thôi Quế Anh liếc nhìn chồng mình một cái rồi đặt mạnh chồng bát xuống trước mặt ông ta, mắng:

“Phi, lợn còn không náo loạn bằng chúng nó, cũng không ăn bằng chúng nó!”

Dưới tiếng gọi, một đám trẻ từ ngoài chạy vào, trong đó có bảy đứa con trai, bốn đứa con gái, đứa lớn nhất mười sáu tuổi, đứa nhỏ nhất mới ba tuổi.

Lý Duy Hán và vợ có bốn con trai và một con gái, sau khi các con lớn lên thì chia nhà ra ở, bình thường chỉ có nhà con trai cả ở gần sẽ để cặp song sinh ba tuổi ở đây nuôi.

Nhưng cứ đến kỳ nghỉ hè, không biết là vì tiện lợi hay là cảm thấy mình ăn thiệt thòi khi chưa được hưởng lợi từ cha mẹ, tóm lại là tất cả đều sẽ đưa con cái đến đây.

Đã nhận của con trai cả rồi thì những gia đình khác cũng không thể không nhận, thế là chỉ một thoáng đã lập tức biến ngôi nhà thành trường học rồi.

Hai vợ chồng chưa kịp thưởng thức hết sự ngọt ngào của việc cháu con đầy nhà thì mấy cái vại gạo trong nhà đã sắp cạn đấy.

Tục ngữ có câu “Con trai lớn ăn sập nhà cha”, mà giờ tính cả con gái thì đều đang tuổi lớn, ăn rất khỏe, mỗi đứa bụng đều như cái vục thẳm, nhà Thôi Quế Anh mỗi bữa ăn đều phải dùng vại để đựng món chính đấy, hơn nữa một vại còn chưa đủ, trên bếp vẫn còn hâm nóng cả một nồi.

Hai vợ chồng tuy đã có cháu nội cháu ngoại, nhưng tuổi vẫn chưa lớn, theo quy định của nông thôn hiện tại, trừ khi bị bệnh nằm liệt giường mất khả năng lao động, nếu còn sức xuống ruộng thì dù có già đi nữa cũng không có quyền hưởng lộc ăn uống từ con cái.

“Đừng tranh giành, đừng tranh giành, quỷ chết đói đầu thai à, xếp hàng đi!”

Mấy đứa trẻ cầm bát đến nhận cháo, Thôi Quế Anh chịu trách nhiệm múc cháo.

Người cuối cùng là một cậu bé mười tuổi, cậu bé mặc quần yếm bằng vải bò, chân mang dép thời thượng, làn da trắng nõn, vẻ mặt e lệ.

So với những anh chị em xung quanh chơi đến bản thủ còn hít mũi khịt khịt thì cậu bé có chút khác biệt.

“Tiểu Viễn Hâu, lại đây, con ăn ở đây này.”

“Cảm ơn bà nội.”

Thôi Quế Anh cười, vuốt đầu đứa trẻ, nó là đứa cháu ngoại duy nhất trong đám cháu nội, cháu ngoại đông đúc này, nhưng hiện tại thì không tính nữa.

Đứa trẻ tên là Lý Truy Viễn, mẹ nó là con gái út của Thôi Quế Anh, là sinh viên đại học đầu tiên trong lịch sử của thôn Tư Nguyên.

Con gái út thi đậu vào đại học thành phố, sau khi tốt nghiệp thì ở lại Thành phố làm việc, cũng là do tự mình tìm bạn trai, trước khi kết hôn đã đưa bạn trai về nhà một lần, đó là một người thành phố da trắng thịt mịn, ôn tồn lễ độ.

Hình dáng cụ thể thì không nhớ rõ lắm, bởi vì ngày hôm đó, hai vợ chồng Thôi Quế Anh rất e dè trước mặt con rể, không dám nhìn kỹ.

Sau đó con gái mang thai, sinh được một đứa con trai, đường xa việc bận nên từ ngày tốt nghiệp đi làm, hàng tháng con gái đều không ngừng gửi tiền về cho cha mẹ.

Tiền gửi trước khi kết hôn, hai vợ chồng Lý Duy Hán đều cất đi, bốn người con trai lấy vợ, bọn họ kiên quyết nhẫn nhịn không động đến một đồng nào, chờ đến khi con gái đưa con rể về nhà thì Lý Duy Hán gửi lại cả tiền sinh lễ mà con rể đưa, còn thêm cả tiền con gái nữa.

Ban đầu muốn cứng rắn hơn, thêm vào một ít cho gia đình, nhưng trước khi bốn người con trai kết hôn, dù hai vợ chồng có cố gắng thắt lưng buộc bụng cũng không thể vắt ra được một giọt dầu nào.

Chuyện này, khiến hai vợ chồng luôn cảm thấy áy náy, tiền con gái cho lại cho con gái, chẳng khác nào lúc xuất giá, cha mẹ không bỏ ra gì cả, thật là xấu hổ.

Còn về tiền con gái gửi mỗi tháng sau khi kết hôn, hai vợ chồng cũng đều cất đi, mấy đứa con trai bị vợ của mình xúi giục dùng đủ loại lý do muốn lấy số tiền này nhưng đều bị Lý Duy Hán mắng cho một trận.

Cách đây nửa tháng, con gái nhờ một người mặc quân phục đưa con trai đến, mang theo một bức thư và một khoản tiền, trong thư nói hiện giờ đã ly hôn, công việc gần đây có một số thay đổi, chỉ có thể tạm thời gửi con trai cho cha mẹ nuôi một thời gian.

Con gái còn nói trong thư, sau khi ly hôn, cô đã đổi họ cho con trai thành họ của mình, đứa cháu ngoại này lập tức trở thành cháu đích tôn.

Đến nông thôn, Lý Truy Viễn không những không hề khó chịu mà còn nhanh chóng hòa nhập, cả ngày theo mấy anh trai chạy vòng vòng trong thôn, chơi đến vui vẻ.

Bữa ăn chính hôm nay là cháo khoai lang, ăn có vị ngọt, nhưng không no lâu, chỉ là để tiêu, dù ăn vài bát, bụng căng tròn nhưng chỉ cần chạy nhảy một lúc thì ngay lập tức lại thấy đói.

Chương 2 -

Hơn nữa, cháo khoai lang và khoai lang luộc, ăn nhiều, ăn lâu, thực sự sẽ làm tổn thương dạ dày, dù không đói bụng mà nhìn thấy chúng, dạ dày sẽ bắt đầu tiết ra nước chua.

Lý Truy Viễn lại không ngán, cậu bé khá thích cảm giác “căn tin lớn” này, hơn nữa đủ loại dưa muối, nước chấm do Thôi Quế Anh làm cũng rất hợp khẩu vị của cậu.

“Bà nội, hôm nay sao không đi nhà ông râu quai nón ăn tiệc à?”

Người hỏi là con trai của chú hai, tên gọi là Hồ Tử, năm nay chín tuổi.

Thôi Quế Anh dùng đuôi đũa gõ đầu Hồ Tử, mắng: “Đứa nhỏ ngu ngốc này, đó là chuyện khi nhà người ta mất mẹ mới tổ chức, con muốn người ta tổ chức tiệc mỗi ngày à?”

Hồ Tử vừa che đầu vừa nói: “Sao không được, tổ chức mỗi ngày tốt biết bao.”

“Đứa nhỏ ngu ngốc này nói bậy gì đó, nhà người ta dù muốn tổ chức thì làm sao có nhiều người chết xếp hàng mỗi ngày được.”

“Bốp!” Lý Duy Hán dùng đũa gõ mạnh vào bàn, mắng: “Bà lớn rồi mà nói chuyện vô lý gì vậy.”

Thôi Quế Anh cũng nhận ra mình lỡ lời, nhưng không phản bác chồng mà dùng muống múc một miếng nước chấm đưa vào bát cháo của Lý Truy Viễn bên cạnh, trong nước chấm có thêm chút đậu phộng xay nhuyễn và một chút thịt băm, muống vừa rồi của bà đều có cả hai thứ đó.

Lý Truy Viễn dùng đũa khuấy vài cái, nước chấm loãng ra, trên cháo nổi lên mấy miếng thịt băm trắng nõn.

Đám trẻ tinh mắt, lại rất kiên trì trong việc “không sợ thiếu mà sợ không bằng nhau”, Hồ Tử lập tức nói: “Bà nội, con cũng muốn ăn thịt, là loại thịt trong bát của anh Viễn ấy!”

“Bà nội, con cũng muốn.”

“Con cũng muốn.”

Mấy đứa trẻ khác cũng hưởng ứng.

“Đi đi đi!” Thôi Quế Anh tức giận mắng chúng, “Em trai, em gái không hiểu chuyện ồn ào thì thôi, Phan Hầu, Lôi Hầu, Anh Hầu mấy đứa lớn tuổi làm anh làm chị mà cũng hùa theo, ngoan ngoãn một chút, đồ ăn hôm nay đều là dùng tiền mẹ của Tiểu Viễn Hầu mua đấy, ba mẹ các con không đưa một hạt gạo nào cho bà nội, còn dám tranh giành với người ta!”

Phan Tử, Lôi Tử và Anh Tử hơi xấu hổ cúi đầu, mấy đứa nhỏ hơn thì nhìn nhau cười cười rồi cũng bỏ qua chuyện này.

Bà nội không phải là không ám chỉ, chúng cũng đã truyền đạt cho gia đình, nhưng ba mẹ đều bảo chúng làm ngơ.

Lúc này, con trai cả năm nay tám tuổi của nhà chú ba, tên là Thạch Đầu, hỏi: “Vậy Tiểu Hoàng Oanh có còn ở đó không?”

Thôi Quế Anh hỏi: “Tiểu Hoàng Oanh là ai?”

Hồ Tử trả lời: “Bà nội, Tiểu Hoàng Oanh là người hôm qua nhảy múa hát ở nhà ông râu quai nón, hát hay lắm, nhảy cũng đẹp lắm.”

“Thật à.” Hôm qua Thôi Quế Anh ở nhà bếp phụ rửa chén, bận rộn đến nỗi chân không chạm đất, nào có thời gian rảnh rỗi đi xem đoàn đội tang lễ biểu diễn sau khi ăn cơm.

Chồng bà - Lý Duy Hán cũng không đi, viện lý do là đi chèo thuyền, thực ra thì ở nhà, lý do không đi là vì ngại, dù sao cũng đã để Phan Tử, Lôi Tử dẫn Viễn Tử, Hồ Tử, Thạch Đầu đi ăn tiệc rồi, người lớn như ông đi ăn nữa thì sẽ rất mất mặt.

Năm đứa trẻ không chỉ ăn mà còn mang về không ít, đặc biệt là mấy món ăn cứng được phân theo đầu người trên bàn ăn, Lý Truy Viễn học theo những anh trai, dùng giấy nhựa đỏ trải bàn ăn, xé một mảnh rồi dùng để gói thức ăn lại.

Về đến nhà lại chia cho mấy đứa em không đi ăn tiệc, nhìn mấy đứa em ăn, chúng liền cảm thấy mình như một vị tướng chiến thắng trở về.

Lôi Tử nói: “Hát thật hay, người cũng đẹp, cô ấy bảo chúng ta gọi cô ấy là Tiểu Hoàng Oanh.”

Phan Tử gật đầu: “Người rất tốt, người xinh đẹp, quần áo cũng đẹp, sau này mình muốn cưới người như cô ấy.”

Thôi Quế Anh cúi đầu hỏi Lý Truy Viễn bên cạnh: “Tiểu Viễn Hầu, có phải vậy không?”

“Ừm.” Lý Truy Viễn bỏ đũa xuống, gật đầu, “Xinh đẹp.”

Đoàn đội tang lễ ở nông thôn, chú trọng “lên được võ đài, xuống được bếp”.

Khi đi lễ có thể mặc áo đạo phục, niệm kinh, làm phép, tiên phong đạo cốt, dáng vẻ trang nghiêm;

Buổi trưa sau khi ăn tiệc còn phải tổ chức một buổi biểu diễn văn nghệ, hát, nhảy, xiếc, ảo thuật,... những gì có thể biểu diễn đều phải biểu diễn.

Gặp phải những người có gia sản giàu có, thích phô trương thì còn sẽ mời đoàn đội tang lễ đặc biệt tổ chức buổi biểu diễn vào

buổi tối, nhưng loại biểu diễn đó, trước khi bắt đầu, người lớn sẽ đuổi tất cả đám trẻ về nhà ngủ.

Tiểu Hoàng Oanh họ Tiêu, tên thật là Tiêu Hoàng Anh, nghệ danh là Tiểu Hoàng Oanh, tuổi thực ra không nhỏ, ba mươi mấy tuổi, đã ly hôn.

Nói về tài năng ca hát, nhảy múa, thực ra chỉ là nửa vời, nhưng cô ấy biết cách ăn mặc, quần áo cũng mặc táo bạo hợp thời trang, váy dài đen bó sát, xẻ tà cao, để lộ ra một phần đùi trắng, thêm vào đó là phần dẫn dắt thân thiện nhiệt tình...

Dùng lời nguyên rửa độc địa nhất của phụ nữ trong thôn đồng thời cũng là lời khen ngợi cao nhất để miêu tả thì đó chính là – dâm đẳng.

Chương 3 -

Hiện tại, trong thôn có rất ít nhà có ti vi, thường xuyên phải dùng ghế đầu chen chúc nhau để xem, cho nên ở nơi mà luồng gió thịnh hành chưa thổi vào rộng rãi như thôn làng thì sự “dâm dăng” của Tiểu Hoàng Oanh đối với các cô gái người phụ nữ trong thôn chính là hàng duy đã kích.

Không chỉ hút hồn đàn ông mà ngay cả mấy đứa trẻ vừa lớn cũng bị mê hoặc.

Lúc này, một bóng người xuất hiện ở cửa gian chính, đó là hàng xóm Triệu Tứ Mỹ, tính ra là “chị em” với Thôi Quế Anh đã lâu, hồi nhỏ, hai người rảnh rỗi luôn thích ngồi ở bờ nương nói chuyện phiếm.

“Ăn chưa?” Thôi Quế Anh hỏi, “Lại đây, thêm đôi đĩa.”

Triệu Tứ Mỹ vội vàng xua tay cười: “Ôi, đến nhà ai ăn nhờ cũng ngại đến nhà này, nhìn xem, nhà này toàn uống cháo loãng thôi.”

“Uống cháo này tốt cho dạ dày, tôi thích uống thứ này. Lại đây, múc cho bà một bát, vại gạo dù có cạn đến đâu thì cũng không thể thiếu phần của bà được mà nhỉ?”

“Được rồi, được rồi, tôi đã ăn rồi. Nay, bà có biết lúc nãy, người đứng đầu đoàn đội tang lễ dẫn người đến nhà ông râu quai nón gây chuyện không, nghe nói là đập phá đồ đạc suýt nữa thì đánh nhau luôn rồi.”

Thôi Quế Anh nghe vậy, lập tức cầm bát đĩa đứng dậy, vừa nhét cháo vào miệng vừa đến gần cửa: “Sao vậy? Nhà ông râu quai nón chưa thanh toán tiền à?”

“Không phải chuyện tiền công diễn mà là có người trong đoàn bị mất tích.”

“Gì, mất tích?” Thôi Quế Anh mút đũa, “Mất ai?”

“Một người phụ nữ, người mà có mùi thơm nồng nặc, hôm qua cái mông xoay tít, muốn cho cả hậu môn lộ ra ngoài đó.”

“Là Tiểu Hoàng Oanh à?” Phan Tử hỏi.

Mấy đứa trẻ khác cũng dựng tai lên nghe.

“Hình như là cô ta, chính là con điểm kia.” Triệu Tú Mỹ rất khoái chí.

“Mà mất tích như thế nào, tìm được chưa?” Thôi Quế Anh hỏi.

“Nghe nói có người thấy tối qua con điểm kia theo con trai út nhà ông râu quai nón vào khu rừng nhỏ bên bờ sông, sau đó người ta không trở về đoàn nữa, đoàn mới đến nhà người ta đòi người đó.”

“Vậy con trai nhà ông râu quai nón đâu?”

“Nó ở nhà, nhưng nói là không biết, không có chuyện đó, nhưng người trong thôn thấy rõ, chính nó và con điểm kia vào rừng.”

“Người đó đâu?”

“Ai biết được, mất tích rồi, người đứng đầu đoàn này lần này là đến đòi người, nhưng nhà râu quai nón căn chết là không thấy người, còn nói là con điểm kia tự ý bỏ trốn.”

“Vậy thì sao?”

“Râu quai nón bồi thường cho người đầu đoàn một khoản tiền, hình như không ít đâu.”

Thôi Quế Anh lập tức vỗ tay vào cánh tay của Triệu Tú Mỹ, nhướn mày: “Có chuyện rồi!”

Triệu Tú Mỹ cũng lập tức vỗ lại cánh tay của Thôi Quế Anh, nâng cằm: “Đương nhiên là có!”

Ông râu quai nón trước kia làm Phó trưởng phòng kho lương thực ở thị trấn, đó là một vị trí béo bở, bây giờ dù đã nghỉ hưu nhưng ngoài con trai út nhàn rỗi thì mấy người con trai khác đều có việc làm ở thị trấn, trong thôn này, thậm chí nhà trưởng thôn cũng không uy phong bằng.

Cho nên, có thể khiến ông râu quai nón chịu móc tiền giải quyết chuyện này thì chắc chắn là có điều khuất tất!

“Đã đưa tiền, vậy người đầu đoàn đi rồi à?”

“Đi rồi.”

“Còn người đâu, không tìm nữa à?”

“Tìm cái gì, đoàn đã lên xe tải đi biểu diễn ở nơi khác rồi.”

“Ôi.” Thôi Quế Anh lắc đầu, “Chắc là không có chuyện gì đâu.”

“Ai biết được.”

“Con người, thật là giả dối.”

“Đúng vậy.”

Nghe đến đây, Hồ Tử và Thạch Đầu đột nhiên khóc lên:

“Hu hu hu! Tiểu Hoàng Oanh ơi, Tiểu Hoàng Oanh!”

“Tiểu Hoàng Oanh của con, Tiểu Hoàng Oanh mất rồi, hu hu!”

Triệu Tú Mỹ thấy vậy, suýt nữa cười ra nước mắt, chỉ tay vào nói: “Thấy chưa, hai đứa cháu của bà, đúng là mấy đứa trẻ ngốc nghếch.”

Thôi Quế Anh liếc nhìn bà ta, nói: “Bà không có cháu gái à, ghép đôi cho nó đi?”

“Ha.” Triệu Tú Mỹ hừ một tiếng, chỉ vào Lý Truy Viễn, “Muốn kết thông gia cũng không phải là không được, phải ghép đôi với Tiểu Viễn Hầu nhà bà, để con gái Tiểu Quyên Hầu của tôi cũng có thể theo nó vào thành phố hưởng thụ.”

“Đi đi đi, đừng mơ tưởng hảo huyền.”

Lý Duy Hán đã ăn xong, mấy bà vợ vẫn còn nói chuyện phiếm, ông không hứng thú, cũng không tiện xen vào, chỉ lặng lẽ cầm ống tẩu thuốc lên rồi mở hộp diêm, nhưng bên trong lại trống rỗng.

Lý Truy Viễn bỏ đũa xuống, chạy đến chỗ hộc sau bếp, lấy một hộp diêm đưa cho Lý Duy Hán.

Lý Duy Hán không nhận mà di chuyển ống thuốc về phía Lý Truy Viễn.

Lý Truy Viễn cười, rút một que diêm, “xát xát xát”, mãi mới đánh lửa được, vội vàng dùng tay kia che chắn cẩn thận rồi di chuyển que diêm xuống ống thuốc.

Lý Duy Hán hút một hơi thật sâu rồi nhả khói, hài lòng đến mặt đầy nụ cười.

Ngày xưa, con gái út nhà ông cũng thích đánh lửa cho ông, còn nói lớn lên sẽ mua thuốc lá hộp cho ông hút.

“Phù.”

Lý Truy Viễn thổi tắt que diêm rồi vút xuống đất, sau đó dùng đế giày dẫm lên vài lần.

Phan Tử nói: “Ông nội, chiều nay chèo thuyền đi hái sen nhé?”

Lý Duy Hán liếc nhìn bữa ăn đơn điệu trên bàn, gật đầu, nói: “Lôi Tử đi cùng, mang lưới luôn, xem có thể câu được vài con cá mang về cho bà nội nấu canh không.”

Hồ Tử và Thạch Đầu nghe thấy lời này, lập tức quên mất chuyện Tiểu Hoàng Oanh, la lên: “Ông nội, con cũng đi, con cũng đi!”

Chương 4 -

Mấy đứa trẻ nhỏ hơn cũng cùng nhau la hét, sợ rằng mình sẽ bị bỏ lỡ chuyện thú vị gì đó.

Lý Duy Hán nghiêm túc nhìn quanh một vòng, mắng: “Ông nội bảo cho các con biết, trong con sông này có một loài khỉ nước, chuyên kéo người xuống nước rồi nhấn chìm làm ma chay cho nó, như vậy nó sẽ có thể đầu thai.”

Lời này đã lập tức khiến bọn trẻ sợ hãi, không dám nói gì.

Thạch Đầu không phục, hỏi: “Sao các anh lại được đi?”

Phan Tử và Lô Tử dù sao cũng là anh lớn, hiểu chuyện, sẽ giúp ông nội dọa em trai, em gái:

“Anh khỏe, khỉ nước không kéo nổi anh.”

“Anh bơi giỏi, khỉ nước không đuổi kịp anh.”

Lý Truy Viễn không bị dọa, cậu bé cũng muốn đi nhưng lại ngại ngần không dám mở miệng, chỉ có thể cúi đầu mân mê bàn tay nhỏ, thỉnh thoảng lại liếc nhìn ông nội.

Lý Duy Hán nói: “Tiểu Viễn Hầu cũng đi.”

Hồ Tử lập tức bất bình: “Không công bằng, anh Viễn chỉ lớn hơn con một tuổi.”

Thạch Đầu cũng phụ họa: “Đúng, anh Viễn còn chưa khỏe bằng con, sao đánh nhau với khỉ nước được!”

Lý Duy Hán từ từ nhả một vòng khói, đưa ra một lý do vô cùng hợp lý mà ngay cả trẻ con cũng tin:

“Tiểu Viễn Hầu là người từ bên ngoài về, loài khỉ nước ở địa phương này không biết nó.”

...

Các ngôi nhà trong thôn chủ yếu dựa vào nước mà xây lên, cửa chính hướng ra đường, cửa sau hướng ra sông.

Lúc rửa rau, giặt giũ thì chỉ cần xách đồ ra cửa sau, đi xuống vài bậc thang bằng gạch xanh là có thể đến bờ sông rồi.

Người biết lo toan thường sẽ bố trí một cái lưới ở đoạn sông gần nhà để nuôi vịt, nuôi ngỗng bên trong.

Thuyền của Lý gia được buộc vào gốc cây thị ở cửa sau, Lý Duy Hán cởi dây thừng rồi lên thuyền trước, dùng sào tre giữ thẳng bằng cho thuyền.

Phan Tử ôm cần câu, Lôi Tử cầm lưới, lần lượt nhảy lên thuyền.

Lý Truy Viễn đeo một cái giỏ tre nhỏ, được Lý Duy Hán đưa lên thuyền.

“Nào, tất cả ngồi cho vững, khởi hành nào!”

Sào tre cứ liên tục co lại rồi kéo dài trên mặt nước, thuyền cũng bắt đầu di chuyển.

Phan Tử và Lôi Tử sớm đã thành thói quen, cả hai đều nằm nghiêng trên thuyền, rất là thoải mái, Lý Truy Viễn thì ngồi thẳng lưng, nhìn mấy đám rong rêu trôi trên mặt nước và vài con chuồn chuồn bay ngang qua.

“Cầm đi, Viễn Tử.” Phan Tử đưa cho cậu bé một nắm đậu phộng rang.

Cậu ta là con nhà anh cả, nhà cũng ở gần đó nên bình thường sẽ tranh thủ về nhà lấy vài món đồ ăn vặt, nhưng mẹ cậu ta dặn

phải giấu để ăn riêng, không được chia cho người khác.

Ngược lại, mỗi khi mẹ của Lý Truy Viễn đưa cậu bé đến thì đều gửi theo một túi lớn đồ ăn vặt, bánh quy, thịt ruốc, trái cây đồ hộp này nọ, hôm trước lại gửi thêm một gói lớn, đều được Thôi Quế Anh khóa trong tủ, mỗi ngày phân phát cho tất cả đám trẻ theo định lượng.

“Cảm ơn anh Phan Tử.”

Lý Truy Viễn nhận lấy rồi cho một hạt vào miệng, loại đậu này ở địa phương gọi là “đậu nầm”, thực chất là đậu ván, chỉ cần thêm một ít gia vị rồi rang với muối, nhai sẽ rất thơm.

Có điều, Lý Truy Viễn không thích ăn loại này, quá cứng, không cắn nổi, dễ vỡ răng.

Cho nên, khi hai anh trai liên tục “răng rắc răng rắc” trong miệng còn Lý Truy Viễn thì cho một hạt vào miệng, ngậm như kẹo vậy.

“Ngày mai dù có ngàn bài hát, bay bổng trên đường ta đi; ngày mai dù có ngàn vì sao, sáng hơn trăng đêm nay.”

Phan Tử hát.

“Hát sai rồi.” Lôi Tử cười, “Không phải hát như vậy đâu.”

Phan Tử khinh thường nói: “Hừ, giỏi thì hát đi!”

Lôi Tử lẩm bẩm vài lần, gãi đầu: “Mình chỉ nhớ được giai điệu thôi.”

Lý Duy Hán đang chèo thuyền hỏi: “Hát cái gì thế, ông không hiểu.”

Phan Tử trả lời: “Ông nội, là Tiểu Hoàng Oanh hát hôm qua đó, gọi là Việt kịch.”

“Việt kịch?” Lý Duy Hán hơi ngạc nhiên, “Vừa rồi con hát Việt kịch à?”

Lôi Tử: “Không phải đâu, ông nội, là nhạc Quảng Đông, ở Quảng Đông, Hồng Kông đấy.”

“Ồ, vậy à, các con hát cho ông nghe xem xem.”

Lôi Tử: “Phan Tử không biết hát đâu, nó còn không nhớ lời bài hát, kém xa Tiểu Hoàng Oanh hôm qua.”

Thực ra, Tiểu Hoàng Oanh cũng hát không chuẩn, nhưng đối với nội địa hiện nay, chuẩn hay không chuẩn cũng không có gì khác biệt, dù sao cũng không hiểu, chỉ cần cái âm điệu tự tin đó là được.

Phan Tử chỉ vào Lý Truy Viễn, nói: “Hôm qua lúc Tiểu Hoàng Oanh hát, con thấy Viễn Tử hát theo, nó biết hát.”

Lý Duy Hán: “Tiểu Viễn Hầu, con hát cho ông nghe một đoạn xem nào.”

Lý Truy Viễn rất ngại ngùng nói: “Con chỉ biết hát một chút thôi.”

“Hát đi, hát đi.” Lôi Tử thúc giục, “Viễn Tử đừng nói là hát nhạc Quảng Đông, nó còn biết hát tiếng Anh nữa đấy.”

Lý Truy Viễn đành phải hát:

“Ngày mai dù có ngàn bài hát, bay bổng trên đường ta đi; ngày mai dù có ngàn vì sao, sáng hơn trăng đêm nay.

Con chỉ biết có vậy thôi, mẹ con thích bài hát này nên thường xuyên mở ở nhà.”

Lôi Tử khiêu khích nhìn Phan Tử: “Nghe chưa, lời bài hát sai rồi đó.”

Phan Tử lờm Lôi Tử.

Mấy anh em nói chuyện suốt một đường, thuyền cuối cùng cũng chèo đến đoạn sông rộng hơn.

Phan Tử đi giúp ông nội cầm sào, Lý Duy Hán thì bắt đầu tìm vị trí vừa sắp xếp lưới, Lôi Tử thì dựng cần câu.

Lý Truy Viễn không được phân công nhiệm vụ nên tiếp tục đeo giỏ tre nhỏ ngồi yên đó, lúc nhìn ông nội và anh trai làm việc, lúc lại nhìn mấy đám rong rêu trên mặt nước với con ếch nháy nhót trên đó.

Nhìn nhìn một hồi, Lý Truy Viễn chợt có chút nghi ngờ, nghiêng người về phía trước.

Chương 5 -

Lý Duy Hán luôn để ý đến “đứa cháu ngoại” này, thấy cậu bé như vậy thì lập tức nhắc nhở: “Tiểu Viễn Hầu, ngồi vào trong một chút, coi chừng ngã đấy!”

Lý Truy Viễn chỉ vào mặt nước phía trước hỏi: “Ông nội, anh, ở đó có một đám rong rêu màu đen.”

“Ở đâu?” Lôi Tử nhìn theo hướng ngón tay của Lý Truy Viễn, “Ừ, đúng là có màu đen.”

“Ở đâu, ở đâu?” Phan Tử ở đuôi thuyền giúp chèo sào, nhìn không rõ nên chủ động chèo sào đưa thuyền về phía đó.

Lý Duy Hán ban đầu không để ý, ông đang bận rộn tháo nút lưới, đến khi nghe thấy Lý Truy Viễn và Lôi Tử vẫn đang cãi nhai thảo luận mới ngẩng đầu nhìn về phía đó, mà chỉ một cái nhìn, ông lập tức trợn tròn mắt.

Đám màu đen đó, mảnh mai nhưng lại lan tỏa, rải rác nhưng không tách rời, đây đâu phải là rong rêu, rõ ràng là tóc người!

Lúc này, vì Phan Tử liên tục đưa thuyền về phía đó nên khiến khoảng cách với khu vực đó càng gần hơn, phần dưới nước cũng mơ hồ lộ ra, những đường nét màu đen, mấy cái nút áo màu trắng, từng đường cong uốn lượn...

Vì Lý Truy Viễn đang ngồi nên người đầu tiên nhìn thấy phần dưới nước là Lôi Tử đứng cạnh cậu bé, Lôi Tử lập tức hét lớn:

“Ông nội, đó là người, có người bị ngã xuống nước, Phan Tử, mau chèo thuyền qua cứu người đi!”

Câu chuyện về khỉ nước sớm đã không còn khiến bọn trẻ lớn tuổi như bọn chúng sợ hãi nữa, bản tính thuần phác tốt bụng

khiến chúng vô thức nghĩ rằng có người bị ngã xuống nước, phản ứng đầu tiên là phải nghĩ cách cứu người.

“Vớ vẩn!”

Lý Duy Hán đột nhiên gầm lên, người ông này vốn nghiêm khắc nhưng lại hiền từ với bọn trẻ, hiếm khi mất bình tĩnh, hiện giờ lại gân xanh nổi lên dưới lớp da chai sạn nứt nẻ, ông lập tức ném lưới đánh cá đang cầm trên tay xuống thuyền, vừa đi về phía đuôi thuyền vừa hô lớn với Phan Tử:

“Thay đổi hướng, thay đổi hướng, sào đưa đây, dừng lại gần!”

Trước đó, thuyền nhà ông đi vào đây cũng một lúc rồi, hoàn toàn không nghe thấy tiếng rơi xuống nước, mà hiện giờ ở đó lại càng yên tĩnh, làm sao cần cứu giúp, người đó chắc chắn đã chết từ lâu rồi!

Nhưng theo lẽ thường, dù gặp phải xác chết bị nước cuốn trôi thì nhiều lắm là chỉ cảm thấy xui xẻo thôi, làm sao phải sợ hãi như vậy?

Nhưng Lý Duy Hán biết rõ, lúc này chỉ có thể nhanh chóng tránh xa.

Nơi đây dựa núi sông, kênh rạch dày đặc nên chuyện chết đuối ở sông nước không phải chuyện hiếm, hầu như mỗi thôn hoặc thôn gần đó đều có một người chuyên làm việc vớt thi thể dưới nước.

Thông thường thì đây cũng không phải là nghề chính, nhưng người được chọn lại rất cố định, một là vì xui xẻo, hai là vì nhiều kiêng kỵ, những người không có truyền thừa nghề nghiệp thì thực sự không muốn chạm vào việc này.

Thôn Tư Nguyên có một người vớt xác, tên là Lý Tam Giang, tính theo thế hệ, thì Lý Duy Hán còn phải gọi ông ta là chú.

Lý Tam Giang không vợ không con, đất đai chia cho thôn, ông ta cũng lười trồng, ngược lại lại cho thuê, chỉ cầu xin có chút lương thực để ăn.

Nhưng ông ta không phải sống cuộc sống nghèo khổ lúc đói lúc no, ông ta vừa làm giấy tiền vừa vớt xác, hai việc này đều kiếm được kha khá tiền, hơn hẳn việc trồng trọt, vì vậy dù ở một mình nhưng ông ta lại ngày ngày rượu thịt, cuộc sống vô cùng sung túc.

Những năm trước vì để giúp bốn người con trai lập gia đình mà Lý Duy Hán đã thuê ruộng đất của Lý Tam Giang, đây thực sự là chiếm hời của người ta, nên khi cần vớt thi, Lý Duy Hán cũng sẽ đi cùng người chủ họ này để giúp một tay.

Mặc dù Lý Tam Giang không bao giờ để ông ta lên thuyền tiếp xúc với thi thể, mỗi lần đều chỉ bảo ông ta ở bờ sông phụ trách sắp xếp bàn thờ, chuẩn bị một chút máu gà máu chó gì đó, nhưng nhiều lần như vậy, ông ta cũng biết được một số bí mật về nghề vớt xác từ Lý Tam Giang.

Trong nghề này có vài tiếng lóng, chẳng hạn xác chết trôi được gọi là “chết ngửa”.

Thông thường, người chết đuối ngâm mình dưới nước vài ngày, dần dần thối rửa thì sẽ nổi lên, do cấu trúc xương chậu, thường xác đàn ông úp mặt xuống, xác đàn bà úp mặt lên.

Hầu hết “chết ngửa” sau khi thực hiện một chuỗi quy trình cố định, Lý Tam Giang sẽ vớt lên vác về bờ giao cho người nhà, nhưng trong một lần uống rượu, Lý Tam Giang đã rất nghiêm túc nói, có hai trường hợp đặc biệt, ông ta không dám đi vớt.

Một là bên cạnh “chết ngửa” có xoáy nước, điều này có nghĩa là gần đó có lỗ hổng đất sụt lún, không thể đảm bảo bản thân và thuyền sẽ không bị lật úp hoặc hút vào;

Còn trường hợp thứ hai, chính là thứ khiến cả Lý Tam Giang cũng run rẩy môi, tê cứng da đầu khi nhìn thấy...

Đó chính là loại xác chết chỉ để lại tóc nổi trên mặt nước, còn phần dưới thì chết ngửa dựng đứng ở đáy nước!

Đây là loại mang theo oán khí cực lớn, chết không nhắm mắt, nhất định phải kéo một người xuống làm vật thế mạng!

Lý Duy Hán còn nhớ, lần đó trên bàn rượu, Lý Tam Giang trợn mắt đỏ ngầu, rất nghiêm túc nói với mình:

“Hán Hầu à, nhớ lấy, nếu con nhìn thấy loại chết ngửa này trên sông thì đừng nghĩ đến chuyện khác, có thể chạy nhanh được bao nhiêu thì cứ cố mà chạy, chạy chậm sẽ bị nó giữ lại đấy!”

Cho nên, khi phát hiện đây là một cái xác chết ngửa dựng đứng, Lý Duy Hán làm sao không kinh hãi, hoảng chi, lúc này trên thuyền còn có ba đứa cháu trai!

Chương 6 -

Còn Phan Tử vẫn rất tò mò, rõ ràng là không hiểu được mệnh lệnh của ông nội, lúc ông nội đến giành lấy sào tre, cậu ta lão đảo một cái, ngay sau đó sào tre cũng đâm mạnh vào bùn, khiến thân thuyền nghiêng mạnh về bên phải.

Loại nghiêng ngả này đối với những người thường xuyên đi thuyền không có gì đáng ngại, ví dụ như Lôi Tử đứng cạnh bờ thuyền nhanh chóng cúi người, tay nắm vào thành thuyền, lập tức giữ được thăng bằng, nhưng Lý Truy Viễn ngồi ở đó lại không có kinh nghiệm này, nửa người trên bị quán tính kéo ra ngoài, toàn bộ cơ thể “bịch” một tiếng rơi xuống nước, vừa lúc lại ngã về phía xác chết dựng đứng đó.

Nước sông rất trong, lại là buổi chiều nắng đẹp, ánh sáng dưới nước rất tốt.

Lý Truy Viễn vừa rơi xuống nước, còn đang theo bản năng vùng vẫy nhưng ngay lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Giống như anh Lôi Tử nói, dưới nước có một người đang đứng, mà người này không phải ai khác, chính là Tiểu Hoàng Oanh mà các anh em vừa nhắc đến trên bàn cơm hôm nay!

Cô ấy vẫn mặc bộ sườn xám đen khi biểu diễn, cúc áo trắng hình hoa, xẻ tà đến eo, chân đi đôi giày cao gót đỏ.

Dòng nước êm đềm mà chảy, dưới lực đẩy này, hai cánh tay cô ấy đều đặn đưa trước sau, hai chân cũng khẽ đưa qua lại.

Tạo cho người ta cảm giác như đang đi dưới nước.

Cô ấy đang vung tay, cô ấy đang uốn éo, cô ấy đang khoe chân, cô ấy đang nhón gót, cô ấy đang hát ca...

Cho dù là ở dưới nước thì cô ấy vẫn thể hiện dáng vẻ lẳng lơ khiến những người phụ nữ trong làng vừa ghen tị vừa ghét bỏ.

"Ngày sau dù có ngàn ngàn khúc ca, bay về phương xa trên đường ta..."

Bên tai, dường như lại nghe thấy giọng Quảng Đông không chuẩn của Tiểu Hoàng Oanh.

Cùng với tiếng hát,

Tiểu Hoàng Oanh từ từ quay người lại, dần dần hướng về phía Lý Truy Viễn.

Mái tóc dài của cô ấy bay lên trên, như một chiếc ô màu đen dựng đứng, phần trên mặt còn dày hơn hôm qua, môi cũng đỏ hơn.

Đột nhiên,

Cô ấy cười.

Cô ấy...

"Đẹp quá!"

Gợn sóng nước dịu dàng lan tỏa, hoàn hảo bề cong ánh sáng và bóng tối, kết hợp với dáng điệu và hành động của Tiểu Hoàng Oanh, như được tô điểm thêm một lớp kính lọc.

Trước đây, Lý Truy Viễn cũng từng được cha mẹ dẫn đi xem biểu diễn văn nghệ của đơn vị, chứng kiến rất nhiều ca sĩ và vũ công chuyên nghiệp, nhưng cú sốc mà cậu bé nhận được từ buổi biểu diễn của Tiểu Hoàng Oanh hôm qua không hề kém cạnh anh trai và em trai của mình.

Dưới sự giáo dục của cha mẹ, cậu bé vẫn luôn rất hiếu lễ nghĩa cũng rất tuân thủ lễ nghĩa, nhưng Tiểu Hoàng Oanh trong túp lều đơn sơ ấy lại thể hiện cho cậu bé thấy một phong cách thuộc về dã tính khác.

Nó gợi cảm, phóng khoáng, thô sơ, không thể lên sân khấu, nhưng mùi hương ấy, thật sự rất dễ chịu.

Cô đi về phía cậu bé, ngày càng gần, như người bên trong bức tranh đang từ từ bước ra, cũng lại như đang hướng về phía bức tranh.

Lúc này, Lý Truy Viễn đã quên đi hoàn cảnh của mình, như đã quên mình đang ở trong nước, không còn quan tâm đến nỗi sợ hãi không thể thở được và nước đang liên tục tràn vào mũi và miệng.

Cho đến khi,

Cô đưa tay ra.

Hôm qua khi chen chúc cùng các anh trai để xem biểu diễn, Tiểu Hoàng Oanh vừa xoay eo vừa đi đến trước mặt cậu bé, còn cố ý đưa tay chạm vào mặt cậu bé, bởi vì trong đám trẻ, Lý Truy Viễn là đứa trắng trẻo nhất, như một con búp bê sứ.

Ban đầu, Lý Truy Viễn còn mong muốn được cô chạm vào một lần nữa.

Nhưng,

Lần này cô lại đưa cả hai tay ra.

Hai bàn tay nắm lấy hai vai của Lý Truy Viễn.

"Lạnh quá... đau quá..."

Trong nháy mắt, bầu không khí bị xé toạc, cảm giác mê hoặc quỷ dị trước đó biến mất.

Trong mắt Lý Truy Viễn cuối cùng cũng lộ ra nỗi sợ hãi, giống như một người vừa hết thuốc tê, đột nhiên lại cảm nhận được cơn đau.

Cậu muốn giãy giụa, muốn né tránh, muốn chạy trốn, nhưng hai bàn tay kia lại siết chặt lấy cậu, dù cậu có vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra được.

Lúc này, một lực kéo từ phía sau truyền đến.

Lý Truy Viễn cảm nhận được mình đang bị kéo, giống như trò kéo co mà cậu từng chơi ở trường, nhưng lần này cậu là sợi dây.

Cuối cùng, một cảm giác thoát ra tràn đến, Lý Truy Viễn bị kéo lên.

Trong tầm nhìn của cậu bé, bản thân cậu đang bay lên, càng bay càng cao, còn Tiểu Hoàng Oanh ở dưới thì ngày càng xa, ngày càng nhỏ.

Cả hai cánh tay của cô giơ lên về phía cậu, giữa hai người dần dần xuất hiện một vực sâu không thể nào xảy ra.

"Hey yo!"

May mà đứa cháu ngoại này có đeo giỏ tre sau lưng, Lý Duy Hán chính là nắm lấy chiếc giỏ tre đó để nâng lên.

Nặng, chính là loại nặng trĩu, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ nhưng Lý Duy Hán lại cảm thấy mình như đang vật lộn với một con trâu đực đang động dục.

Phía dưới có một lực lượng không để cho cháu ngoại của ông lên.

Lúc này, Lôi Tử cũng đến giúp, cậu ta ôm eo Lý Duy Hán để kéo về phía sau.

Cuối cùng,

"Ào!"

Chương 7 -

Lúc đứa cháu ngoại được kéo lên khỏi mặt nước thì lực lượng giăng co đột nhiên biến mất, Lý Duy Hán, Lôi Tử và Lý Truy Viễn vừa được cứu lên đều ngã xuống thuyền.

"Đi nhanh!"

Lý Duy Hán chưa kịp đứng dậy đã hét vào mặt Phan Tử.

Lần này Phan Tử không làm sai nữa, dùng hết sức lực để chống cây sào, nhanh chóng di chuyển về phía bên kia.

"Ông ơi, đến rồi, đến rồi!"

Lôi Tử hoảng sợ chỉ về phía trước.

Lý Duy Hán nhìn về hướng đó, chỉ thấy cùng với sự di chuyển của con thuyền, mảng tóc đen trên mặt nước cũng di chuyển về phía này.

Cô ta, đang đuổi theo!

"Lôi Hầu, đi giúp Phan Hầu chống thuyền, mau!"

"Vâng, ông."

Lôi Tử đứng dậy chạy đi, hai anh em cùng nhau hô to, ra sức tăng tốc độ của thuyền.

Lý Duy Hán thì cầm lấy một cây cần câu, vẻ mặt nghiêm nghị, lúc phát hiện ra mảng tóc đó vẫn đang thu ngắn khoảng cách với thuyền, Lý Duy Hán hét lên một tiếng, chĩa cần câu vào vị trí trước mặt mảng tóc đó mà đâm xuống.

Cần câu chạm nước, hẳn là đã đâm trúng nhưng không gặp bất kỳ lực cản nào, trái lại còn xuất hiện một lực lượng khổng lồ kéo

cần câu xuống dưới.

"Ui chao..."

Lý Duy Hán kêu lên một tiếng, may mắn là ông đã kịp thời buông tay khỏi cần câu, nếu không thì đã bị lực lượng đáng sợ này kéo xuống nước rồi.

Tóc, ngày càng gần.

Đứng trên bờ thuyền, Lý Duy Hán có thể nhìn thấy bóng dáng người phụ nữ mặc sườn xám đen dưới nước phía trước.

Rõ ràng dòng sông đang chảy về phía đông, nhưng thứ đó lại ngược dòng mà tiến.

Cô ta đang đi, quả thật là cô ta thực sự đang đi!

"Vút! Vút! Vút!"

Thân thuyền bắt đầu lắc lư, ngày càng dữ dội.

Lý Duy Hán khó có thể tưởng tượng nếu thuyền bị lật, mình và mấy cháu trai rơi xuống nước thì hậu quả sẽ như thế nào, đây đã không còn là vấn đề kỹ năng bơi lội tốt hay không nữa, loại chết ngửa này cực kỳ tà môn!

Lúc này, ánh mắt Lý Duy Hán quét qua lưới cá dưới chân, không kịp suy nghĩ nhiều, ông lập tức cầm lấy lưới cá, ném xuống vị trí của mái tóc chỉ còn cách thuyền chưa đầy hai mét.

Lưới cá trước tiên phủ lên mặt nước, bốn phía rất nhanh chìm xuống một nửa.

Ban đầu, lưới cá trên mặt nước vẫn còn bị tiếp tục kéo tiến lên, nhưng thời gian dần trôi qua, tốc độ của nó dần dần trở nên chậm lại, cuối cùng, nó dừng lại.

Có tác dụng rồi, đã giữ cô ta lại rồi!

Lý Duy Hán chạy đến đuôi thuyền, giơ tay giành lấy mái chèo:
"Các con đi xem Tiểu Viễn Hầu đi!"

"Vâng, ông."

Phan Tử và Lôi Tử dù sao cũng chỉ lớn hơn mấy đứa nhỏ khác một chút thôi, việc cố sức đẩy thuyền trong khoảng thời gian trước đó đã khiến hai đứa nhỏ hơi kiệt sức, sau khi Lý Duy Hán thay ca, chúng lập tức chạy đến bên cạnh Lý Truy Viễn.

"Viễn Tử, Viễn Tử? Viễn Tử em tỉnh lại đi, em tỉnh lại đi!"

"Ông ơi, Viễn Tử không tỉnh."

Lý Duy Hán vừa chống thuyền vừa tiếp tục nhìn về phía lưới cá dần dần biến mất ở xa xa, đáp lại: "Có thở không!"

"Dạ có thở!"

"Vỗ lưng cho Tiểu Viễn Hầu đi."

Hai anh em lập tức làm theo lời dặn, một người đỡ Lý Truy Viễn ngồi dậy, một người dùng tay vỗ lưng cậu bé.

Nhưng vất vả mãi mà Lý Truy Viễn vẫn không tỉnh.

"Ông ơi, vẫn không được!"

Lý Duy Hán không trả lời, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi chống mái chèo, mặc cho mồ hôi chảy vào mắt cũng không dám rút tay ra lau.

Cuối cùng, thuyền cũng cập bến, Lý Duy Hán vớt cây sào, cũng không thềm buộc dây neo liền bế Lý Truy Viễn nhảy xuống thuyền, chỉ là ông cũng đã rất mệt, lúc nhảy xuống, cả người

ông chao đảo, nhưng để bảo vệ đứa cháu ngoại trong lòng, ông chỉ có thể dùng đầu gối chống vào bậc thang đá xanh bên dưới.

"Hít..."

Đầu gối bị trầy xước, nhưng ngay sau đó ông vẫn cố gắng đứng dậy, bế đứa bé vào nhà:

"Quế Anh, Quế Anh!"

"Sao về sớm thế?" Tôn Quế Anh đang quét bụi ở phía sau bếp, nghe thấy tiếng động thì đứng dậy, thấy chồng đang ôm đứa nhỏ trong lòng liền lập tức lo lắng hỏi: "Sao thế, sao thế, đứa nhỏ sao thế?"

Lý Duy Hán trước tiên bế đứa bé đến một chiếc chiếu trong nhà, trong nhà nhiều đứa nhỏ, giường không đủ ngủ, hơn nữa lúc này là mùa hè nên ban đêm mỗi khi ngủ, mọi người đều tập trung nằm ngủ trên chiếu.

Tôn Quế Anh bế đầu Lý Truy Viễn, nhẹ nhàng vỗ vào mặt cậu bé nhưng phát hiện có gọi thế nào thì đứa nhỏ cũng không tỉnh lại, lập tức khóc lóc nói:

"Ôi, đứa nhỏ của tôi, đứa nhỏ của tôi, con sao thế."

"Đừng khóc!" Lý Duy Hán đá một cái vào bắp chân của Tôn Quế Anh, "Nhanh lên, đi thay bộ quần áo khô cho nó đi."

Tôn Quế Anh vội vàng lau nước mắt, đứng dậy đi lấy quần áo.

"Phan Tử, con đi gọi Trịnh Ống To!"

"Vâng, ông."

Trịnh Ống To tên là Trịnh Hoa Dân, là bác sĩ của thôn Tư Nguyên, tức là bác sĩ chân đất, bởi vì anh ta thích dùng kim tiêm

to để hù dọa trẻ con nên bọn trẻ đầu tiên đặt cho anh ta biệt danh này, lâu dần, người lớn cũng gọi theo như vậy.

"Lôi Tử, con đi gọi Lưu Mù!"

"Vâng, ông."

Chương 8 -

Lưu Mù tên thật là Lưu Kim Hạ, cha mẹ mất sớm, do chú ruột quyết định sắp xếp cho cô lấy chồng từ bên thị trấn Tứ An, năm đầu tiên kết hôn, ba mẹ chồng lần lượt qua đời, không biết đã khiến bao nhiêu cô dâu trong thôn thầm ghen tị.

Kết quả là năm sau, vào ban đêm người chồng uống rượu đi vệ sinh, bị rơi xuống hố phân chết chìm, chỉ để lại một đứa con gái mới sinh.

Lúc đó, trong thôn còn truyền tai nhau là Lưu Kim Hạ mệnh cứng, khắc chết người thân.

Góa phụ nuôi con một mình rất khó khăn, Lưu Kim Hạ ngoài việc lo việc đồng áng thì còn làm thêm công việc xem bói và bói tuổi cho người khác, lời đồn về bà càng lan truyền rộng rãi, số người tin tưởng vào năng lực của bà lại càng nhiều.

Thời buổi này, cày cấy kiếm ăn chỉ đủ no ấm, muốn có cuộc sống dư dả còn phải dựa vào nghề phụ, Lưu Kim Hạ dựa vào nghề này, quả thực đã tìm được một người chồng ở rể cho con gái Lý Cúc Hương.

Kết quả là người con rể này mới về nhà được hai năm, nói là bị bệnh tim đột phát, đang cấy lúa trên ruộng thì đột nhiên ngã xuống đất, chết luôn.

Để lại Lý Cúc Hương với một đứa con gái mới sinh.

Lần này, không chỉ trong thôn mà cả bốn dặm tám hương xung quanh đều khẳng định mệnh cách của một dòng Lưu Kim Hạ, việc kinh doanh của Lưu Kim Hạ vì thế mà càng trở nên phát đạt.

Bà cũng quyết định thuê người khác cày cấy ruộng đất nhà mình, lại bảo con gái mình mua xe ba gác từ thị trấn về, đi đến đâu có việc làm ăn thì để con gái Lý Cúc Hương chở mình đến đó.

Mấy năm trước, Lưu Kim Hạ bị mù mắt, nhìn không rõ lắm, cũng được coi là bổ sung hoàn thiện hình ảnh thương mại cá nhân của bà.

Bên này, Thôi Quế Anh vừa thay xong bộ quần áo ướt cho Lý Truy Viễn thì nhìn thấy chồng lấy một gáo nước giếng xối vào vết máu trên đầu gối, lại mở tủ có khóa, lấy ra ba gói thuốc lá.

Một gói trước tiên ném cho Thôi Quế Anh, dặn dò: "Trịnh Ổng To đến, thì đưa cho nó một điếu, lúc về lại đưa một điếu, tiền thuốc ghi nợ."

Ngay sau đó, Lý Duy Hán lại ném một gói: "Lưu Mù thì đưa cho bà ta cả gói, những cái khác đừng nói."

Thôi Quế Anh nhắc nhở: "Tôi nghe nói, Lưu Mù này giờ mà đi làm một chuyến là giá đã rất đắt rồi."

Lý Duy Hán lắc đầu: "Bà ta mù mắt thì thôi, cũng đừng mù lương tâm."

Chồng của Lưu Kim Hạ ngày xưa cùng Lý Duy Hán chơi đất cát mà lớn lên, sau khi chồng bà ta mất, mẹ con bà ta khó khăn, là Lý Duy Hán thường xuyên cho bọn họ chút đồ ăn, còn giúp làm việc đồng áng vào lúc bận rộn, nên lúc đó Lý Duy Hán cũng bị nhiều người nói xấu.

Mặc dù hai nhà hiện tại cũng không thường xuyên qua lại nhưng nếu Lưu Mù dám lấy tiền nhà mình thì Lý Duy Hán dám phun nước bọt vào mặt bà ta.

Gói cuối cùng, Lý Duy Hán bỏ vào túi mình.

Thôi Quế Anh ngạc nhiên hỏi: "Ông định ra ngoài?"

Lý Duy Hán gật đầu: "Tôi đi tìm chú Tam Giang."

"Gì chứ! Hai người gặp phải thứ gì vậy?"

Lý Duy Hán liếc nhìn mấy đứa trẻ xung quanh rồi lại trừng mắt nhìn vợ: "Chờ tôi về rồi nói."

Nói xong, Lý Duy Hán đẩy chiếc xe đạp hai bánh ra khỏi nhà.

Thôi Quế Anh lại ngồi xuống chiếu, nhẹ nhàng vuốt ve Lý Truy Viễn, không ngừng gọi tên cậu bé.

Có đứa cháu gái tò mò hỏi: "Anh Viễn Tử sao thế ạ?"

Hồ Tử lập tức nói: "Em biết rồi, anh Viễn Tử gặp phải khỉ nước, bị kéo xuống làm vật thể mạng!"

Trong nháy mắt, mấy đứa trẻ xung quanh đều lộ vẻ sợ hãi, vội vàng lùi lại.

"Bốp!"

Trên mặt Hồ Tử xuất hiện một dấu bàn tay.

Thôi Quế Anh mắng: "Phi, tát một cái cho chùa cái tội nói bừa, đi ra ngoài xem người ta đến chùa, nhanh đi!"

"Ây! Đi ngay!"

Hồ Tử cũng không cãi nữa, cú tát này tuy đau nhưng cũng không thật sự để bụng, kéo theo mấy đứa Thạch Đầu chạy ra ngoài nhìn người.

Thôi Quế Anh bảo cháu gái Anh Tử đi lấy cho mình một cái bát đựng nước và một cây kim, bà cầm kim, vẽ lên trán và đỉnh đầu

của Lý Truy Viễn vài đường sau đó đặt kim lên mặt nước trong bát.

Ở địa phương có phong tục như này, nhà nào có người đau đầu chóng mặt, thân thể khó chịu thì dùng kim này "kêu" một cái.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài truyền đến thanh âm: "Trịnh Ống To đến rồi, Trịnh Ống To đến rồi!"

Trịnh Ống To công một hộp thuốc gỗ đi vào phòng.

"Bác sĩ Trịnh, xem đứa nhỏ đi."

Thôi Quế Anh lấy hộp thuốc lá ra, bóc vỏ bên ngoài rồi rút ra một điếu đưa cho anh ta.

Trịnh Ống To nhận lấy thuốc lá, kẹp vào tai rồi ngồi xổm xuống nhìn Lý Truy Viễn, hỏi: "Đứa nhỏ này sao thế?"

"Rơi xuống nước, sau đó không tỉnh lại nữa."

"Rơi xuống nước?" Trịnh Ống To trước tiên bẻ mở miệng mũi của Lý Truy Viễn, lại lật mí mắt xem, sau đó lại lấy ống nghe từ trong vali ra, cẩn thận nghe.

Sau khi thu ống nghe lại, Thôi Quế Anh tiến lại gần hỏi: "Bác sĩ Trịnh, sao rồi?"

Trịnh Ống To nhú mày, đỡ Lý Truy Viễn dậy, Thôi Quế Anh vội vàng đưa tay ra giúp.

Vỗ vào lưng đứa nhỏ mấy cái, lại quan sát một chút, Trịnh Ống To đặt đứa nhỏ nằm xuống, lấy điếu thuốc kẹp ở tai ra ngậm vào miệng.

Thôi Quế Anh vội vàng đứng dậy đi đến bếp lò lấy diêm nhưng thấy Trịnh Ống To đã tự mình châm lửa, hút liên tiếp mấy hơi.

"Sao rồi, bác sĩ?"

Chương 9 -

Trịnh Ống To nhìn Thôi Quế Anh: "Đứa nhỏ này ngã xuống nước bao lâu rồi?"

Thôi Quế Anh nhìn về phía Phan Tử.

Phan Tử: "Chỉ một lúc, Viễn Tử mới ngã xuống nước thì đã bị ông nội kéo lên rồi."

Trịnh Ống To lại nhú mào hút một hơi thuốc thật dài, khạc ra vòng khói, nói: "Thím, đứa nhỏ không bị đuối nước, cũng không bị sắc nước, không sao cả."

"Vậy sao nó không tỉnh lại?" Thôi Quế Anh hỏi.

"Mang đứa nhỏ lên thị trấn đến bệnh viện kiểm tra thêm đi, có thể là vấn đề khác." Trịnh Ống To thu dọn đồ đạc, đứng dậy, anh ta cũng hết cách rồi.

Thôi Quế Anh lại rút ra một điếu thuốc, đưa cho anh ta.

"Không hút nữa, không hút nữa." Miệng nói vậy nhưng vẫn cầm lấy điếu thuốc kẹp vào tai.

Sau đó, điếu thuốc trong miệng hút đến phần lọc, Trịnh Ống To vút tàn thuốc xuống đất, dầm dẫm vài cái, nhỏ giọng nói: "Đã mời Lưu Mù xem chưa?"

"À, đã đi mời rồi." Thôi Quế Anh hơi xấu hổ.

Trịnh Ống To gạt đầu, trên đường đi Phan Tử đã kể cho anh ta nghe một chút, lúc này, anh ta chỉ có thể dặn dò: "Tối đến mà vẫn chưa tỉnh thì sáng mai đưa nó lên thị trấn đi."

"Được rồi, được rồi, làm phiên bác sĩ rồi, làm phiên bác sĩ rồi."

Lúc này, Lôi Tử chạy vào, đưa tay lau mồ hôi trên mặt rồi nói với Thôi Quế Anh: "Lưu Mù đến rồi."

Thôi Quế Anh quát: "Thằng ranh này không lớn không nhỏ, phải gọi là bà nội Lưu."

Trịnh Ổng To biết mình phải nhường chỗ nên liền đi ra khỏi cửa, đúng lúc nhìn thấy một chiếc xích lô đang được người ta điều khiển đến gần, trên xe ngồi một bà lão.

"Ha..."

Trịnh Ổng To đột nhiên nhớ đến mấy loại thuốc mới được quảng cáo rầm rộ đến mức thần kỳ trên báo gần đây, anh ta hiện giờ chẳng phải cũng tham gia vào đó sao, hê hê, cái này gọi là gì nhỉ?

Ồ, đúng rồi...

Trung Tây y kết hợp.

Lôi Tử chạy về nhà báo trước, Lý Cúc Hương đi sau lưng đập xích lô, hơi trách móc: "Mẹ, mẹ không nên chậm trễ như vậy, đáng lẽ nên đến sớm hơn."

Trước đó, trong nhà có một người từ thị trấn Thạch Cảng gần đó đến để bàn bạc việc tổ chức tang lễ cho mẹ mình, đáng lẽ có thể để người ta ở nhà đợi rồi đến đây trước nhưng mẹ cô ta lại cố tình làm xong việc của người ta rồi còn đi vệ sinh, lê la mãi mới đến đây.

Lưu Kim Hạ ngồi trên chiếc ghế nhỏ phía sau, khạc ra một vòng khói, không vui nói: "Vội vàng làm gì, dù sao cũng không thu được tiền nhà họ."

"Mẹ, mẹ còn thật sự muốn thu tiền à!"

"Xì, nhà đó mà đưa thì lấy thôi."

"Hồi bé con nhớ là chú Hán đã giúp chúng ta rất nhiều."

"Thế ông ta có bốn người con trai, sao không tặng cho mẹ một đứa?" Lưu Kim Hà lắc lắc tàn thuốc, "Cũng không phải là bắt ở rể, mẹ cũng không cần nhà họ đưa sính lễ, tặng không cho nhà đó một đứa con dâu mà ông ta cũng không chịu, hừ!"

"Làm sao có thể trách chú Hán được."

"Mẹ nói này Hương Hầu, người khác nói gì về mẹ con mình thì kệ đi, dù sao miệng mọc trên mặt người ta, sao con phải tự làm khổ mình như thế hả?"

Lý Cúc Hương mím môi.

"Hương Hầu, Tiểu Thúy Hầu còn nhỏ, mẹ cũng chẳng sống được bao lâu nữa, sau này Tiểu Thúy Hầu còn phải dựa vào con, không có đàn ông thì đã sao, Lưu Kim Hà mẹ sẽ chứng minh cho mọi người thấy, không có đàn ông thì mẹ con mình vẫn có thể ăn ngon mặc đẹp, sống tốt hơn người khác!"

"Đến rồi, mẹ."

Xe ba bánh chạy lên đê, đến trước cửa nhà họ Lý.

Thôi Quế Anh chủ động bước tới dìu Lưu Kim Hà xuống xe, Lưu Kim Hà vỗ nhẹ mu bàn tay Thôi Quế Anh, nói: "Ôi chao, sao lại để bà dìu tôi thế này, chồng bà là ân nhân của tôi mà."

"Bà nó ơi, bà mau vào xem cháu đi, nó đến giờ vẫn chưa tỉnh nữa."

Lưu Kim Hà: "Nghe Lôi Hầu nói là gặp phải thứ gì dưới nước à?"

Thôi Quế Anh: "Ông của nó đã đi mời chú Tam Giang rồi."

Nghe vậy, lòng Lưu Kim Hà chột căng thẳng, nắm chặt tay Thôi Quế Anh, thúc giục: "Nhanh, đưa tôi vào xem cháu đi."

Lúc này Lôi Tử đến báo tin cũng nói qua một chút rồi nhưng lúc đó còn tưởng thằng bé thêm mắt thêm muối, giờ Lý Duy Hán đã đi tìm Lý Tam Giang, chuyện này thật sự nghiêm trọng rồi!

Trong lòng Lưu Kim Hà vẫn còn nhớ đến mấy điều tốt đẹp trước đây của Lý Duy Hán.

Vừa vào nhà là đã nghe thấy tiếng ríu rít của đám trẻ, Lưu Kim Hà thị lực không tốt, cảm giác như bước vào ổ vịt, lập tức vung tay lên, mắng:

"Đám nhỏ này tránh ra hết đi, đừng có ồn ào nữa, làm phiền Táo Thần gia đấy!"

Thôi Quế Anh vội bảo mấy đứa lớn dắt mấy đứa nhỏ ra ngoài, đóng cửa lại.

"Người đâu?" Lưu Kim Hà hỏi.

"Ở trong phòng." Thôi Quế Anh chuẩn bị đưa bà vào.

"Đưa ra nhà bếp, ở đó có bếp lò."

"Được, vậy tôi sẽ bế cháu ra ngay."

Dưới sự giúp đỡ của Lý Cúc Hương, Lý Truy Viễn đã được đặt lên bàn ăn trong bếp.

Đôi bàn tay già nua của Lưu Kim Hà trước tiên là sờ lên chân Lý Truy Viễn rồi từ chân sờ lên mặt, sờ xong mặt lại dừng lại ở vị trí vai đứa trẻ, ấn nhẹ một cái.

Chương 10 -

Đôi bàn tay của bà, vì hút thuốc mà các kẽ ngón tay đều ám mùi khói thuốc và mùi thịt hun khói, lại thêm thói quen ngâm tay trong giấm trắng để dưỡng da nên mùi này càng thêm nồng nặc.

Người đứng bên cạnh cũng có thể ngửi thấy, nếu ngửi gần thì có lẽ người bị ngất bình thường cũng có thể sẽ bị mùi này đánh thức thôi.

Lưu Kim Hà cảm nhận một lúc, hỏi: "Quế Anh Hầu, bà đã 'kêu' chưa?"

"Kêu rồi, kêu rồi." Thôi Quế Anh vội vàng bưng bát nước đựng kim tói, sau đó chính bản thân bà cũng sợ hãi kêu lên một tiếng, "A!"

Mấy cây kim trong bát không chỉ bị gỉ mà còn là gỉ đỏ, lan ra một vùng xung quanh kim ở đáy bát.

Lý Cúc Hương ở bên cạnh thấy vậy, vội vàng ghé vào tai mẹ mình mô tả.

Lưu Kim Hà nghe xong liền hít một hơi thật sâu, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Em gái à, đứa trẻ này bị Tủy ám rồi."

"Hả?" Thôi Quế Anh lại giật mình, vội vàng cầu xin, "Chị cứu nó với, cứu nó với, con gái tôi chỉ có một đứa cháu này, để nó ở đây nuôi mà xảy ra chuyện thì không được."

Vừa nói, Thôi Quế Anh vừa lấy gói thuốc lá từ trong túi ra, đưa cho Lưu Kim Hà.

Lưu Kim Hà đẩy ra, rồi thở dài.

Thôi Quế Anh: “Chị cứ nhận lấy trước đi, chuyện tiền nong để sau cũng được...”

Lưu Kim Hà ngắt lời: “Không được, không thể nhận đồ của nhà bà, không được đâu, nóng tay lắm.”

Thôi Quế Anh: “Chị ơi, chị đừng nói vậy, thằng bé này...”

Lưu Kim Hà quay sang con gái mình, cười khỏ: “Nghe thấy chưa, nó là đứa nhỏ của người con mà chú Hán thích nhất đấy.”

“Là con trai của Lan Hâu.” Lý Cúc Hương ngập ngừng một chút rồi nói thêm: “Lan Hâu trước kia, rất tốt với con.”

Lan Hâu tên là Lý Lan, là mẹ của Lý Truy Viễn.

Ngày ấy, dân làng đều cho rằng nhà Lưu Kim Hà xúi quẩy, ba mẹ cũng dặn con cái không được chơi với Lý Cúc Hương nên tuổi thơ của Lý Cúc Hương rất cô độc, không thể chạy nhảy khắp nơi như những đứa trẻ khác, vì khi đến nhà người khác sẽ bị người lớn liếc xéo.

Lúc đó Lý Lan lại không quan tâm đến điều này mà thường rủ cô cùng chơi, tình bạn này kéo dài cho đến khi Lý Lan thi đỗ đại học rời khỏi thôn.

Lưu Kim Hà nhắm mắt, im lặng.

Lý Cúc Hương nhìn Lý Truy Viễn, nói với Thôi Quế Anh: “Đứa bé này thật xinh xắn, rất giống Lan Hâu.”

Thôi Quế Anh đáp lại vài tiếng, sự chú ý vẫn còn ở Lưu Kim Hà, bà cũng không chắc Lưu Kim Hà đang từ chối hay đang làm cao.

Lý Cúc Hương tiếp tục: “Tiểu Thúy Hâu hôm trước còn nói, có một anh trai tên Tiểu Viễn Hâu cho nó ăn sô cô la, còn cùng nó đi nhặt đá ở bờ suối.”

Lý Cúc Hương khi còn nhỏ luôn bị cô lập, càng đừng nói chi là con gái Lý Thúy Thúy của cô. Ngày thường, con gái cô chỉ có thể đứng từ xa nhìn những đứa trẻ khác chơi đùa cùng nhau.

Thúy Thúy không dám lại gần, nếu lại gần thì đám trẻ sẽ nói là ba mẹ chúng bảo không được chơi với cô bé, rồi sau đó bỏ đi hết.

Hôm trước Thúy Thúy về nhà rất vui vẻ, nói có một anh trai rất đẹp trai chơi với cô bé cả buổi chiều, những đứa trẻ khác bảo anh đừng chơi với cô bé nhưng anh trai đó không quan tâm, còn cho cô bé ăn sô cô la.

Lưu Kim Hà mở mắt ra, ánh mắt vừa bất lực vừa xót xa nhìn con gái mình, sau đó bà quay sang Thôi Quế Anh:

“Em gái à, tôi cũng nói thật.”

“Ừ, chị nói đi.”

“Thông thường, cứ hai mươi vụ làm ăn thì có mười lăm vụ chẳng có vấn đề gì, tôi chỉ làm cho có lệ, người ta cũng chỉ cầu tâm an thôi. Trong số những trường hợp còn lại, có bốn trường hợp thoát nhìn có vẻ nghiêm trọng nhưng cuối cùng hóa ra chẳng có gì đáng lo ngại. Cho nên, nhiều nhất cũng chỉ có một trường hợp có chút rắc rối nhưng cũng không khó để giải quyết.”

“Tôi sẽ không nhận tiền của bà, thứ nhất là vì chồng bà trước đây đã từng giúp đỡ hai mẹ con chúng tôi, tôi không thể nhận tiền của bà; thứ hai là số tiền nhỏ nhặt thường ngày, đặt trước mặt chuyện này cũng không cần thiết phải nhận nữa.”

“Cái này, cái này, cháu tôi, chị phải cứu nó, chị ơi.”

“Tôi sẽ giúp nó.” Lưu Kim Hà mỉm cười, nói, “Lấy cho tôi một ít tro bếp.”

"Được."

Bếp lò địa phương thường có nhiều rãnh lõm, có một rãnh thường được khoét ở phía sau bếp lò, trên đó dán hình Táo Quân, trong rãnh đặt một lò hương nhỏ.

Thôi Quế Anh lấy lò hương xuống, đưa đến trước mặt Lưu Kim Hà.

Chỉ thấy Lưu Kim Hà lấy một nắm tro bếp nắm chặt trong tay rồi lẩm bẩm điều gì đó.

Không hiểu bà ấy đang niệm gì, dù sao thì bà ấy đã niệm một lúc lâu rồi.

Lưu Kim Hà: "Che kín lại."

Chưa kịp để Thôi Quế Anh hiểu ra thì Lý Cúc Hương đã nhanh tay dùng tay che kín miệng và mũi Lý Truy Viễn.

Lưu Kim Hà bôi tro bếp lên cổ và vai đứa trẻ, chà xát như đang thoa phấn rôm.

Nhưng thời gian dần trôi qua, một cảnh tượng đáng sợ xuất hiện, Thôi Quế Anh trực tiếp bưng kín miệng của mình.

Bởi vì bà nhìn thấy, trên vai cháu ngoại của mình, đột nhiên xuất hiện hai dấu vết màu tím, trông giống như hai bàn tay!

Lưu Kim Hà: "Quá xấu rồi... Con gái, bắt đầu đi."

"Vâng."

Chương 11 -

Lý Cúc Hương đáp lại, ra ngoài lấy một số thứ từ xe ba bánh trở về, cô đặt một chiếc bát trống và một cây bút lông vào tay Lưu Kim Hà rồi đổ mực vào bát, sau đó lấy từ trong túi ra một cuộn chỉ đỏ, trông rất giống chỉ đan len nhưng khi mở ra lại tỏa ra một mùi tanh của máu, trên tay Lý Cúc Hương cũng dính không ít màu đỏ.

Tiếp theo, Lý Cúc Hương buộc một đầu sợi chỉ đỏ vào cổ tay mình, đầu còn lại thì buộc vào cổ tay Lý Truy Viễn đứng cách một khoảng.

Lưu Kim Hà nhúng bút lông vào mực, sau đó liên tục vẽ vòng tròn trên trán Lý Truy Viễn, vừa vẽ vừa tiếp tục lẩm bẩm điều gì đó.

Ban đầu, mọi thứ vẫn diễn ra bình thường, không có gì xảy ra.

Nhưng khi tốc độ nói và tốc độ tay của Lưu Kim Hà ngày càng nhanh thì sợi chỉ đỏ đột nhiên bắt đầu run lên.

Thôi Quế Anh theo bản năng muốn nhìn xem đầu dây bên kia có phải do Lý Cúc Hương kéo không nhưng vừa ngẩng đầu lên, bà đã thấy Lý Cúc Hương đang há miệng rất đau đớn, sau đó "bịch" một tiếng quỳ xuống đất, thân trên đổ về phía trước, như thể bị ai đó đè xuống bắt phải cúi đầu.

Lưu Kim Hà đau lòng liếc nhìn con gái mình nhưng không hề chậm lại tốc độ nói và tốc độ tay.

"A... a... a..."

Lý Cúc Hương đau đớn nằm nghiêng trên đất, hai tay ôm bụng lẫn lộn, hai chân không ngừng đạp loạn xạ, nước miếng không ngừng trào ra khỏi miệng, mắt tròn trợn, mặt mày tái mét.

Thôi Quế Anh đứng bên cạnh, vừa lo lắng cho cháu ngoại, vừa lo lắng Lý Cúc Hương sẽ xảy ra chuyện gì.

Có điều, sau khi cơn đau đạt đến đỉnh điểm, Lý Cúc Hương đã dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng, cô nằm ngửa trên mặt đất, thở hổn hển.

Lưu Kim Hà cũng dừng lại, thân thể lão đảo, Thôi Quế Anh vội vàng đưa tay đỡ lấy bà.

"Đi lấy chậu nước nóng, lau cho đứa bé."

"À, được."

Thôi Quế Anh lập tức làm theo, lấy một cái chậu, mở nắp bếp nhỏ ở giữa bếp lò rồi dùng muôi gỗ múc nước nóng từ bên trong.

Sau khi làm ướt khăn, bà bắt đầu lau tro hương cho Lý Truy Viễn.

Không chỉ tro hương bị lau đi mà cả hai dấu tay màu tím cũng tan ra như màu vẽ.

Thôi Quế Anh còn cố tình nhìn chiếc khăn, lại thấy không có màu tím nào rơi xuống.

"Chị, đứa bé này, đã khỏi chưa?"

Lưu Kim Hà lấy ra một miếng thuốc, châm lửa, rít một hơi thật sâu rồi ho dữ dội, nước mắt nước mũi đều rơi xuống, đây là bị khói thuốc của chính mình làm sặc rồi.

Có điều, mặc dù Thôi Quế Anh không kịp đợi câu trả lời của Lưu Kim Hà nhưng bà lại phát hiện ra đứa cháu ngoại vẫn hôn mê bất tỉnh, vậy mà lại từ từ mở mắt.

"Tiểu Viễn Hầu, Tiểu Viễn Hầu con tỉnh rồi!"

Lý Truy Viễn có chút mờ mịt nhìn Thôi Quế Anh, lại nhìn xung quanh, cuối cùng giọng khàn khàn gọi một tiếng: "Bà nội."

"Ôi, cuối cùng con cũng tỉnh rồi, Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát phù hộ."

Lý Cúc Hương bên cạnh cũng bò dậy từ dưới đất, tự mình lấy một cái bát sạch rót một ít nước rồi nhấp từng ngụm nhỏ.

Lý Truy Viễn đưa tay ra, nắm lấy cánh tay của Thôi Quế Anh, nghiêng người một chút, muốn chui vào lòng bà.

Thôi Quế Anh vội vàng ôm Lý Truy Viễn vào lòng dỗ dành: "Đứa nhỏ của bà, Tiểu Viễn Hầu của bà, cháu ngoan của bà..."

Lưu Kim Hà: "Bà chăm sóc thằng bé đi, để nó ngủ thêm một giấc, tỉnh dậy sẽ ổn thôi."

Lý Cúc Hương bước tới, dìu mẹ mình ra cửa.

Thôi Quế Anh mở miệng nói: "Đợi Hán Hầu về, tôi và ông ấy..."

Lưu Kim Hà xua tay: "Đợi thằng bé hoàn toàn khỏe lại rồi hãy nói, chúng tôi về nhà trước đây, đừng tiến nữa."

Thôi Quế Anh quả thực không thể tiến thêm nữa, chỉ có thể tiếp tục ôm cháu ngoại.

Lúc này, Lý Truy Viễn đã được an ủi trong vòng tay bà, lại bắt đầu ngủ thiếp đi nhưng lần này dáng ngủ đã ôn hòa hơn nhiều, không còn kiêu mím chặt môi, nhú mày khiến người ta đau lòng như trước nữa.

Trên đường về bằng xe ba bánh, Lưu Kim Hà hơi ngồi dậy, vén cổ áo con gái lên nhìn một vòng vết bầm tím, hỏi:

"Có đau không?"

"Mẹ, mẹ ngồi xuống nhanh đi, đừng ngã đấy."

Lưu Kim Hà ngồi xuống lại, một lúc lâu sau lại vỗ đùi, mắng một câu:

"Hương Hầu à, mẹ con mình có phải thật sự là trời sinh mệnh tiền không!"

...

Lý Duy Hán mãi không về, Thôi Quế Anh sai Hồ Tử và Thạch Đầu đến nhà Lý Tam Giang tìm, đến khi Hồ Tử và Thạch Đầu về báo lại, người làm nhà Lý Tam Giang nói ông ấy ra ngoài đi đốt giấy, Lý Duy Hán đi tìm ông ấy rồi.

Thôi Quế Anh hiểu ý, Lý Tam Giang đây là đi đưa giấy tiền vàng mã, theo lệ thường, chủ nhà sẽ giữ lại ăn một bữa cơm, ông ấy lại thích uống rượu, nếu cứ đợi thì sẽ không biết phải đợi đến khi nào, chồng bà là đi giục ông ấy rồi.

Bữa tối, Thôi Quế Anh để mấy đứa lớn giúp một tay làm, sau bữa cơm mà Lý Duy Hán vẫn chưa về, Thôi Quế Anh liền sắp xếp cho bọn trẻ vào nhà trong ngủ.

Bà thì tự mình đưa Lý Truy Viễn vào bếp ngủ trên một tấm ván cửa, Lý Truy Viễn ngủ rất ngon.

Thôi Quế Anh vừa cầm quạt mo phẩy cho cháu vừa đau lòng lau nước mắt, lần này cháu bà thật sự chịu khổ rồi.

Bà lại nghĩ đến đứa con gái vừa ly hôn của mình, cũng không biết bây giờ sống thế nào.

Chương 12 -

Khác với những gia đình khác trọng nam khinh nữ, vợ chồng Thôi Quế Anh thương yêu nhất vẫn là đứa con gái này.

Con gái muốn đi học, lại học giỏi, bọn họ liền luôn ủng hộ, mặc cho người khác nói con gái học hành vô ích, chỉ bằng sớm gả chồng nhưng bọn họ đều không dao động.

Tình yêu thương dành cho cô con gái này, tự nhiên cũng được truyền sang cháu ngoại.

Lý Truy Viễn trong giấc mơ, mơ thấy mình đang học ở lớp thiếu niên, thầy giáo già trên bục giảng khép sách lại, nói: "Được rồi, tan học."

Cậu bé theo bạn cùng bàn ra khỏi lớp, đi giữa một nhóm người trưởng thành cao to.

Hai người bước vào nhà vệ sinh, đứng lên bậc thang của bồn tiểu.

Bạn cùng bàn đã cởi quần, bắt đầu đi tiểu, rồi thúc giục cậu bé:

"Truy Viễn, cậu cũng đi tiểu đi, còn chờ gì nữa?"

Lý Truy Viễn gật đầu, vừa kéo khóa quần xuống thì cậu đột nhiên tỉnh giấc.

Giấc mơ này cũng tan biến, cậu mở mắt ra, mượn ánh trăng bên ngoài, nhìn thấy bà nội vẫn đang cầm quạt nan ngủ bên cạnh mình.

May quá, suýt nữa thì tè dầm rồi.

Lý Truy Viễn đã có chút mơ hồ về ký ức ban ngày, cậu nhẹ nhàng bò dậy, chuẩn bị đi tiểu.

Nhà vệ sinh là một căn phòng nhỏ riêng biệt cách xa nhà chính, dưới đất đào một cái hố, chôn một cái chum lớn, trên chum đặt một cái ghế gỗ rỗng ở giữa, lần đầu tiên Lý Truy Viễn nhìn thấy nó, cậu đã cảm thấy rất giống ngai vàng trong phim.

Cho nên, người địa phương khi nói đi vệ sinh, thường gọi là "lên chum sứ".

Ban đầu, Lý Truy Viễn cũng đi tiểu ở đó, sau đó, nhờ sự chia sẻ kinh nghiệm của các anh trai, Lý Truy Viễn cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra chỉ cần ra khỏi phạm vi nhà và sân thì cậu có thể "đánh dấu" ở bất cứ đâu.

Ra cửa trước còn phải ra khỏi đập, có hơi xa nên Lý Truy Viễn chọn ra cửa sau, đến bờ sông, chỗ này gần hơn.

Đúng lúc Lý Truy Viễn chuẩn bị xong thì đột nhiên nghe thấy tiếng "cộp... cộp... cộp...".

Cậu nhìn xuống phía dưới, phát hiện chiếc thuyền nhà mình đậu bên bờ đang lắc lư.

Trong đầu Lý Truy Viễn như hiện lên một số hình ảnh, hình như ban ngày mình đã cùng ông nội và các anh trai ra thuyền bắt cá thì phải?

Sau đó, có bắt được cá không, bữa tối ăn gì, sao lại không có ấn tượng gì nhỉ?

"Cộp... cộp... cộp..."

Con thuyền vẫn đang lắc lư nhưng mặt sông không có sóng, cũng chẳng có gió.

Cuối cùng, Lý Truy Viễn nhớ lại chuyện ban ngày, nhớ đến mái tóc đen, nhớ đến lúc mình rơi xuống nước, nhớ đến dưới nước... Cùng với đó là nỗi sợ hãi bất chợt trỗi dậy.

Lý Truy Viễn chân tay bủn rủn, loạng choạng ngã ngồi xuống đất, theo bản năng đưa tay sờ lên vai mình, như thể vẫn còn một bàn tay lạnh lẽo đang nắm chặt.

Cũng chính hành động ngồi xuống này đã thay đổi tầm nhìn, khiến đáy thuyền vốn không nhìn thấy được giờ lại lọt vào mắt cậu.

"Cộp... cộp... cộp..."

Hóa ra, dưới mặt nước có một người, đầu cô ta thỉnh thoảng lại nổi lên khỏi mặt nước, đập vào đáy thuyền rồi lại chìm xuống, rồi lại ngoi lên lại đập vào, cứ lặp đi lặp lại không biết mệt mỏi.

Đột nhiên, tiếng đập dừng lại, thuyền cũng không còn rung lắc nữa.

Cái đầu đó lại nổi lên mặt nước, không còn tiếp tục đập vào đáy thuyền nữa mà từ từ quay lại, mái tóc đen ướt sũng không ngừng trượt xuống hai bên, để lộ ra nửa khuôn mặt của một người phụ nữ xinh đẹp.

Khuôn mặt cô ta rất trắng, trắng đến mức dường như có thể tan biến dưới ánh trăng bất cứ lúc nào.

Lúc này, cô ta dường như đã tìm thấy người mình muốn tìm, khóe miệng từ từ cong lên, dần dần nở một nụ cười.

Đôi môi cô ta vẫn đỏ mọng, trong màn đêm yên tĩnh này lại có chút chói mắt.

Lý Truy Viễn dụi mắt thật mạnh, đến khi nhìn lại thì thấy không biết từ lúc nào mà nửa thân trên của cô ta đã nổi lên khỏi

mặt nước, hai cánh tay buông thõng dọc theo cơ thể.

Không dám chân chừ thêm, Lý Truy Viễn nhanh chóng bò dậy, vừa chạy vừa bò về phía nhà, lúc bước qua ngưỡng cửa còn bị vấp ngã, may mà túm được khung cửa mới đứng vững.

Quay đầu nhìn lại, Tiểu Hoàng Oanh vốn chỉ lộ nửa người dưới sông giờ đã rời khỏi mặt nước, đứng trên bậc đá xanh thấp nhất.

"Bà nội, bà nội!"

Lý Truy Viễn chạy đến bên giường, đưa tay lay bà nội nhưng bà nội vẫn cầm quạt, ngủ say sưa.

"Bà nội, bà tỉnh dậy đi, bà nội, bà tỉnh dậy đi!"

Lý Truy Viễn tiếp tục gọi nhưng Thôi Quế Anh vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

"Tích ... Tích... Tích..."

Tiếng nước nhỏ giọt từ phía sau vọng lại.

Lý Truy Viễn quay đầu lại, đầu tiên nhìn thấy một đôi giày cao gót màu đỏ, sau đó là mắt cá chân trắng nõn sưng phồng. Chiếc sườn xám đen bó sát lấy thân hình, còn nước thì không ngừng rơi xuống từ mép áo và tóc cô.

Cô,

Cứ đứng thẳng tắp ở ngưỡng cửa như thế!

....

Nhà, là bến đỗ cuối cùng trong tâm hồn mỗi người, bất kể gặp phải chuyện gì bên ngoài thì khi về đến nhà đều có thể tìm thấy sự an ủi và che chở cho tâm hồn.

Nhưng bây giờ,

Cô đã vào nhà rồi!

Lý Truy Viễn thấy gọi Thôi Quế Anh mãi không tỉnh nên đành chạy vào phòng trong, nơi các anh chị em đang trải chiếu ngủ dưới đất.

“Anh Phan Tử, tỉnh dậy đi!”

“Anh Lôi Tử, anh mau dậy đi!”

“Chị Anh Tử, tỉnh dậy đi!”

Chương 13 -

Lý Truy Viễn chạy qua chạy lại giữa mấy anh chị em, không ngừng đẩy gọi từng người nhưng bọn họ cũng giống như Thôi Quế Anh trong bếp, có gọi thế nào cũng không tỉnh.

“Tích... tích... tích...”

Lý Truy Viễn ngẩng đầu, nhìn về phía cánh cửa giữa phòng trong và bếp, bóng dáng của Tiểu Hoàng Oanh đã không xuất hiện ở đó nữa.

“Phù...”

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm nhưng ngay sau đó lại phát hiện ra dưới chân mình xuất hiện một vũng nước, ngày càng lớn, bắt đầu tràn ra theo mặt đất gỗ ghề.

“Tích... tích... tích...”

Giọt nước không ngừng rơi xuống người cậu, thấm ướt áo cậu, mang đến sự lạnh lẽo ẩm ướt và nhớp nháp.

Bên cạnh tầm mắt của cậu chợt xuất hiện hai bàn tay.

Cuối cùng,

Hai bàn tay lạnh lẽo đó nắm lấy cổ cậu.

Cơ thể Lý Truy Viễn run lên, cảm giác ngột thở dữ dội ập đến.

Nhưng rất nhanh, cảm giác ngột thở lại dần biến mất, bởi vì hai bàn tay này không giữ quá lâu ở cổ mà bắt đầu từ từ trượt xuống.

Một bóng đen xuất hiện từ phía trên, Lý Truy Viễn cố gắng ngẩng đầu lên.

Người ở trên vào lúc này cũng nghiêng đầu xuống, mái tóc ướt sũng không ngừng rũ xuống, liên tục dính vào mặt cậu, lại như một cái miệng khổng lồ màu đen, bao phủ đầu cậu từng chút một.

Cho đến khi...

Nuốt chửng.

...

“Hán Hầu, cậu đi chậm lại, chậm lại, mông cán rồi... đau quá!”

Lý Tam Giang một tay ôm eo Lý Duy Hán, tay kia thì giữ mông mình, cố gắng nhô lên hết mức có thể.

“Chú, chú đừng di chuyển lung tung, di chuyển nữa là ngã đấy!”

“Chắc, cậu đi nhanh thế này, tôi làm sao mà không di chuyển cho được!”

Sau khi đón Lý Tam Giang ở đám tang nhà người ta, Lý Duy Hán liền không ngừng nghỉ phóng xe về nhà.

Con đường mòn giữa đồng ruộng nhỏ hẹp, nhiều ổ gà, quả thật rất khổ cho người ngồi xe, lại thêm Lý Tam Giang tuổi cũng đã cao, thật sự không chịu nổi kiểu hành hạ này.

Lý Duy Hán bắt đầu đi, thấy phía trước cách nhà không xa nữa, con đường mòn đi tắt cũng càng ngày càng khó đi, đành phải giảm tốc độ.

“Ồi giờ ời...” Lý Tam Giang cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, ông sờ vào hộp thuốc lá trong túi quần, nói, “Hán Hầu à, dừng lại chúng ta hút điếu thuốc đi.”

“Sắp về đến nhà rồi, chú, về đến nhà rồi hăng hút.”

“Này, cậu nóng vội cái gì chứ, cậu đã gọi Lưu Mù đi xem rồi mà? Tính ra, thằng cháu nhỏ nhà cậu bây giờ đã có thể ăn uống chạy nhảy trong nhà rồi.”

“Lưu Mù có tác dụng thật à?”

Lý Duy Hán không mấy tin tưởng vào năng lực của Lưu Kim Hạ, ông đã từng chứng kiến thời điểm khó khăn nhất của hai mẹ con bọn họ, nếu thực sự có khả năng thông linh thì sao lại để bản thân rơi vào cảnh khốn khổ như vậy?

So sánh với Lưu Kim Hạ, ông càng tin tưởng Lý Tam Giang hơn, dù sao người ta cũng chuyên môn vớt xác chết trôi, hơn nữa trong trí nhớ của ông, cuộc sống của người ta cũng luôn rất sung túc.

“Nói sao nhỉ, Lưu Mù ngày xưa là kẻ chuyên lừa tiền, sau này bà ta tự mình suy ngẫm ra được một vài mảnh khoe, chẳng phải có câu tục ngữ "dây gai thường đứt ở chỗ mảnh" đó sao, bà ta cũng là người đứt đầu tiên, đứt nhiều rồi cũng thành ra đứt có kinh nghiệm.”

“Ý gì thế chú, tôi không hiểu.”

“Không hiểu thì thôi, tình huống tồi tệ nhất của thằng cháu nhà cậu là bị Túy ám, việc này, Lưu Mù thực sự có thể giải quyết, xem như vì tình cảm trước đây của các người.”

“Tôi chỉ lo lắng cho thằng bé, thà rằng Túy ám tôi còn hơn.”

“Hán Hầu này, quả thật là thiên vị thật đấy, ngày xưa thiên vị con gái nhỏ, giờ lại thiên vị cháu ngoại; nhưng cũng đúng thôi, con gái nhà cậu cũng giỏi giang, chiếc xe đạp này là con gái cậu mua cho cậu từ lâu rồi phải không? Nhưng mà, bị Túy ám, cũng không hẳn là khổ lắm đâu, có khi còn rất thích thú nữa, cứ như người treo cổ chết ấy, trước khi vòng thòng lọng thắt vào cổ thì

xuyên qua vòng thông lọng lại nhìn thấy toàn là những thứ mê hoặc lòng người.”

“Chú, chú nói giống như đây là chuyện tốt vậy?”

“Chuyện tốt thì tất nhiên là chưa nói tới, cậu cứ xem như thằng bé bị chứng bệnh sợ ma ở nghĩa địa thôi, thôn nào năm nào chẳng có vài đứa nghịch ngợm xui xẻo, cũng chỉ là bệnh nhẹ thôi.”

“Đúng rồi, chú, cái xác chết kia, chú định xử lý như thế nào?”

“Xử lý?” Lý Tam Giang đột nhiên thay đổi tâm trạng, giọng nói cũng trở nên nghiêm khắc, “Tôi thấy cuộc sống quá sung sướng nên nhất định phải vội vàng đi xử lý kiểu xác chết có thể đi trên mặt nước như thế à?”

Lý Duy Hán nghe vậy, trong lòng căng thẳng, đạp xe cũng nhanh hơn.

“Ê ê ê! Đi chậm lại, chậm lại! Hán Hầu, cậu lại điên rồi, con xác chết ngửa kia dù có lợi hại đến đâu thì các cậu cũng đã chạy thoát rồi, lại chẳng có chuyện gì to tát, lẽ nào nó còn đuổi theo đến nhà cậu à?”

“Tới rồi!”

Xe đạp hai bánh chạy đến bờ đê, Lý Duy Hán lập tức nhảy xuống đỡ xe.

Lý Tam Giang nhảy xuống khỏi yên xe, liên tục đưa tay xoa hông.

Lý Duy Hán: “Quế Anh, Quế Anh!”

“Đến đây, đến đây, nhỏ giọng thôi, đừng ồn ào, bọn trẻ ngủ hết rồi.” Thôi Quế Anh đi ra, trước tiên chào Lý Tam Giang, “Chú,

chú đến rồi ạ.”

“Ừ, đến rồi.” Lý Tam Giang cũng chẳng vòng vo, vẫy tay về phía trong, “Đi thôi, đi xem đứa nhỏ trước đã.”

Chương 14 -

Đến bên cạnh ván cửa, Lý Tam Giang ngồi xổm xuống, kiểm tra tình hình của Lý Truy Viễn.

“Con gọi bọn trẻ dậy ă?” Thôi Quế Anh hỏi.

“Không cần, không sao rồi, không bị ám nữa, Lưu Mù đến rồi à?”

“Đến rồi ă.” Thôi Quế Anh kể lại mọi chuyện buổi chiều.

Lý Tam Giang nghe xong gật đầu: “Cũng chỉ vì Quế Anh ngày xưa tốt bụng, rộng lượng, sẵn sàng để Hán Hầu đi giúp đỡ mẹ con họ, nên mới có hôm nay, tích đức báo ở con cháu.”

“Chú xem chú nói, cũng chẳng có gì đâu ă.”

“Sao mà chẳng có gì, nếu đổi lại là người khác, xem Lưu Mù có chịu ra tay không?”

Cũng chỉ vì nợ ân tình, dù không muốn, bà ấy cũng phải nhịn nhục nhận lời, trong lòng chắc hận hùi hụi, hối hận đến khổ, giờ chắc đang ở nhà lau nước mắt, than thở số phận mình khổ.”

“Chú, chú ngồi đi.” Lý Duy Hán đưa cái ghế nhỏ đến dưới mông Lý Tam Giang, lại lấy thuốc lá ra, giúp chú châm lửa, rồi quay sang nói với vợ, “Quế Anh, mang chút thức ăn ra lót dạ đi.”

Nói xong, liếc nhìn cái tủ có khóa.

Thôi Quế Anh lấy chìa khóa mở khóa, lấy từ trong đó những chiếc bánh bông lan, bánh quy... trải ra trước mặt hai người, rất áy náy nói với Lý Tam Giang: “Chú, mai con đi mua thịt, lại mời chú đến nhà uống rượu.”

“Haiz, làm gì phải rườm rà thế, cất hết đi, làm sao tôi có thể giành ăn của mấy đứa nhỏ.”

Lý Duy Hán dùng tay bẻ mở hộp bánh quy, lấy bánh quy đưa cho Lý Tam Giang, bản thân lại cầm cái hộp sắt xem xét, nói: “Quế Anh à, ăn hết bánh quy nhớ cất hộp lại, để đựng kim chỉ, cúc áo rất tiện.”

“Biết rồi.”

Lý Tam Giang ăn vài miếng bánh quy, Lý Duy Hán lại đưa, ông đẩy ra, vỗ vỗ quần, “Được rồi, đứa nhỏ không sao rồi, tôi về nhà.”

“Tôi chở chú về bằng xe.”

“Đừng, đừng, không đi xe đâu.”

“Vậy thì không đi xe, đi bộ về cùng chú, Quế Anh, lấy đèn pin ra.”

Ngay lúc đó, Lý Truy Viễn vốn đang ngủ say, đột nhiên co giật, thở gấp, trán toát mồ hôi lạnh.

Lý Tam Giang lập tức ngồi trở lại, kiểm tra tình hình của đứa bé.

Lý Duy Hán lo lắng nói: “Chú, đứa nhỏ bị sao thế...”

“Không sao đâu, chắc là mơ ác mộng thôi, bình thường. Lúc đầu bị ám, còn cảm thấy thứ bắn thủ đó đẹp mê hồn, sau mới biết sợ, không sao đâu, chơi vài ngày thì nó sẽ quên hết chuyện này.”

Lý Duy Hán và Thôi Quế Anh gật đầu, bọn họ đương nhiên mong đứa nhỏ không sao.

“A!”

Lý Truy Viễn kêu lên một tiếng, ngồi dậy trên ván cửa, thở hổn hển.

“Tiểu Viễn Hầu, Tiểu Viễn Hầu.” Thôi Quế Anh tiến lên ôm Lý Truy Viễn, nhẹ nhàng vỗ lưng, “Không sao đâu, con không sợ, bà đây, bà đây.”

Lý Truy Viễn trước tiên nhìn Thôi Quế Anh, rồi nhìn Lý Duy Hán, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của Lý Tam Giang, người mà cậu lần đầu gặp.

Lý Tam Giang chỉ vào cái mũi đỏ như rượu của mình, cười nói: “Tiểu Viễn Hầu, ông là ông nội con.”

Lý Truy Viễn chớp mắt, rồi như nhớ lại trải nghiệm trong giấc mơ trước đó, lập tức quay đầu nhìn về phía cửa sau, chỉ tay nói: “Tiểu Hoàng Oanh, Tiểu Hoàng Oanh, đến nhà rồi!”

“Cháu ngoan, con mơ ác mộng thôi, không sao nữa đâu, nó đã bị bà đánh đuổi rồi, không dám đến tìm con nữa đâu.”

Lý Truy Viễn nghi ngờ nhìn Thôi Quế Anh: “Thật sao, bà?”

Lý Duy Hán thở phào: “Xem ra, tiểu tử này thật sự là mơ bị dọa rồi, ha ha.”

Thấy mọi chuyện đang diễn ra theo lời Lý Tam Giang nói, hai vợ chồng Lý Duy Hán hoàn toàn yên tâm.

Chỉ có Lý Tam Giang, theo hướng ngón tay Lý Truy Viễn nhìn về phía cửa sau, sắc mặt ông dần trở nên nghiêm trọng.

“Hán Hầu, đưa đèn pin cho ta.”

Lý Duy Hán không đưa, mà nói: “Chú, đã nói là tôi đưa chú về nhà.”

“Cho tôi!”

Lý Tam Giang giật lấy đèn pin.

“Chú, tôi đưa chú về nhà, chú uống rượu rồi, tối đi đường...”

“Cút đi!”

Lý Tam Giang đẩy Lý Duy Hán ra, đi thẳng về phía cửa sau.

“Chú?” Lý Duy Hán nhìn cháu ngoại rồi lập tức đi theo.

Lý Tam Giang bước qua ngưỡng cửa, đến bên bờ sông đối diện cửa sau, chiếu đèn pin xuống phía dưới.

“Chú, sao lại thế này?”

Lý Tam Giang nhổ một bãi nước bọt xuống đất, hạ giọng: “Đứa nhỏ mơ giấc mơ khác thì bình thường nhưng mà lại mơ thấy người chết đuổi đến nhà, điều này mới đáng sợ.”

“Cái gì, thật sự đến nhà à?”

Lý Tam Giang giơ tay ra hiệu cho Lý Duy Hán im lặng rồi tiếp tục dùng đèn pin rọi khắp con thuyền và mặt sông xung quanh nhưng tìm kiếm mãi vẫn không thấy gì.

Lý Duy Hán nhỏ giọng hỏi: “Chú, không có gì cả.”

“Suyt, Hán Hầu, cậu có nghe thấy tiếng gì không?”

Lý Duy Hán lắng nghe một chút, lắc đầu: “Chú, có tiếng gì đâu? Tôi không nghe thấy.”

“Ha.” Lý Tam Giang dùng tay xoa mũi, “Giữa ban ngày mùa hè, bên bờ sông, làm sao có thể yên tĩnh như vậy?”

Lý Duy Hán lập tức hiểu ra, đúng vậy, nhà mình dường như quá yên tĩnh, mấy tiếng ve kêu, tiếng ếch kêu... mỗi tối đều ồn ào như họp hội, hôm nay lại không có một tiếng động nào, yên tĩnh đến chết người.

Lúc này, nhìn dòng sông tĩnh lặng trước mắt và mấy đám rong rêu lắt lự, lòng Lý Duy Hán cảm thấy sợ hãi, thú chết ngửa kia, có lẽ đang ẩn náu ở đâu đó.

Lý Tam Giang quay người đi vào nhà, nói với Thôi Quế Anh:
“Quế Anh, lấy cho chú một chén rượu nếp.”

“À, vậy con lại xào thêm chút lạc và trứng cho chú?”

“Đi lấy rượu, đừng nhiều lời!” Lý Duy Hán thúc giục, ông đương nhiên hiểu rõ Lý Tam Giang không phải muốn uống rượu ở đây.

Chương 15 -

Thôi Quế Anh lấy một chén rượu nếp đưa đến, Lý Tam Giang nhận lấy rồi quỳ xuống trước mặt Lý Truy Viễn, cười nói: “Tiểu Viễn Hầu, lát nữa hơi đau, đừng kêu, chịu đựng một chút, hiểu chưa?”

Lý Truy Viễn ngẩng đầu nhìn Lý Duy Hán và Thôi Quế Anh rồi gật đầu với Lý Tam Giang.

“Ừ, ngoan.”

Lý Tam Giang đổ rượu nếp lên cổ Lý Truy Viễn, đứa bé bị kích thích nên co rúm người nhưng Lý Tam Giang lập tức dùng tay trái nắm lấy cánh tay đứa nhỏ, tay phải mạnh mẽ xoa bóp cổ và vai cậu bé.

Bàn tay người già đầy chai sạn, rất thô ráp, như giấy nhám cọ vào da mình, Lý Truy Viễn rất đau nhưng nghe lời chỉ cắn chặt môi.

Sau khi xoa cổ và vai cậu bé đến khi đỏ bừng lên, Lý Tam Giang đưa mặt mình lại gần, dùng cái mũi ra sức hít vào.

Hít xong, Lý Tam Giang trợn mắt, đẩy nhẹ đứa bé ra, bản thân thì ngã ngồi xuống đất.

“Chú, chú?” Lý Duy Hán lập tức đến đỡ.

Thôi Quế Anh thì đi kiểm tra cổ của Lý Truy Viễn, bà rất thương cậu bé nhưng biết chuyện dường như lại có biến, không dám nói gì, chỉ im lặng vuốt đầu đứa nhỏ.

“Thuốc lá, Hán Hầu, đưa thuốc lá cho tôi.”

“À.”

Lý Duy Hán lập tức giúp châm lửa.

Lý Tam Giang hít sâu một hơi, mũi phun ra khói.

Lý Duy Hán chú ý thấy bàn tay cầm thuốc lá của Lý Tam Giang, đang run.

“Quế Anh, dẫn đứa nhỏ vào trong.” Lý Tam Giang chỉ vào phòng trong, “Khóa cửa lại.”

“Sao lại thế này?” Thôi Quế Anh không nhin được hỏi.

“Chú bảo làm gì thì làm đi.” Lý Duy Hán vội vẫy tay thúc giục.

Thôi Quế Anh hít sâu một hơi, vẫn là bé Lý Truy Viễn vào phòng trong, đóng cửa lại.

Trong bếp, chỉ còn lại hai người đàn ông.

“Chú?”

“Hán Hâu à, chuyện phiền phức rồi. Buổi chiều Lưu Mù chắc hẳn đã trừ Túc cho Tiểu Viễn Hâu, bà ấy đã làm rồi thì không thể nào không làm sạch sẽ. Nhưng vừa rồi, mũi tôi lại ngửi thấy mùi xác chết từ cổ đứa nhỏ, tôi đã vớt xác trôi cả đời, tôi nói với cậu, mùi xác chết ngấm nước và mùi xác chết ở những nơi khác không giống nhau, mũi tôi tuyệt đối không sai.”

Lý Tam Giang nói xong, quay đầu nhìn Lý Duy Hán, rất nghiêm túc nói: “Thứ chết trôi kia, thật sự đuổi theo đến nhà rồi.”

Lý Duy Hán nghe vậy, lập tức đứng dậy, lấy cái rìu chặt củi ở trên tủ bếp xuống, nhà có nhiều trẻ nhỏ, loại đồ vật này chỉ có thể để ở nơi cao.

“Con mẹ nó, tôi liều mạng với nó!”

Lý Tam Giang nheo mắt, lại hút một hơi thuốc, chậm rãi nói:
“Nếu nó không ra thì sao?”

“Cái gì?” Lý Duy Hán hơi không hiểu, “Không ra, không tốt sao?”

“Nó đang ở ngay cạnh nhà cậu, cậu không tìm thấy đâu, nhưng nó đang nhìn chăm chăm vào nhà cậu, một ngày, hai ngày, ba ngày... trước là Tiểu Viễn Hầu rồi đến Tiểu Phan Hầu, Tiểu Lô Hầu, Tiểu Hồ Hầu... đến Quế Anh rồi đến cậu. Nhà người ta thờ thần Phật để phù hộ, nhà cậu thì tương đương với việc thờ thứ tà uế đó đấy. Không lâu nữa, người sẽ bị bệnh, gặp xui xẻo, sẽ... nhà tan cửa nát.”

Lý Duy Hán ngơ ngác hỏi: “Vậy phải làm sao, tôi... tôi không ở đây nữa, đi ở nhà con trai?”

“Nó có thể theo đến một lần thì không thể theo đến lần thứ hai à?”

“Chú, vậy còn có cách nào khác không?”

“Cách thì có.” Tàn thuốc trên môi Lý Tam Giang, lúc này thoáng sáng thoáng tối.

“Chú, chú phải giúp tôi.” Lý Duy Hán quỳ xuống cạnh Lý Tam Giang, nếu là người khác nói những lời này với ông, ông sẽ nghi ngờ người đó cố ý hù dọa ông để có mục đích khác nhưng Lý Tam Giang thì không.

“Thứ chết trôi đi trong nước này, oán niệm lớn, vốn đã khó đối phó, mà lại có thể theo đến nhà như vậy, cả đời tôi cũng là lần đầu tiên gặp, quả thực là tà môn đến cùng cực.”

“Nhưng chú, oan có đầu nợ có chủ, chuyện này có liên quan gì đến Tiểu Viễn Hầu nhà tôi?”

"Ha." Lý Tam Giang cười nhạt một tiếng, ngón tay vuốt ve, bấm tắt đầu thuốc lá trong tay, "Tôi đoán là nó muốn oan có đầu nợ có chủ nhưng không tìm được kẻ thù nên chỉ có thể bám lấy người đầu tiên gặp được mà không buông."

Lý Duy Hán như chợt nhớ ra điều gì, ánh mắt lộ ra chân chờ cùng suy tư.

Lý Tam Giang tiếp tục nói: "Thứ chết trôi này có phải là cô gái nhảy múa hát hò trong đám tang nhà ông Râu Quai Nón hôm qua không? Trên đường đến đón tôi chú nói, tên là gì nhỉ, Tiểu Hoàng Oanh?"

"Lôi Hâu nói nó từng nhìn thấy, hôm qua tôi không đến nhà ông Râu Quai Nón nên không chắc."

"Là Tiểu Hoàng Oanh, Lôi Hâu có thể nhìn nhầm nhưng Tiểu Viễn Hâu thì không, nó vừa tỉnh giấc thì đã gọi Tiểu Hoàng Oanh."

"Ừm, quả thực là vậy."

"Cậu không nói là, người trong thôn thấy tối qua Tiểu Hoàng Oanh và con trai út nhà ông Râu Quai Nón cùng lẫn vào rừng à, ban ngày đội lễ tang còn đến nhà ông Râu Quai Nón gây chuyện, Râu Quai Nón còn đưa tiền để giải quyết. Đây là trong lòng có..."

Chữ "quỷ" bị Lý Tam Giang cố nén lại, lúc này, vẫn phải chú ý một chút kiêng kỵ,

"...Đây là trong lòng có chuyện gì đó, chợt dạ rồi. Ha, với cái thói nhà tên này, hành động kiểu đó, nếu thật sự không có chuyện bắn thủ thì sao có thể thỏa hiệp chứ? Râu Quai Nón, Râu Quai Nón, đúng là không khác gì bọn râu ria thời trước giải phóng ở Đông Bắc, chỉ là một thằng lưu manh, không biết đã tạo bao nhiêu nghiệp."

Nói đến đây, Lý Tam Giang dừng lại, ông ta đưa tay từ hộp sắt trước mặt lấy ra một cái bánh quy, cắn một miếng, cười nói: "Bánh quy này thơm mùi sữa, chắc không rẻ đâu nhỉ, cô gái nhỏ nhà chú gửi đến à?"

Lý Duy Hán móc ra một điếu thuốc, tự mình châm lửa, sau đó hút mạnh vài hơi, cuối cùng dùng tay lau trán và mắt một cái rồi nhìn Lý Tam Giang, trong mắt lộ ra từng sợi tơ máu:

"Chú, chú không tin tưởng nhân phẩm của Hán Hầu tôi à?"

Chương 16 -

Lý Tam Giang lại cầm một miếng bánh quy, không đáp lời mà chỉ tiếp tục ăn.

Lý Duy Hán tiếp tục nói:

"Chú, hồi trước tôi để lo chuyện cưới vợ cho bốn đứa con trai, thật sự rất khó khăn. Chú không chỉ để tôi cày ruộng của chú mà mỗi lần tôi giúp việc cho chú, chú còn cho tôi thêm một ít tiền công; Quế Anh đến giúp chú dán giấy, kỹ thuật của bà ấy thô kệch, tôi còn xấu hổ nhìn, thế mà chú vẫn tính tiền công cho bà ấy."

"Sau này, thời kỳ khó khăn nhất đã qua, ruộng của chú tôi không cày nữa, bởi vì tôi biết chú cho người khác cày sẽ thu được nhiều tiền thuê ruộng hơn, còn Quế Anh, tôi cũng ngại để bà ấy đi nữa, sợ bà ấy lại làm qua loa như hồi còn ở đội sản xuất."

"Lợi của chú, tôi thật sự ngại chiếm thêm nữa nhưng ân tình của chú, Lý Duy Hán tôi, luôn ghi nhớ trong lòng. Hồi trước tôi đã nói rồi, đợi đến lúc chú già yếu, chân tay bất tiện, Lý Duy Hán tôi sẽ đến chăm sóc chú, phụng dưỡng cho đến khi chú khuất núi."

"Chú, chú phải tin vào nhân phẩm của Hán Hầu tôi."

Lý Tam Giang gật đầu.

"Ha ha." Lý Duy Hán cười hai tiếng, đưa tay định lấy bánh quy, ông từ chiều đến giờ chưa ăn gì, thật sự đã đói bụng rồi.

"Bốp!"

Lưng bàn tay bị vỗ một cái, bánh quy vừa cầm lên đã rơi xuống.

Lý Tam Giang đứng dậy, nói: "Ăn cái gì, để lại một ít để bày mâm cúng."

Lý Duy Hán sững sờ một lúc, sau đó hiểu ra, dù sao ông cũng từng giúp Lý Tam Giang làm việc một thời gian.

Mở cửa phòng trong liền thấy Thôi Quế Anh đang bế đứa nhỏ đứng nghiêng người ở đó.

Sau khi cửa mở ra, Thôi Quế Anh vội vàng dùng tay chỉnh lại mái tóc bên tai, hỏi: "Hai người nói chuyện xong rồi à?"

Lý Duy Hán: "Quế Anh, ra đây giúp tôi sắp xếp bàn thờ, Tiểu Viễn ngủ trước đi."

Lúc này, tiếng Lý Tam Giang truyền đến từ phía sau: "Để Tiểu Viễn ở đây trước đi."

Lý Duy Hán quay đầu nhìn Lý Tam Giang, hơi cau mày nhưng do dự một lúc, như đã quyết tâm, liền ra hiệu cho vợ đưa đứa nhỏ ra ngoài.

Lý Truy Viễn ngủ từ chiều đến giờ nên không buồn ngủ, cậu ngoan ngoãn ngồi trên một cái ghế đẩu nhỏ, nhìn người lớn bận rộn.

"Đầu óc bị điên rồi!" Lý Tam Giang chỉ vào bàn thờ được Lý Duy Hán chuyển ra ngoài cửa sau mắng một câu, "Cậu muốn mọi người ở ngoài đều nhìn thấy à? Mang vào, bày ở đây!"

Nơi này là vùng đồng bằng nông thôn, không núi, không khe, cũng không có tòa nhà cao tầng nào che chắn, tầm nhìn rất tốt, nếu đặt nến và đốt tiền giấy ở ngoài, xung quanh nếu có ai ra ngoài tiểu tiện vào ban đêm thì đều có thể nhìn thấy từ xa, sau đó chuyện sẽ chẳng mấy chốc nhanh chóng bị truyền đi.

Dù sao, ai bình thường lại làm lễ cúng vào đêm khuya chứ?

Lý Duy Hán lập tức mang cái bàn vừa chuyển ra lại chuyển vào, đặt trong nhà, sát tường gần cửa sau.

Thôi Quế Anh bắt đầu bày mâm cúng, bốn cái đĩa, lần lượt bày bánh quy, bánh bông lan, lạc, đĩa còn lại để trống.

"Chú, nhà không có thịt." Thôi Quế Anh nhìn Lý Tam Giang, "Thịt lợn hun khói, thịt lợn muối đều hết rồi."

Nhà ở mười mấy đứa trẻ, làm sao có thể còn thức ăn thừa qua đêm, ngay cả thùng dưa muối cũng sắp thấy đáy, không có đồ mặn thì không thể cúng.

Lý Tam Giang chỉ vào tủ đựng đồ ăn vặt: "Có thịt sấy khô không?"

"Có." Thôi Quế Anh lập tức gạt đầu, "Được không?"

"Dù sao cũng là thịt, tạm chấp nhận vậy."

"Được."

Cuối cùng, một đĩa thịt sấy khô được bày ra, đủ cho lễ cúng.

Lý Duy Hán bế một cái thùng sắt thô ráp từ ngoài hiên vào, lần này không cần nhắc nhở, ông tự mình đặt thùng sắt vào góc bếp.

Tiền âm phủ lúc này vẫn còn là đồ hiếm, phải ra thị trấn mua ở tiệm bán đồ cúng, người dân trong thôn thường không muốn lãng phí khi làm lễ nhỏ, có điều giấy vàng và vàng mã thì gần như nhà nào cũng có.

Vàng bạc vàng mã đều do phụ nữ tự gấp trong lúc rảnh rỗi, còn giấy vàng thì có thể để trong giỏ ở cạnh nhà vệ sinh làm giấy vệ sinh.

Lý Tam Giang trước tiên châm hai ngọn nến trên bàn thờ, sau đó dùng lửa nến châm lửa cho vài tờ giấy vàng, lại nhanh chóng vẩy tay trước bàn thờ, miệng lẩm bẩm, sau đó lại chạy về góc tường ném mấy tờ giấy vàng đã cháy một nửa vào thùng sắt làm mồi lửa, Thôi Quế Anh lập tức cho các tờ giấy vàng và vàng mã còn lại vào đốt.

Lý Duy Hán cầm một thanh gỗ nhỏ khuấy giấy bên trong, xác nhận đã đốt cháy hoàn toàn, ông liền bê thùng sắt ra ngoài đổ tro.

Khi ông trở lại thì thấy Lý Tam Giang đang lấy từ túi ra một cái chuông, dùng móng tay đen kịt gỡ cái bông gòn bị kẹt bên trong.

"Leng keng leng keng..."

Chuông hơi động một cái, âm thanh trong trẻo vang lên.

Lý Tam Giang cởi dây chuông, đi đến trước mặt Lý Truy Viễn:
"Nào, Tiểu Viễn Hầu, giơ tay phải lên."

Lý Truy Viễn nghe lời làm theo, nhìn Lý Tam Giang buộc chuông vào cổ tay mình.

Tiếp theo, Lý Tam Giang cầm lư hương trên bàn thờ, suy nghĩ một chút rồi bẻ gãy ba nén hương, chỉ để lại một phần nhỏ, sau đó cắm lại vào lư hương.

"Tiểu Viễn Hầu, cầm cái này."

Lý Truy Viễn đứng dậy, cầm lấy lư hương.

Thôi Quế Anh lúc này mới hiểu ra, bản năng muốn tiến lên nhưng bị Lý Duy Hán nắm lấy cổ tay, còn kéo mạnh về phía sau.

"Sao ông lại để Tiểu Viễn Hầu..."

Chương 17 -

Lý Duy Hán hung hăng trừng mắt nhìn vợ mình.

Lý Tam Giang đưa tay bịt tai Lý Truy Viễn rồi ngẩng đầu, nhìn cặp vợ chồng, rất tùy ý hỏi: “Hỏi các người lần cuối, làm hay không làm.”

“Làm!” Lý Duy Hán lập tức trả lời.

“Nếu Tiểu Viễn Hầu có chuyện gì...” Thôi Quế Anh lắc cánh tay muốn thoát khỏi sự trói buộc của chồng.

Lý Duy Hán trầm giọng nói: “Nếu không có thứ đó thì sẽ không có chuyện gì, nếu có thứ đó, bà không làm, Tiểu Viễn Hầu cũng sẽ gặp chuyện, thứ đó đã nhắm vào Tiểu Viễn Hầu nhà mình rồi!”

Thôi Quế Anh nghe vậy thì không còn giãy giụa, cánh tay buông xuống.

Lý Tam Giang cười, nói: “Hán Hầu à, suy nghĩ kỹ rồi đấy nhé, nếu chuyện bại lộ, sau này ở trong thôn sẽ khó mà yên ổn được đấy.”

Cho dù thực sự không có chuyện chết trôi, tất cả đều là trò đùa mà mọi người làm ra, nhưng ông lại bày ra cảnh tượng này ở nhà, còn làm loại nghi thức như vậy, nếu bị người ta biết, thù hận này, coi như là kết rồi!

“Hừ.” Lý Duy Hán cũng hừ một tiếng, “Chú, tôi không sợ nhà lão Râu Quai Nón, tôi cũng có bốn thằng con trai.”

Ở nông thôn, nhà nào có con trai trưởng thành nhiều thì khí thế càng mạnh.

Mặc dù bốn người con trai của Lý Duy Hán không phải là mấy đứa đứa nhỏ hiếu thảo, con dâu cũng không ít điều bất hòa nhưng nếu Lý gia thật sự gặp phải chuyện gì cần đến chống lưng thì bốn thằng con trai chắc chắn sẽ đứng ra chống đỡ.

“Được, làm!” Lý Tam Giang bỏ tay đang bịt tai Lý Truy Viễn, quỳ xuống bên tai đứa trẻ, dặn dò: “Tiểu Viễn Hầu, lát nữa ông cố đi trước, con đi sau, đi chậm thôi, đừng làm rơi lư hương nhé, hiểu chưa?”

“Vâng, con hiểu rồi ạ.”

“Đứa bé ngoan, ngoan lắm.”

Lý Tam Giang dẫn Lý Truy Viễn ra khỏi cửa sau, quay người nhìn Lý Duy Hán và Thôi Quế Anh đi theo phía sau, nói: “Hai người ở nhà chờ, đừng theo, đông người dễ bị người ta chú ý, cũng sợ làm nó sợ.”

“Vâng, chú, nhờ chú.”

“Cửa nhà đóng hết.”

“Được, chú.”

Lý Duy Hán kéo vợ về nhà rồi đóng cửa sổ.

Bên ngoài, bên bờ sông dưới màn đêm, chỉ còn lại Lý Tam Giang và Lý Truy Viễn.

“Chờ ông một lát, Tiểu Viễn Hầu.”

Lý Tam Giang lên tiếng rồi tự mình đi xuống bậc thang đá xanh đến bờ sông, chỉ thấy ông quỳ xuống, vừa dùng tay không ngừng gạt mặt nước vừa thì thầm nói gì đó.

Khoảng cách hơi xa, âm thanh cũng cố ý hạ thấp, Lý Truy Viễn không nghe rõ là nói gì.

Nói một lúc, Lý Tam Giang bắt đầu ngả người về phía sau, có mấy lần làm dáng như sắp chạy, như thể thứ gì đó dưới nước bất cứ lúc nào cũng có thể lao lên tấn công ông.

Cuối cùng, Lý Tam Giang nói xong, ông bước nhanh chạy tới, còn thở hổn hển.

“Được rồi, Tiểu Viễn Hầu, ông đi trước, con đi sau, nhớ kỹ, bất kể sắp tới có xảy ra chuyện gì hay nghe thấy tiếng động gì thì con cũng phải ôm chặt cái lư hương này, tuyệt đối không được quay đầu lại, hiểu chưa?”

“Con hiểu rồi.”

“Ừm, ngoan.”

Lý Tam Giang đi đến phía trước, cách khoảng hai mươi mét quay đầu lại, vẫy tay với Lý Truy Viễn, ra hiệu đứa trẻ có thể đi theo.

Có điều, Lý Truy Viễn lại đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

“Nào, đi theo ông, Tiểu Viễn Hầu.”

“Nhưng mà...” Lý Truy Viễn muốn nghiêng đầu nhưng nhớ lời dặn dò của Lý Tam Giang, chỉ dùng một tay cầm lư hương đã tắt, ngón tay kia thì chỉ về phía mặt nước, “Không đợi cô ấy à?”

“Đợi ai?”

“Cô ấy, Tiểu Hoàng Oanh.”

“Tiểu Hoàng Oanh, sao thế?”

“Cô ấy không theo kịp.”

Lý Tam Giang ngẩn người, đi về phía sau, cúi đầu nhìn kỹ Lý Truy Viễn, hỏi: “Tiểu Viễn Hầu, con biết chúng ta phải làm gì

sao?”

Lý Truy Viễn lắc đầu rồi lại gật đầu.

Lý Tam Giang ngạc nhiên nhìn Lý Truy Viễn, lẩm bẩm: “Đứa nhỏ này, thật giống mẹ con, thông minh.”

Ngay sau đó, Lý Tam Giang như thể nhớ ra điều gì, nhìn thẳng vào mắt Lý Truy Viễn, hỏi: “Con có thể cảm nhận được cô ấy à?”

“Vâng.”

“Cô ấy... bây giờ ở đâu?”

Lý Truy Viễn há miệng, không nói, như thể đang suy nghĩ gì đó, lại như đang chờ đợi, rồi cậu mở miệng:

“Cô ấy đến rồi.”

“Ở đâu?” Lý Tam Giang giật mình.

“Lúc này ở dưới nước...”

“Phù...” Lý Tam Giang thở phào nhẹ nhõm.

“Bây giờ ở phía sau con.”

Lý Tam Giang: “...”

Lý Tam Giang vô thức muốn dời tầm mắt, từ bên cạnh đầu Lý Truy Viễn nhìn về phía sau nhưng ông kìm nén ham muốn đó.

Có điều, dù không nhìn nhưng trong mũi ông lại ngửi thấy một mùi thối của xác chết nồng nặc, mùi này, ông quá quen thuộc.

Nó, thực sự đã đến rồi.

Lý Tam Giang căng thẳng nuốt nước bọt, ông muốn dừng lại nhưng nghĩ đến hậu quả của việc dừng lại... mẹ nó, tội lỗi của người khác, tại sao nhà Hán Hầu phải gánh chịu chứ!

“Tiểu Viễn Hầu, nhớ lời ông vừa nói.”

“Vâng.”

Lý Tam Giang từ từ nhắm hai mắt, giơ hai tay lên, từ từ đứng dậy, mùi thối của xác chết càng nồng nặc hơn.

Ông quay người, mở mắt ra, bước về phía trước một đoạn, khoảng cách này là khoảng cách quan sát khi ông chèo thuyền đối mặt với mấy cái xác chết trôi.

Hít sâu một hơi, ông mở mắt quay đầu, nhìn về phía sau lưng.

Tiểu Viễn Hầu ôm lư hương đứng đó, mà phía sau cậu là một vùng tối mà ánh trăng cũng không thể chiếu xuyên qua.

“Tiểu Viễn Hầu, theo sát nhé.”

“Vâng.”

“Ừm.”

Chương 18 -

Lý Tam Giang bắt đầu đi về phía trước, phía sau truyền đến tiếng vang ‘đình đình đình’..

Ông không đi trên đường thôn, mà cố ý đi dọc theo bờ sông hoặc xuyên qua rừng nhỏ, dù đêm khuya không có mấy người qua lại, ông cũng phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối không để người ngoài biết.

Đi được nửa đường, Lý Tam Giang dừng lại, tiếng chuông phía sau cũng ngừng.

Lý Tam Giang quay đầu lại, Lý Truy Viễn vẫn đứng cách đó hơn hai mươi mét, sau lưng cậu bé, ông mơ hồ thấy một bóng người, đi rất gần.

“Tiểu Viễn Hầu, tiếp tục theo sát, sắp đến nơi rồi.”

“Vâng.”

“Ừm.”

Lý Tam Giang tiếp tục đi dẫn đường, ông đi đi dừng dừng, chuông phía sau cũng kêu kêu dừng dừng.

Cuối cùng, vượt qua một cái ao cá nữa là đến trước nhà Râu Quai Nón, ao cá này, thực chất là của nhà ông ta.

Lần này, Lý Tam Giang không dừng lại mà tiếp tục đi dọc theo mép ao, nhưng trong lúc đi, ông từ từ quay đầu nhìn về phía sau:

Dưới ánh trăng mờ ảo, Lý Truy Viễn ôm lư hương, thi thoảng lại nhìn về phía ông cố dẫn đường, thi thoảng lại cúi đầu xem đường dưới chân.

Con đường này khó đi, trẻ con rất dễ bị trượt ngã nên cậu bé đi rất nghiêm túc cẩn thận nhưng vẫn không thể tránh khỏi thân hình chao đảo.

Phía sau cậu bé là một người phụ nữ mặc sườn xám, tóc dài ướt sũng.

Người phụ nữ giống như một người mù, không nhìn thấy đường phía trước.

Mà người mù có người dẫn đường, thường sẽ nắm lấy đối phương nên hai tay của người phụ nữ nắm lấy vai cậu bé, lúc đi, thân hình cũng chậm chậm theo cậu bé từng bước một, không ngừng chao đảo.

Lý Tam Giang nuốt nước bọt, chân ông đi lùi lại, vô tình dẫm hụt, suýt nữa thì ngã nhưng sau một hồi chao đảo, ông vẫn giữ được thăng bằng.

Lý Truy Viễn thấy vậy liền muốn dừng lại.

Lý Tam Giang vội vàng kêu lên: “Tiểu Viễn Hầu, dừng dừng, tiếp tục đi, giữ vững, sắp đến nơi rồi.”

“Vâng.”

“Ừm.”

Cuối cùng, sau khi vượt qua ao cá, Lý Tam Giang đến trước sân nhà Râu Quai Nón.

Lúc này đã là nửa đêm, không chỉ nhà Râu Quai Nón tắt đèn mà những nhà gần đó trong tầm nhìn cũng không bật đèn, càng không thấy bóng người.

Lý Tam Giang nghiêng người ngồi xổm xuống, tay trái giơ về phía nhà Râu Quai Nón, tay phải giơ về phía nơi Tiểu Viễn Hầu

đang đứng, mở miệng nói:

“Hôm nay cúng cho người, năm sau đưa người đi tế, tình nghĩa đến đây thôi, người còn hài lòng chứ? Không cần biết âm hay dương, đều phải nói lý! Có oan thì đi báo oan, có thù thì đi báo thù, đòi người ai cũng khổ, người đừng có đi trái nghịch.”

Lý Tam Giang đọc xong, lén lút liếc nhìn về phía Lý Truy Viễn, phát hiện vẫn là hai bóng người lớn nhỏ, cứ như vậy đứng trước sau, rất là yên tĩnh.

“Tiểu Viễn Hầu, quỳ xuống.”

Lý Truy Viễn không quỳ, vẫn ôm lư hương đứng đó.

“Tiểu Viễn Hầu?” Lý Tam Giang khẽ thúc giục.

“Ông ơi... con quỳ không xuống.”

Lý Truy Viễn muốn quỳ nhưng trên vai lại có một lực kéo cậu bé, khiến cậu bé không thể quỳ xuống.

Lý Tam Giang hít sâu một hơi, lập tức thì thầm:

“Đứa nhỏ còn nhỏ, đứa nhỏ không hiểu chuyện, đứa nhỏ không nợ người, đừng đưa người đến, cửa chỉ cho người, chẳng lẽ người thật sự không giữ một chút đạo lý nào sao?”

Nói hết lời nhưng bên kia, vẫn là hai bóng một lớn một nhỏ.

Ánh mắt Lý Tam Giang hiện lên sự tức giận, ông rút lại hai tay vốn đang “bắc cầu”, đâm mười ngón tay vào đất, trong móng tay cắm vào rất nhiều bùn đen.

“Người là người dưới nước, ta là người trên bờ, cho người tình nghĩa người không cần, nói đạo lý cho người người không nghe, vậy thì tốt, ép ta lật bàn, tất cả mọi người cùng đi tìm Long Vương phân xử!”

Toàn bộ khí chất của Lý Tam Giang trở nên trang nghiêm, ông luôn không muốn cũng không dám đối mặt với người kia nhưng chuyện đã phát triển đến bước này, đã không còn cách nào khác, không thể nào đưa thứ chết trôiis này ra ngoài rồi lại mang về nhà được.

Có điều, vào lúc này, chỉ nghe thấy tiếng “rít” một tiếng, cánh cửa sắt lớn nhà Râu Quai Nón mở ra.

Ánh mắt Lý Tam Giang nhìn về phía đó, phát hiện sau cánh cửa có hai người đứng đó, là Râu Quai Nón và con trai út của ông ta, hai người đều chỉ mặc quần đùi, trần truồng, không mang giày dép.

Trong nháy mắt, trong lòng Lý Tam Giang có chút sợ hãi, vốn dĩ ông muốn lén lút làm chuyện này, nếu như bị người ta phát hiện ngay mặt thì sau này sẽ rất khó thu xếp.

Nhưng rất nhanh, Lý Tam Giang phát hiện ra điều bất thường.

Chỉ thấy Râu Quai Nón và con trai ông ta, hai người không thèm liếc nhìn cậu bé đứng ngoài cửa mà cứ lững thững đi về phía ao cá.

Lúc đi ngang qua mặt Lý Tam Giang, Lý Tam Giang phát hiện ra hai người bọn họ đều đi bằng mũi chân, gót chân không chạm đất.

Hai cha con cứ thế đi song song, lắc lư nhưng lại không bao giờ bị ngã, đi đến bờ ao cá, bọn họ không dừng lại mà vẫn tiếp tục đi xuống.

Bước xuống nước, tiếp tục tiến về phía trước, nước ngập đầu gối, ngập eo, ngập vai, cuối cùng... ngập đầu.

Chương 19 -

“Bụp!”

Lý Truy Viễn cảm thấy cơ thể mình bỗng chốc nhẹ bẫng, trực tiếp ngồi phịch xuống đất, thấy vậy, Lý Tam Giang lập tức chạy đến, che chở đứa bé.

“Này nhóc con, con không sao chứ?”

Lý Truy Viễn không trả lời mà ngay ngắn đưa tay lên, chỉ về phía trước.

Phía trước, là bóng dáng của Tiểu Hoàng Oanh, hai cánh tay đưa ra trước, hai bàn tay dang rộng, như thể đang tìm tòi thứ gì đó, mặc dù đi rất chậm nhưng cũng đã đến bờ ao cá rồi bước xuống nước.

Dường như cảm nhận được dòng nước dưới chân, cô từ từ hạ cánh tay xuống, đi cũng vững vàng hơn.

Cô bắt đầu xoay hông, như thể lại nhảy điệu múa mà cô đã nhảy trên con đập này vào ngày hôm qua.

Lối nhảy của cô vẫn còn rất nghiệp dư, giờ khớp xương cứng nhắc, nhảy tất nhiên là không chuẩn chỉnh nhưng cô lại nhảy rất say sưa.

Bóng dáng của cô trong màn đêm, lúc chìm lúc nổi, lúc ẩn lúc hiện.

Mỗi lần hiển hiện, mặt nước lại ngập thêm phần nào lên người cô.

Thời gian dần trôi qua, đôi chân dưới làn váy xẻ tà của cô đã không còn nhìn thấy, hông xoay của cô cũng không còn nhìn

thấy, bộ ngực không cao lắm nhưng nhờ áo bó mà trông có vẻ đầy đặn của cô cũng không còn nhìn thấy.

Nước ngập đến cổ cô, làm tóc cô xõa tung ra, cô giơ hai tay lên, mặt hướng về bầu trời đêm, vẫn đang biểu diễn.

Rất nhanh, đầu cô cũng chìm xuống mặt nước, trên mặt nước, chỉ còn lại hai cánh tay của cô rồi dần dần chỉ còn lại cổ tay, sau đó là bàn tay...

Khi hai bàn tay cũng từ từ ẩn vào mặt nước thì chỉ còn lại một đám rong đen.

Cuối cùng, cùng với những gợn sóng cuối cùng,

Mọi thứ,

Đều biến mất.

Lý Tam Giang bế Lý Truy Viễn trên lưng, cúi người chạy nhanh, chạy được một đoạn dài mới đặt đứa bé xuống, vừa rút hộp thuốc lá vừa đấm vào lưng mình.

Thấy đứa bé đứng đó ngẩn ngơ, ông an ủi: “Nghe lời ông cố, coi như là mơ một giấc, mai tỉnh dậy sẽ quên hết thôi.”

Lý Truy Viễn ngoan ngoãn gật đầu nhưng cậu cảm thấy, hình ảnh vừa rồi, cậu có lẽ sẽ không thể quên được, sẽ mãi mãi khắc sâu trong ký ức của cậu.

Rung rắc tro tàn thuốc lá, thấy đứa bé vẫn còn buồn rầu, Lý Tam Giang trêu chọc:

“Tiểu Viễn Hâu, con có thể nghĩ về chuyện gì đó khiến con vui vẻ mà.”

“Chuyện vui vẻ?”

Lý Tam Giang dùng ngón tay kẹp thuốc lá chỉ về phía nhà ông lão Râu Quai Nón, trả lời:

“Ăn tiệc!”

...

Lúc Lý Tam Giang công Lý Truy Viễn về đến nhà thì trời mới hửng sáng.

Thôi Quế Anh đón lấy đứa bé, Lý Tam Giang nói chuyện với Lý Duy Hán một lúc rồi đi.

Lý Truy Viễn được đặt lên giường chiếu, nhắm mắt một lúc lại mở ra.

Cậu không ngủ được, mỗi khi nhắm mắt lại như thấy Tiểu Hoàng Oanh nhảy múa trong ao cá.

Thôi Quế Anh và Lý Duy Hán vẫn không vào phòng trong nghỉ ngơi mà ngồi ở bếp.

Người phụ nữ không ngừng chà xát ngón tay, chà đến khi đỏ ửng lên; người đàn ông thì liên tục hút thuốc lào, hết điếu này đến điếu khác.

Nhìn thấy trời đã sáng, Thôi Quế Anh đứng dậy nói: "Tôi đi làm bữa sáng cho lũ nhỏ."

Lý Duy Hán nhả một ngụm khói, nói: "Khói bếp hơi sớm."

Thôi Quế Anh đành ngồi xuống lại, nhìn chồng mình: "Vậy phải đợi đến khi nào?"

"Đợi người báo."

"Ai báo?"

Lý Duy Hán không trả lời, chỉ tiếp tục ngậm điều thuốc lào.

Ngồi thêm một lúc, tiếng gõ cửa truyền đến:

"Quế Anh Hầu, Quế Anh Hầu."

Là hàng xóm bên cạnh, Triệu Tú Mỹ.

Lý Duy Hán gõ nhẹ ống thuốc lào, nói: "Báo đến rồi."

Thôi Quế Anh đứng dậy, vừa ngáp ngắn ngáp dài vừa dụi mắt mở cửa, nghi ngờ hỏi: "Có chuyện gì thế, Tú Mỹ Hầu?"

Triệu Tú Mỹ đưa tay nắm lấy cánh tay Thôi Quế Anh, lắc mạnh:

"Nhà Râu Quai Nón chết người rồi!"

"Cái gì?"

"Chết hai người, Râu Quai Nón và con trai út, vừa mới có người nhìn thấy trôi nổi trong ao cá nhà họ, mọi người đều đi xem, đi thôi, chúng ta cùng đi xem!"

"Đi!"

Trước khi Thôi Quế Anh ra khỏi cửa còn gọi vào phòng trong: "Anh Hầu, gạo vo rồi đấy, lát nữa con nấu bữa sáng đi."

"Biết rồi, bà."

Nhận được câu trả lời, Thôi Quế Anh cùng Triệu Tú Mỹ liền đi ra ngoài.

Lý Duy Hán đợi một lúc, sờ vào túi quần, lấy ra bao thuốc đã mở, đặt ống thuốc lào lên bàn, cũng ra khỏi nhà.

Tiếng gõ cửa của Triệu Tú Mỹ trước đó đã đánh thức bọn trẻ, biết chuyện không hay, bọn trẻ cũng lần lượt đứng dậy chạy ra

xem náo nhiệt.

Dù Anh Tử có hô "đánh răng rửa mặt" phía sau cũng không thể gọi lại được.

Lúc này, xung quanh ao cá nhà Râu Quai Nón đông nghịt người, trên đường thôn vẫn có người dân liên tục chạy về đây, già trẻ, gái trai, kéo theo con cái.

Trên ao cá nổi hai thi thể, không ai xử lý, dù cạnh ao có một chiếc thuyền nhỏ đang đậu.

Tuy nhà Râu Quai Nón có tiếng xấu trong thôn, nhưng người dân cũng không đến mức lạnh lùng như vậy;

Lí do không cùng nhau giúp đưa thi thể lên bờ là bởi vì hai thi thể đó giống như bánh quy ngâm nước trong bát lâu ngày, phồng lên không giống bình thường, hơn nữa bề ngoài còn có màu thịt pha lê bán trong suốt, giống như hai khối thịt đông hình người vậy.

Chương 20 -

Nhiều người đều biết thi thể chết đuối ngâm lâu sẽ phồng lên, nhưng hai người này hôm qua còn sống sờ sờ, sao có thể mới qua một đêm lại có thể nở ra giống như tai nấm ngâm vậy?

Chuyện này thật quá quái dị, khiến không ai dám xuống ao chạm vào thi thể.

Vợ Râu Quai Nón quỳ bên cạnh ao khóc nức nở, nhưng bà chỉ biết khóc, không biết phải làm gì, có người đến khuyên, bà cũng không thềm để ý, chỉ một mực gào than số phận mình khổ.

Cuối cùng, con trai cả nhà Râu Quai Nón từ thị trấn về, rốt cuộc cũng có người chủ sự.

Chỉ là con trai cả nhìn thấy cha và em trai mình đang ở trong ao như vậy liền sợ đến nổi mặt tái mét, cũng không dám xuống cứu, đành phải nhờ người đi mời Lý Tam Giang.

Lý Tam Giang đẩy một chiếc xe bò đến, trên xe là những dụng cụ của ông.

Đến nơi, Lý Tam Giang nhìn sơ qua tình hình trên ao, sau đó sợ đến mức không ngừng lắc đầu lùi lại:

"Mẹ kiếp cái này sao tao dám vớt, vớt là giảm thọ, giảm thọ đấy! Tìm người khác, mau tìm người khác đi!"

Ông ta vừa buông lời hù dọa thì những người dân đang vây quanh xung quanh càng thêm xôn xao, bắt đầu bàn tán xem nhà Râu Quai Nón rốt cuộc đã tạo nghiệp gì, thu hút tà uế phương nào.

Rất nhanh, có người dân nhắc đến chuyện Tiểu Hoàng Oanh hôm qua, dù sao đoàn người làm lễ tang cũng suýt nữa đánh

nhau ở nhà Râu Quai Nón, trong thôn vốn rất khó giấu bí mật gì.

Lý Duy Hán lúc này cũng lên tiếng, kể lại chuyện mình đưa cháu đi chèo thuyền xuống sông hôm qua với những người xung quanh, nói là cháu mình bị ngã xuống nước, mơ thấy một người phụ nữ đi trên mặt nước, sợ đến nỗi mê sảng không tỉnh, Trịnh Ông To đến xem cũng không được, cũng may là có Lưu Mù đến xử lý.

Lúc này, không ít người cố ý lại gần nghe Lý Duy Hán kể, cũng không ngừng đưa ra ý kiến của mình.

Thôi Quế Anh đứng bên cạnh Lý Duy Hán, vẻ mặt rất căng thẳng, ngày thường, nếu không cần nấu ăn giặt giũ thì bà có thể ngồi trên bờ đập với những người phụ nữ trong thôn tán gẫu ba ngày ba đêm về mấy chuyện bát quái này, nhưng hôm nay, bà lại dờ dẩn không dám lên tiếng.

Trong lòng bà, có lo lắng có sợ hãi, giống như kẻ trộm lại kêu la bắt trộm, mèo cố ý đến khóc chuột.

Phan Tử, Lôi Tử, Hồ Tử và Thạch Tử cũng bắt đầu kể, nói hôm qua thấy một nữ quỷ nước, suýt nữa kéo đứa nhỏ nhà mình là Tiểu Viễn Hầu xuống làm kẻ chết thay, này là đến trả thù đấy!

Trong chốc lát, xung quanh như tổ chức một buổi tọa đàm ngoài trời quy mô lớn, lúc chuyện Tiểu Hoàng Oanh nói đến không còn gì để nói mà người dân vẫn chưa thấy đã, lại lật lại mấy chuyện xưa xửa xừa xưa trong nhà Râu Quai Nón ra để tiếp tục xào nấu tiếp.

Không lâu sau, con trai thứ hai nhà Râu Quai Nón dẫn theo vợ và hai cô gái, con rể cũng vội vã trở về nhà, hai cô con gái ôm mẹ bắt đầu khóc, hai anh em trai và hai con rể đứng cạnh nhau, thương lượng với Lý Tam Giang.

Lý Tam Giang vờ từ chối một phen, lấy cớ nói một lần vớt hai thi thể, thêm nữa là thi thể quái dị như vậy, trực tiếp đòi gấp mười lần giá tiền vớt một người lên bờ bình thường.

Thương lượng giá tiền xong, Lý Tam Giang bày bàn thờ, dâng lễ vật, thắp nến đốt giấy, thêm nửa giờ lắm bầm "Hô bằng dẫn bạn", thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Dù màn trình diễn này thật sự không rực rỡ bằng đoàn người làm lễ tang, nhưng mọi người đều rõ ràng đoàn người làm lễ tang chỉ là được cái mẽ bên ngoài, còn vị này mới là chuyên nghiệp thực sự.

Trong thời gian này, hai chiếc xe Santana chạy đến, trên nóc đều gắn đèn báo hiệu, đây là cảnh sát từ trụ sở huyện đến.

Ngày thường nhà ai chết đuối thì chết đuối, không phải chuyện gì to tát; nhưng lần này chết đuối hai người một lúc, lại là cha con, lại ở ngay cửa nhà, tính chất vụ việc không giống nhau.

Cảnh sát đến xem tình hình cũng không khỏi ngẩn người một lúc, họ đâu phải chưa từng thấy thi thể bị phồng lên, nhưng chưa từng thấy cái nào phồng lên tinh xảo như vậy.

Thấy vậy, họ đành phải chờ thi thể được vớt lên rồi tính tiếp, không cắt ngang nghi thức của Lý Tam Giang nhưng cũng không đến gần, mà trở lại xe bên đường, hút thuốc chờ đợi.

Cuối cùng, Lý Tam Giang tắt bật xong việc, mổ một con gà trống, lại rắc một bát máu chó không biết có thật hay không, xong xui hết thảy mới xuống ao, chèo thuyền đến vị trí trung tâm.

Đầu tiên dùng "Móc Dẫn Đường" móc thi thể về phía thuyền, sau đó dùng "Giỏ Hồi Hồn" cố định thi thể, kéo lên thuyền, tiếp theo dùng "Lưới Về Nhà" phủ lên thi thể, sau đó chèo thuyền đến bờ

ao, xoay người cúi đầu, dùng một kỹ thuật đặc biệt đặt thi thể lên lưng mình, rồi lại lên bờ.

Đây là một quy tắc rất quan trọng trong nghề vớt xác, phải để chân người vớt xác lên bờ trước rồi mới đặt thi thể xuống, bởi vì đây mới là "chuyển", "cống" về nhà.

Cuối cùng, phải đợi chủ nhà cất lời hô mới có thể đặt thi thể xuống, điều này được xem là có đến có về, hoàn thành công việc, để người chết biết thực sự đã về nhà, không đến mức biến thành cô hồn dã quỷ đi theo mình.

Chương 21 -

Xem mèo vẽ hồ hai lần xong, cuối cùng cha con Râu Quai Nón cũng kết thúc việc trôi nổi, được đặt lên hai tấm chiếu rơm.

Mọi việc xong xuôi, Lý Tam Giang có chút lo lắng nhìn về phía trung tâm ao cá, ông ta trước đó chỉ vớt thi thể theo quy củ, không dám thực sự thăm dò.

Có trời mới biết, thứ đó có còn ở đó không.

Cảnh sát đến, ngăn cách thi thể, nhưng các thôn dân cũng mặc kệ, vẫn đứng cách xa đưa đầu nhìn, trong đó không ngừng vang lên tiếng la hét sợ hãi của trẻ em.

Lý Tam Giang nhận tiền, thu dọn dụng cụ, miệng ngậm điều thuốc, đẩy xe bò về, những người dân xung quanh đều tránh đường, mới vớt xác xong, tất cả mọi người tránh mà không kịp.

Cảnh sát bắt đầu điều tra chính thức, văn phòng làm việc tạm thời được đặt ở nhà Râu Quai Nón, bí thư chi bộ cũng đến hỗ trợ, giúp gọi người, đun nước pha trà.

Vợ Râu Quai Nón không nói được nguyên nhân gì, bà chỉ tỉnh giấc không thấy chồng ngủ cạnh mình, vẫn là người ngoài đi ngang qua ao nhà họ phát hiện hai cha con trôi nổi trên mặt nước mới gọi bà.

Phó sở trưởng dẫn đầu hỏi bí thư chi bộ xem trong thôn ai có thù oán với nhà Râu Quai Nón, bí thư chi bộ móc lỗ tai, không mặn không nhạt đáp một câu:

"Ồ, vậy thì hơi nhiều đấy."

Tiếp theo, mấy người có thù oán được xếp thành hàng dài để làm biên bản.

Bao gồm cả Lý Duy Hán kể chuyện "Tiểu Hoàng Oanh" và Phan Tử, Lôi Tử cũng bị gọi đi hỏi cung.

Lúc đầu, cảnh sát nghĩ là phát hiện thêm một thi thể, còn cử cảnh sát theo Lý Duy Hán đi tìm kiếm ở đoạn sông đó, kết quả là không tìm thấy gì, thêm nữa, lời kể của Lý Duy Hán có phần quá kỳ lạ, chỉ có thể xem như một ông lão nông thôn bịa chuyện mê tín cho cháu nghe.

Biên bản này, không biết có nên lập hay không nữa, Lý Duy Hán thấy mọi người không tin, còn nóng lòng không ngừng khẳng định những thứ mình gặp phải đều là thật, nài nỉ cảnh sát và mọi người xung quanh tin mình, cuối cùng bị bí thư chỉ bộ "dồ dành" xuống.

Đoàn người làm lễ tang đến gây rối hôm qua sau đó cũng bị triệu tập điều tra, nhưng họ đã đến huyện bên cạnh làm việc từ ngày hôm trước, toàn bộ đoàn người đều có chứng cứ ngoại phạm.

Còn chuyện Tiểu Hoàng Oanh mất tích và những rắc rối bên trong, một là người hoặc thi thể không tìm thấy, hai là người liên quan chính là cha con Râu Quai Nón đã chết, nên giờ chỉ có thể báo cáo mất tích trước.

Vụ án cha con chết trôi này, cuối cùng cũng được xử lý theo kết quả điều tra là một vụ tai nạn, ý đại khái là cha con Râu Quai Nón uống rượu say, hứng lên, xuống ao cá chơi bời rồi cùng bị đuối nước.

Gia đình Râu Quai Nón cũng không làm ầm lên để tiếp tục điều tra, vì sau tang lễ, hai con trai hai cô gái liền cãi nhau ỏm tỏi chia gia sản, vạch mặt cãi cọ rất khó coi, lại cho trong thôn thêm một chuyện để bàn tán.

Ngày hôm đó, làm xong biên bản thì trời đã về chiều, Lý Duy Hán và Thôi Quế Anh dẫn bọn trẻ về nhà, bọn trẻ đi trước, hai ông bà đi sau.

Thôi Quế Anh vừa vỗ ngực vừa sợ hãi hỏi: "Sao ông lại chủ động kể chuyện, còn bị cảnh sát gọi đi hỏi nữa, sợ chết tôi rồi."

Lý Duy Hán vút bao thuốc lá rỗng trong túi quần xuống lề đường, mím môi, nói:

"Là chú dạy, phải nói ra, không thể giấu, chuyện của Tiểu Viễn Hầu, Trịnh Ông To và Lưu Kim Hạ cũng biết chút ít."

Thôi Quế Anh trách móc: "Báo cho họ biết một tiếng, giữ bí mật cũng được mà."

Lý Duy Hán lắc đầu: "Giả sử người lớn có thể giữ bí mật nhưng bọn trẻ có giữ bí mật không nói lọt miệng không?"

"Cái này..."

Lý Duy Hán thở dài một hơi,

Nói:

"Chú nói, cách giữ bí mật tốt nhất chính là công khai bí mật trước mặt mọi người."

...

Người dân trong thôn hầu như đều đến ao cá nhà ông Râu Quai Nón xem náo nhiệt, Lý Truy Viễn lại không đi, cậu nằm trên giường thật sự ngủ không được, bèn bê cái ghế con ra ngồi ở bậc thềm ngoài nhà, nhìn về phía cánh đồng xa xa.

Một lúc sau, chị Anh Tử vừa rửa bát xong cũng đi ra, chị ấy bê một cái ghế vuông ra trước, trên đó đặt dụng cụ học tập và sách vở bài tập, bản thân ngồi trên ghế con, cái bàn học đơn giản như vậy cứ thế được hình thành, đèn bàn là mặt trời rạng rỡ hôm nay.

Cha mẹ Anh Tử không mấy để tâm đến việc học của cô bé, nhưng cũng chưa bao giờ nói những lời như “Cô gái học hành vô dụng”, “Cứ lấy chồng sớm đi”, “Tìm mối vào nhà máy dệt kiếm tiền” gì cả.

Trước kỳ học cần đóng học phí thì họ sẽ đóng học phí, bình thường tiền tài liệu gì đó đều không cần ngại ngần, cũng không cần có cảm giác tội lỗi gì, cứ bình thường mà mở miệng xin.

Nhưng không so sánh thì không có chuyện để nói, so với những gia đình khác trong thôn, kiêu thả của không quan tâm này của cha mẹ Anh Tử, ngược lại lại trở thành điển hình trọng coi trọng việc học hành của con gái.

Anh Tử biết, cái này là do ảnh hưởng của dì nhỏ Lý Lan nhà mình.

Dì nhỏ ngày xưa chính là nhờ vào việc học hành mà một bước thay đổi vận mệnh của mình, trở thành niềm tự hào của ông bà, thậm chí cả ba và chú của con bé, mỗi khi nhắc đến dì nhỏ với người ngoài cũng không tự giác ngẩng cao đầu, vẻ mặt đầy tự hào.

Có điều, thành tích học tập của Anh Tử chỉ ở mức trung bình, dù cô bé thực sự đã rất cố gắng, không hề lơ là.

Chương 22 -

Ông bà ngày xưa đương nhiên không thể nào vì con gái mà cố ý hy sinh con trai, mà thực sự là ba, chú của cô bé đầu óc thật sự đọc sách không vào.

Chuyện này khiến cô bé không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ đầu óc toàn bộ Lý gia đều đã dành cho dì nhỏ rồi sao?

Lúc đầu, suy nghĩ này chỉ là thoáng qua thôi, cũng không mãnh liệt, cho đến ngày thứ hai sau khi Tiểu Viễn Hầu được đưa đến đây, cậu có phần ngượng ngùng ngồi cạnh cô bé, mỗi khi cô bé đối mặt với một bài toán mà mãi không tìm ra lời giải, bên tai sẽ truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ:

“Căn bậc hai của 3.”

Sau đó, Anh Tử có bài nào không biết thì đều nhờ Lý Truy Viễn làm, Anh Tử còn phát hiện ra, Tiểu Viễn Hầu gần như không cần suy nghĩ, chỉ cần liếc mắt nhìn bài là có thể nói ra đáp án.

Có lẽ đối với cậu, khó khăn nhất là phải viết ra lời giải, nếu không thì người chị ngốc nghếch này của cậu sẽ không hiểu được!

Phải biết rằng, cô bé đã học lớp 10 rồi đấy.

Anh Tử hỏi cậu học cái gì ở thành phố, Lý Truy Viễn trả lời: Lớp thiếu niên.

Anh Tử vô thức hiểu “lớp thiếu niên” là trường tiểu học,

Trong lòng cảm thán: Quả nhiên là học sinh tiểu học thủ đô, chương trình học quả thực là quá cao cấp.

Lý Truy Viễn cứ như vậy mà ngăn người, thỉnh thoảng tỉnh táo lại giúp chị viết bài rồi lại tiếp tục ngăn người.

Cảm nhận được có cái nắp bút nhẹ nhàng gõ vào mình, Lý Truy Viễn quay đầu định xem bài, nhưng lại thấy chị chỉ tay về phía tây bậc thêm, ở đó có một bậc thang, dưới bậc thang đứng một bé gái mặc váy hoa.

Là Thuý Thuý, cháu gái của Lưu Kim Hà, cô bé đứng ngập ngừng ở đó, không dám lên.

Anh Tử nhú mày với Lý Truy Viễn, ra hiệu không cần để ý đến cô bé.

Nếu là trước đây, Anh Tử sẽ trực tiếp nói ra, dù sao bọn trẻ trong thôn đều có chung một ý thức, không chơi với cô bé; nhưng hôm qua mẹ con Lưu Kim Hà đã đến nhà “xem bệnh” cho em trai, nên hiện giờ Anh Tử cũng ngại ngùng không dám nói ra.

Lý Truy Viễn đứng dậy, chủ động đi về phía bậc thêm, đến bên cạnh Thuý Thuý, cười hỏi:

“Em đến rồi à, có chuyện gì sao?”

Thuý Thuý nhìn về hướng khác, ngón tay nắm lấy vạt váy, nói: “Tìm anh chơi.”

“Được thôi.” Lý Truy Viễn quay đầu vẫy tay với chị Anh Tử, “Chị, em đi chơi với Thuý Thuý.”

Anh Tử không nói gì, thở dài, cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Thực ra, chơi cũng chẳng có gì vui, nhiều lúc chỉ đơn giản là không muốn ở nhà rồi chạy đến nhà bạn bè, gọi bạn bè ra, sau đó mọi người cùng nhau lang thang vô định.

Thuý Thuý nhìn Lý Truy Viễn đi cùng mình, trong mắt ánh lên nụ cười, đây là lần đầu tiên cô bé học theo những đứa trẻ khác trong thôn đến nhà người khác gọi bạn.

Có điều, cô bé vẫn không dám tự ý bước lên bậc thềm nhà người khác, mấy đứa trẻ tuổi này có thể có nhiều chuyện không hiểu, nhưng lại rất nhạy cảm, cô bé không muốn hứng chịu cái nhìn khinh bỉ của người lớn.

“Anh Viễn Hầu, mẹ em nói, hôm qua anh bị bệnh à?”

“Ừ.” Lý Truy Viễn nghe nhắc đến, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Tiểu Hoàng Oanh, nụ cười dần biến mất.

“À?” Thuý Thuý lập tức xin lỗi, “Em không nói nữa, không nói nữa, bị bệnh thực sự rất khó chịu mà.”

Lý Truy Viễn sờ túi, áy náy nói: “Ừm, anh quên mang đồ ăn vặt cho em rồi.”

Thực ra không phải quên mà ông bà không ở nhà, tủ đựng đồ ăn vặt bị khóa rồi, mở không được; chị Anh Tử dường như biết chìa khóa cất ở đâu, nhưng Lý Truy Viễn biết nếu mình đi nhờ chị ấy lấy thì chị ấy sẽ ở trong nhà nói xấu Thuý Thuý với mình.

“Đồ ăn vặt? Nhà em có, có rất nhiều, đến nhà em ăn đi.”

“Đến nhà em à?”

“Ừm, đến nhà em chơi.”

“Được thôi.”

Được đồng ý, Thuý Thuý liền lấy hết can đảm, chủ động nắm lấy tay Lý Truy Viễn, hai người cùng đi trên con đường mòn ven ruộng.

Lúc này, cô bé rất mong mấy người lớn ở bậc thềm nhà ven đường có thể nhìn thấy mình, hỏi mình một câu: “Này, Thuý Thuý, con đang chơi với ai vậy?”

Cũng mong trên đường có thể gặp được vài người bạn cùng tuổi, để họ nhìn thấy mình cũng có bạn chơi.

Nhưng tiếc là hầu hết người dân trong thôn đều đến ao cá nhà ông Râu Quai Nón xem thịt heo đông lạnh rồi.

Có điều, cô bé vẫn rất vui, khoe miệng không bao giờ khép lại, nếu không phải đang nắm tay thì cô bé cảm thấy mình sẽ vui sướng đến nỗi xoay vòng vòng mất.

“Anh Viễn Hầu, có phải anh không hiểu tiếng chúng ta nói lắm không?”

“Lúc đầu hoàn toàn không hiểu, sau đó nói chậm lại, nói ngắn gọn thì hiểu, bây giờ không chỉ hiểu hết, mà anh còn tự nói được một số câu, chỉ là nói không chuẩn thôi.”

Khi cậu vừa được đưa đến gia đình này, mấy người lớn nói chuyện với cậu, cậu thực sự hoàn toàn không hiểu, chỉ có những anh em được đi học mới có thể giao tiếp bằng tiếng phổ thông với cậu.

Chương 23 -

Lý Truy Viễn nhớ lại, mỗi lần cậu gọi Lý Duy Hán và Thôi Quế Anh là “ngoại công ngoại bà”, họ đều tỏ ra không vui rồi lại sửa cậu liên tục, phải gọi là “ông nội bà nội”.

Thật ra, ở địa phương này không có cách gọi “ngoại công ngoại bà”, nhiều khi phân biệt bà nội và bà ngoại dùng phương hướng, ví dụ như ở phía Nam gọi là “bà nội Nam”, ở phía Bắc gọi là “bà nội Bắc”.

“À đúng rồi, anh Viễn Hào, anh có từng đến Tử Cấm Thành chưa?”

“Ừm, có.”

“Sau này em cũng muốn đi.”

“Được, em bảo anh, anh dẫn em đi.”

“Thật không, anh đừng lừa em đấy?”

“Không lừa em đâu, anh rất quen thuộc Tử Cấm Thành đấy.”

Trong trí nhớ của Lý Truy Viễn, có một thời gian, Lý Lan làm việc ở Tử Cấm Thành, cậu cũng được ở lại chơi trong đó, đôi khi cậu ngồi trên bậc thềm cạnh cổng phụ, ôm một con mèo màu cam, nhìn dòng du khách không ngừng đi vào từ cổng chính, cứ như thế cả buổi chiều.

“À đúng rồi, anh Viễn Hào, anh có từng uống sữa đậu chưa?”

“Ừm...”

“Uống rồi à?” Thuý Thuý chớp đôi mắt to tròn nhìn cậu tò mò.

“Uống rồi.”

“Ngon không, nó có vị gì thế?”

Vị gì?

Trong đầu Lý Truy Viễn hiện lên hình ảnh tuần trước, Thôi Quế Anh rửa cái chum muối chua bị hỏng trong nhà.

“Có người thích uống, có người không thích.”

“Thế à, sau này em đi Bắc Kinh nhất định phải thử.”

“Ừm.”

“Anh Viễn Hâu, nhìn kia, đó là nhà em.”

Theo hướng ngón tay Thuý Thuý chỉ, Lý Truy Viễn nhìn thấy ngôi nhà hai tầng ở phía sau cánh đồng.

“Nhà em ở nhà cao tầng à?”

Trong thôn có đủ loại nhà, phần lớn là nhà gạch ngói, một số ít nhà rất khó khăn vẫn là nhà đất, tương tự, một số ít gia đình có điều kiện tốt, đã đi tiên phong xây nhà hai tầng.

Lên đến sân nhà Thuý Thuý, ở phòng khách tầng một, Lưu Kim Hà đang cầm điếu thuốc, chơi đánh bài Bridge.

Bạn chơi bài là hai bà lão và một ông lão, đến nhà Lưu Kim Hà đánh bài sẽ được ăn ké ở nhà bà, đồ ăn khá ngon, có cả thịt lẫn rượu nên Lưu Kim Hà cũng không thiếu bạn chơi bài, bà cũng sẵn lòng bỏ chút vốn “mua” người chơi cùng mình để giải khuây.

Bàn bài quả thực là một nơi kỳ diệu, rõ ràng Lưu Kim Hà bị đục thủy tinh thể, mắt không tốt, nhưng không hề ảnh hưởng đến tốc độ ra bài của bà.

“Bà nội, con dẫn anh Viễn Hâu về nhà chơi.”

“Bà nội Lưu.” Lý Truy Viễn gọi một tiếng.

“Ừm, chơi đi.” Lưu Kim Hà đáp một tiếng rồi lại tập trung vào những quân bài trong tay: “Trùm!”

Vừa rồi, mấy người đánh bài đang kể nhà Râu Quai Nón đang xảy ra chuyện gì, Lưu Kim Hà vừa nhả khói thuốc vừa đáp lại một cách thờ ơ, nghe thấy cháu gái dẫn Lý Truy Viễn vào, bà không khỏi hơi sững sờ, mắt híp lại qua làn khói thuốc.

Cậu bé này ngày hôm qua bị Túy ám, sáng nay hai người nhà Râu Quai Nón đã trôi nổi trên ao cá.

Trong chuyện này nếu không có chút gì đó dính líu với nhau thì đánh chết bà cũng không tin.

Nhưng bà cũng không lên tiếng ngăn cản cháu gái chơi với Lý Truy Viễn, nói đùa cái gì, mẹ nó cả hai đều là ngôi sao xui xẻo, kéo cái gì kéo, ai ghét bỏ ai.

Thuý Thuý dẫn Lý Truy Viễn đi qua phòng khách vào phòng trong, bên trong Lý Cúc Hương đang ngồi trên ghế đầu nhặt rau, thấy con gái dẫn người về, cô còn hơi bất ngờ, vừa nhìn thấy là Lý Truy Viễn, trên mặt cô liền không kìm được lộ ra nụ cười.

Chuyện này khiến cô nhớ lại cảnh Lý Lan và mình chơi đùa khi còn nhỏ.

Lý Cúc Hương lập tức đứng dậy, lau hai tay vào tạp dề: “Ngồi đi, Tiểu Viễn Hầu.”

Ngay sau đó, cô đi vào phòng, lấy ra không ít đồ ăn để tiếp đãi, nhà Lưu Kim Hà quả thực có điều kiện tốt, lại chỉ có mỗi Thuý Thuý là cháu duy nhất nên cô bé có những món ăn vặt mà những đứa trẻ khác trong thôn đều ngưỡng mộ.

Lý Cúc Hương còn mở hai chai nước ngọt có ga vị chanh, cho mỗi người một chai.

Loại nước uống có ga đóng chai giống chai bia này, giá rẻ, rất được ưa chuộng, bọn trẻ cũng lười đổ vào cốc, cầm thẳng lên uống, bắt chước dáng vẻ hào phóng của người lớn khi uống rượu.

“Tiểu Viễn Hâu, mẹ con có khỏe không?”

“Khỏe ạ, dì.”

“Nghe nói, mẹ con...” Lý Cúc Hương đột nhiên nhận ra hỏi đứa trẻ như vậy không phù hợp, lập tức sửa lời: “Lúc nhỏ dì với mẹ con thường xuyên chơi cùng nhau, tình cảm rất tốt.”

“Vâng, mẹ con có kể về dì, Hương Hâu, dì Hương Hâu.”

Thông thường, thêm “Hâu” ở đằng sau là cách gọi giữa người lớn tuổi và bằng tuổi, con cháu không được dùng.

Nhưng Lý Cúc Hương đương nhiên sẽ không vì thế mà giận, trái lại cô còn rất vui, cô có thể tưởng tượng ra Lý Lan nói về mình với con trai dùng cách gọi “Hương Hâu” như thế nào, chuyện này chứng tỏ cô ấy vẫn chưa quên mình.

“Lúc đó mẹ con rất thông minh, học giỏi, không giống dù, nhìn thấy sách là đau đầu.” Lý Cúc Hương vuốt nhẹ tóc bên tai: “Mẹ con khi nào về thăm nhà vậy?”

“Mẹ con bận việc, mẹ bảo xong việc sẽ đến đón con.”

Thuý Thuý lên tiếng: “Mẹ, con dẫn anh Viễn Hâu lên lầu chơi nhé.”

“Ừm, đi đi, tiếp đãi Tiểu Viễn Hâu cho tốt.”

Thuý Thuý kéo Lý Truy Viễn đến cửa cầu thang, cô bé quen tay cởi giày, thay một đôi dép lê, Lý Truy Viễn thấy vậy cũng cởi giày.

“Không, anh Viễn Hầu, anh không cần cởi, đi lên luôn đi.”

Lý Truy Viễn vẫn cởi giày, định đi chân trần lên, Thuý Thuý đành phải đưa dép lê của mẹ cho cậu.

==

Góc vui đọc truyện thêm kiến thức

Bài Bridge còn có tên gọi khác là bài cầu Hiệp, bài cầu hay cầu Hợp đồng. Đây là một trò chơi rất được ưa chuộng tại các nhà cái online trực tuyến hiện nay.

Cách chơi bài Bridge là sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa các cặp đôi với nhau để có một nước đi đúng đắn nhất trong cuộc chơi. Khác với tính chất của các game bài online ăn tiền như tài xỉu, xì tố thì game bài này mang trong mình bản sắc quý tộc được rất nhiều người của giới thượng lưu quan tâm đến.

Với tổng số trong game bài gồm có 52 lá và trong bàn cược sẽ gồm có 4 thành viên tham gia chia thành hai phe đối kháng khác nhau. Nhiệm vụ của người chơi cần làm đó là làm sao đưa ra các lá bài mạnh hơn để hạ gục đối thủ ngăn chặn họ thắng. Cặp nào ăn được nhiều tiền nhất trong thời gian chính thức diễn ra cặp đó sẽ là đội giành chiến thắng.

Nhà văn người Anh Somerset Maugham đã từng viết: "Bridge is the most entertaining game that the art of man has ever devised" (Bài Cầu là trò chơi lý thú nhất mà tài nghệ của con người đã sáng chế ra).

Chương 24 -

Mang dép lê lớn, Lý Truy Viễn theo Thuý Thuý lên tầng hai, đến phòng của cô bé, trong phòng có đặt một chiếc ti vi đen trắng.

Nhà Lưu Kim Hà đã mua ti vi từ lâu, nhưng không khoe khoang, người trong thôn lạnh nhạt với nhà bà, bà cũng lười tiếp khách xem ti vi ở nhà.

Thuý Thuý bật quạt đứng, nhưng cánh quạt không quay: “Ủa, có phải mất điện rồi không?”

Lý Truy Viễn: “Cắm điện chưa.”

“Hẻ, đúng rồi.” Thuý Thuý cúi xuống, nhặt dây cắm điện lên cắm vào ổ trên tường:

“Ùm... Ùm... Ùm Ùm... Ùm Ùm Ùm...”

Cánh quạt thô kệch từ từ quay, phát ra âm thanh như tiếng như tiếng của tự nhiên, có thể thổi bay đi cái nóng oi bức của mùa hè.

“Anh Viễn Hâu, anh xem ti vi không?”

“Cũng được.”

Thuý Thuý bật ti vi rồi xoay núm vặn, xoay hết một vòng, chỉ có mấy kênh, một nửa trong số đó là bông tuyết lấp lánh.

“Tĩnh ca ca, huynh không sao chứ?”

“Dung nhi, ta không sao.”

“Hừ, Âu Dương Phong, người...”

Mỗi kỳ nghỉ hè, trên ti vi đều chiếu cố định bộ phim “Anh hùng xạ điêu”.

Hai người ngồi cạnh giường xem ti vi một lúc, Lý Truy Viễn đột nhiên cảm thấy buồn ngủ.

Cậu từ tối qua đến giờ không được nghỉ ngơi, trước đó là căng thẳng quá mức, giờ tinh thần đã hạ nhiệt, cảm giác mệt mỏi ập đến rất nhanh.

Thúy Thúy lầm tưởng Lý Truy Viễn không muốn xem ti vi nên xuống giường, bắt đầu giới thiệu với Lý Truy Viễn về mấy con búp bê, đồ chơi và sách tranh trong phòng của mình.

Dù rất buồn ngủ nhưng Lý Truy Viễn vẫn nhìn cô bé, cố gắng đáp lại từng lời giới thiệu của cô.

Cô bé đắm chìm trong niềm vui chia sẻ của mình, nhưng rất nhanh, cô phát hiện ra mình không nghe thấy tiếng đáp lại, quay đầu nhìn về phía mép giường, phát hiện Lý Truy Viễn đã nằm nghiêng bên mép giường, ngủ thiếp đi mất rồi.

Thúy Thúy lập tức không nói nữa, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh, cẩn thận đẩy Lý Truy Viễn nằm thẳng rồi gấp lại tấm chăn mỏng mùa hè, đắp lên bụng Lý Truy Viễn.

Tiếp theo, cô đẩy chiếc quạt điện về phía này, ấn vào nút nhỏ phía sau quạt, quạt bắt đầu xoay.

Làm xong những việc đó, cô kéo một chiếc ghế đến, ngồi bên mép giường, tay chống cằm, nhìn Lý Truy Viễn đang ngủ say.

Nhìn một lúc, cô lén cười, vành tai đỏ bừng, quay mặt đi, một lúc sau lại không nhịn được nhìn về phía cậu.

Thời gian cứ thế trôi qua một cách vô thức.

“Thúy Thúy, Thúy Thúy, dẫn Tiểu Viễn xuống ăn cơm đi.” Tiếng gọi của Lý Cúc Hương vọng lên từ dưới lầu.

Thúy Thúy lập tức xuống lầu, nói với Lý Cúc Hương: “Mẹ, anh Viễn Hầu ngủ rồi.”

“Vậy con xuống ăn trước đi, chúng ta sẽ để phần cho cậu nhóc riêng nhé.”

“Không, con không đói, con muốn đợi anh Viễn Hầu dậy rồi ăn cùng.”

Hầu hết các bậc cha mẹ có tính tự giác ở thôn đều sẽ ngăn cản con cái mình đi tìm bạn chơi gần giờ ăn, sợ bị mời lên bàn ăn, trông có vẻ cố ý đi lợi dụng.

Có điều, đôi khi cũng khó tránh khỏi, tự nhiên sẽ lên bàn ăn.

Thúy Thúy chưa bao giờ trải qua cảm giác này, cô sẵn sàng đợi Lý Truy Viễn tỉnh dậy rồi cùng cậu ăn cơm.

Lý Cúc Hương cười, gạt đầu, đi vào phòng khách gọi mẹ và bạn bài cùng ăn trưa.

Thúy Thúy lại chạy lên tầng hai, ngồi trở lại vị trí đó, tiếp tục nhìn Lý Truy Viễn:

“Hề?”

Thúy Thúy hơi nghi ngờ, lại tiến gần hơn một chút, bởi vì cô phát hiện ra chân mày của anh Viễn Hầu đang nhíu lại.

“Là đang nằm mơ sao?”

...

“Bà ngoại, cháu dẫn anh Viễn Hầu đến nhà chơi.”

“Ừ, chơi đi. Trùm!”

Lý Truy Viễn nhìn Thúy Thúy đứng trước mặt mình rồi lại nhìn Lưu Kim Hà đang đánh bài với ba bạn bài trong phòng khách, cậu biết rõ, mình đang mơ.

Bởi vì cảnh vật xung quanh cậu thực sự quá xa rời thực tế, tầm nhìn chỉ toàn màu đen trắng, tất cả mọi người và mọi vật, dường như đều được vẽ bằng bút than.

Dù có thể thể hiện được những người và vật tương ứng nhưng lại có phần mờ nhạt, cũng có phần méo mó, trong những đường nét thô kệch đó lại toát ra một vẻ kỳ quái tùy tiện.

Lý Truy Viễn cúi đầu nhìn xuống bản thân, cậu phát hiện mình vẫn bình thường, thứ không bình thường là những người và vật khác trong mơ.

Chuyện này không khỏi khiến cậu nhớ đến những bản vẽ phác thảo trong phòng làm việc của mẹ mình, cùng một nền trắng với dấu vết than chì.

Cậu mơ thấy hình ảnh mình vừa đến nhà Thúy Thúy rồi chào Lưu Kim Hà, tiếp theo, Thúy Thúy trước mặt nắm tay cậu đi vào trong.

Bàn tay nhỏ nhắn tinh tế của cô bé lúc trước, giờ đây nắm trong tay cậu lại rất thô ráp, hơi đau, giống như giấy nhám vậy.

Cậu không khỏi giật mình, dừng bước, mà Thúy Thúy vẫn một mình đi vào trong, nhưng cánh tay cô vẫn giữ nguyên tư thế nắm tay.

Còn phía sau cậu, Lưu Kim Hà và ba người bạn bài trong phòng khách bỗng nhiên im lặng.

Lý Truy Viễn quay đầu nhìn lại, phát hiện bốn người này đều đứng yên, không nhúc nhích.

Ngay cả vòng khói thuốc mà Lưu Kim Hà nhả ra cũng được cố định ở đó, không tiếp tục tan ra nữa.

Chương 25 -

Sự tĩnh lặng này cũng cho Lý Truy Viễn có cơ hội quan sát, những đường nét than chì trên ba người bạn bài rất mềm mại, tương đối nhạt, còn hình ảnh của Lưu Kim Hà thì đường nét rất dày, rất sâu và rất cứng.

Đứng yên tại chỗ một lúc lâu, Lý Truy Viễn rất nghi ngờ, trước đây mỗi lần nằm mơ, lúc nhận ra là mơ thì cậu sẽ tỉnh dậy ngay lập tức, nhưng lần này, cậu vẫn đang trong mơ.

Cuối cùng, Lý Truy Viễn vẫn chọn đi vào trong, nhìn thấy Lý Cúc Hương đang ngồi đó nhạt rau, đường nét than chì trên người Lý Cúc Hương cũng rất cứng, so với những đường nét tinh tế nhạt nhòa xung quanh rất là bất hợp lý.

Lý Truy Viễn đi đến trước mặt Lý Cúc Hương, đường nét than chì sâu sắc đã phác họa ra chi tiết thần thái của đối phương, Lý Cúc Hương đang cười, ánh mắt mang theo hồi ức.

“Dì Cúc Hương, dì Cúc Hương?”

Lý Truy Viễn thử gọi vài tiếng, còn vẫy tay trước mặt đối phương nhưng Lý Cúc Hương vẫn không nhúc nhích, mắt cũng không chớp.

Rời khỏi nơi này, Lý Truy Viễn đến lối vào cầu thang, chuẩn bị bước lên, cậu cởi đôi giày của mình, đi chân trần lên trên.

Lên đến phòng ngủ đó, quạt điện đứng yên không quay nữa, mà Quách Tĩnh Hoàng Dung trên màn hình tivi chỉ còn lại những nét phác thảo mờ nhạt.

Thúy Thúy đang chỉ vào một con búp bê của mình, há miệng, như đang kể chuyện, cũng không nhúc nhích.

Đường nét trên người Thúy Thúy, rõ ràng và cứng hơn đường nét trên người bà ngoại và mẹ cô, gần như đã trở thành những đường đen cứng chắc.

Giống như những người và vật khác thì được vẽ lên, còn cô thì được tạc lên.

Lý Truy Viễn nhìn về phía giường, trên giường không có mình, trống không.

Không chỉ đồ vật đứng yên mà ngay cả âm thanh cũng vậy. Lý Truy Viễn bỗng nhận ra, tai mình đã rất lâu rồi không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, cả thế giới đều yên tĩnh đến đáng sợ.

Cậu bắt đầu có chút hoảng hốt, bởi vì cậu không biết mình còn phải ở trong giấc mơ này bao lâu nữa.

Cậu mở cửa phòng ngủ dẫn ra ban công. Ban công tầng hai của tòa nhà này rất thông thoáng, được lát gạch men màu đỏ và trắng.

Nhìn về phía xa, ngoại trừ những nét vẽ nguệch ngoạc gần nhà miễn cưỡng có thể nhận ra là ruộng đất, thì phần lớn vùng nhìn thấy là một khoảng trắng ảm đạm.

Ngẩng đầu, vị trí ban đầu của mặt trời giờ chỉ còn lại một mảng trắng phát ra hào quang, rất giống một cục tẩy, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống và xóa sạch mọi thứ ở đây.

“Này, xin hỏi đây có phải nhà bà Lưu không?”

Dưới con dê có tiếng nói vọng lên, lúc này, nghe thật bất ngờ, thậm chí là chói tai.

Đứng trên tầng hai, Lý Truy Viễn cúi đầu nhìn xuống, là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, ông ta còn đang cõng một bà lão.

Bà lão rất gầy, bên ngoài tay áo lộ ra chỉ còn lại một chút xương được bọc bởi lớp da khô héo, tóc rất dài còn rối bù, xõa tung xuống lưng.

“Này, xin hỏi đây có phải nhà bà Lưu không?”

Người đàn ông lại hỏi lần nữa, có chút sốt ruột công mẹ mình trên lưng loanh quanh tại chỗ.

Lý Truy Viễn không biết mình có nên trả lời hay không.

Ngay lúc đó,

Bà lão vốn đang nằm trên lưng người đàn ông đột nhiên ngẩng đầu lên, mặt bà lão hướng thẳng về phía Lý Truy Viễn đang đứng trên tầng hai.

Rõ ràng đều là hình ảnh được vẽ bằng than chì, nhưng đôi mắt của bà lão lại thể hiện một sự tinh tế vượt quá giới hạn của phong cách vẽ.

Đó là phần nộ, là âm tàn, là oán độc!

Ngay sau đó, Lý Truy Viễn phát hiện mọi thứ xung quanh mình bắt đầu xoay tròn và biến dạng, giống như một xoáy nước xuất hiện từ hư không, đang xé nát rồi cuốn ào mọi thứ xung quanh vào, bao gồm cả bản thân cậu.

...

“Anh Viễn Hầu?”

Lý Truy Viễn mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Thúy Thúy.

“Anh Viễn Hầu, anh mơ à?”

“Ừ.” Lý Truy Viễn ngồi dậy, đáp một tiếng, “Anh ngủ bao lâu rồi?”

“Không lâu đâu, hai tiếng thôi. Anh Viễn Hầu, chúng ta xuống ăn cơm đi.”

“Không cần, anh về nhà ăn.”

“Ôi, đừng khách khí thế chứ anh Viễn Hầu.” Thúy Thúy kéo tay Lý Truy Viễn, dẫn cậu xuống lầu, “Mẹ ơi, anh Viễn Hầu tỉnh rồi.”

Lúc này, Lưu Kim Hạ và ba bạn đánh bài của bà đã dùng xong bữa trưa và bắt đầu ván bài buổi chiều.

Lý Cúc Hương cười, mở nắp lồng màu đỏ trên bàn ăn trong bếp ra, bên trong là bữa ăn được để dành riêng: “Tiểu Viễn Hầu, lại đây ăn cơm đi, dì đã hâm nóng cho con rồi.”

“Dì ơi, con về nhà ăn.”

“Ngoan nào, nghe lời, đừng khách sáo với dì, dì với mẹ con trước đây cũng đâu có khách sáo gì, huống hồ chi, Thúy Thúy cố ý đợi con tỉnh dậy cùng ăn mà.”

“Cảm ơn dì.”

“Anh Viễn Hầu, ngồi đây đi.” Thúy Thúy ngồi xuống trước, Lý Truy Viễn thì đi sang bên kia bàn để giúp lấy bát đĩa.

“Thôi thôi, con ngồi xuống đi, dì lấy cho.”

“Vâng, dì.”

Lý Truy Viễn đi về ngồi xuống, rất nhanh, Lý Cúc Hương đã đặt đĩa và bát cơm đầy lên trước mặt cậu.

Chương 26 -

Trên bàn tuy đều là món ăn đựng trong bát nhỏ, lượng không nhiều, nhưng đã đủ cho hai đứa trẻ ăn rồi, hai món mặn hai món chay, đặc biệt là bát thịt kho tàu, có thêm hai củ khoai tây điểm xuyết, còn lại toàn thịt, rõ ràng là đã được sàng lọc kỹ càng.

Lý Cúc Hương bưng ra một bát canh cá nấu, trên mặt rưới thêm dầu vừng rồi thêm chút giấm, mùi vị thơm ngon hấp dẫn.

Ngoài ra, cô còn mở một lọ mứt trái cây thập cẩm, đổ một bát trước mặt mỗi đứa trẻ.

Có thể nói, ở trong thôn thì bàn ăn này thật sự là rất phong phú.

“Tiểu Viễn Hâu, tối nay con ở lại nhà ăn cơm nhé, dì sẽ làm thêm nhiều món ngon cho con.” Lý Cúc Hương cười nói.

Lý Truy Viễn đặt đĩa xuống, nói với Lý Cúc Hương: “Đã rất nhiều rồi, cảm ơn dì.”

“Ha ha, đừng bỏ đĩa, ăn đi.”

Lý Cúc Hương vuốt đầu Lý Truy Viễn, trong lòng thầm ghen tị không biết Lý Lan dạy con như thế nào, đứa trẻ ngoan ngoãn và lễ phép ở đâu cũng dễ được yêu mến mà.

“Tiểu Viễn Hâu à, mẹ con ở nhà có nấu cơm cho con không?”

Lý Truy Viễn lắc đầu, đặt đĩa lên bát, trả lời: “Mẹ không biết nấu.”

“Vậy là mẹ con bận công việc đúng không?”

“Vâng, mẹ rất bận ạ.”

“Nhà ông bà nội con thì sao, không nấu cơm cho con à?”

“Không thường xuyên ạ.”

“Vậy con thường ăn ở đâu?”

“Nhà hàng xóm.”

Thông thường sau giờ học, trong khu nhà ở của trường, mấy ông bà đã nghỉ hưu hoặc đã về hưu sẽ chủ động đến đón mình về nhà họ ăn cơm.

“Ôi, đứa trẻ tội nghiệp.” Lý Cúc Hương không hỏi thêm nữa, sau khi dọn dồ hai đứa trẻ tự ăn, cô cầm bình nước nóng đi rót nước cho bàn đánh bài.

Ngay lúc đó, bên ngoài liền vang lên tiếng gọi:

“Này, xin hỏi đây có phải nhà bà Lưu không?”

Nghe tiếng này, đôi đứa Lý Truy Viễn mới cầm lên bổng rơi xuống đất.

“Lạch cạch!”

...

Trong phòng khách, Lưu Kim Hạ ném lá bài trong tay xuống bàn, vỗ tay một cái: “Tan cuộc.”

Ba người bạn đánh bài gật đầu, đứng dậy kết thúc ván bài, rõ ràng bọn họ đã quen với tình huống này.

Có điều, trước khi bước ra khỏi phòng khách, bọn họ đều lần lượt đi đến cái chậu đặt ở góc để rửa tay.

Trong chậu ngâm lá chuối, lúc rửa tay, bọn họ sẽ lấy lá chuối lau qua tay rồi vẩy vẩy tay, cuối cùng dùng khăn treo trên giá lau

khô.

Làm như vậy là để xua đi xúi quẩy, là do Lưu Kim Hạ tự sắp xếp, bà không còn quan tâm đến thái độ của người trong thôn đối với nhà mình nữa, thậm chí còn cố ý thiết lập một số nghi thức để tăng thêm sự bí ẩn của mình.

Lý Truy Viễn và Thúy Thúy bước vào phòng khách, Lưu Kim Hạ cũng đứng dậy khỏi ghế, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Đang ăn ạ, ra xem một chút.” Thúy Thúy nói.

“Có gì đáng xem đâu, thôi, Tiểu Thúy Hầu, giúp bà thu dọn bài đi.”

“Vâng, bà.”

Dặn dò xong, Lưu Kim Hạ tự mình đi vào trong, bên trong có một căn phòng tối, là phòng làm việc của bà.

“Đi chậm thôi, đây có bậc thêm.” Giọng Lý Cúc Hương vọng lại từ bên ngoài, trước đó cô nghe thấy tiếng gọi nên đã ra đón.

“Được rồi, không sao, không sao.”

Lý Truy Viễn nhìn về phía cửa chính của phòng khách, thấy Lý Cúc Hương dìu một ông lão bước qua bậc thêm vào.

Ông lão nghiêng người về phía trước, lưng còng, hai tay để sau lưng, là một người gù.

Cũng giống như... đang còng một người không tồn tại vậy.

“Đây là con trai của nhà cô à?” Ông lão nhìn hai đứa trẻ, cười hỏi.

“Cô gái là nhà tôi, con trai là nhà chị tôi. Mẹ tôi đang đợi ông, đi vào cửa chính, rẽ phải, đi thẳng đến cuối.”

“Được, được, tôi đi ngay, không thể để bà Lưu chờ được.” Ông lão tiếp tục đi vào trong.

Lý Truy Viễn đứng phía sau, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào tấm lưng còng của người kia.

Ông già đi vào cửa trong của sảnh, xoay người sang phải, lẽ ra phải đi vào trong nhưng lại đột ngột dừng lại.

Vì ông ta là người còng lưng về phía trước nên phần trên vai của ông ta lúc này đã bị bức tường che khuất, chỉ còn lại cái lưng còng vẫn còn trong tầm mắt.

Tiếp theo,

Hai bàn tay của ông ta đặt ở vị trí eo lưng phía sau không tự giác nâng lên, cánh tay trái ép xuống, cánh tay phải vung lên, mông lúi vào trong, vai quay ra ngoài, mặt nghiêng đã áp sát vào tường.

Lý Truy Viễn nhìn vào lưng trống rỗng của ông ta, giờ phút này cậu cảm thấy như có một người ở đó, chống người lên lưng, “nhìn” về phía cậu.

Lý Cúc Hương hỏi: “Sao thế?”

Giọng nói vốn thô kệch của ông già đột nhiên xen lẫn một chút khàn đặc, nói:

“Đứa nhỏ này...”

Lý Truy Viễn có chút lo lắng, hai tay nắm chặt, cậu chợt nhớ lại lúc mẹ từng dẫn cậu đi xem một bức tường vẽ, cậu hỏi mẹ tại sao chỗ này lại trống không có vẽ gì, mẹ đã trả lời:

“Tiểu Viễn à, đây là chỗ để trắng, để con tự tưởng tượng, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Lúc đó, cậu còn hơi ngây ngô, bây giờ hình như đã hiểu một chút rồi.

Chương 27 -

“Ông mau đi đi, mẹ tôi đang đợi ông trong đó đấy.”

Lý Cúc Hương lại thúc giục, cô thực sự không hiểu tại sao người này lại dừng lại ở đây, nhưng cô cũng không thấy tư thế của người này có gì kỳ lạ, dù sao đối phương cũng là một người còng lưng, cho dù ông ta đứng im thì cũng đã khá kỳ quặc rồi.

“Ừ.” Ông già đáp một tiếng, nhưng lại đột nhiên quỳ xuống, đồng thời thân người hơi ngã về phía sau, hai tay chống xuống đất.

“Này, sao thế?”

Lý Cúc Hương đưa tay đỡ, nhưng người này tuy còng lưng gầy yếu mà sức lực khi quỳ xuống lại rất nặng, cô hoàn toàn không kéo nổi, may thay, đối phương dựa vào hai tay để duy trì cân bằng, chỉ là ngồi về phía sau chứ không ngã quỵ.

Lý Truy Viễn nhìn thấy thế, thân người hơi lão đảo lùi lại hai bước.

Tư thế này, rất giống như đang đặt người trên lưng xuống.

Ánh nắng bên ngoài chiếu vào sảnh, những viên gạch lát nền hoa văn cổ kính phản chiếu không được nhiều ánh sáng, tối đa chỉ xuất hiện một số thay đổi sáng tối.

Lý Truy Viễn hạ ánh mắt xuống, ở vị trí cửa trong, dường như có hai khu vực rộng bằng lòng bàn chân, hơi tối đi một chút.

Rất nhỏ, nhỏ đến mức Lý Truy Viễn đều cảm thấy mình hoa mắt, mình nghĩ nhiều.

Nhưng ngay sau đó, lại có hai khu vực mới có màu sắc tối đi rồi lại phục hồi, nhưng khoảng cách với cậu lại ngày càng gần.

Cuối cùng, hai khu vực tối màu đó xuất hiện trên viên gạch trước mặt cậu, đồng thời không hề biến mất nữa.

Gió lạnh thổi qua, Lý Truy Viễn cảm thấy mặt ngực và tay chân bắt đầu lạnh, nhưng vấn đề là, cậu đang quay mặt vào nhà, trong nhà này, từ đâu mà có gió thổi đến chứ?

Nửa sau của hai khu vực tối màu biến mất, nửa trước đậm hơn, cảm giác lạnh ở trước mặt cậu lại tăng lên.

Lý Truy Viễn nuốt nước bọt, ánh mắt cậu bắt đầu dao động lại lệch đi, một loại bản năng khiến cậu không dám nhìn thẳng, giống như trước mặt mình có một bà lão đáng dấp gầy gò đang cúi người về phía trước, khuôn mặt đó đang áp sát về phía cậu.

Lý Truy Viễn cắn chặt môi.

Đột nhiên, cậu cảm thấy phần trái bên mặt lạnh hơn nữa, giống như có một khối băng dán vào, mà da đầu cậu cũng bắt đầu tê bì, là kiểu vuốt ve nhẹ nhàng ấy.

Ông già đang quỳ trên mặt đất lúc này quay đầu nhìn về phía này, tiếp tục mấy lời chưa nói hết trước đó:

“Đứa nhỏ này, đáng vẻ thật ngoan.”

Người đàn ông già ngồi xổm từ từ đứng dậy, lúc ông chuẩn bị đứng thẳng người thì Lý Cúc Hương đột nhiên cảm thấy lưng ông, dường như không còn gù như trước nữa.

“Hề?”

Người đàn ông già cũng tự vỗ vào lưng mình, trong lòng nghĩ chắc bà Lưu quả thật linh nghiệm, chưa kịp nói chuyện gì, chỉ

cần bước vào nhà thôi đã cảm thấy cơ thể mình nhẹ nhàng hơn hẳn rồi.

Ông không dừng lại mà đi thẳng vào trong.

“Thúy Hầu, con và Tiểu Viễn Hầu đi ăn cơm đi.”

Dặn dò xong, cô cũng đi theo vào phòng trong, Lưu Kim Hạ mắt kém, khi bàn chuyện cô phải ở bên cạnh giúp ghi chép.

“Anh Viễn Hầu, chúng ta đi tiếp tục ăn cơm nhé?”

“Ừm.”

Lý Truy Viễn đáp một tiếng, mặc dù cảm giác khó chịu trên người cậu vẫn chưa biến mất, nhưng cậu vẫn cố gắng bước đi.

Bước đầu tiên, Lý Truy Viễn cảm thấy cái lạnh vuốt ve đầu mình lúc này đã chậm hơn, cảm giác lạnh như dán băng vào má trái cũng từ từ biến mất.

Nhưng khi bước thứ hai rơi xuống, Lý Truy Viễn đột nhiên phát hiện ra cái lạnh đó không biến mất, sự lạnh lẽo trên má trái lại xuất hiện trở lại, mà vị trí vai phải của cậu dường như bị đè một khối băng.

Lúc bước thứ ba đi ra, cái lạnh trên má trái lại biến mất, chuyển sang vai trái, đồng thời vai phải vẫn lạnh như băng.

Lý Truy Viễn bước ra bước thứ tư, chân chưa đặt xuống đất thì cái lạnh trên hai vai đột ngột tăng lên.

“Phù...”

Lý Truy Viễn run rẩy hít một hơi thật sâu, từ từ thu chân lại, cái lạnh trên hai vai lại trở lại như lúc trước.

Cậu không nhìn thấy gì, nhưng có thể tưởng tượng ra, lúc này có một bà lão ngồi xổm trước mặt cậu, bà dùng tay phải đặt lên má trái cậu, tay trái đặt lên đầu cậu vuốt ve, nói câu:

“Đứa nhỏ này, đáng vẻ thật ngoan.”

Đến khi cậu bước đi, bà lão cũng thay đổi tư thế, hai tay dần dần trượt xuống hai vai cậu, đây là một động tác mượn lực để đỡ dậy.

Nếu cậu tiếp tục bước đi, vậy thì đối phương sẽ thuận thế bò lên.

Bà ấy,

Muốn mình công!

...

Phòng tối ở tầng một, là phòng làm việc của Lưu Kim Hạ.

Phòng rất rộng, nhưng bước vào lại cảm thấy rất chật hẹp.

Mấy cái thùng gỗ được xếp chồng lên nhau bao quanh, chiếm mất gần tám phần mười diện tích, bên trong chứa đầy các loại pháp khí kinh văn tượng Phật.

Nếu mở ra vài cái thùng thì có thể nhìn thấy Lão Quân và Phật Đà khoác vai nhau, cũng có thể nhìn thấy dưới chân Quan Thế Âm Bồ Tát không phải là đồng tử mà là Chúa Jesus đóng đinh trên thánh giá.

Ngày xưa, Lưu Kim Hạ cũng từng mang trong lòng ước mơ, hưởng ứng lời kêu gọi của thời đại mới, muốn tập hợp bách gia, mở ra một con đường riêng cho mình.

Chỉ tiếc, thị trường lạc hậu xung quanh lấy trấn Thạch Nam làm trung tâm không thể tiếp nhận những thứ mới mẻ như vậy.

Chương 28 -

Lưu Kim Hạ cũng đành bất lực chấp nhận số phận, quay trở lại hình ảnh bà mù đoán mệnh truyền thống.

Cho nên, trong căn phòng này, những thứ có thể sử dụng được, chỉ là một cái bàn gỗ sơn đen, vài cái ghế đẩu và hai cây nến trắng.

“Hít...”

Lưu Kim Hạ dùng khăn tay lau mắt, khóe nướu làm mắt bà khó chịu, có vẻ như sau này bà phải bỏ nến đi thôi.

Lúc này, người đàn ông già ngồi đối diện cũng kết thúc lời kể, ánh mắt ông nhìn Lưu Kim Hạ mang theo sự kính trọng.

Sau khi đến nơi đây, không chỉ lưng gù của ông được hóa giải thoải mái nhiều, đầu óc cũng không còn mơ màng nữa, nói chuyện cũng lưu loát hơn hẳn.

Người đàn ông già họ Ngưu, tên là Ngưu Phúc, là người trấn Thạch Cảnh bên cạnh, hôm nay đến đây là để làm minh thọ cho mẹ mình.

Hôm qua, em trai ông là Ngưu Thụy cũng đã đến đây, vì cùng một việc, Lưu Kim Hạ cũng là sau khi tiếp đón ông ta xong mới đến nhà Lý Duy Hán.

Hai anh em nhà họ Ngưu, cộng thêm một cô em gái, cha mất sớm, là mẹ góa phụ nuôi nấng cả ba người lớn lên.

Hiện giờ, cả ba người đều đã hơn năm mươi tuổi, mỗi người đều đã có cháu nội cháu ngoại.

Nửa năm trước, mẹ mất.

Nhưng kể từ sau khi lo hậu sự, ba anh em nhà họ Ngưu mỗi nhà đều gặp chuyện rắc rối, không phải người này ốm đau thì người kia gặp tai nạn.

Lúc đầu, mọi người chưa để ý, nhưng tần suất ngày càng cao và ngày càng nghiêm trọng.

Mới đây, con trai của Ngưu Thụy tan sở đi xe đạp về nhà, bị ngã xuống mương, gãy vài cái xương sườn, nếu không được người đi đường phát hiện kịp thời thì suýt nữa đã mất mạng rồi; cái lưng gù của Ngưu Phúc thì ngày càng nặng nề và kỳ quái, mấy ông lão lưng bảy tám mươi tuổi trong thôn cũng không bằng ông, phải biết rằng nửa năm trước, ông cũng không hề lưng gù.

Thêm vào đó, ba anh em thi thoảng lại mơ về mẹ, nghi ngờ có phải mẹ còn vương vấn chưa siêu thoát nên chuẩn bị làm minh thọ, đốt một bộ huyết kinh, khu trừ tà khí, cầu bình an.

Có điều, hiện giờ hai anh em có một chút mâu thuẫn, là em trai Ngưu Thụy muốn làm minh thọ ở nhà mình, nhưng anh trai Ngưu Phúc lại không cho phép, nhất định phải làm ở nhà ông.

Người ngoài nghe có lẽ sẽ cảm thấy hai anh em rất hiếu thảo, chuyện làm minh thọ rườm rà vất vả mà còn cãi nhau, đây không phải là tranh giành để tỏ lòng hiếu thảo với mẹ mình sao?

Lưu Kim Hạ hiển nhiên không tin, mắt bà ngày càng kém, nhưng tâm lý lại ngày càng minh mẫn.

Trong số những người đến đây, Lý Duy Hán chính là người nằm trong phần cực cực thiểu số, còn đa số đều là những người đã làm điều trái lương tâm, ông bà ngày xưa nói cấm có sai, đã làm điều trái lương tâm thì luôn sợ ma gõ cửa.

Có điều, Lưu Kim Hạ cũng không muốn truy cứu đến cùng, chỉ nhẹ nhàng nói:

“Đừng nói với tôi, cô em gái nhà ông cũng muốn làm minh thọ đấy nhé?”

“Ừm, nó cũng muốn.”

Lưu Kim Hạ nhượng mày.

Theo tục lệ trong thôn hiện nay, con gái lấy chồng là khách, mỗi năm có thể về nhà mẹ đẻ vài lần, dịp Tết đưa con rể về thăm nhà, giữ thể diện là được rồi.

Nếu cha mẹ ốm đau, con gái cuối cùng có thể ở bên giường bệnh chăm sóc cha mẹ, đưa tiễn song thân, sẽ được hàng xóm láng giềng khen ngợi là con gái hiếu thảo.

Bởi vì con gái không được chia tài sản nên việc dưỡng lão hay hậu sự của cha mẹ đều chỉ cần xuất hiện, giúp đỡ một chút là được, không cần phải bỏ tiền.

Nhưng cô em gái nhà họ Ngưu lại cũng muốn làm minh thọ cho mẹ mình... thì thật không hợp lệ, dù hiếu thảo đến mấy cũng không thể thể hiện như vậy, nếu trong nhà toàn chị em mà không có con trai thì có thể bàn luận thêm, nhưng bên trên lại có hai người anh trai nữa mà.

Lưu Kim Hạ hạ thấp mí mắt, nói:

“Việc này cũng dễ thôi! Nếu ai cũng muốn làm chủ gia, vậy thì làm chủ gia hết đi! Ra cái sân đình rộng rãi của thôn mượn một khoảnh đất, lập ba cái bàn thờ trang trọng, bày ba phần thọ lễ, đốt ba cuốn huyết kinh!”

Ngưu Phúc sững sờ, hỏi: “Còn... còn có thể như vậy sao?”

Lưu Kim Hạ gật đầu: “Có thể, đặt chung một nơi, ngồi chung một chỗ, mẹ của các người cũng không cần phải bận rộn chạy đầu này đầu kia. Người em trai Thụy Hầu của ông hôm qua đã

đưa cho tôi ngày sinh tháng đẻ của những người trong nhà, hôm nay ông cũng đưa cho tôi rồi đi thông báo với em gái ông đi, hai ngày nữa đưa cho tôi, tôi sẽ khai dẫn cho các người.”

Vốn dĩ một việc là một khoản tiền, giờ biến thành một việc thu ba khoản tiền, Lưu Kim Hạ bà là người được lợi nhất.

Ngưu Phúc do dự một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Vậy thì cứ như vậy, tôi về sẽ nói với họ, làm chung.”

“Ừm, ngày sinh tháng đẻ đưa đến hết, tôi sẽ tính cho các người một ngày cụ thể.”

“Nhanh nha.” Ngưu Phúc giục, “Phải nhanh.”

“Tôi hiểu rồi.” Lưu Kim Hạ gật đầu, ra hiệu cho ông không cần lo lắng rồi đứng dậy chuẩn bị tiễn khách.

===

Góc vui đọc truyện thêm kiến thức

Minh Thọ, còn được gọi là "âm thọ", tức là ngày sinh của người đã khuất. Việc tổ chức lễ mừng thọ cho ông bà, cha mẹ đã qua đời được gọi là "âm khánh". Phong tục này bắt nguồn từ việc tổ chức lễ mừng thọ cho người còn sống, về bản chất, đây là hoạt động tưởng nhớ và tôn vinh tổ tiên của gia đình, dòng họ, với ý nghĩa "tôn kính người đã khuất, noi gương người đi trước", làm rạng danh gia tộc. Lễ mừng thọ người đã khuất có thể được tổ chức tại nhà hoặc tại chùa.

Tại nhà: Không làm lễ sám hối, mà tổ chức lễ cúng thủy lục, có thể kéo dài từ một đến ba ngày, hoặc bảy ngày, ngày cuối cùng là ngày chính. Nghi lễ long trọng nhất là mời 49 vị sư về làm lễ sám hối trong 49 ngày. Sau khi hoàn tất, bài vị tưởng niệm có thể được đặt trong chính điện của chùa để được hưởng hương khói.

Tại chùa: Nghi lễ tại chùa tương tự như tại nhà, nhưng có thể bao gồm cả lễ sám hối.

Chương 29 -

Ngưu Phúc vừa rời khỏi ghế đầu thì dường như lại nhớ ra điều gì, ngồi xuống lại, nói: “Còn một việc, khi làm mình thợ phải mời bà Lưu ngồi trai.”

Trai sự chính là pháp sự, còn ngồi trai, chính là mời người có môn đạo ngồi trấn giữ, tránh ma quỷ quấy phá.

Còn "có môn đạo" nên giải thích như thế nào thì hoàn toàn dựa vào tâm lý, nếu thực sự không có ai thì thợ giết heo cũng có thể đi ngồi trai.

Lý Tam Giang vì nhà có nghề bán giấy tiền nên mỗi lần đưa giấy cho nhà ai thì mặc định là ngồi trai cho nhà đó, không chỉ có thể được ăn một bữa tiệc miễn phí mà còn có thể nhận được tiền phong bì từ chủ nhà.

Nhưng "mặc định" này vẫn là chi phí thấp, tiền phong bì cũng ít, nhưng nếu thực sự mở miệng nói ra "mời" thì lại là giá khác.

Ngưu Phúc lập tức bổ sung: “Tiền phong bì không thành vấn đề, bà Lưu, chúng tôi... chúng tôi ba nhà đều sẽ đưa.”

“Như vậy à...” Lưu Kim Hạ trong lòng đập thành thịch, không hiểu sao lại lo lắng.

“Ngoài ra, còn mong bà Lưu mời thêm ông Tam Giang cùng thôn, chúng tôi cũng muốn mời ông ấy.”

Lưu Kim Hạ nuốt ngụm nước bọt, không trực tiếp đồng ý, mà nói:

“Tôi sẽ đi nói chuyện với Tam Giang Hầu, nhưng không biết ông ấy có rảnh không. Trước tiên ông cứ đưa cho tôi ngày sinh tháng

để, tôi tính ngày cho các người, chuyện này không thể trì hoãn được.”

“Được được được.”

Sau đó, Ngưu Phúc lấy ra một cái bao bố từ trong túi, cẩn thận mở ra từng lớp, bên trong lộ ra một xấp tiền giấy đại đoàn kết đã bị rách mép.

Ông liếm ngón tay, bắt đầu đếm tiền.

Lưu Kim Hạ nhận được khoản tiền đầu tiên, nhưng đẩy khoản tiền thứ hai ra, nói: “Chuyện ngồi trai, đợi tôi bàn bạc với Tam Giang Hầu xong sẽ nói với các người.”

“Cái này...” Ngưu Phúc hiển nhiên không muốn, “Hay là cứ đặt trước đi?”

Lưu Kim Hạ kiên quyết nói: “Chưa làm xong việc thì tiền cũng không vội thanh toán, đây là quy củ.”

“Được rồi, vậy thì vất vả bà Lưu, chỗ Tam Giang thúc, tôi không đi nữa, chờ tin của bà.”

“Ừm.”

Ngưu Phúc tự mình mở cửa, đi ra ngoài.

Lý Cúc Hương đi đỡ mẹ mình, nghi ngờ hỏi: “Mẹ, sao vậy?”

Đơn này thành công thì tương đương với thu nhập của cả một mùa trước, Lý Cúc Hương không hiểu tại sao mẹ mình lại do dự, cũng không giống như đang cố tình hét giá.

Lưu Kim Hạ thì thầm: “Đều là nông dân, cũng không phải nhà giàu, nói chuyện dễ dàng như vậy, đưa tiền cũng sảng khoái như vậy thì chỉ có thể là vì một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Của đi thay người thôi.”

“Mẹ, ý mẹ là?”

“Hương Hầu à, con nói xem, trên đời này, nào có người mẹ nào lại đi hại con cái của mình sau khi mình chết chứ?”

“Cái này thì đúng.”

“Điều càng khó hiểu hơn là, có bao nhiêu người làm con trai làm con gái, mỗi khi cuộc sống không yên ổn thì lại nghi ngờ có phải là mẹ mình ở dưới âm phủ đang hại mình không chứ?”

Trừ khi, bản thân đã từng làm điều gì đó không bằng sức sinh.”

“Mẹ, vậy thì đơn này?”

“Bỏ đi, đợi tìm được Tam Giang Hầu rồi nói chuyện sau, nếu ông ấy đồng ý đi thì chúng ta cứ đi kiếm hết số tiền này, hazzz, quả thực là bọn họ đưa quá nhiều.”

“Nếu chú Tam Giang nói không đi thì sao, mẹ có tiếc không?”

“Tiền không tiêu được thì kiếm về để làm gì.”

“Cũng đúng, chú Tam Giang có tài, đáng tin cậy, ông ấy ở đây, chúng ta cũng yên tâm.”

“Tài năng của ông ấy...” Lưu Kim Hạ nhú mày, dường như có chút khó đánh giá, nhưng vẫn khẳng định: “Có ông ấy, xác thực là yên tâm.”

...

“Anh Viễn Hầu?”

Thấy Lý Truy Viễn mãi không động, Thúy Thúy đưa tay ra kéo tay cậu.

Khoảnh khắc hai người chạm vào nhau, Lý Truy Viễn liền cảm thấy cái lạnh trên vai trái biến mất, đồng thời cậu bắt gặp Thúy Thúy run lên một cái, bàn tay kéo mình hơi run rẩy.

“Thúy Thúy, em lui ra một chút!”

“Hả?”

“Cách xa anh một chút!”

Mặc dù không biết tại sao, nhưng Thúy Thúy vẫn ngoan ngoãn buông tay, lùi lại vài bước.

“Thúy Thúy, đứng ở đó đừng động, đừng lại gần anh.”

“Ừm...”

Thái độ đột ngột của anh Viễn Hào khiến Thúy Thúy nhớ lại những kỷ niệm lúc mình bị ghét bỏ, một lớp sương mù đã hiện lên trong mắt cô bé, cái mũi nhỏ cũng hít hà.

Lý Truy Viễn thì có một loại cảm giác, lúc này khi Thúy Thúy chạm vào mình, bà lão vốn đang đặt hai tay lên vai mình đã rút một tay đi nắm lấy Thúy Thúy.

Sau khi Thúy Thúy lùi lại, bà lão mới quay lại tư thế ban đầu.

“Bà Lưu, vậy thì tôi đi trước đây!”

Giọng nói đầy khí lực của Ngưu Phúc truyền đến từ bên trong, hoàn toàn không nghe ra được sự khàn khàn lúc trước.

Ông bước vào sảnh, ánh mắt quét qua hai đứa trẻ vẫn còn ở nơi đó, không biểu hiện gì, đi về phía cửa.

“Ông ơi...” Lý Truy Viễn chỉ tay vào góc tường, chính là cái chậu ở trên giá bên cạnh mình, “Rửa tay.”

Thúy Thúy dùng mu bàn tay lau đi khóe mắt, cười nói: “Ông ơi, rửa tay rồi mới đi, trừ xui xẻo.”

Nói xong, Thúy Thúy cúi đầu, nhìn xuống mũi chân, anh Viễn Hầu cũng cảm thấy nhà mình bị xui xẻo sao?

Ban đầu vốn cô bé đã quen rồi, cũng không cảm thấy có gì to tát, nhưng không biết tại sao, hôm nay cô bé lại rất nhạy cảm.

Chương 30 -

“Ồ, được, vậy thì rửa.”

Ngưu Phúc thu chân lại khỏi bậc cửa, đi về phía chậu, bắt đầu rửa tay.

Rửa đi rửa lại,

Lý Truy Viễn cảm thấy cái lạnh trên hai vai mình đang dần biến mất, trên người chợt có một cảm giác thoải mái đồng thời cũng hơi mệt mỏi.

Lưng của Ngưu Phúc thì lấy tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, từ từ trở nên gù xuống.

Lý Cúc Hương đỡ Lưu Kim Hạ đi ra, nói: “Con tiễn ông.”

“Đừng khách sáo, tôi đi đây, gặp lại sau.”

Ngưu Phúc rửa tay xong, định cầm chiếc khăn trên giá lau, nhưng phát hiện ra hơi cao, đành phải lắc tay rồi để hai tay sau lưng, nghiêng người từ từ bước qua bậc cửa.

Lý Cúc Hương lộ ra vẻ nghi ngờ, dường như có gì đó không đúng, nhưng lại không nói được.

Cô đến bên cạnh cái chậu, muốn thay nước, nhưng khi nhìn thấy tình hình trong chậu thì sắc mặt lập tức ngây người:

Mấy chiếc lá chuối trong chậu này, từng chiếc vậy mà lại trở nên rất nhỏ, cho dù nếu có người cố ý dùng tay xé thì cũng không thể xé nhỏ và gọn gàng như vậy.

Điều quan trọng nhất là, cả chậu nước này lại biến thành màu đen!

Lý Cúc Hương lập tức bước nhanh đến bên cạnh mẹ mình, cúi đầu nhỏ giọng nói.

Lưu Kim Hạ kinh ngạc nhìn con gái rồi nhìn ra ngoài.

Lúc này, Ngưu Phúc cuối cùng cũng bước qua bậc cửa, đi ra đến bờ đê;

Lý Truy Viễn cũng cuối cùng đã hồi phục tinh thần từ trạng thái mệt mỏi lúc nãy, cậu đi đến trước mặt Lưu Kim Hạ, chỉ tay về phía bóng lưng của Ngưu Phúc, nói với Lưu Kim Hạ:

“Bà, lưng ông ấy...”

“Im lặng!”

Lưu Kim Hạ lập tức dùng hai tay bịt miệng đứa trẻ.

Mùi của đôi tay này quá nồng rồi, mắt Lý Truy Viễn bị cay đến mức muốn chảy nước mắt.

Ngưu Phúc ở bên ngoài khựng lại, nghiêng người, liếc nhìn một cái đầy ảm ý rồi tiếp tục đi về phía trước.

Cho đến khi người đã đi ra khỏi bờ đê, khuất bóng phía xa thì Lưu Kim Hạ mới buông tay bịt miệng đứa trẻ.

“Nhóc con, bây giờ, nói đi.”

Lý Truy Viễn hít thở sâu vài hơi, mở miệng nói: “Bà, trên lưng ông ấy, có phải đang cõng gì đó không?”

Lưu Kim Hạ đưa mặt mình đến trước mặt Lý Truy Viễn, hạ giọng hỏi: “Tiểu Viễn Hầu, có phải con đã nhìn thấy gì không?”

Lý Truy Viễn lắc đầu.

Cậu thực sự không nhìn thấy gì, chỉ là cảm giác.

Lưu Kim Hạ nhú mào, hỏi: “Tiểu Viễn Hầu à, tối qua Tam Giang Hầu đến nhà con đúng không?”

“Bà, con ngủ thiếp đi, không biết.”

“Ha ha.”

Lưu Kim Hạ cười gật đầu, không truy hỏi thêm nữa, mà nghiêm túc nói: “Tiểu Viễn Hầu à, nhớ lời bà.”

“Bà nói đi.”

“Có một số thứ, cho dù con nhìn thấy thì cũng tuyệt đối đừng biểu hiện ra trước mặt, nếu nó biết con có thể nhìn thấy nó, có lẽ... sẽ quán lấy con.”

Là vì lý do này sao?

Lý Truy Viễn dùng sức nhẹ gật đầu: “Bà, con nhớ rồi.”

“Được rồi, đi ăn cơm với Thúy Thúy đi.”

“Vâng, bà.”

Lý Truy Viễn đi đến trước mặt Thúy Thúy, cô bé hơi nghi hoặc mà nhìn cậu.

“Thúy Thúy, đi thôi, ăn cơm.”

“Được, hihi.”

Nụ cười lại xuất hiện trên khuôn mặt cô bé.

Sau khi hai đứa trẻ vào bếp, Lưu Kim Hà ngồi trên ghế ở phòng khách, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Mẹ?” Lý Cúc Hương vẫn cầm cái chậu trong tay, “Con trai nhà Hán Hầu, thật sự nhìn thấy à?”

“Đôi khi, để nhìn thấy một thứ gì đó, không nhất thiết phải dùng mắt.”

“Sao lại thế?”

“Chắc phải hỏi Hán Hầu mới biết, trời biết ông ta đã dùng cách gì mà làm vậy.”

“Thôi, hy vọng đứa bé sẽ ổn, con thực sự rất thích nó.”

“Ồ.” Lưu Kim Hà cười nhạt nhìn con gái, “Sao thế, thích rồi, muốn nhận con rể à?”

“Mẹ, đừng đùa như thế, con không thể có ý nghĩ này đâu, nó là con trai của Lan Hầu.”

Lưu Kim Hà lần này hiếm hoi không mắng con gái “tự hạ thấp mình”, mà an ủi: “Đứa nhỏ Lan Hầu kia cũng thông minh từ nhỏ, con trai nó càng thông minh hơn, quả thật không thích hợp làm con rể.”

Lý Cúc Hương bị chọc cười, hỏi: “Mẹ, nghe xem mẹ đang nói gì vậy, thông minh mà lại sai à?”

“Con gái, con không hiểu đâu. Con đã từng thấy đứa nhỏ nhà nào mà hôm qua bị ma quỷ nhập vào ngất xỉu, hôm nay lại có thể tay trong tay ra ngoài chơi như không có chuyện gì thế không? Con đoán nó có biết nhà Râu Quai Nón xảy ra chuyện gì không, con tin lời nó nói tối qua ngủ say không biết gì sao? Hừ, như khi này, vừa mới gặp phải chuyện không sạch sẽ ở đây mà giờ có thể ngồi xuống tiếp tục ăn cơm rồi. Đứa bé này đã không còn đơn thuần là thông minh nữa, nó có thể tính toán rất nhanh mình đang ở tình huống nào, có thể tự điều chỉnh bản thân. Cho dù là loại chuyện... gặp ma quỷ thế này. Chỉ là hiện tại nó còn nhỏ, vẫn mang nét ngây thơ của trẻ con, đến khi nó trưởng thành rồi, sống với người như vậy, thực sự rất nhàm chán, vì chỉ cần nó nhìn con một cái là có thể nhìn thấu con, ở trước mặt nó,

con chẳng có bí mật gì cả. Con thậm chí còn không thể nững nịu hay giận dữ nó, bởi vì nó đứng cao hơn con, là nó cúi xuống, toàn diện nhìn xuống con. Lạnh như băng, không có ý vị nhân tính.”

Chương 31 -

“Mẹ, sao mẹ có thể nói về một đứa trẻ như vậy, con thấy Lý Truy Viễn rất tốt, lễ phép lại ngoan ngoãn nữa.”

“Bởi vì nó đối xử với ai cũng như vậy, giống hệt mẹ nó hồi nhỏ.”

“Mẹ...”

“Đúng rồi, mẹ nó cũng ly hôn rồi đấy.”

“Mẹ...” Lý Cúc Hương tức giận.

Lưu Kim Hà vẫn chưa nói đủ, nhả ra một làn khói riiuf tiếp tục: “Hai mẹ con họ như vậy, chỉ thích hợp tìm loại người không có chút bản ngã nào, toàn bộ trong mắt chỉ có bọn họ thôi.”

“Mẹ, con vẫn nên đi tìm chú Tam Giang thôi.”

“Đi đi đi.” Lưu Kim Hà khoát tay, “Nếu Tam Giang Hầu lễ mễ thì hỏi ông ta, nếu thật sự làm hỏng đứa cháu ngoại mà Hán Hầu yêu quý nhất thì còn muốn Hán Hầu nuôi dưỡng đến lúc chết không?”

Lý Cúc Hương nhanh chóng đổ nước bắn trong chậu, leo lên xe xích lô rồi đi, cô thực sự không muốn nghe mẹ mình nói thêm nữa.

Lưu Kim Hà bóp tắt tàn thuốc, ngáp một cái, chậm rãi đi về phòng bếp.

Hai đứa trẻ sớm đã cơm nước xong xui, Lưu Kim Hà còn nhìn thấy cháu gái thường ngày không làm việc nhà mà nay lại chủ động giành lấy việc dọn dẹp bát đĩa lau bàn nữa.

Miệng còn không ngừng nói: “Anh Viễn Hầu, anh mau bỏ xuống đi, mấy việc này ngày nào em cũng làm mà.”

Làm Lưu Kim Hà nghe mà muốn bật cười.

Có lẽ vì liên quan đến chuyện nuôi dưỡng đến lúc chết của bản thân, Lý Tam Giang lần này không lể mề chút nào, sớm đã ngồi xe xích lô của Lý Cúc Hương đến.

Lưu Kim Hà bảo Lý Cúc Hương đưa hai đứa trẻ lên lầu xem ti vi rồi dẫn Lý Tam Giang vào phòng làm việc của mình.

“Này, Lưu Mù, chỗ này của bà làm thật chật chội.” Lý Tam Giang vỗ vào mấy cái thùng gỗ xếp chồng cao xung quanh, “Không biết còn tưởng bà vừa nhập hàng từ Quảng Đông về, chuẩn bị chuyển sang kinh doanh buôn bán đấy.”

“Không rảnh rồi mà nói nhảm với ông.”

Lưu Kim Hà kể lại toàn bộ chuyện hôm nay, bao gồm cả chuyện mình thọ của nhà họ Ngư.

Mắt Lý Tam Giang tròn tròn, hỏi: “Sao Lý Truy Viễn lại nhìn thấy được?”

Lưu Kim Hà hít sâu một hơi, nắm chặt nắm đấm, cuối cùng vẫn nhịn được cơn giận, hỏi ngược lại: “Con mẹ nó, ông hỏi tôi à?”

Lý Tam Giang móc thuốc lá ra, ném cho Lưu Kim Hà một điếu, bản thân cầm một điếu ngửi ngửi rồi suy nghĩ.

Lưu Kim Hà cầm lấy điếu thuốc, đưa phần có bộ lọc hương về mặt bàn gỗ gỗ, hỏi: “Tối qua ông đã làm chuyện tốt gì vậy!”

“Chuyện tích đức.”

“Ông...” Lưu Kim Hà liếm liếm môi, hỏi: “Hai cha con nhà Râu Quai Nón hôm nay xuống bờ đê gặp long vương rồi, là ông dẫn

thứ đó đi à?”

Lý Tam Giang không nói gì.

“Làm sao dẫn đi?” Lưu Kim Hà tiếp tục thăm dò, đột nhiên bà như nghĩ đến một khả năng đáng sợ, giọng nói càng cao, mắng: “Lão già chết tiệt này, không lẽ ông để Lý Truy Viễn đi dẫn thi?”

“Khụ khụ...” Lý Tam Giang hắng giọng một cái, “Lưu Mù, cho mượn tí lửa đi.”

Lưu Kim Hà ném thẳng hộp diêm tới: “Ông thật sự làm vậy?”

“Xat...”

Lý Tam Giang dời mắt, rít một mồi thuốc.

Lưu Kim Hà rời khỏi ghế, lách qua cái bàn đi đến trước mặt Lý Tam Giang, nước bọt bắn thẳng vào mặt lão già:

“Người sống đi đường dương, người chết đi đường âm, ông bảo Lý Truy Viễn dẫn thi, là để đưa nhỏ này đi đường âm, nhiệm âm khí, ông có biết, nó có thể đã bị ông làm cho biết ‘đi âm’ rồi không?”

“Đi âm?” Lý Tam Giang sững sờ một lúc rồi đột nhiên như nghe được một câu chuyện cười khổng lồ, “Haha, nói vậy, sao có thể chỉ cần làm một lần là biết đi âm được?”

“Hừ... ha ha.” Lưu Kim Hà cười lạnh.

Lý Tam Giang bên này ngược lại bắt đầu sốt ruột, vội vàng đứng dậy: “Nếu dễ dàng đi âm như vậy, Lưu Mù bà lẫn lộn trong nghề này mấy chục năm, còn cần phải làm trò lừa đảo đến bây giờ à?”

Đi âm, một số nơi gọi là “mô hạt”, “hạ thần”, là chỉ khả năng đi từ dương gian xuống âm gian, nói dễ hiểu hơn, là có thể nhìn thấy những thứ không thuộc dương gian.

Mọi người tìm đến những “thần bà” như Lưu Kim Hà, chính là dựa vào hình tượng có thể giao tiếp với thần linh quỷ dữ mà những người này tạo ra, nhưng kỳ lạ là trong số những người như bọn họ thì chín phần mười không có khả năng này, ít nhất là Lưu Kim Hà thì không có.

Lưu Kim Hà khôi phục lại hơi thở bình thường, nói: “Đứa nhỏ này thông minh, suy nghĩ tỉ mỉ.”

Lý Tam Giang nghe vậy, nuốt nước bọt, trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh tượng tối qua, Lý Truy Viễn chỉ tay vào dòng sông, nói: “Không đợi cô ấy à?”

“Bộp!”

Lý Tam Giang ngồi phịch trở lại ghế, vẻ mặt đầy nghi ngờ, ông đột nhiên nhận ra, những gì Lưu Kim Hà nói hình như hơi đúng.

“Cha mẹ ruột của nó đều ở thành phố, là hộ khẩu thành phố, đầu óc đứa bé lại tốt, học hành gì cũng có thể nắm chắc, tương lai tốt đẹp đã được định sẵn, vậy mà ông làm ra chuyện này. Chưa nói việc liên tục nhìn thấy những thứ bẩn thỉu sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống, ông xem cái thân già cô độc của mình đi, ngay cả việc đưa tang cũng phải sớm tìm một người có phẩm hạnh đáng tin cậy như Hán Hầu. Còn tôi, hừ, càng không cần nói. Những người dính líu đến nghề này, năm khuyết ba thiếu ít nhiều sẽ dính vào, ông đang tạo nghiệp đấy, ông nói xem, lúc đó đầu óc ông có bị nước vào không?”

===

Góc vui đọc truyện thêm kiến thức:

-Trung Quốc có câu: Nam đi âm, Bắc thỉnh thần.

"Đi âm" còn được gọi là "mạc hách, mạc hạt, khu quỷ, hạ thần, hạ âm, có thể hiểu theo cách nói Việt Nam là lên đồng. "Đi âm", đúng như tên gọi, nghĩa là đến thăm cõi âm. Nhà nào có bệnh tật, tai họa, trước tiên là đuổi tà ma, nếu đuổi tà ma vẫn không tránh khỏi tai họa thì phải đi âm. Người đuổi tà ma có nam, có nữ. Còn đi âm thì đều là nữ, không có nam. Đi âm là bà đồng trong làng, mở cửa thông đến địa phủ, như vậy có thể đi vào, đi nói chuyện với người thân đã khuất của mọi người.

-Phần này là thêm cho những bạn chưa biết, trong truyện có một đoạn là Tam Giang mượn lửa của Lưu Mù, nhưng ở Việt Nam mình vào những ngày đầu năm thì mọi người nên tránh nhé.

Từ xa xưa, người ta đã rất coi trọng ngọn lửa. Lửa được xem là cội nguồn của gia đình. Theo quan niệm truyền thống, người ta sẽ kiêng cho mượn lửa vào những dịp đầu xuân năm mới. Việc cho mượn lửa được cho là sẽ làm ảnh hưởng đến tài lộc của gia đình.

Ngoài ra, theo quan niệm phong thủy, lửa là một yếu tố thuộc ngũ hành. Ngọn lửa đóng vai trò quan trọng trong phong thủy của gia đình. Nó tượng trưng cho vận khí của căn nhà. Vì vậy, để không làm ảnh hưởng đến vận khí, gia chủ nên tránh cho mượn bật lửa, diêm, bếp...

Chương 32 -

Lý Tam Giang không phản bác, hai hàng lông mày nhú lại thành chữ “||”.

Lưu Kim Hà thấy vậy, không tiếp tục châm chọc nữa, chuyển sang an ủi: “May mà tình hình của đứa bé hiện tại chưa nghiêm trọng, tôi nhìn thấy nó cũng chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được một số thứ bản thủ, chưa thực sự biết đi âm, vẫn có thể cứu vẫn, vẫn có thể kéo về.”

Lý Tam Giang ánh mắt kiên định nói: “Vậy tôi sẽ cắt đứt cho nó!”

“Cắt đứt thế nào?”

“Tôi đi tìm Hán Hầu, bảo ông ta đưa Lý Truy Viễn xuất gia, ở với tôi một thời gian, tôi sẽ ngồi trai sống cho nó.”

Lưu Kim Hà nghe vậy, há miệng: “Ngồi trai sống?”

Thông thường không có chuyện ngồi trai sống, bởi vì trong tang lễ, ngồi trai cho người chết là để phòng ma quỷ quấy nhiễu, còn ngồi trai cho người sống thì tương đương chuyển tai họa của người đó sang bản thân mình, không ai muốn làm vậy cả.

Còn về “xuất gia”, chỉ là tạm thời cắt đứt với gia đình, đoạn tuyệt nhân quả, sau một thời gian vẫn có thể hoàn tục.

Các vùng sâu vùng xa trong nước và Đông Nam Á hiện nay vẫn còn phong tục đưa con cái nhà mình xuất gia vào chùa một thời gian rồi đón về tiếp tục cuộc sống, nhận “cha nuôi mẹ nuôi” cho hài tử ở nội địa là cách thức đơn giản hóa của phong tục này.

Lý Tam Giang nhìn Lưu Kim Hà, hỏi: “Bà nghĩ sao?”

Lưu Kim Hà gật đầu: “Ông đều sẵn sàng trả giá như vậy rồi, vậy chắc chắn sẽ thành công.”

Bà là người nửa đường mới xuất gia, cơ bản toàn là tự mình mày mò, nhưng hồi trẻ, không phải bà chưa từng nghĩ tới chuyện học hỏi chút bản lĩnh của Lý Tam Giang

Cuối cùng sở dĩ không thành, là bởi vì bà phát hiện ra Lý Tam Giang có chút không đáng tin.

Nếu nói ông ta không có bản lĩnh thì mỗi lần gặp chuyện, ông ta luôn có thể đưa ra một số cách giải quyết; nhưng mà nói ông ta có năng lực thì lại thường làm loạn thất bát tao, chẳng hạn như lần này.

Nhưng có một điểm, Lưu Kim Hà có thể khẳng định, đó là lão già này có một đặc chất kỳ lạ khó mà nói ra.

Hồi mới kết hôn, bà nghe bố chồng kể lại, Lý Tam Giang thời dân quốc bị bắt ba lần, những người bị bắt cùng ông ta sau đó đều biệt vô âm tín, nhưng Lý Tam Giang lại luôn có thể toàn thân trở về.

Rõ ràng là làm nghề phạm vào điều cấm kỵ, nhưng lại luôn bình an vô sự, thậm chí nói ông ta cô độc cũng hơi gượng ép, bởi vì ông ta khác với bà, ông ta chưa từng lập gia đình, cuộc sống luôn thoải mái và phong lưu.

Có biết bao nhiêu lý do, ông ta lẽ ra phải chết từ lâu rồi nhưng hết lần này tới lần khác lại trường thọ hồng quang đầy mặt, còn rất khỏe mạnh, Lưu Kim Hà nhỏ hơn ông ta cả một thế hệ nhưng bà cảm thấy mình rất có thể sẽ đi trước ông ta.

Việc ngồi traі cho người sống, chuyển tai họa, điều kiện tiên quyết là bản thân có được vận khí để tiếp nhận không, không nghi ngờ gì nữa, Lý Tam Giang này có, hơn nữa còn rất thừa.

Lý Tam Giang đứng dậy, vút tàn thuốc xuống đất dẫm tắt, chuẩn bị ra ngoài, lại bị Lưu Kim Hà gọi lại:

“Tôi nói này, Tam Giang.”

“Ừ?”

“Tam Giang, lúc này tôi quá lo lắng cho đứa bé nên nói năng hơi gay gắt, xin lỗi.”

Lý Tam Giang liếc nhìn Lưu Kim Hà, nói: “Có việc gì thì nói đi?”

Lưu Kim Hà cười toe toét: “Nếu ông đã quyết định làm như vậy thì ngồi trai một đứa bé là làm, ngồi trai hai đứa bé chẳng phải tiện tay thôi sao, tôi đưa Thúy Thúy nhà tôi đến nhà ông luôn đi, tiện thể làm bạn với Lý Truy Viễn, ông thấy thế nào?”

“Quả nhiên không có chuyện tốt gì.”

Lý Tam Giang không quay đầu lại đi ra ngoài, ngồi trai cho Lý Truy Viễn, thứ nhất là bản thân ông ta có trách nhiệm, thứ hai là để bảo đảm việc nuôi dưỡng đến lúc chết của Hán Hầu.

Ông ta suốt đời ung dung tự tại, đến lúc già mới phải hy sinh một chút để đảm bảo chuyện này, không thiệt thòi gì cả, so với những người già cả đời vất vả vì con cái thì lợi hơn nhiều nhiều.

Nhưng ngồi trai cho nhà Lưu Mù, Lý Tam Giang cảm thấy mình dám làm hôm nay, ngày mai chắc chắn phải chuẩn bị chết bất đắc kỳ tử mất!

“Tiểu Viễn Hầu, đến đây, ông cố đưa con về nhà!”

“Con đến đây, ông cố.”

Lý Tam Giang dẫn Lý Truy Viễn rời khỏi nhà Lưu Kim Hà, trên đường đi, ông ta mở lời: “Tiểu Viễn Hầu à, ông cô muốn bàn với con một chuyện.”

“Ông cô, con nghe đây.”

“Nhà con hiện tại đông con, ngủ chen chúc, nhà ông cố rộng rãi, một mình ở cũng cô đơn, con đến nhà ông cố ở một thời gian, bầu bạn với ông cố nhé?”

“Ông cố...”

“Ừ?”

“Là con bị chuyện gì à?”

“Ờ...” Lý Tam Giang hôm nay cuối cùng cũng cảm thấy, đứa bé quá thông minh cũng không tốt lắm, “Yên tâm đi, Tiểu Viễn Hầu, chuyện của con, ông cố sẽ giúp con giải quyết, không cần sợ hãi.”

“Không sao đâu ông cố, con quen rồi.”

“Nhanh phui phui cái mồm đi, chuyện này không được quen!”

“Phi phi phi.”

...

Chương 33 -

Lúc Lý Truy Viễn được Lý Tam Giang đưa về, Anh Tử đang dẫn hai em gái nhảy dây ở sân.

Hai chiếc ghế dài cách nhau bốn mét, đặt ngang ở hai đầu, dây nhảy được quấn quanh chân ghế.

“Bóng tròn, chuối lê, hoa lan nở rộ hai mươi một. Hai năm sáu, hai năm bảy, hai tám hai chín ba mươi một...”

“Anh Tử, ông bà con về chưa?” Lý Tam Giang hỏi.

“Á, ông cố, Viễn tử.” Anh Tử phát hiện ra, “Ông, bà mới về ạ.”

“Được rồi.”

Lý Tam Giang buông tay Lý Truy Viễn, đi vào, gặp Lý Duy Hán và Thôi Quế Anh.

Hai người già còn tưởng Lý Tam Giang đến để lấy “lời khai”, vội vàng chủ động báo cáo tình hình.

Lý Tam Giang nghe xong gật đầu, an ủi họ: “Được rồi, chuyện nhà Râu Quai Nón, cứ thế mà kết thúc đi, chắc chắn sẽ không có gì liên quan nữa đâu.”

Lý Duy Hán có chút lo lắng hỏi: “Chú, Tiểu Hoàng Oanh này, chú xử lý xong rồi à?”

Lý Tam Giang mắt giật giật, xử lý, xử lý thế nào, cầm cái xẻng chạy xuống ao nhà Râu Quai Nón đào một cái rồi gọi hỏi xem nó còn ở đó không à?

Theo lý thì xác chết mới chết không thể hung thành như vậy, nó còn có thể lên bờ đuổi theo tận nhà, vốn dĩ đã rất kỳ lạ rồi.

Có điều, Tiểu Hoàng Oanh báo thù xong thì biến mất, hay vẫn núp trong ao nhìn chăm chăm vào nhà cũ của Râu Quai Nón, trở thành tà ma, Lý Tam Giang cũng không định điều tra sâu nữa.

“Nó sẽ không tìm đến nhà các người nữa đâu, các người nhớ ngày, năm sau làm lễ cúng cho nó, thể hiện tấm lòng là được.”

“Được, chú, chúng tôi nhớ rồi.”

“Ừ, nhưng còn một chuyện nữa, phải nói với các người.”

Lý Tam Giang kể lại chuyện của Lý Truy Viễn, nhưng che giấu việc mình thao tác sai, không vì gì khác, chỉ là để giữ chút sĩ diện.

Thôi Quế Anh nghe vậy, sợ đến nổi môi lại trắng bệch: “Trời ạ, sao chưa xong vậy.”

Lý Duy Hán ngược lại bình tĩnh hơn, nói với vợ mình: “Vũng lầy nguy hiểm nhất đã qua, giờ không đáng ngại gì, chú có cách mà, cứ làm theo lời chú, bà mau đi thu xếp quần áo hành lý cho Tiểu Viễn Hầu đi.”

Lý Tam Giang khoát tay: “Đi ở nhà tôi không phải đi tù, các người có thể đến thăm, đồ đạc thì ngày mai các người tự mang đến là được. Cũng không lâu đâu, tối đa nửa tháng, coi như tôi nuôi dạy cháu, tận hưởng niềm vui làm ông cố, ha ha.”

Lý Tam Giang nói chuyện một cách thoải mái khiến Thôi Quế Anh yên tâm hơn, bà lau nước mắt ở khóe mắt, nói: “Vậy thật sự là phiền chú Tam Giang rồi.”

“Nào, đừng nói vậy, người một nhà, người một nhà thôi. Được rồi, bày bàn, thắp nến, rót ba chén rượu, chúng ta làm lễ, làm lễ xuất gia.”

Lễ xuất gia rất đơn giản, bàn đặt nến được đặt ở sân, Lý Tam Giang vừa lẩm bẩm trong miệng vừa dẫn Lý Truy Viễn đi vòng quanh bàn ba vòng.

Cuối cùng, để Lý Truy Viễn lần lượt cầm ba chén rượu vàng, một chén rưới lên trời, một chén đổ lên người mình, chén cuối cùng thì vẩy về phía gia đình đứng trong cửa.

Điều quan trọng nhất trong nghi lễ là khi làm lễ, Lý Duy Hán, Thôi Quế Anh và các anh em chỉ có thể đứng trong ngưỡng cửa, không được ra ngoài, cũng không được lên tiếng làm phiền.

Lễ kết thúc.

“Được rồi, Hán Hầu, ngày mai gặp.” Lý Tam Giang khoát tay, “Tôi dẫn đứa nhỏ đi về.”

Nói xong, Lý Tam Giang liền công Lý Truy Viễn đi ra ngoài sân.

Lý Truy Viễn được công đi, liền xoay người lại, giữ nụ cười, vẫy tay chào tạm biệt gia đình, giống như chỉ đi thăm họ hàng thôi.

Trong ngưỡng cửa, Lý Duy Hán ôm vai Thôi Quế Anh, ánh mắt luôn nhìn về phía mình. Phan Tử, Lô Tử và Hồ Tử, Thạch Tử dù bị yêu cầu im lặng nhưng tất cả đều vừa bịt miệng vừa chen chúc đầu ra bên cạnh ông bà, nhìn về phía mình.

Lúc này, đúng lúc mặt trời lặn, ánh sáng màu cam ấm áp rải xuống, phủ lên mọi thứ trong tầm mắt một lớp ánh sáng dịu nhẹ.

Trong lòng Lý Truy Viễn đột nhiên cảm thấy trống rỗng, cậu mơ hồ có linh cảm, khoảnh khắc này, sẽ mãi mãi khắc sâu trong đáy lòng, trong tương lai, cũng sẽ thường xuyên nhớ lại.

Giống như lật xem tấm ảnh...

Cũ kỹ, ổ vàng.

...

Nắng nóng mỗi ngày đến giờ này đều bắt đầu dịu đi, ngay cả gió thổi từ cánh đồng lúa cũng mang theo chút mát mẻ.

Lý Truy Viễn hướng về phía cánh đồng, nhắm mắt, hít sâu vài hơi.

“Tiểu Viễn Hầu, sao thế, ông cố có mùi gì à?”

“Không phải đâu ông cố, con đang ngửi mùi lúa.”

“Ồ, vậy ngửi được chưa?”

“Ngửi không được, khác với những gì được viết trong sách, họ nói mùi lúa thơm lắm.”

“Đứa ngốc, con không đúng thời điểm rồi, phải đợi lúc bón phân hoặc phun thuốc trừ sâu rồi con hẳn ngửi, ông dám chắc, mùi đó chắc chắn rất nồng!”

“Ông cô, ông đang trêu con.”

“Hahaha.” Lý Tam Giang vắn vẹo cổ, tiếp tục cõng đứa trẻ đi dọc theo con đường bờ ruộng, “Bây giờ chúng chẳng có mùi gì, nhưng chờ thu hoạch, phơi khô, tuốt hạt, đồ thành cơm, làm bánh gạo, bốc lên hơi nước nóng hổi, hương thơm ấy, chẳng phải đi xa cũng ngửi được à?”

“Ông cố, ông nói đúng.”

Chương 34 -

Lý Tam Giang dừng bước, quay người cũng nhìn về phía cánh đồng lúa: “Thực ra, những gì con đọc trong sách cũng không sai. Nhà nông chúng ta, thấy lúa trong ruộng tốt, trong kho có gạo, trong nồi có cơm, không lo đói là tâm an rồi, đứng đâu cũng được, nhắm mắt hít một hơi, đó là ngọt ngào.”

“Con hiểu rồi.”

“Không, con không hiểu đâu, Tiểu Viễn Hầu à, con chưa từng thực sự đói nên không thể nào thực sự hiểu cảm giác này. Chúng ta nè, có thể ăn no bụng mỗi bữa, thực ra cũng chưa được bao lâu. Có điều, dù thế nào đi nữa cũng không thể so với thời kỳ trước giải phóng.”

“Hả?” Lý Truy Viễn ngạc nhiên hỏi, “Trước giải phóng, mọi người đều ăn no cơm à?”

“Đúng vậy, trước giải phóng, ai cũng có thể ăn cơm no, không ai đói.”

“Ông cố, ông nói hình như không đúng.”

“Bởi vì gia súc không tính là người mà.”

“Hả?”

“Tiểu Viễn Hầu à, trước giải phóng, ông cố con đây cũng từng đi xông vào Thượng Hải rồi.”

“Vậy ông cố có quen biết Hứa Văn cường không?”

“Hứa Văn cường là ai? Không quen. Ông cố con thời đó đi tàu, tiện lắm, dù sao Nam Thông và Thượng Hải chỉ cách nhau một con sông thôi. Lúc đó nghĩ, Thượng Hải lớn thật, tìm việc làm

chắc dễ hơn, dù sao cũng hơn ở nhà cày cấy cho địa chủ. Cũng may, vừa đến nơi, đã tìm được việc làm ngay rồi.”

“Ông cố tìm việc gì vậy?”

“Đội khiêng xác.”

“Ông cố vào nhà xác làm việc à?”

“Hé hé, thời đó có nhà xác, nhưng người bình thường làm sao mà vào được nơi đó, Vừa khiêng vào thì đã phải ba chân bốn cẳng chạy ra. Chết cũng không nổi đâu. Ông ngoại con vào đội khiêng xác, thời đó chính phủ thành phố cấp một ít tiền, cũng có một số thương gia quyên góp, công việc là... mỗi sáng sớm đi thu xác, khiêng những xác chết trên đường phố mà cả trong ngõ ngách rồi đưa đến nghĩa trang gần đó để xử lý. Lúc sung túc, còn có một vài cái quan tài quyên góp để bỏ vào, nhưng không phải một người một cái quan tài đâu, mà là rất nhiều người chen chúc vào cùng một cái quan tài, bị nhồi nhét đầy ắp. Ông ngoại còn nhớ có lần, rất nhiều đứa trẻ như con được đưa đến, phải mất rất nhiều công sức mới nhét vào được. Aiz, lay không được, cũng không lay nổi. Biết là ý gì không?”

“Là quan tài quá nặng nên bên ngoài không lay được, bên trong nhồi nhét quá chặt nên bị kẹt cứng, cũng không lay được đó?”

“Đúng rồi. Đây là lúc sung túc mới có quan tài, lúc khốn khó thì từng thi thể được cuộn trong một tấm chiếu, lúc không kịp đốt cũng không kịp chôn thì vút ra nghĩa địa hoang ở ngoại ô, tiện cho chó hoang. Nếu đến mùa đông, hơi hơi, còn dữ dội hơn, thật sự là cực chết người. Sáng sớm đi ra đường là có thể nhìn thấy rất nhiều người dắt díu con cái kẻ sát nhau, cóng đến đóng băng thành tảng.”

“Tiểu Viễn Hâu à, đó là Thượng Hải lớn đấy, thời đó chính là thành phố lớn, giàu có, bất kỳ ai ở đó, chỉ cần chìa tay ra một chút cũng đủ cho cả nhà người bình thường ăn uống no đủ rồi.

Nhưng ông ngoại con đây, thực sự là cả năm từ đầu đến cuối, việc làm nhiều không làm hết, thực sự là không làm hết.”

“Lúc đó ông cứ nghĩ... Rõ ràng trên đường phố có rất nhiều ô tô kiểu Tây, rõ ràng là chỉ cách ngoại thành mười dặm là đô thị có rất nhiều người nước ngoài ở, ngẩng đầu lên là nhà hàng, rạp hát, tòa nhà cao tầng, người ra vào đều ăn mặc kiểu Tây, quý tộc giàu có, nhưng trong những khe tường, ngõ hẻm, mỗi ngày đều có thể thu được xác người chết vì đói. Nghĩ mãi, ông ngoại con cuối cùng cũng hiểu ra một đạo lý.”

“Đều là một đôi mắt một cái mũi hai chân đi lại, nhưng chỉ có một nhóm nhỏ mới được coi là người, những người còn lại... không, những con khác, mẹ nó đều là mệnh hèn mọn.”

“Mà khoan, cũng không đúng, súc vật cũng có giá trị, khi đói còn được nhét thêm một nắm cỏ nữa, nhưng những người đó, thậm chí còn không được một tấm ván quan tài, chết rồi được thu gom cũng là do trên đó cảm thấy ảnh hưởng đến cảnh quan đô thị.”

Lý Truy Viễn hơi dùng sức ôm lấy cổ Lý Tam Giang, áp mặt vào lưng ông cô: “Vậy ông cố chính là lúc đó mới học được kỹ năng à?”

“Xem như thế đi, hồi đó khiêng xác cả ngày, cũng chỉ kiếm được đủ ăn uống trong ngày; bây giờ vớt được một cái, có thể cho ông ăn ngon uống ngon một thời gian. Vẫn là giải phóng tốt, con người cuối cùng cũng là con người, cũng trở nên có giá trị hơn.”

“Ông con cũng nói, hồi nhỏ làm người hầu cho địa chủ bị đánh bằng roi.”

“Nghe Hán Hầu nói nhảm cái gì, ông ta lông vừa dài đủ thì đã giải phóng, những địa chủ đó cũng bị... Ủa, Tiểu Viễn Hầu, con nói không phải Hán Hầu à?”

“Là ông Bắc.”

“Hahaha, là ông nội của ba con ở thành phố à?”

“Ừ, ông ấy nói, nếu không phải thực sự không sống nổi thì lúc đó ông ấy cũng sẽ không đi theo đội ngũ làm cách mạng.”

Chương 35 -

Lý Tam Giang đột nhiên dừng bước, nghiêng đầu nhìn đứa trẻ phía sau:

“Cái gì?”

“Sao ạ?”

“Ông Bắc đó của con, đánh trận à?”

“Vâng.”

“Còn sống không?”

“Còn sống.”

“Đánh quân Nhật trước à?”

“Sau mới đánh.”

“Tch, tch tch!”

“Sao vậy ông ngoại?”

“Tiểu Viễn Hâu à, con và ông Bắc của con thân thiết không?”

“Lễ tết thì sẽ cùng ba mẹ về ăn cơm.”

“Thường ngày thì sao?”

“Không đi.”

“À, là không qua lại nữa?”

“Bà nội và mẹ con không hợp nhau.”

Lý Tam Giang: ...

“Bác cả và ông bà nội sống cùng nhau, mẹ, ba và con ở bên ngoài, mẹ không cho con đến nhà ông Bắc, ngay cả ba thỉnh thoảng về nhà cũng lén lút, không dám để mẹ biết.”

“Con bé Lý Lan này, trong đầu đang nghĩ gì thế?”

Lý Tam Giang không hiểu, ông đương nhiên hiểu việc mẹ chồng nàng dâu bất hòa là chuyện bình thường, nhưng cũng phải phân biệt mẹ chồng là ai chứ!

Ba mẹ chồng như vậy, không nịnh bợ, phục vụ tốt, còn muốn gì nữa?

Nhưng suy nghĩ lại, Lý Tam Giang đột nhiên cảm thấy cái này có vẻ đúng là Lý Lan sẽ làm.

Trong cái ổ chó góc nghếch bùn phèn lại đột nhiên xuất hiện một con kim phượng hoàng.

Nếu không phải mộ tổ của Lý Duy Hán và mộ tổ của ông ở cùng nhau, ông thực sự sẽ nghi ngờ mộ tổ nhà Lý Duy Hán bị cháy rồi, khói xanh còn không đủ để bốc lên nữa*.

(*Ý là có chuyện cực tốt.)

Con bé đó lúc nhỏ miệng ngọt ngào, ngoan ngoãn đến mức khiến người ta yêu thích, lớn lên một chút lại có thể dạy dỗ bốn anh trai sợ nó, trong thôn, dù là kẻ lười biếng bất cần đời hay bà già lắm mồm cũng không dám trêu chọc nó, nó liếc mắt một cái, trên mặt rõ ràng là đang cười nhưng có thể khiến người ta tim đập thành thịch.

Nhớ năm đó nó đưa bạn trai về nhà, Hán Hầu và Quế Anh cực kỳ gò bó, ngại ngùng nhìn người, Lý Tam Giang cũng đã từng trải đời, nhìn kỹ từ trên xuống dưới, còn chủ động tiến lên chào hỏi;

Lúc đó ông đã chú ý, người đàn ông kia ở trước mặt Lý Lan, bị răn dạy chỉ có thể gặt đầu như gà mổ thóc, ai không biết còn tưởng người đàn ông mặt trắng trẻo kia là cô vợ nhỏ đáng thương vừa bị kẻ buôn người lừa vào thôn.

Lý Tam Giang cũng biết Lý Lan ly hôn, nếu không thì Tiểu Viễn Hầu cũng sẽ không được tạm thời ở lại đây, nếu là bình thường, vợ chồng ly hôn, tình cảm mọi người đều sẽ nghiêng về phía người phụ nữ, nhưng Lý Lan ly hôn... Lý Tam Giang trong lòng thậm chí còn có chút thương cảm cho người đàn ông kia, thực sự là có thể chịu đựng mười mấy năm cũng không dễ dàng gì.

“Tiểu Viễn Hầu à, con đã đổi họ rồi à?”

“Vâng.”

“Aiz.”

Lý Tam Giang thở dài, ly hôn thì ly hôn đi, thế mà còn còn đổi họ của con về, nhưng nghĩ lại không đổi họ thì dù có ly hôn, Tiểu Viễn Hầu vẫn là con của nhà đó.

“Tiểu Viễn Hầu, nghe lời ông cố một câu, đợi con về thành phố thì nhớ tìm nhiều cơ hội để gần gũi ông bà nội, hiểu không?”

“Không đi.”

“Đứa nhỏ này nghe lời, ông cố không hại con đâu.”

“Không thể đi, đi rồi mẹ sẽ không vui.”

“Con...”

“Mẹ không vui thì sẽ không cần Tiểu Viễn nữa.”

“Aiz... Con nói vậy, hai người là mẹ con, mẹ con dù thế nào thì cũng đều yêu thương con thôi.”

“Không đâu.” Lý Truy Viễn giọng nói rất nhỏ, nhưng rất chắc chắn, “Làm cho mẹ không vui, mẹ sẽ không cần con nữa, con hiểu mẹ.”

Lý Tam Giang đành phải đổi chủ đề: “Tiểu Viễn Hầu à, con có mang bài tập về không, ngày mai bảo bà nội mang bài tập và sách qua.”

“Con không mang về.”

“Hả, con quả là một tên ranh mãnh, cố ý không mang sách về, kỳ nghỉ hè có thể thoải mái chơi ở quê, đúng không?”

“Vâng, chơi vui lắm.”

“Vẫn phải chăm chỉ học hành, như vậy sau này mới có thể sống tốt hơn, hết mấy ngày này, bảo chị Anh Hầu đến bổ sung bài cho con, con học chăm chỉ với chị ấy.”

“Vâng.”

“Thế này mới ngoan.”

Hai ông cháu vừa trò chuyện vừa đi, đến một con sông, bên cạnh sông là ruộng lúa, đi theo con đường nhỏ ven sông vào một đoạn, lại đi một lúc thì đột nhiên trở nên rộng rãi.

Bãi đất nhà Lý Tam Giang rộng gấp mấy lần nhà Lý Duy Hán.

Ba ngôi nhà, ngôi nhà ở giữa dựa Bắc hướng Nam, là nhà hai tầng mới xây, nhưng khác với phong cách kiến trúc vuông vắn của nhà Thúc Thúc, ngôi nhà mới này rất rộng, kéo dài từ đông sang tây, là một dải dài.

Tuy có tầng hai, nhưng trên tầng hai chỉ có một vài phòng riêng, giống như một bụi lớn chỉ đặt vài khối xếp hình.

Hai bên trái phải của nhà mới là hai căn nhà trệt, đối diện nhau.

“Ông cố, nhà ông lớn quá.”

“Đương nhiên rồi.” Lý Tam Giang giọng nói đầy tự hào.

Ông ngoài nghề vớt xác thì còn kinh doanh nghề làm giấy, cần có diện tích rộng để chứa nguyên liệu và sản phẩm, ngoài ra, ông còn kiêm thêm việc cho thuê bàn ghế đĩa.

Ai trong vùng muốn tổ chức lễ cưới hỏi thì đều phải thuê từ chỗ ông, phí tổn không cao, nhưng dù sao ông đã thu hồi vốn, bây giờ đây là con gà đẻ trứng ổn định.

Cho nên, tầng một của nhà mới như một kho lớn, tầng hai chỉ xây ba phòng, trống trải như một cái sân thượng, ông cũng không để tâm, một mình độc thân, đủ ở rồi.

Chương 36 -

Lý Tam Giang đặt Lý Truy Viễn xuống khỏi lưng, nắm tay dẫn cậu vào nhà giữa, nhìn từ trong thì càng cảm nhận rõ diện tích rộng lớn, giống như một nhà máy nhỏ.

Nửa phía tây được xếp chồng lên nhau những bộ bàn ghế, từng cái giỏ lớn đầy ắp đủ loại đĩa bát đĩa;

Nửa phía đông dựng đầy những người giấy, nhà giấy, ngựa giấy... Lý Truy Viễn còn nhìn thấy một chiếc Santana bằng giấy.

Một người phụ nữ có dáng người và tuổi tác tương tự mẹ mình, ăn mặc giản dị, đang tô màu, tay trái cầm khay màu, tay phải cầm cọ, nét vẽ rất nhanh, rất uyển chuyển.

Người phụ nữ nhận ra có người đến, quay người nhìn lại, ánh mắt quan sát Lý Truy Viễn một lượt, hỏi:

“Chú, đứa trẻ này là ai vậy, trắng trẻo xinh đẹp quá.”

“Đình Hào à, giới thiệu với con, đây là cháu của chú, tên là Lý Truy Viễn. Truy Viễn, đây là dì Đình Hào của con.”

“Dì Đình.”

Lý Truy Viễn cảm thấy thân phận này có vẻ hơi không đúng, nhưng trước mặt những người không có quan hệ huyết thống, vốn mỗi thứ mỗi khác.

“Ây, ngoan.” Lưu Mạn Đình bỏ đồ đi lại, cúi người xuống, hai tay sờ mặt Lý Truy Viễn, “Thật đáng yêu.”

Lý Truy Viễn lùi lại nửa bước tránh đi, trên mặt lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

“Chú, trước đây chú chưa bao giờ dẫn trẻ con đến đây chơi.”

“Ha ha, trước đây cũng không có đứa trẻ nào dám đến đây chơi.”
Lý Tam Giang móc thuốc lá từ túi ra, “Đình Hầu à, đứa trẻ này phải ở nhà chú một thời gian, con giúp nó thu dọn phòng ở trên tầng, ồ, đúng rồi, Tiểu Viễn Hầu, con ngủ một mình một phòng có sợ không?”

“Không sợ đâu ông cố.”

“Ừ, không sao đâu, dù sao ông cố cũng ngủ cạnh con, hehe. Được rồi, Đình Hầu, giao cho con, chú đi vệ sinh đã.”

Lý Tam Giang châm thuốc rồi ra ngoài đi vệ sinh.

“Nào, Tiểu Viễn, lên lầu với dì.”

Tầng một chất một đống đồ quá nhiều, ngay cả lối lên cầu thang cũng bị che khuất phần lớn, người lần đầu tiên đến đây, thực sự không dễ tìm cho lắm.

Lý Truy Viễn chú ý thấy gần lối lên cầu thang này còn có bậc thang đi xuống, hỏi: “Dì Đình, bên dưới còn một tầng nữa à?”

“Đúng vậy, bên dưới có một tầng hầm, rộng bằng tầng này.”

“Cũng đặt những thứ giống nhau à?”

“Không phải, đều là đồ của chú, chú không nỡ bỏ đi, đặc biệt đào một tầng, chỉ để chứa chúng thôi.”

“Ồ, là vậy à.”

“Còn nữa, Tiểu Viễn, dì tên là Lưu Mạn Đình, sau này con cứ gọi dì là dì Lưu nhé.”

“Dì Lưu, dì không phải người địa phương à?”

“Không phải, dì là người ở nơi khác, làm công việc làm giấy cho chú.”

“Chỉ có dì thôi à?”

“Chồng dì cũng ở đây, thuê ruộng của chú, rồi hàng ngày cũng cùng nhau làm công, làm giấy, giao bàn ghế, vân vân; anh ấy chắc sắp xuống ruộng rồi, đợi gặp mặt con có thể gọi là chú Tần. Ngoài ra, con gái và mẹ chồng dì cũng ở đây, chính là căn nhà cấp bốn phía đông con nhìn thấy khi vào, dì và chú ở phía tây. Cả nhà dì đều ở đây, dựa vào làm việc cho chú mà sinh sống. Nếu như là trước giải phóng, chúng ta đều phải gọi con là cậu chủ nhỏ đấy.”

Có lẽ là trên đường đến đây vừa nghe Lý Tam Giang kể chuyện đội khiêng xác, Lý Truy Viễn bây giờ có chút không thoải mái với lời đùa này, vô thức lắc đầu nói:

“Đó là tàn dư phong kiến.”

“Hửm?” Lưu Mạn Đình sững sờ, những từ này phát ra từ miệng một đứa trẻ, quả thực rất đáng kinh ngạc.

“Dì Lưu, dì cứ gọi con là Tiểu Viễn nhé.”

“Được rồi, Tiểu Viễn. Nghe ông cố nói con, con từ thành phố về đúng không?”

“Vâng, đúng rồi.”

“Ở đây có quen không?”

“Quen, ở đây rất tốt.”

“Không cảm thấy nhàm chán, buồn tẻ à?”

“Không, ở đây có rất nhiều thú vui.”

“Vây tốt rồi, dì mỗi ngày tô màu cho người giấy, tay đều tê mỗi.”

“Dì vẽ rất đẹp, rất chuyên nghiệp.”

“Chuyên nghiệp gì chứ, dì bị ép phải tô màu, làm sao mà biết vẽ.”

Có điều, tư thế cầm bảng màu và cọ lại giống hệt giáo viên mỹ thuật.

“Tiểu Viễn muốn vẽ thì có thể giúp dì nha, tô màu thực ra không khó đâu.”

“Được ạ.”

Từ khi trở về quê, đây là lần đầu tiên mình giao tiếp với người khác bằng tiếng phổ thông, không còn nhiều tiếng địa phương Nam Thông và nhiều “Hầu” như vậy nữa.

Ngay cả những anh chị em đã đi học của mình cũng chỉ là lúc đầu giúp mình “dịch” bằng tiếng phổ thông, quay đầu lại, lúc bọn họ tự nói chuyện với nhau thì tự nhiên lại chuyển sang tiếng địa phương.

Lên tầng hai, Lưu Mạn Đình mở cửa một phòng, bên trong bày trí rất đơn giản, một chiếc giường cũ và một cái tủ quần áo, ngoài ra, thậm chí còn không có một cái ghế nào, nhưng bên trong rất sạch sẽ, hẳn là thường xuyên được lau chùi.

“Tiểu Viễn à, con ở đây, ông cố con ở phòng bên cạnh. Con ở đây chờ chút nhé, dì đi lấy chậu rửa mặt, khăn mặt và bột cho con.”

“Vất vả dì Lưu rồi.”

“Đứa trẻ này, thật lễ phép.”

Chương 37 -

Lưu Mạn Đình đi ra ngoài, Lý Truy Viễn nhìn quanh phòng của mình rồi cũng đi ra ngoài, thực sự là... cũng không có gì đáng xem.

Tầng hai chính là một sân thượng lớn, ba hàng sào phơi đồ dựng ở giữa, xung quanh không có ban công, cũng không có lan can.

Đi đến vị trí sát mép là nơi có thể nhìn thấy bãi đất phía trước, xa xa là con sông nhỏ và ruộng lúa.

Lý Truy Viễn cảm thấy, ở đây có thể đặt một chiếc ghế, ngồi đây ngắm ngó chắc chắn rất thoải mái.

Xa xa trên bờ ruộng, một người đàn ông trung niên cồng cộc đang đi về phía này, người đàn ông rất cao, phần vai trần không thể che phủ có thể nhìn thấy rõ cơ bắp, dưới ánh nắng chiều, rất có độ bóng chất lượng.

Người này hẳn là chồng của dì Lưu, chú Tần.

Có vẻ chú Tần, trước đây cũng không phải làm ruộng.

Nông dân dù sức khỏe thường tốt, nhưng do thói quen ăn uống, sinh hoạt, hiếm có ai có thể luyện được cơ bắp cuộn cuộn như vậy, thường là kiểu gầy gò.

Ánh mắt hạ xuống, nhìn về phía bên trái.

“Ừm?”

Trước đó khi vào, do đóng cửa trong bãi đất che khuất tầm nhìn nên không nhìn thấy cửa nhà trệt phía đông, bây giờ đứng trên cao mới nhìn thấy.

Bên trong cánh cửa nhà trệt có một cô bé bằng tuổi cậu đang ngồi.

Người cô bé mặc áo thêu màu đỏ, quần đen có sọc trắng, tóc búi gọn gàng, chân đi đôi giày thêu màu xanh nhạt.

Bộ quần áo này rất cổ điển, không có một chút yếu tố hiện đại nào, nhưng lại không hề trông già chút nào.

Bởi vì đây không phải là bộ quần áo mà mẹ ở nhà cắt một mảnh vải rồi may cho con gái mình, những chi tiết trên áo cô bé rất tỉ mỉ, chắc chắn đã tốn không ít công sức và tâm trí, đồng thời tổng thể phối hợp rất hài hòa, toát ra vẻ tao nhã của một tiểu thư khuê các.

Điều quan trọng nhất là khuôn mặt cô bé trắng trẻo, lông mày như trăng non, dù là mặt trái xoan nhưng lại có chút bầu bĩnh trẻ con vừa vặn, cô bé như một tác phẩm nghệ thuật được chạm khắc tinh xảo, hoàn toàn không thể tìm thấy bất kỳ chỗ nào cần sửa đổi, dường như bất kỳ chút thêm thắt nào đều là sự xúc phạm cùng sai lầm.

Lúc này, cô bé ngồi trên chiếc ghế dài bên trong, hai chân đặt lên ngưỡng cửa, đang nhìn thẳng về phía trước.

Vệt nắng cuối cùng trước khi mặt trời lặn kéo ra một đường ánh sáng, vừa vặn nằm ngang trước ngưỡng cửa, chính là chỗ chân cô bé đặt lên.

Lý Truy Viễn cúi đầu, nhìn chăm chăm vào người ta không phải là hành động lịch sự, dù rằng... cô bé thực sự rất xinh đẹp.

Cô bé chắc hẳn là con gái của dì Lưu.

Ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện cô bé vẫn giữ nguyên tư thế, nhìn thẳng về phía trước.

Theo lý mà nói, cậu đứng ở trên gác tầng hai, một người lớn như vậy, còn đang nhìn cô bé, cô bé cũng nên chú ý mới phải, ít nhất, sẽ liếc mắt nhìn cậu một cái.

Chẳng lẽ đang ngẩn ngơ quá độ sao?

Lý Truy Viễn giơ tay lên, vẫy vẫy, cậu chắc chắn hành động này của mình nhất định có thể thu hút sự chú ý của cô bé, nhưng... không.

Cô bé vẫn ngồi đó, chân đặt trên ngưỡng cửa không nhúc nhích, không ngẩng đầu, không quay đầu, thậm chí còn không chớp mắt.

Chẳng lẽ là người mù?

Lý Truy Viễn mở miệng gọi một tiếng: “Chào bạn nhé.”

Cô bé vẫn không phản ứng.

Còn cảm thấy nữa à?

Trong lòng Lý Truy Viễn dâng lên một nỗi tiếc nuối sâu sắc.

Đứa trẻ ở độ tuổi này, tâm hồn rất trong sáng thuần khiết, còn chưa tồn tại tư duy của nam nữ trưởng thành, ngay cả Lý Truy Viễn, cũng vậy.

Cậu chỉ là đau lòng một cách đơn thuần, nếu cô bé trước mắt bị khuyết tật thì giống như một vật xinh đẹp bị cứng rắn cắt ra một vết rạch đâm máu, bất luận nam nữ, là người thì đều sẽ cảm thấy tiếc nuối sâu sắc.

“Tiểu Viễn.”

Giọng dì Lưu vang lên từ phía sau, dì ấy đi đến bên cạnh Lý Truy Viễn, cười nói: “Tiểu Viễn à, con gái của dì là Tần Ly.”

Lý Truy Viễn gật đầu.

“Được rồi, Tiểu Viễn, vào nhà đi, dì giúp con sắp xếp đồ đạc.”

Lý Truy Viễn hơi bất ngờ, bởi vì dì Lưu chỉ giới thiệu tên con gái mình chứ không có gì tiếp theo, thường thì nên hỏi tuổi tác phân chia anh em, rồi thêm một câu: sau này các con có thể chơi cùng nhau.

Đồ đạc không nhiều, sau khi sắp xếp gọn gàng xong, dì Lưu vỗ tay, nói: “Nhà vệ sinh ở tầng một phía sau, tối con có thể dùng bồn trong phòng.”

“Vâng, con biết rồi, dì Lưu.”

“Vậ dì đi nấu cơm đây, nấu xong dì gọi con.”

“Vâng.”

Lần nữa bước ra khỏi phòng, trở lại sân thượng tầng hai, ánh mắt Lý Truy Viễn không tự chủ được lại nhìn về phía đó.

Cô bé vẫn giữ nguyên tư thế khi nãy, vẫn nhìn thẳng về phía trước, giống như bị đóng băng ở đó, chưa từng động đậy.

Lúc này, cậu nhìn thấy chú Tần đi đến trước ngưỡng cửa, quỳ xuống trước mặt cô bé, dịu dàng nói chuyện với cô bé.

Nhưng từ đầu đến cuối, cô bé vẫn giữ nguyên tư thế, thậm chí còn không dành cho ba mình một ánh mắt nào.

Cảm giác như, cô bứ dù ở đó, nhưng không hề có bất kỳ sự tiếp xúc nhận thức nào với thế giới này.

Chương 38 -

Chú Tần đã nhận ra Lý Truy Viễn, liền vẫy tay: “Chào con nhé, bạn nhỏ.”

Lý Truy Viễn đáp: “Con chào chú.”

“Tiểu Viễn Hầu, xuống ăn cơm đi!” Giọng của Lý Tam Giang truyền đến từ dưới lầu.

Lý Truy Viễn hơi bất ngờ, nhanh vậy sao?

Đi xuống lầu, giữa những người giầy ở tầng một, hai chiếc ghế gỗ vuông được ghép lại với nhau làm bàn ăn, trên bàn bày một đĩa thịt lợn luộc, một đĩa tai lợn luộc, một đĩa rong biển trộn và một đĩa đậu phộng rang.

Khó trách chuẩn bị nhanh vậy, chắc chắn là mua từ chợ về từ sáng.

“Ngồi đi.” Lý Tam Giang mở nắp chai rượu trắng, rót cho mình một ly đầy.

Lý Truy Viễn ngồi trên chiếc ghế nhỏ đối diện, nhìn tô cơm đầy ắp trước mặt.

“Ông cố, con ăn không hết nhiều như vậy đâu.”

“Ha, ông cố đương nhiên biết.” Lý Tam Giang cười cười, “Con ăn trước đi, còn lại là của ông cố.”

“Vâng.”

Lý Truy Viễn bắt đầu ăn cơm.

Lý Tam Giang đưa ly rượu qua, hỏi: “Tiểu Viễn Hầu, uống chút rượu không?”

Lý Truy Viễn lắc đầu: “Trẻ con không được uống rượu.”

“Đúng rồi, đúng rồi.” Lý Tam Giang chỉ là muốn trêu chọc, lấy lại ly rượu nhấp một ngụm lớn, lại liên tục gấp mấy hạt đậu phộng bỏ vào miệng, “Ở nhà Hán Hầu, không có những món ngon này đâu nhỉ?”

“Bà nội làm dưa muối cũng rất ngon.”

“Ha.”

Lý Tam Giang gấp một miếng thịt lợn luộc bỏ vào bát của Lý Truy Viễn,

“Ông bà nội con ngốc, cứ chiều chuộng đám nhóc đó, nếu mà theo ông cố thấy, quản lý con cái đã là đủ rồi, còn phải quản cháu chắt nữa, mẹ nó cả đời người đều chỉ làm nô lệ cho con cái. Thực ra, nếu nhà ông nội con không có nhiều con nhiều miệng ăn thì cũng không cần phải uống nước loãng đâu, ông ấy cũng có thể nhâm nhi chút rượu mỗi tối.”

Lý Truy Viễn im lặng ăn cơm, không đáp lại.

“Con thì khác.” Lý Tam Giang vẫy vẫy tay, “Mẹ con thì đã đưa tiền, còn đám chú con mới là sói đội lột người, một đám đều là đồ vô liêm sỉ.”

Lý Truy Viễn tiếp tục ăn cơm.

“Canh đây.” Dì Lưu bưng một bát canh bí đao trứng hoa to đến, đặt lên ghế gỗ, “Hai người ăn đi.”

Sau đó, dì liền đi mất, Lý Truy Viễn lúc này mới biết, hóa ra dì Lưu và gia đình không ăn chung với ông cố.

“Tiểu Viễn Hầu à, có chuyện ông cố phải nhắc nhở con một chút, sau này con ở đây, chỗ nào cũng có thể đi dạo, chỉ có phòng

đông là không được đi.”

Phòng đông, chính là chỗ cô bé đó ngồi.

“Tại sao ạ?”

“Con gái của Đình Hầu ở phòng đông.” Lý Tam Giang dùng đũa gõ vào trán mình, “Con bé đó ở đây có bệnh, con đừng lại gần nó, đến lúc bị nó cào cấu cắn thì không hay.”

Cào cấu cắn?

Lý Truy Viễn rất khó tưởng tượng, cô bé tên Tần Ly kia lại sẽ liên quan đến những hành vi này.

“Đừng có coi thường, năm ngoái nó mới chuyển đến đây, ông cố còn đưa kẹo cho con bé, ai ngờ vừa đưa kẹo vào tay nó thì nó liền vứt kẹo đi, rồi như phát điên lao vào cào cấu cắn ông cố, chết trôi ngược cũng cũng không hung dữ bằng nó.”

“Con biết rồi, ông cố.”

Thật tốt, hóa ra cô ấy không phải là người điếc cũng không phải là người mù.

“Ừm, ăn cơm đi, ăn xong, ông cố ngồi trai cho con.”

Lý Truy Viễn ăn xong cơm trước, để đũa xuống, Lý Tam Giang cũng thuận thế kết thúc buổi rượu, lấy bát cơm tới xới cơm.

Nhà vệ sinh ở phía sau, Lý Truy Viễn đi ra trước, vòng quanh sân, tình cờ nhìn thấy cô bé được một bà lão dắt đứng dậy, đi vào bàn ăn bên trong.

Chắc hẳn là mẹ chồng của dì Lưu.

Trên người bà lão này, Lý Truy Viễn như nhìn thấy bóng dáng của bà nội mình, đều toát ra vẻ thanh tao ưu nhã.

Cô bé ngồi bên bàn ăn, không cầm đũa, bà lão ở bên cạnh không ngừng thì thầm khuyên nhủ.

Đợi Lý Truy Viễn đi vệ sinh xong trở về liền nhìn thấy cô bé bắt đầu ăn cơm, cô bé chỉ ăn trong bát của mình, bà lão cầm một cái đĩa nhỏ gấp thức ăn cho cô bé.

Cậu có thể nhận thấy dư quang của bà lão lướt qua mình, nhưng bà ấy không chào hỏi mình, Lý Truy Viễn do dự một chút, cũng không đi lại chào hỏi.

Trở lại phòng, Lý Tam Giang đã ăn xong, dì Lưu thì đang dọn dẹp.

“Tiểu Viễn à, chỗ tắm ở tầng hai phía trong, dì đã chuẩn bị sẵn nước nóng cho con, có thể hơi nóng, con tự thêm nước lạnh vào nhé.”

“Cảm ơn dì.”

Lên đến tầng hai, Lý Tam Giang đã ăn no uống say nằm trên chiếc ghế mây không biết lấy từ đâu ra, tay trái cầm tẩu, tay phải kẹp thuốc lá, vừa khẽ ngân nga vừa nốc rượu.

Ánh mắt Lý Truy Viễn dừng lại trên chiếc ghế mây.

“Ha, mai bảo Lục Hầu ra chợ mua cho con một cái.”

Lục Hầu chắc hẳn là chú Tần.

“Dạ.” Lý Truy Viễn cười, cậu thực sự muốn có một cái.

“Chỗ tắm ở kia.” Lý Tam Giang chỉ vào, “Con tắm trước, ông cố tắm sau.”

“Con biết rồi.”

Chương 39 -

Phòng tắm rất hẹp, chắc chắn là được xây dựng thêm sau này, có một ống nước cao su, trên đầu nối với bồn nước.

Lý Truy Viễn thử nhiệt độ nước, hơi nóng, nhưng không cần thêm nước lạnh.

Đội cậu tắm rửa nhanh chóng xong đi ra, Lý Tam Giang cũng đứng dậy: “Vào phòng ông cố chờ ông cố nhé.”

“Vâng.”

Lúc này, trời bên ngoài đã tối hẳn, trăng treo lơ lửng trên bầu trời.

Lý Truy Viễn lại nhìn về phía phòng đông, cửa phòng nhỏ đã đóng lại, bên trong sáng đèn.

Mở cửa phòng của Lý Tam Giang, đi vào, Lý Truy Viễn đưa tay lên tường bên cạnh cửa, tìm thấy một sợi dây, kéo xuống phía dưới một chút.

“Tí tách.”

Đèn sáng lên.

Nội thất trong phòng ngủ của ông cố, quả thực là bản sao của phòng ngủ của cậu, một chiếc giường cũ, một tủ quần áo.

Có điều, ở khu vực giữa vốn dĩ trống trải lại có thêm một vòng đường vân dày đặc và một hàng nệm nhỏ, bên cạnh còn đặt một cuốn sách cũ đã mở ra.

Lý Truy Viễn nhặt cuốn sách lên, phát hiện cuốn sách này không phải là bản in mà là bản viết tay.

Trên bìa sách ghi là 《Kim Sa La Văn Kinh》.

Mở ra xem nội dung bên trong, phát hiện chủ yếu là các hình vẽ trận pháp và một số chú thích, vẽ rất sơ sài, chú thích cũng viết rất tùy ý, điều quan trọng nhất là, chữ viết thật là xấu.

Xấu hơn cả chữ của ông Từ ở khu nhà ở thuộc khoa tiếng Trung giỏi làm thịt heo kho tàu nữa.

Rất nhanh, Lý Truy Viễn tìm thấy trận đồ giống hệt như trên mặt đất, trên đó ghi là – 《Chuyển Vận Quá Sát Trận》.

Công dụng là, chuyển sát khí trên người một người sang người khác, còn ghi chú: có hại cho người.

Lý Truy Viễn nhìn hình vẽ trong sách rồi nhìn hình vẽ do ông cố tự vẽ trên mặt đất.

“Sao lại cảm giác... có vài chỗ vẽ lại khác nhỉ?”

Chỉ là, hình vẽ trong sách cũng là vẽ tay, vốn đã hơi lệch lạc, nên khó đối chiếu.

“Cũng có thể ông cố không vẽ sai mà là hình vẽ trong sách không chuẩn.”

Hai người đều theo trường phái tả thực thì dù vẽ cùng một thứ, nhưng khi so sánh với nhau cũng thực sự rất khó nhìn ra điểm giống.

Lúc này, Lý Tam Giang đã tắm rửa xong đi vào, ông ta hai tay để trần, phía dưới mặc một chiếc quần đùi màu xanh.

Nhìn thấy Lý Truy Viễn đang cầm sách xem, Lý Tam Giang không khỏi cười nói: “Ha, con hiểu được à, Tiểu Viễn Hầu.”

Lý Truy Viễn gật đầu: “Hiểu được ạ.”

“Tốt tốt tốt, con hiểu được, nhà ta Tiểu Viễn Hầu thông minh nhất.”

Lý Tam Giang vỗ đầu Lý Truy Viễn, lấy cuốn sách trong tay cậu ném sang một bên.

Trong sách toàn chữ Hán phần thể viết nguệch ngoạc, còn có chữ liền nét, hồi đó mỗi khi ông ấy muốn xem cho rõ một chút thì còn phải đi nhờ giáo viên đã nghỉ hưu ở thôn bên cạnh mấy lần, người đó thích thư pháp.

Sau đó, Lý Tam Giang không đi nữa, bởi vì lần cuối cùng đến nhà gặp người giáo viên đó, Lý Tam Giang còn mang theo con rối giấy nhà mình;

Cho không, không lấy tiền, con cái của người đó liên tục cảm ơn mình.

Cho nên, làm sao ông ấy có thể tin một đứa trẻ mười tuổi như Lý Truy Viễn có thể hiểu những thứ này.

“Được rồi, Tiểu Viễn Hầu, con ngồi đó, ngồi yên đừng động.”

Lý Truy Viễn nghe lời ngồi vào chỗ được chỉ định, Lý Tam Giang cúi người đốt hết mấy ngọn nến trên mặt đất rồi lấy ra ba sợi dây đen, lần lượt buộc vào cổ tay, mắt cá chân và cổ của Lý Truy Viễn, đợi ông ấy ngồi xuống rồi thì ba sợi dây đen bên kia cũng lần lượt buộc vào cùng vị trí của chính ông ấy.

Nến lung lay, Lý Tam Giang bắt đầu lẩm bẩm, ông ấy đọc rất nhanh, còn là tiếng Nam Thông, Lý Truy Viễn nghe kỹ cũng không hiểu.

Nhưng cảm thấy giọng điệu này, rất giống với điệu nhạc ông cố ngân nga khi ăn no nằm trên ghế mây lúc trước.

Đọc một lúc lâu, Lý Tam Giang cuối cùng cũng dừng lại, ông ấy liếm môi một cái, chắc hẳn hơi khô miệng, nhưng lúc này không tiện ra ngoài uống nước, chỉ có thể ho khan một tiếng để thanh thanh cổ họng rồi đưa tay ra sau lưng sờ soạng, đến khi rút tay về, trong tay đã cầm thêm một lá bùa.

Lý Truy Viễn hơi tò mò, ông cố chỉ mặc một chiếc quần đùi, lá bùa này lúc trước để ở đâu?

Đưa bùa đến bên cạnh nến đốt cháy, Lý Tam Giang bắt đầu vung vẩy lá bùa.

“Xèo xèo!”

Gần như đến khi sắp cháy đến tay, Lý Tam Giang vỗ bùa vào giữa mình và Lý Truy Viễn.

“Bốp!”

Tức khắc, tất cả nến đều tắt ngóm, bóng đèn tròn trong phòng cũng nhấp nháy mấy cái rồi mới sáng trở lại.

Lý Truy Viễn nhìn trái nhìn phải rồi cúi đầu nhìn xuống sợi dây đen buộc trên người mình:

Thế là, kết thúc rồi sao?

Hình như, không có gì cảm giác.

“Được rồi!”

Lý Tam Giang đứng dậy, đi đến trước mặt Lý Truy Viễn, cúi đầu xuống, dùng răng và tay kéo, làm đứt phần thừa của ba sợi dây, nhưng trên cổ, cổ tay và mắt cá chân của Lý Truy Viễn vẫn còn lưu lại những vòng dây đen.

“Tiểu Viễn Hầu à, tối nay đừng cởi ba cái nút thắt này, cứ để vậy ngủ, mai ăn sáng xong ông cố sẽ cắt cho con.”

“Vâng, ông cố.”

“Ừm, con về ngủ đi.”

“Ông cố ngủ ngon.”

“Ngủ ngon ngủ ngon.”

Chương 40 -

Lý Truy Viễn đứng dậy, vừa đến cửa phòng thì nghe thấy tiếng “bịch” sau lưng, quay đầu lại, phát hiện Lý Tam Giang đang ôm chân ngã xuống đất.

Lúc trước là ông ấy cắn đứt dây cho mình, vừa rồi chắc là ông ấy muốn cắn đứt dây ở mắt cá chân, không cẩn thận mới ngã.

Lý Tam Giang duỗi thẳng hai chân, đan vào nhau, một tay gối đầu, tay kia vẫy vẫy về phía Lý Truy Viễn:

“Còn không mau đi ngủ.”

“Vâng.”

Lý Truy Viễn trở về phòng ngủ của mình, nằm lên giường, lúc này cậu chưa thấy buồn ngủ lắm nhưng vừa chạm giường thì đã lập tức cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến.

Cậu kéo chăn mỏng trùm lên bụng, ngủ ngon lành.

Bên cạnh.

“Chắc là thành công rồi nhỉ?” Lý Tam Giang tự nhủ, “Chắc chắn là thành công rồi, bóng đèn còn nhấp nháy nữa, làm sao có thể là do mạch điện tiếp xúc kém được.”

Ngay sau đó, Lý Tam Giang lại liếc nhìn cuốn sách bị ném trên mặt đất, tự nghi ngờ: “Không đúng, người viết cuốn sách này lúc đó chắc chưa từng thấy bóng đèn đâu nhỉ?”

Nhưng rất nhanh, Lý Tam Giang lại tìm thấy bằng chứng mới: “Mình đang nghĩ linh tinh cái gì thế, nến cũng tắt rồi, vậy chắc chắn là thành công rồi.”

Nói xong, Lý Tam Giang đuổi người một cái, đi đến mép giường nằm xuống.

“Ôi chao, hôm nay quả thực là mệt mỏi lắm rồi, ngủ... ngủ thôi.”

Hôm nay ông đã làm quá nhiều việc, vừa dẫn xác vừa vớt xác rồi lại vẽ trận đồ, tuổi già sức yếu, thật sự không chịu nổi nữa.

Đầu vừa chạm gối, lập tức ngáy khò khò.

Nhưng ngủ một lúc, Lý Tam Giang lại trở mình, lẩm bẩm vài tiếng rồi nhú mày lại.

Ông nằm mơ.

Trong mơ,

Ông phát hiện mình đang ngồi trên một bậc đá cẩm thạch trắng, xung quanh, là những bức tường thành cao vút và những cung điện tráng lệ.

Phía trước bên phải của ông là một cái cổng vòm, bên trái là một khoảng đất trống rộng lớn, trải dài đến hồ nước và cầu rồng.

“Chẳng lẽ đây là Cố Cung?”

Lý Tam Giang chưa từng đến Bắc Kinh, đương nhiên chưa từng đến Cố Cung, nhưng ông đã từng xem trên lịch treo tường và màn chiếu phim ngoài trời, đây chẳng phải là nơi ở của hoàng đế sao?

Hê, sao mình lại mơ giấc mơ này thế, thú vị đấy.

Lý Tam Giang vô thức muốn sờ vào túi quần lấy thuốc lá, giờ không phải là nên hút một điếu sao?

Nhưng bàn tay đưa xuống sờ một cái, lại sờ phải thứ gì đó mềm mại, cúi đầu nhìn xuống, hóa ra trên chân mình đang nằm một con mèo cam.

Con mèo cam dường như vừa ngủ dậy, bị đánh thức nên có chút không vui mà lật người.

“Cút sang một bên.”

Lý Tam Giang vô tình đẩy con mèo cam sang một bên.

Con mèo cam sau khi rơi xuống đất thì liền lăn tròn một vòng rồi đứng dậy, không vui mà kêu một tiếng về phía ông:

“Meow!”

Lý Tam Giang không để ý, đưa tay gạt đi mấy sợi lông mèo còn sót lại trên chân mình, lại lấy hộp thuốc lá ra rút một điếu cần vào miệng rồi lấy diêm, châm cho mình một điếu.

Vừa lúc đó, phía trước truyền đến tiếng “kéo kẹt...” ma sát trầm đục, chắc hẳn là cổng cung điện đã được mở ra.

Lý Tam Giang nhấp một hơi thuốc: “Mình nhớ người ta nói là vào Cố Cung phải mua vé mà, mình như này có khi nào sẽ bị điều tra trốn vé rồi phạt tiền không?”

Ngay sau đó, Lý Tam Giang vỗ vào đầu mình: “Mình đang mơ đấy mà, mua cái vé khỉ gì!”

Thoải mái phun ra một vòng khói, Lý Tam Giang đắc ý cười:

“VẬY là hời rồi, người ta đi Cố Cung phải đi tàu hỏa đường dài đến thành phố, còn phải mua vé mới vào được, mình lần này lại mơ thấy tham quan du lịch.”

Tiếng ma sát của cổng cung điện cuối cùng cũng dừng lại, phía trước, trong ba cái cổng vòm truyền đến tiếng bước chân.

“Bịch!”

“Bịch!”

“Bịch!”

Trầm đục, đồng đều.

Lý Tam Giang hơi nghiêng người về phía trước, trong lòng thắc mắc: Vào Cố Cung tham quan còn phải xếp hàng đi đều bước à?

Nhưng rất nhanh,

Toàn bộ người Lý Tam Giang cứng đờ, bởi vì từ ba cái cổng vòm đi ra không phải là khách du lịch, mà là ba hàng người mặc quan phục thời nhà Thanh, đầu đội mũ mào Hoa Linh, khuôn mặt trắng bệch, bọn họ theo cùng một tiết tấu, nhẩy ra ngoài.

“Bịch!”

“Bịch!”

“Bịch!”

Điều thuốc trong tay Lý Tam Giang, không biết lúc nào đã rơi xuống.

Bỗng nhiên, bọn họ đồng loạt ngừng nhẩy, rơi vào bất động tĩnh lặng.

Ngay sau đó,

Bọn họ đồng loạt quay trái ngay tại chỗ, mặt đối mặt với Lý Tam Giang.

...

Cách nhau một bức tường, hai chiếc giường.

Trên giường phía tây, Lý Tam Giang nhú mào, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm, tay chân không theo quy luật mà vung vẩy.

Nhưng dù có phản ứng lớn đến đâu thì ông vẫn không thể tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng.

Trong vô thức, giống như có một người vô hình đang đè lên người ông.

Người đó rất nặng, đè nén khiến ông khó thở, gần như không thể thở được.

Nhưng dù cố gắng thế nào thì ông cũng không thể đẩy nó ra.

Bản thân Lý Tam Giang cũng không ngờ, một người đã cống hiến suốt đời như ông, lại có ngày bị ma đè.

Nhưng ngay cả trong tình trạng lo lắng, hoảng loạn như vậy, ông vẫn có thể tìm được cho mình một chút an ủi:

“Như vậy xem ra, sát khí của Tiểu Viễn Hầu đều đã được chuyển cho mình, trận pháp thành công rồi!”

Chương 41 -

Lúc này, trên giường phía đông, Lý Truy Viễn nằm yên lặng.

Trên mặt cậu không có chút đau đớn nào, hơi thở cũng rất đều đặn, giống như vẫn đang ngủ rất ngon.

Có điều, Lý Truy Viễn đang lại mở mắt trong mơ.

Cậu từ trên giường ngồi dậy, ban đầu tưởng mình đã tỉnh dậy nhưng nhìn ra ngoài một mảnh một màu đen kịt.

Cậu liền hiểu ra, mình vẫn đang mơ, bởi vì rèm cửa sổ của phòng ngủ có thể cho ánh trăng xuyên thấu vào, không thể nào tối như vậy được.

Nhìn xung quanh, Lý Truy Viễn phát hiện ra phạm vi cậu có thể nhìn thấy chỉ là chiếc giường mình đang nằm.

Đây là một chiếc giường gỗ cổ kính, nhiều chi tiết đã bị thời gian mài mòn, nhưng nếu nhìn kỹ thì vẫn có thể phát hiện ra những thiết kế chạm khắc tinh xảo, tỉ mỉ.

Lý Truy Viễn vén tấm chăn trên người, quỳ gối di chuyển đến mép giường, thử đưa tay ra, muốn chạm vào bên ngoài.

Dù sao, đây cũng chỉ là giấc mơ thôi.

Ban ngày Lưu Mạn Đình hỏi cậu, ở quê có buồn chán không?

Cậu trả lời ở đây có rất nhiều thú vui.

Đúng vậy, thật sự rất nhiều.

Vài năm trước, cậu luôn không hiểu, tại sao từ “học tập” thường được thêm tiền tố “khắc khổ” phía trước.

Học tập, chẳng phải chỉ là xem qua các khái niệm, lý thuyết, công thức rồi đi giải những bài toán đơn giản là được sao?

Sau này, cậu mới nhận ra, hóa ra thật sự có người có thể cảm thấy đau khổ trong quá trình học tập.

Cậu rất ngưỡng mộ.

Cậu tuổi còn nhỏ, chưa có nhiều trải nghiệm về cuộc sống và xã hội, nơi ở lâu nhất chính là lớp học với tư cách là một học sinh:

Cậu không cách nào cảm thấy uể oải hay tra tấn từ những bài toán khó, không cách nào cảm thấy vui mừng và phấn chấn sau khi giải được bài, không có cảm giác áp lực, không có cảm giác nỗ lực, tự nhiên cũng không có cảm giác thu hoạch.

Biển đề bài trước mặt cậu, lại giống như là đang làm một việc vẽ nguệch ngoạc những ô vuông cực kỳ nhàm chán.

Đặc biệt là khi cậu học theo những học sinh khác, báo cáo thành tích cho ba mẹ để mong nhận được lời khen ngợi, mẹ cậu lại càng dùng ánh mắt lạnh lùng hơn nhìn cậu.

Giống như cậu đã làm điều sai trái, hơn nữa đang càng sai càng xa.

Bởi vậy, cậu không thể thu được bất kỳ cảm xúc nào từ việc học tập, chỉ có... chết lặng.

Mà sự thay đổi, chính là đến từ khoảnh khắc cậu bị rơi xuống nước nhìn thấy Tiểu Hoàng Oanh.

Cậu cảm thấy ngọt ngào, cảm thấy đau đớn, hơn nữa khi chứng kiến hai ba con Râu Quai Nón chìm xuống ao, điệu múa cuối cùng của Tiểu Hoàng Oanh trên mặt nước, lúc đó cậu đã trải nghiệm được cảm giác thu hoạch.

Ông cố khi ấy thấy cậu ngăn người ở đó đã khuyên cậu nghĩ đến những thứ vui vẻ, ví dụ như đi ăn cỗ.

Nhưng cậu không nói với ông cố,

Lúc đó trong lòng cậu... là phẫn khích.

Một cánh cửa mới, đã hé mở ra trước mặt cậu.

Cậu thích loại bí ẩn và quỷ dị này,

Cuối cùng cậu cũng đã cảm nhận được sự vô tri cùng bàng hoàng, cảm giác bất lực và không thể kiểm soát, khiến trái tim cậu nảy sinh một chút vui vẻ.

Cậu thấy việc bà nội cầm châm gọi hồn cho mình lại bỏ vào trong đặt bát nước, thật sự rất lợi hại.

Cậu nhìn Lưu Kim Hà, nhìn Lý Tam Giang, phát hiện ra họ còn lợi hại hơn.

Họ hiểu biết rất nhiều khái niệm, nhớ rất nhiều công thức, họ có thể giải bài,

Còn bản thân cậu,

Chỉ là một học sinh kém.

Tay của Lý Truy Viễn thò ra khỏi mép giường, cậu dường như cảm nhận được gió, rất nhẹ, rất nhẹ, thậm chí nghi ngờ liệu có phải là tác động tâm lý của mình hay không.

Hơn nữa, cậu lại không nhìn thấy bàn tay thò ra khỏi mép giường của mình.

Rút tay về, đặt trước mặt mình, ừm, tay vẫn còn.

Ngay sau đó, cậu lại thò tay ra, lần này, là hướng xuống.

Dường như cảm nhận được một chút ý lạnh, vẫn là rất nhẹ, nhưng ít nhất có thể khẳng định là có sự khác biệt về xúc giác.

Ở độ cao ngang bằng với giường của mình, bên ngoài nơi mình không thể nhìn thấy, có hai loại cảm giác trung gian khác nhau.

Lý Truy Viễn nhắm mắt lại, cậu bắt đầu tập trung sự chú ý của mình, cố gắng cảm nhận, bàn tay thò xuống cũng bắt đầu chậm rãi lắc lư, các ngón tay cũng di chuyển không đều.

Chân thật hơn một chút, tinh tế hơn một chút, kéo dài.

Hai giấc mơ trước, lần đầu tiên là mơ thấy Tiểu Hoàng Oanh đến nhà, lần thứ hai là mơ thấy ông cụ lưng còng cồng bà cụ.

Vậy giấc mơ lần này, không nên đơn giản chỉ là màu đen.

Cuối cùng, cậu cảm nhận được, vừa rồi giống như có thứ gì đó mảnh mai lướt qua ngón tay cậu.

Cậu lập tức nằm sấp trên giường, để cánh tay của mình có thể thò xuống xa hơn một chút.

Chẳng mấy chốc, cảm giác ban đầu lại xuất hiện, tần suất bắt đầu tăng lên.

Giống như... cỏ nước?

Lý Truy Viễn lập tức nghĩ đến râu đen mà mình đã gặp lần trước, chẳng lẽ, là tóc?

Không ngừng phát qua, không ngừng luồn lách, vuốt ve ngón tay và cánh tay cậu, ngón tay bóp nhẹ một cái vẫn có thể cảm nhận được cảm giác vừa mảnh vừa cứng.

Giống như, thật sự là tóc.

“Bóp.”

Mắt Lý Truy Viễn sáng lên, vừa rồi giống như có thứ gì đó, nhẹ nhàng vỗ vào lòng bàn tay cậu, không phải tóc mềm mại mà là một thứ khác.

Chương 42 -

Chờ đợi, chờ đợi, chờ đợi...

“Bốp.”

Lần thứ hai truyền đến.

Giống như cái gì, giống như cái gì nhỉ?

Lý Truy Viễn bắt đầu suy nghĩ, cố gắng so sánh những hình ảnh từng xuất hiện trong trí nhớ của mình có cảm giác va chạm tương tự.

“Bốp.”

Lần này lực mạnh hơn, nhưng vẫn chưa đủ!

Lý Truy Viễn bắt đầu tăng cường tần suất lắc lư cánh tay của mình, lắc, lắc...

Cuối cùng,

“Bốp!”

Mang theo cảm giác rung động rõ ràng, bên tai cậu dường như còn nghe thấy một tiếng kêu giòn tan.

Giống như khi bản thân đứng yên giơ tay lên, vừa đúng lúc có người đi đến vỗ tay với bạn.

Cùng lúc Lý Truy Viễn không ngừng phát hiện thì màu đen đậm bên ngoài giường cũng âm thầm nhạt dần.

Đồng thời, sự cảm nhận truyền đến từ bên dưới bắt đầu rõ ràng hơn.

Lý Truy Viễn thậm chí có thể chủ động đưa tay ra để quán quanh mấy lọn tóc, cũng có thể trong quá trình vung tay mà hoàn thành cái vỗ tay kế tiếp.

Cậu hiểu ra, những cái vỗ tay đó dường như không phải là đối phương cố ý, mà là tay cậu vô tình chạm vào lòng bàn tay đối phương, bởi vì cậu còn cảm nhận được mình vỗ vào mu bàn tay, tiếng không giòn tan như khi nãy nữa.

Bỗng nhiên, Lý Truy Viễn cảm thấy cánh tay thò xuống của mình va vào thứ gì đó, cậu cảm thấy một trận đau nhói, vô thức thu cánh tay lại.

Hành động thu lại này, giống như thứ gì đó bị kẹt lại, bị cản trở, đã tiếp tục di chuyển trở lại.

Mà đầu ngón tay của Lý Truy Viễn thì chạm vào phần cong thô cứng, tiếp theo là phần lõm trơn trượt, sau đó là phần xương khớp rõ ràng, đi lên theo một đoạn lại một đoạn xương, tiếp tục gồ ghề rồi tiếp tục chạm vào phần mềm dẻo tròn và cao.

Sau đó, ngón tay của cậu tách ra khỏi sự tiếp xúc, cậu lập tức thò cả cánh tay xuống, cuối cùng, cậu nắm lấy năm đốt xương nhỏ chụm lại với nhau.

“Vụt...”

Lý Truy Viễn lập tức rút tay về, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Đó là một bộ hình người hoàn chỉnh, mình vừa từ vị trí sau ót chạm đến ngón chân.

Dưới gầm giường, có người!

Hơn nữa không phải một, hai người, mà là rất nhiều, rất nhiều, cả một đám người!

Lúc này, Lý Truy Viễn phát hiện ra, tấm chăn mỏng bên cạnh mình đã biến mất.

Cậu ngẩng đầu nhìn về phía góc nghiêng của giường, ở đó có một đứa trẻ đang cuộn mình trong chăn, co ro run rẩy, ánh mắt đầy kinh hãi.

Đứa trẻ này, vẻ ngoài... giống y hệt mình.

“Con sợ quá, con sợ quá, con thật sự rất sợ... huhu... mẹ ơi mau đến đón con đi.”

Lý Truy Viễn nhìn “mình” đang run rẩy vì sợ hãi, hỏi:

“Tại sao người vẫn còn?”

...

“Đồng chí, chúng tôi đã kiểm tra con trai của cô rồi, cậu ấy không có vấn đề gì về tâm lý, cậu ấy rất khỏe mạnh, rất vui vẻ và lạc quan.”

Bác sĩ nữ mặc áo blouse trắng mỉm cười đưa ra lời tuyên bố, đồng thời, cô cũng không nhịn được mà đưa tay vuốt nhẹ lên má của cậu bé trước mặt.

Cậu bé cũng nở nụ cười.

Ừm, một đứa trẻ đáng yêu như thế này mà.

Bác sĩ nữ ngẩng đầu lên, nhìn về phía người mẹ đang đứng bên cạnh cậu bé, cô hơi nghi ngờ, tại sao khi mình đưa ra kết luận “khỏe mạnh”, trên khuôn mặt của người mẹ này không chỉ không có chút vui mừng nào, mà ngược lại toàn là sự lạnh lùng.

Hiện nay, ngành tâm lý học và y tế tâm thần trong nước chưa được phổ biến, đại chúng cũng không hiểu biết nhiều về lĩnh

vực này, có điều, ở Bắc Kinh vẫn có thể tìm thấy phòng khám tâm lý.

“Mẹ, con không bị bệnh đâu.” Lý Truy Viễn mới 8 tuổi chủ động nắm tay mẹ, ngẩng đầu nhìn mẹ, “Mẹ, bác sĩ nói con khỏe mạnh mà.”

Lý Lan cúi đầu nhìn con trai mình rồi lại nhìn bác sĩ, nói:

“Các người bị nó lừa rồi.”

Bác sĩ nữ mở hai tay ra, cố hết sức kiểm soát cảm xúc của mình, giải thích:

“Đồng chí, nếu cô đã đưa con trai của mình đến đây, tôi nghĩ có lẽ cô cũng có một số hiểu biết nhất định về tâm lý học, vì vậy, cô nên tin tưởng vào chẩn đoán của chúng tôi, tin tưởng vào chuyên môn của chúng tôi.”

Lý Lan: “Là tôi đánh giá quá cao chuyên môn của các người.”

“Là mẹ của một đứa trẻ, làm sao cô có thể như vậy?” Bác sĩ nữ không nhịn được nữa, “Đây là lần đầu tiên tôi gặp một người mẹ mà khi biết con trai mình khỏe mạnh lại cảm thấy không hài lòng, tôi thực sự không hiểu trong lòng cô đang nghĩ gì!”

Lý Lan: “Vừa rồi cô còn nói mình chuyên nghiệp.”

Bác sĩ nữ: “...”

Lý Lan nắm tay Lý Truy Viễn, quay người rời khỏi phòng khám, Lý Truy Viễn đi theo bước chân của mẹ, cúi đầu, giống như một đứa trẻ đã phạm lỗi.

Bọn họ không về nhà mà đến một phòng khám tâm lý thuộc một bệnh viện nước ngoài khác.

Lý Truy Viễn được bác sĩ mới đưa vào, tiến hành kiểm tra.

Bốn mươi phút sau, cửa mở, Lý Truy Viễn được đưa ra ngoài.

Bác sĩ nghiêm nghị nói:

“Thưa cô, hiện tại chúng tôi nghi ngờ sơ bộ con trai cô có dấu hiệu tâm thần phân liệt và tự kỷ khá nghiêm trọng, trong quá trình thăm khám của chúng tôi, chuyện này có liên quan đến cuộc sống tình cảm sinh hoạt gia đình của thằng bé. Thằng bé rất khao khát sự quan tâm và đồng hành từ mẹ. Cho nên, tôi hy vọng trong quá trình điều trị tiếp theo, với tư cách là mẹ của đứa trẻ, cô phải phối hợp hết sức với chúng tôi, như vậy con trai cô mới có thể khỏe mạnh trở lại.”

Chương 43 -

Nghe xong lời của bác sĩ, Lý Lan cúi đầu, nhìn về phía Lý Truy Viễn đang đứng trước mặt mình, hỏi:

“Chơi vui nhỉ?”

“Mẹ, con...”

Bác sĩ không nhìn nổi nữa, anh ta đưa tay ra ngăn Lý Lan: “Thưa cô, cô không nên nghiêm khắc với con trai như vậy, hiện tại vấn đề của thằng bé đã rất nghiêm trọng, cô phải chú ý đủ, nếu không sau này...”

Lý Lan không tiếp tục nghe nữa mà quay người bỏ đi.

“Thưa cô, thưa cô!” Dù bác sĩ có gọi thế nào thì cô cũng không ngoái đầu lại.

Lý Truy Viễn chạy chậm theo sau.

Lý Lan dừng lại trước nhà vệ sinh, Lý Truy Viễn cũng dừng lại, ở đây có một tấm gương lớn, phản chiếu hình ảnh của mẹ con họ.

Lý Truy Viễn nhìn thấy mẹ mình trong gương đang nhìn chăm chăm vào bản thân mình trong gương, ánh mắt lộ ra một chút chán ghét.

Ngay tiếp theo, khi cô di chuyển ánh mắt xuống, rơi vào trên người Lý Truy Viễn trong gương, sự chán ghét trong mắt vẫn không biến mất.

“Mẹ...”

Lý Truy Viễn thận trọng kéo nhẹ tay áo của Lý Lan, cậu rất muốn hỏi mẹ, mình phải làm gì để mẹ có thể yêu thương mình

như trước, thay vì ngày càng thờ ơ như những năm gần đây.

Cậu tin rằng chỉ cần biết được thì mình sẽ nhanh chóng sửa chữa, bởi vì cậu học rất nhanh.

“A Lan, A Lan, A Lan!”

Bên ngoài, tiếng gọi của ba truyền đến, đầu ba chảy đầy mồ hôi vì phải chạy đến đây, còn chưa kịp thở đã lo lắng hỏi: “A Lan, Tiểu Viễn thế nào, có vấn đề gì không?”

“Ba.”

“A, con trai.”

Lý Truy Viễn được ba ôm vào lòng.

Lý Lan nhìn cặp ba con đang ôm nhau, cô dường như đang cố gắng kìm nén, nhưng cơ bắp ở khóe miệng vẫn hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười chế giễu.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, nhìn thấy.

Khoảnh khắc này, những cảm xúc bị dồn nén trong lòng suốt thời gian qua cuối cùng không thể kiềm chế được, hấn dùm thanh âm run rẩy gầm lên:

“A Lan, rốt cuộc cô muốn gì, rốt cuộc phải làm thế nào cô mới hài lòng, cô nhất định phải dùng cách này để giày vò chúng tôi sao?”

Gầm xong, hấn ngồi xuống đất, khóc.

“Ba, đừng khóc.” Lý Truy Viễn tiến lên, muốn lau nước mắt cho ba.

Nhưng lại vô tình bắt gặp ánh mắt của mẹ, cậu lập tức dừng mọi hành động.

Lý Lan nhắm mắt lại, một lát sau lại mở ra rồi quay người bước ra ngoài, để lại cặp ba con ở đó.

Lý Truy Viễn nhìn về phía trước, trên những viên gạch men sáng bóng, phản chiếu bóng lưng dần dần khuất xa của mẹ.

...

“Tại sao vẫn ở đây?”

Trên giường, đối diện với “mình” đang co ro run rẩy trong chăn, Lý Truy Viễn hỏi lại lần thứ hai.

Nhưng đối phương, vẫn không trả lời.

Lý Truy Viễn lắc đầu: “Cảm ơn, đã giúp ta lừa bác sĩ trong lần kiểm tra đó, nhưng người không tồn tại.”

Mình, không có bị tâm thần phân liệt.

Lời vừa dứt, tấm chăn mỏng rơi xuống giường.

“Mình” trước đó đang run rẩy trong chăn gọi mẹ, đã biến mất.

“Ầm ầm ... Ầm ầm Ầm ầm ”

Xung quanh, bỗng nhiên truyền đến tiếng nước chảy rõ ràng.

Sự tối tăm dày đặc cuối cùng đã tan biến, chuyển thành màu xám nhạt do mực loang.

Nhưng ít nhất, tầm nhìn đã tốt hơn rồi.

Lý Truy Viễn từ từ đứng dậy, một lần nữa nhìn xung quanh.

Cậu đang đứng trên giường, nhưng lại giống như đang đứng trên thuyền.

Bởi vì xung quanh, là dòng sông đen kịt cuộn cuộn, mà trong dòng sông là những xác chết trôi nổi, xác chết dày đặc, giống như cánh đồng lúa không thể nhìn thấy điểm cuối.

“Ông cố nói, sau khi tụng kinh xong thì mình sẽ bình thường trở lại.

Nhưng tại sao, mình vẫn mơ thế này.

Hơn nữa,

Còn là giấc mơ như vậy...”

Lúc này, trên mặt sông dường như có gió nổi lên.

Gió thổi qua những xác chết này, mang theo mùi hôi đặc trưng của những xác chết trôi.

Mùi nồng hơn rất nhiều so với mùi lúa.

Lý Truy Viễn đứng nhìn rất lâu, cậu thậm chí còn đi đến vị trí đầu giường, dùng tay vịn vào thanh chắn giường để nhìn.

Cậu không biết giấc mơ này sẽ kéo dài bao lâu, dường như cậu cũng không có cách nào chủ động tỉnh dậy.

Có điều...

Lý Truy Viễn ngồi xuống giường, sắp xếp tấm chăn bừa bộn, gấp lại cho gọn gàng, nằm xuống, đắp chăn lên bụng.

Ừm,

Cậu chuẩn bị đi ngủ.

...

“Ừm...”

Đến khi Lý Truy Viễn mở mắt, bên ngoài đã hùng đông.

Cậu biết, mình thực sự đã tỉnh rồi.

Giấc ngủ này, ngủ rất dễ chịu, cả người thần thanh khí爽, tinh thần phấn chấn.

Lý Truy Viễn không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ là ngủ trong mơ mới là giấc ngủ sâu thực sự sao?

Nếu thật vậy thì những giấc mơ như tối qua, cậu không những không ngại, mà còn có chút lưu luyến.

Dù sao, dù là cơn ác mộng khủng khiếp nhất, nhưng trải qua nhiều lần, cậu cũng quen rồi.

Cúi đầu nhìn xuống, phát hiện ra những vòng tròn đen trên cổ, cổ tay và mắt cá chân của mình đều đã tự động đứt rồi.

Ông cố nói sáng là có thể cắt, chắc không sao đâu nhỉ?

Xuống giường, đi đến cửa, trước khi đẩy cửa, Lý Truy Viễn nhắm mắt lại, bắt đầu hít thở sâu.

Đây là thói quen cậu học được từ mẹ, mẹ thường sau khi rời giường sẽ đứng trước gương nhà tắm, rất cố gắng hít thở sâu.

Mặc dù đến bây giờ, Lý Truy Viễn vẫn không hiểu rõ làm như vậy có ý nghĩa gì.

Có điều, khi đẩy cửa ra, ánh nắng ấm áp bao phủ lên người, khoe miệng Lý Truy Viễn lộ ra nụ cười, như thể mọi u ám của đêm qua đều đã tan thành mây khói vào giờ phút này.

Chương 44 -

Nâng chiếc chậu rửa mặt và cốc đánh răng lên, Lý Truy Viễn ra sân thượng lấy nước, bắt đầu rửa mặt đánh răng.

“Tiểu Viễn, rửa mặt đánh răng xong thì xuống ăn sáng nhé.” Dì Lưu gọi cậu từ trên bãi đất.

“Vâng, dì Lưu.”

Lý Truy Viễn xuống lầu, cái ghế gỗ nhỏ lần này không đặt trong nhà, mà là đặt trên sân.

Trên ghế gỗ lúc này đã bày sẵn một bát cháo trắng, một quả trứng vịt muối, một đĩa cà tím chua và một đĩa gừng ngâm.

“Trong nồi còn cháo, hay là, dì lấy thêm cho con một quả trứng nhé?”

“Đủ rồi, dì Lưu, cảm ơn dì Lưu.”

“Cảm ơn gì, đây là việc của dì mà.”

Lý Truy Viễn có chút tò mò, ông cố phải trả cho dì Lưu bao nhiêu tiền lương nhỉ.

Có điều, nghĩ đến ông cố là có đủ tiền, dù ông ấy sống rất “xa hoa”, nhưng thu nhập của cũng nhiều, điều quan trọng nhất là ông ấy không có con cái, cũng không tích trữ tiền bạc, kiếm được bao nhiêu tiêu bấy nhiêu.

“Dì Lưu, ông cố ra ngoài rồi à?”

“Chưa, chắc là chưa dậy.”

“Ồ.”

Lý Truy Viễn bắt đầu ăn sáng, cậu trước tiên dùng đầu quả trứng vịt muối gõ nhẹ vào ghế gỗ, sau đó theo vết nứt bóc ra một miếng rồi cầm trên tay, dùng đầu đũa nhọn móc bên trong ra ăn.

Gần ăn xong, nhìn thấy ở phía đông sân cách mình hai mươi mét cũng đã bày ra một bộ bàn ghế gỗ nhỏ, trên đó cũng có cháo trắng và đồ muối chua.

Cô bé mà mình gặp hôm qua được bà ngoại dắt tay đi ra, ngồi xuống.

Hôm nay cô bé mặc một bộ sườn xám màu tím, kín đáo hơn chiếc áo của Tiểu Hoàng Oanh rất nhiều, hơn nữa những đường thêu trên áo dài của cô bé cũng tinh tế và phong phú hơn.

Ngoài ra, hôm nay cô bé còn thay kiểu tóc, trên đầu còn cài một chiếc trâm cài tóc bằng gỗ.

Phong cách ăn mặc này rất hiếm gặp ở nông thôn, nhất là bây giờ lại là mùa hè, phải biết rằng, phần lớn các bé trai đều là mặc một chiếc quần tam giác chạy khắp thôn đấy.

Dì Lưu lại bê thêm một bộ bàn ghế gỗ nhỏ, lần này trên ghế gỗ bày sẵn một bộ dụng cụ pha trà, bà cúi đầu nói gì đó với cụ bà, cụ bà khoát tay, dì Lưu rời đi.

Còn cụ bà thì quỳ xuống trước mặt cô bé, nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô bé.

Cô bé ngồi đó, ánh mắt nhìn thẳng, giống như hôm qua, trong mắt cô bé dường như không có bất cứ ai khác cả.

Nhưng lời khuyên nhủ của cụ bà vẫn có tác dụng, cô bé im lặng cúi đầu, cầm đũa, bắt đầu ăn cơm.

Lý Truy Viễn nhận thấy cô bé là hai muống cháo kẹp một miếng dưa muối, lại hai muống cháo kẹp một miếng dưa muối, tần suất không thay đổi.

Lúc cụ bà bóc vỏ quả trứng vịt muối cho cô bé, muốn đưa cho cô bé, cô bé dừng lại, cơ thể dường như cũng bắt đầu run nhẹ.

Cụ bà lập tức xin lỗi, lấy quả trứng vịt muối đi.

Cô bé mới tiếp tục dùng bữa, vẫn là một miếng dưa muối.

Chứng kiến cảnh này, trong đầu Lý Truy Viễn hiện lên hình ảnh một người, đó là bạn cùng bàn của cậu trong lớp thiếu niên, cậu ấy ăn cơm cũng như vậy, sẽ sắp xếp trước đồ ăn và cơm trong đĩa, bao nhiêu món ăn đi kèm với bao nhiêu cơm, ăn đến cuối cùng, chắc chắn là đồ ăn và cơm đều được ăn hết.

Không những thế, đường đi cậu ấy ra khỏi lớp nhất định phải bước vào góc viên gạch, nếu có ngày nào bước sai, cậu ấy sẽ chạy trở lại lớp rồi đi lại một lần nữa, cho dù là muốn đi vệ sinh thì cậu ấy cũng sẽ nhịn.

Cô bé ăn rất nhanh, ăn xong, cô bé đặt đĩa xuống.

Cụ bà lấy khăn tay, giúp cô bé lau miệng và ngón tay cẩn thận.

Sau đó, cô bé đứng dậy, cầm ghế, đi vào phòng đông.

Vẫn là vị trí đó, cô bé đặt ghế ngồi xuống, chân đặt lên bậc cửa, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Cụ bà có chút bất lực nhìn một cái rồi đứng dậy, ngồi xuống ghế.

Lý Truy Viễn nhận thấy, ánh mắt của cụ bà lại đặt lên người cậu, nhưng khác với hôm qua, lần này bà chủ động vẫy tay gọi cậu:

“Lại đây, lại đây, để bà xem.”

Lý Truy Viễn đi tới, đến khi đến gần, dường như có thể ngửi thấy mùi huân hương tỏa ra từ người bà.

“Con chào bà.”

“Tên là Tiểu Viễn phải không?”

“Vâng, Lý Truy Viễn.”

“Bà họ Liễu.”

“Bà Liễu.”

“Ngoan. Từ ngày ở đây mới lần đầu tiên bà gặp được đứa nhỏ khác, hê hê.” Liễu Ngọc Mai giơ cổ tay lên, liếc nhìn chiếc vòng tay, do dự một chút, dường như cảm thấy không phù hợp, cuối cùng vẫn tháo chiếc nhẫn ngọc trên ngón đeo nhẫn ra, đưa đến trước mặt Lý Truy Viễn, “Lại đây, bà tặng con quà gặp mặt.”

Lý Truy Viễn lắc đầu: “Không cần đâu, bà Liễu, quá đắt rồi.”

“Giả đây, thủy tinh thôi, coi như đồ chơi là được.”

“Không, con không thể nhận được.”

Liễu Ngọc Mai lại đưa về phía trước, thúc giục: “Người lớn cho không thể từ chối, từ chối là bất kính.”

Lý Truy Viễn lùi lại một bước, không đưa tay ra nhận mà đáp: “Phải hỏi ý kiến ông cố con.”

Liễu Ngọc Mai gật đầu, bỏ chiếc nhẫn ngọc lại vào túi chứ không đeo lại vào ngón tay.

Chương 45 -

“Tiểu Viễn à, con học lớp mấy rồi?”

“Lớp ba ạ.”

“Học hành thế nào?”

“Cũng tốt ạ.”

“Năm nay cháu bao nhiêu tuổi?”

“Mười tuổi ạ.”

“Tháng nào?”

“Tháng tám.”

“Vậy lớn hơn con bé nhà bà một tháng.” Nói xong, Liễu Ngọc Mai hướng ánh mắt về phía cô bé ngồi sau bậc cửa, “Vốn dĩ, con bé nhà bà cũng nên học lớp ba rồi.”

Ngay sau đó, sắc mặt Liễu Ngọc Mai trở nên u ám, đúng vậy, vốn dĩ cháu gái của bà cũng nên như cậu bé trước mắt, vui vẻ khỏe mạnh mà đi học.

“À đúng rồi, Tiểu Viễn à, con ở đây, chỗ nào cũng có thể đi, chỉ có phòng đông thì đừng đi, ừm, đừng đến gần A Ly, A Ly nhà chúng ta ấy, không thích người lạ đến gần, nhút nhát, ngại ngùng.”

Bà Liễu nói ra lời cảnh cáo giống như ông cố đã nói với mình tối qua.

Lý Truy Viễn hỏi: “Bà ơi, A Ly bị tự kỷ à?”

Liễu Ngọc Mai rất ngạc nhiên nhìn cậu bé trước mặt: “Con còn biết điều này à?”

Thời buổi này, đa phần mọi người còn chưa từng nghe nói đến từ này.

“Ừm.”

Liễu Ngọc Mai chớp mắt, đưa tay nắm lấy tay Lý Truy Viễn,

Hỏi:

“Sao thế, nhà con có người lớn nghiên cứu về cái này à?”

Ừm, bọn họ chính là nghiên cứu về con.

“Con đọc báo thấy.”

“Ồ.” Liễu Ngọc Mai thở dài thất vọng.

“Bà Liễu, ở thành phố lớn có bác sĩ chữa bệnh này.”

Lý Truy Viễn rất tò mò, nhà họ không giống như thiếu tiền, tại sao không đưa Tần Ly đi thành phố lớn chữa bệnh, mà lại ở đây?

“A Ly nhà bà, không phải tự kỷ thông thường đâu, đi bệnh viện khám bác sĩ cũng vô dụng.”

Lý Truy Viễn không hiểu, đi bệnh viện vô dụng, chẳng lẽ ở nhà ông cố lại có tác dụng?

Liễu Ngọc Mai nghiêng người, nhìn về phía bộ dụng cụ pha trà trên ghế gỗ, hỏi: “Uống trà không?”

“Cảm ơn bà.”

Thấy Liễu Ngọc Mai định cúi người lấy bình nước nóng, Lý Truy Viễn cầm lên trước: “Để con.”

“Ừm? Ừ, được rồi, con làm đi.”

Lý Truy Viễn mở bánh trà, thả trà, chờ nước sôi rồi rót nước, tưới ấm, tráng cốc, lại rót nước...

Lúc những người già ở khu nhà tập thể tổ chức buổi trà chuyện, bọn họ đều gọi cậu đến phụ trách pha trà, cậu cũng phải đi, bởi vì còn phải xin ăn ở nhà họ.

Liễu Ngọc Mai luôn nhìn động tác của Lý Truy Viễn, bà đột nhiên cảm thấy, đứa trẻ này rất thú vị.

“Bà ơi, uống trà.”

“Ừm.” Nhấp một ngụm trà, Liễu Ngọc Mai nói: “Sau này công việc pha trà, giao cho con, nhà bà đây, có kha khá bánh kẹo nha.”

“Được ạ.”

Lúc này, trên sân thượng tầng hai truyền đến tiếng động, rất nhanh, Lý Tam Giang xuống lầu, ông ấy mặt mày mệt mỏi, tinh thần suy sụp.

Liễu Ngọc Mai hơi nghiêng đầu, cười nói: “Sao thế, tối qua không ngủ mà đi chạy đi làm tặc à?”

Lý Tam Giang thở dài, còn khổ hơn đi trộm đồ, đêm qua ông ấy nằm mơ bị một đám xác sống thời nhà Thanh đuổi suốt đêm!

“Tiểu Viễn Hầu, tối qua con ngủ thế nào?”

“Ông cố, con ngủ rất ngon.”

“Vậy là tốt, vậy là tốt...”

Lý Tam Giang thở phào nhẹ nhõm, xem ra, trận pháp thực sự đã thành công, bản thân ông chịu khổ một chút cũng đáng.

Dì Lưu bưng bát cháo cho Lý Tam Giang, lúc Lý Tam Giang đang ăn thì từ xa bỗng xuất hiện bóng dáng của Lý Duy Hán và Thôi Quế Anh, bọn họ cầm theo quần áo thay đổi và đồ ăn vặt của Lý Truy Viễn.

Trước đây để ở nhà, mấy đứa nhỏ đều có mặt, những đồ ăn này mỗi lần chỉ có thể để mấy đứa nhỏ chia nhau, bây giờ Lý Truy Viễn ở bên ngoài, những thứ còn lại đều mang đến đây.

“Tiểu Viễn Hầu à, ở đây phải nghe lời ông cố, đừng gây rắc rối cho ông cố, hiểu không?”

“Bà sẽ đến thăm con, con trai, ngoan ngoãn, muốn về nhà thì chạy về nhà xem, hiểu không?”

“Bốp bốp bốp!”

Lý Tam Giang tức giận dùng đũa gõ vào ghế gỗ, mắng:

“Hán Hầu, thằng nhóc này sáng sớm đến đưa đồ, chẳng lẽ sợ đến muộn thì tôi giữ cậu lại ăn cơm à.

Hừ, bây giờ cậu có quyền thế rồi, ngay cả ngồi xuống cùng tôi uống ly rượu cũng không muốn, khách sáo rồi, xa cách rồi, không coi tôi là người nhà rồi phải không?”

Lý Duy Hán và Thôi Quế Anh thấy vậy, lập tức tiến lên an ủi xin lỗi.

Chờ an ủi Lý Tam Giang xong, bọn họ mới rời đi.

Lý Tam Giang múc hết chỗ cháo cuối cùng trong bát vào miệng, dùng mu bàn tay lau miệng rồi nói với Lý Truy Viễn đứng cạnh: “Ông nội con, chính là cái tính chua ngoa, cứ như thể chiếm được lợi lộc của người khác một chút thì tôi không ngủ được ấy, ông ghét nhất cái tính này của ông nội con đấy.”

Ruộng của ông, vốn là cho Lý Duy Hán cày cấy, ai ngờ tên khốn này sau đó lại trả lại ruộng.

“Cho nên ông cố mới tình nguyện để ông nội nuôi à.”

Lý Tam Giang nhai vài cái, lời này quả thực nói trúng tim đen của ông ấy rồi.

Ông hiểu rõ, đến khi mình thực sự méo miệng méo mồm, không thể tự chăm sóc bản thân thì Lý Duy Hán không chỉ chăm sóc mình, điều quan trọng nhất là... đối phương sẽ không rút sắc mặt với mình.

Chương 46 -

Lý Tam Giang sống phóng khoáng cả đời, cho dù là đoạn đường cuối cùng lúc tuổi già trong cuộc đời, ông ấy cũng không muốn chịu bất kỳ thiệt thòi nào.

Nhưng trước mặt trẻ con, Lý Tam Giang vẫn phải giữ thể diện: “Sao thế, nuôi ông thì thiệt thòi à, đất là của tập thể, nhưng căn nhà này, cái nghề này, những thứ ta tích lũy, không phải cuối cùng đều là cho nội của con sao, hừ, nó không thiệt thòi đâu.”

Tiếp theo, Lý Tam Giang lại vuốt cằm Lý Truy Viễn, tiếp tục nói: “Nhưng ông không muốn tài sản của ông cuối cùng lại chia cho lũ con trai bất hiếu nhà cbon; Tiểu Viễn Hầu, con ngoan ngoãn một chút, nịnh nọt ông cố vui vẻ, ông cố sẽ viết giấy cam kết, sau này những thứ này đều trực tiếp cho con, được không?”

“Được ạ, chờ con lớn lên sẽ nuôi ông cố.”

“Ha ha ha, chờ con lớn lên, ông cố chắc cũng đã không còn nữa rồi.”

Nhưng lời này, nghe vào cũng thật vui, mang theo một chút may mắn.

Lý Truy Viễn nhớ lại những gì dì Lưu nói về tầng hầm tối qua, lại nhớ đến cuốn “Kim Sa La Văn Kinh” mình nhìn thấy trên sàn nhà phòng Lý Tam Giang, mở miệng nói:

“Ông cố, trong tầng hầm ông có gì thế?”

“Những thứ có giá trị đều để trên tầng một, trong tầng hầm đều là những thứ linh tinh ông cố nhặt được trước đây, còn có mấy chục thùng sách cũ do người khác cất giữ, đầy chữ nghĩa kỳ quái, nhìn cũng không hiểu.”

Sách?

Ánh mắt Lý Truy Viễn sáng lên, đó đâu phải sách cũ, đó là tài liệu ôn tập của cậu.

Cậu rất muốn nâng cao thành tích học tập của mình.

“Ông cố, con có thể vào xem không?”

“Cái gì?” Lý Tam Giang có chút ngạc nhiên, “Những thứ đó có gì hay mà xem đâu.”

“Ông nói sau này tài sản sẽ để lại cho con mà, ông nói không giữ lời.”

“Được được được, muốn xem thì xem đi, chìa khóa ở trong đôi giày vải bên cạnh cửa, cẩn thận bụi bẩn, bên trong bẩn lắm, ông cũng nhiều năm không vào rồi.”

“Cảm ơn ông cố.”

Lúc Lý Truy Viễn định xuống tầng hầm tìm hiểu thì trên con đường nhỏ bên ngoài lại xuất hiện một bóng dáng lưng còng, là Ngưu Phúc.

“Chú Tam Giang, Chú Tam Giang, tôi đến cầu xin chú!”

Hầu như là vô thức, ánh mắt Lý Truy Viễn lập tức rơi vào cái lưng còng của Ngưu Phúc rồi cậu lập tức nhớ lại lời cảnh cáo của Lưu Kim Hà, lập tức nghiêng người, quay đầu lại không nhìn nữa.

Nhưng cũng chính vì vậy, Lý Truy Viễn chợt nhìn thấy Tần Ly vốn ngồi bất động trong phòng đông như tượng đá, lại cử động cổ, ánh mắt nhìn về phía lưng của Ngưu Phúc.

Cô bé có thể nhìn thấy!

Bà Liễu nói cháu gái bà không phải tự kỷ bình thường, bây giờ Lý Truy Viễn tin rồi.

“Chú Tam Giang, chú Tam Giang à!”

Phía sau, tiếng nói và bước chân của Ngưu Phúc ngày càng gần, ánh mắt của cô bé cũng vẫn nhìn chăm chăm vào đó.

Không thể cứ nhìn chăm chăm như vậy được...

Lý Truy Viễn đi về phía cô bé, dừng lại cách ngưỡng cửa bốn mét, sau đó di chuyển ngang hai bước, dùng cơ thể mình che khuất tầm nhìn của cô bé về phía Ngưu Phúc.

Thực ra, nếu đi đến trước mặt rồi dùng hai tay che mắt cô bé thì đơn giản hơn, nhưng cậu không dám.

Lời cảnh báo trước đó của bà Liễu tuyệt đối không phải là lời nói suông, hướng chi, còn có bài học xương máu của Lý Tam Giang.

Lý Truy Viễn nhận thấy lông mi của cô gái đang hơi run run.

Cũng không biết là vì sự tiếp cận của người lạ như cậu, hay vì những thứ cô bé “nhìn thấy”.

Có điều, cô bé không nghiêng người cố gắng tránh né sự che chắn của cậu để tiếp tục nhìn nữa mà đưa cổ về vị trí ban đầu, ánh mắt nhìn thẳng.

Cô bé, lại lần nữa ngồi yên.

Lý Truy Viễn thở phào nhẹ nhõm trong lòng, cậu thực sự sợ rằng cô bé sẽ đột nhiên lao lên cắn mình.

Có điều, đây là lần đầu tiên cậu ở gần cô bé như vậy.

Phong cách ăn mặc cổ điển này rất hợp với cô bé, có thể nói là bổ sung cho nhau.

Cô bé ngồi đó, như thể chính cậu mới là người ngoài, đột nhập vào thời đại của cô bé, biệt thự của cô bé.

Liễu Ngọc Mai lúc này đi tới, đặt nhẹ tay lên vai Lý Truy Viễn, khẽ nói: “Tiểu Viễn à, bà đã nhắc nhở con rồi đấy, đừng lại gần A Ly quá.”

“Con nhớ rồi, bà.” Lý Truy Viễn chỉ vào ngưỡng cửa phía trước, “Con sẽ không lại gần nữa.”

Có lẽ vì lần tiếp xúc trước đó đã để lại ấn tượng tốt cho Liễu Ngọc Mai về cậu bé này, nên bà cũng không nhịn được mà trêu chọc: “Sao nào, A Ly nhà bà đẹp chứ?”

“Vâng, đẹp ạ, giống bà.”

“Ha ha ha...”

Liễu Ngọc Mai bị chọc cười, bà bước vào nhà, nhìn vào giá gỗ sáu tầng được đặt trên kệ trong phòng, trên đó đầy đủ bài vị, bên trái đều là họ Lý, bên phải là họ Tần.

Bà cầm một chiếc đĩa nhỏ trống, chọn vài miếng bánh ngọt trong đĩa cúng ở dưới rồi quay người đi ra, đưa đĩa cho Lý Truy Viễn:

“Nào, bà mời con ăn chút bánh ngọt.”

“Cảm ơn bà.” Lý Truy Viễn đưa tay nhận lấy.

“Lấy từ đĩa cúng, sạch sẽ đấy.”

“Vâng.”

Chương 47 -

Lý Truy Viễn không ngại ngần, cầm một miếng bánh giòn cắn một miếng, bánh vào miệng mềm mại mịn màng, dư vị phong phú.

Liễu Ngọc Mai hỏi: “Ngọt không?”

Lý Truy Viễn lắc đầu: “Ngon ạ, không ngọt.”

Liễu Ngọc Mai ngồi xuống ngưỡng cửa, nhìn Lý Truy Viễn: “Mẹ con bao giờ đến đón con về thành phố?”

“Xem mẹ con rảnh lúc nào thôi.”

“Nhớ mẹ không?”

“Nhớ.”

“Nhớ? Sao không nghe ra nhỉ?”

“Nhớ trong lòng.”

“Đúng là đứa nhỏ trầm ổn, có anh chị em gì không?”

“Ba mẹ con chỉ có mỗi mình con thôi.”

“A Ly nhà bà cũng chỉ có mỗi nó thôi.” Liễu Ngọc Mai nói, nhìn cô bé, trong mắt bà tràn đầy yêu thương.

Bà có động tác nâng tay lên, như muốn vuốt đầu cháu gái, nhưng lại rút tay về.

“Bà ơi, bà là người ở đâu?”

“Tổ tiên của bà là người đi thuyền trên sông Giang, không có quê quán. Nhưng thật sự mà nói, con sông Trường Giang này

chính là quê quán của ông bà.”

Nhắc đến ông nội của Tần Ly, Liễu Ngọc Mai lộ ra một nụ cười đầy tiếc nuối.

Ngay sau đó, bà mang theo biểu cảm như thế nhìn Lý Truy Viễn.

Lý Truy Viễn hiểu ra, mở miệng hỏi:

“Tình cảm của bà và ông rất tốt phải không?”

“Lúc đầu không tốt đâu, hai nhà coi như là thù địch, sau đó thẳng mặt dày kia lại để ý đến bà, nhất định phải cưới bà, khiến ba bà và mấy người anh em của bà rất tức giận, suýt chút nữa thì trối lại ném xuống sông, hai nhà suýt nữa thì đánh nhau rồi.”

Thấy Liễu Ngọc Mai vẫn chưa hết hứng, Lý Truy Viễn tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó à, chẳng phải là bị kẻ đó lừa rồi sao, kết hôn, sinh con cho ông ta.”

“Người nhà bà chấp nhận ông sao?”

“Ừ, chấp nhận, còn cùng ném xuống sông nữa.”

Nói đến đây, Liễu Ngọc Mai đột nhiên tỉnh táo lại, sao bà lại nói đến chuyện này nhỉ?

“Đúng rồi, Tiểu Viễn, sao ba mẹ con lại ly hôn thế?”

Hỏi xong, Liễu Ngọc Mai hơi hối hận, sao lại hỏi đứa trẻ như vậy?

“Vì không thể sống chung được nữa.”

“Lỗi của ba con?”

“Ba rất yêu mẹ.”

Lúc này, từ phía xa sau lưng truyền đến tiếng Ngưu Phúc: “Được rồi, chú Tam Giang, cứ thế nhé, tôi đi đây, ở nhà chờ chú.”

Lý Truy Viễn hơi ngạc nhiên, nhanh vậy sao?

Lén quay đầu nhìn lại thử mới phát hiện Ngưu Phúc đã đi đến mép bãi đất, cái lưng vẫn rất còng, Lý Truy Viễn thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng cậu vẫn lập tức đi tìm Lý Tam Giang.

“Ông cố, ông cố.”

“Sao vậy?”

Lý Tam Giang nghe tiếng gọi, cũng không dừng lại mà đi thẳng đến trước nhà vệ sinh, cởi dây lưng, ngồi lên “ngai vàng”.

Lý Truy Viễn thấp bé đứng phía dưới, chỉ thiếu một cây quạt lông.

Thực ra, nhà vệ sinh nhà Lý Tam Giang được xây dựng khá đẹp, xây ở phía sau nhà mới, tránh người.

Nhà vệ sinh của các gia đình khác trong thôn, rất nhiều là sát nhà chính, đối diện với đường thôn, ngồi lên đó, ban ngày người qua kẻ lại, như đang tiếp đón bách quan triều kiến vậy.

Gặp người quen còn sẽ chủ động chào hỏi, dừng lại tán gẫu.

“Ông cố, ông đã đồng ý với ông ta rồi à?”

“Đúng rồi, sao vậy?”

“Trên lưng ông ta không phải có, có cái... kia...”

“Ông cố biết rồi, vốn dĩ không định đi, nhưng ông ta lại tăng thêm tiền công gấp đôi, hơn nữa là ba anh em cùng tăng nên

không thể không đi, he he, thật sự là cho nhiều lắm.”

“Nhưng nguy hiểm...”

“Tiểu Viễn Hầu à, có tiền có thể xui khiến ma xui, nguy hiểm là đối với những người không đủ tiền, con cứ nhìn đi, Lưu Mù nhất định cũng sẽ đi.”

“Ông cố...”

“Tiểu Viễn Hầu à, ông cố chính là ăn chén cơm này. Hơn nữa, không sao đâu, ông cố đã trải qua bao nhiêu sóng gió rồi, chưa bao giờ gặp phải chuyện gì.”

“Bao giờ đi?”

“Phải xem Lưu Mù ấn định ngày nào, nhưng chắc là sớm thôi, phải chuẩn bị trước, lúc ông nội Hán Hầu của con vừa đến đưa quần áo cho con có nói sắp tới sẽ tổ chức mọi người đi đào sông.”

“Đào sông?”

“Ừ, chính là đào sông đấy, truyền thống lâu đời mấy chục năm, người khỏe mạnh trong mười dặm tám thôn... không, là toàn bộ thanh niên trai tráng khỏe mạnh ở nông thôn Giang Tô cơ bản đều phải đi.

Cho nên, phải tranh thủ làm minh thọ cho xong trước khi đào sông.”

....

“Phải tranh thủ làm minh thọ cho xong trước khi đào sông, nếu không thì trong nhà đều không yên ổn.”

Ngưu Phúc đi khỏi nhà Lý Tam Giang không xa thì đứng dưới một gốc cây bên cạnh con sông nhỏ, một tay chống cây, tay kia cởi dây lưng, chuẩn bị đi tiểu.

Sau khi đi tiểu xong, lúc buộc dây lưng, ông lại cảm thấy lưng mình như thẳng hơn, thậm chí còn nhảy lên tại chỗ một cái.

Nhìn lại nhà Lý Tam Giang không xa, Ngưu Phúc không khỏi thâm cảm thán:

“Xem ra chú Tam Giang cũng giống bà Lưu, cũng rất linh thiêng!”

...

Lý Truy Viễn bước vào nhà, nhìn thấy dì Lưu đang tô màu cho con người giấy, dì thấy cậu liền vẫy vẫy tay:

“Tiểu Viễn, muốn chơi không?”

“Không được rồi dì Lưu, giờ con có việc.”

“Được, con cứ làm việc đi.” Dì Lưu cười, cảm thấy đáng vẻ nghiêm túc của cậu bé này thật đáng yêu.

Chương 48 -

Lý Truy Viễn cẩn thận di chuyển một cái nhà giấy chần ở lối vào cầu thang, đi xuống phía dưới, nhìn thấy một cánh cửa sắt gỉ sét.

Trên mặt đất trước cửa có một đôi giày vải, Lý Truy Viễn cúi người tìm thấy một chiếc chìa khóa bên trong, chìa khóa đâm vào, mở khóa cửa, đẩy vào trong, một mùi ẩm mốc lâu ngày lập tức tràn ra.

Bên trong tối đen, Lý Truy Viễn đưa tay sờ soạng trên bức tường gần cửa, cuối cùng cũng chạm vào một sợi dây thừng, kéo xuống một cái.

“Tích tắc.”

Không có phản ứng.

Lại kéo thêm hai cái.

“Bứt!”

Đèn không sáng, dây thì đứt đoạn.

Không còn cách nào khác, Lý Truy Viễn đành chạy lên trên, tìm thấy đèn pin trong ngăn kéo tủ ở cửa.

Sau khi vặn nắp, bên trong trống rỗng, cũng may là pin cũng ở trong ngăn kéo, lấy hai viên pin to dùng bỏ vào, vặn nắp lại, thử một cái, cuối cùng cũng sáng lên.

Trở lại tầng hầm, chiếu vào trong, không gian bên trong không lớn, không phải là diện tích nguyên bản của tầng một đào xuống, nhưng đồ đạc thì thật sự không ít, hơn nữa còn được sắp xếp theo từng loại, ngăn nắp gọn gàng.

Xem ra, ông cổ ngày xưa thực sự đã cẩn thận sắp xếp, nhưng cũng thật sự đã nhiều năm không xuống đây, đồ đạc ở trên đều phủ một lớp bụi dày.

Lý Truy Viễn đi đến một cái giá, ánh mắt cậu trước tiên liền bị một thanh kiếm bằng gỗ đào thu hút, cầm lên, thổi một cái, bụi bay mù mịt.

“Khụ... khụ khụ...”

Ho khan xong, Lý Truy Viễn cầm đèn pin quan sát kỹ thanh kiếm này.

Trên đó được khắc những hoa văn kỳ lạ mà cậu không hiểu, còn dán thêm một số mảnh kim loại có thể phản chiếu ánh sáng, ngoài ra, còn có một số chữ triện.

Nói chung, hình dáng rất cổ kính, nội dung rất phong phú.

Lý Truy Viễn ngắm nhìn rất kỹ lưỡng và say sưa, cho đến khi cậu chiếu đèn pin vào phía dưới cán kiếm gỗ đào, đọc những chữ viết trên đó:

“Xưởng sản xuất đồ gỗ Lâm Nghi, Sơn Đông.”

Lý Truy Viễn: “....”

Đặt thanh kiếm gỗ đào xuống, Lý Truy Viễn lại cầm một thanh kiếm tiền đồng lên.

Lần này cậu rút kinh nghiệm, xem cán kiếm trước rồi xem cạnh kiếm, xác nhận không có thông báo xuất xưởng rồi mới quan sát kỹ thân kiếm.

“Khang Hi thông bảo, Càn Long thông bảo, Gia Khánh thông bảo...”

Mặc dù đồng tiền không quá lâu đời, nhưng chắc chắn là thật.

Có điều, khi Lý Truy Viễn tiếp tục chiếu đèn pin vào, cậu đột nhiên phát hiện ra bên trong còn có những thứ xen lẫn, kích thước khác biệt rất lớn so với đồng tiền.

Cậu dùng ngón tay bóc ra, lại không bóc được, đành phải tiếp tục tìm kiếm ở những vị trí khác trên thân kiếm, rất nhanh lại phát hiện ra những thứ có kích thước tương tự, lần này đã nhìn rõ ràng rồi...

Thực ra là rất nhiều đồng xu 1 xu 5 xu!

Thanh kiếm bên ngoài dùng tiền đồng, bên trong toàn là đồng xu, hơn nữa còn không tìm thấy đồng xu 1 hào nào.

Mặc dù đồng xu cũng là tiền ... không thể coi là giả được, nhưng cứ trộn lẫn như vậy, Lý Truy Viễn cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Đặt thanh kiếm tiền đồng xuống, Lý Truy Viễn tiếp tục tìm kiếm.

Cậu nhìn thấy hai lá cờ rất lớn, không, nhìn vào hình dạng dài mảnh của nó, nên gọi là phướn sẽ phù hợp hơn.

Hai lá phướn này chiếm hết diện tích của một bệ lớn, một lá màu đen tuyền, một lá màu tím.

Lá phướn đen, trên đó thêu rất nhiều đầu lâu và rồng nước, nhìn rất tà ác;

Lá phướn tím, trên đó thêu rất nhiều hoa chim và rồng vàng, nhìn rất chính khí.

Lý Truy Viễn cố gắng tháo một trong hai lá phướn xuống, nhưng phát hiện ra mình dùng một tay không thể nhấc nổi, đành phải dựa người vào bệ thêm một chút, đèn pin để sát vào, tiếp tục lật xem.

Cậu cũng không biết mình đang tìm gì, nhưng cậu cảm thấy mình sẽ tìm được.

Quả nhiên, trên cán gỗ của lá phướn đen, Lý Truy Viễn tìm thấy một dòng chữ viết bằng bút lông loảng ngoảng: Đội tang lễ Lý Ký.

Thậm chí, nó còn không phải chữ phồn thể, mà là chữ giản thể.

Lý Truy Viễn nhớ lại, trước đó khi tổ chức tang lễ cho nhà ông Râu Quai Nón, đội tang lễ mà Tiểu Hoàng Oanh làm việc cũng đã lấy ra rất nhiều pháp khí đạo cụ, những thứ đó đều được tính theo bó, sau khi làm xong thì đều được đóng gói vút vào thùng xe tải.

Rất nhanh, trên lá phướn tím Lý Truy Viễn cũng tìm thấy chữ, nhưng lần này là chữ phồn thể, nhưng lại thêm một câu:

“Đội tang lễ Tiết Ký, lấy nhầm con trai không có mông.”

“Thôi.”

Lý Truy Viễn thở dài, kéo lá phướn trở lại.

Sự mong đợi và phấn khích khi mới vào cửa giờ đã dần phai nhạt, bây giờ cậu cảm thấy trong lòng càng thêm bình thản.

Ông cố không lừa mình, thực sự là thu gom một đồng... đồ bỏ đi.

Thuở nhỏ, cậu thường được mẹ dẫn đi đến nơi làm việc, lúc đó bảo vệ di sản văn hóa chưa nghiêm ngặt như bây giờ, rất nhiều di sản văn hóa thậm chí còn không có tấm kính bảo vệ, còn có thể chạm vào ở cự ly gần.

Cho nên, Lý Truy Viễn đã từng quan sát rất nhiều pháp khí từ khoảng cách gần, sự trang nghiêm của Phật giáo, sự cổ kính của

Đạo giáo, sự huyền bí của Lạt Ma giáo.

Trước đây lúc xem, bởi vì số lượng quá nhiều, thậm chí còn có chút ngán ngẫm, nhưng dù sao đi nữa cũng không thể so sánh với những thứ trước mắt này, ít nhất... chúng không có nhãn mác.

Chương 49 -

Đúng vậy, Lý Truy Viễn đã nhìn thấy nhãn mác trên vài bộ áo đạo bào, còn ghi cả size nữa.

Sau bộ áo đạo bào màu vàng nhạt còn có một mảnh giấy dán chưa bóc, viết: Dành cho đoàn phim.

Lý Truy Viễn còn phát hiện ra ba cái giỏ giấy bùa lớn, cậu cầm lên xem kỹ một chút, cảm giác trơn tru, đường nét cậu không hiểu, nhưng có thể nhận thấy là viết một mạch, viết rất đẹp.

Điều này khiến cậu cảm thấy thích thú, lại lật xem những tờ bùa khác, phát hiện ra bên trong có rất nhiều loại.

Nhưng rất nhanh, Lý Truy Viễn phát hiện ra điều không ổn, khi cậu đặt hai tờ bùa cùng loại trước mặt, cậu lại không phân biệt được, ngay cả nét chấm cuối cùng ở phần cuối cũng giống hệt nhau.

Cho nên... đây là in ấn?

Lý Truy Viễn dụi dụi mắt, cậu nhìn đến mức mắt hơi cay, thậm chí còn nghi ngờ, ông cố cất giữ nhiều đồ như vậy ở đây có thể ban đầu định thành lập một đội tang lễ, cộng thêm bàn ghế, bát đĩa và búp bê giấy ở trên, vừa vận tạo thành một chuỗi ngành tang lễ.

Không còn nhìn những vật dụng đó nữa, Lý Truy Viễn đi đến khu vực cuối cùng, nơi đây có chừng mười mấy cái thùng được đặt ở đây.

Nhớ ông cố nói, đây là những thứ người khác gửi ở đây, bên trong toàn là sách.

“Ừm?”

Lý Truy Viễn cúi người, chiếu đèn pin vào thùng xem kỹ, chất liệu này... gần như giống hệt với chiếc thùng ở nhà ông Chu rất thích sưu tầm.

Lần đó, ông Chu vì thu được một cái thùng mà phấn khích đến mức lập tức gọi bạn bè đến khoe khoang, cậu cũng bị gọi đến pha trà.

Trước mắt cậu, có ba cái thùng giống như vậy.

Những cái thùng khác, mặc dù chất liệu màu sắc khác nhau, nhưng Lý Truy Viễn quan sát một chút, chất lượng đều không tồi.

Trong lòng Lý Truy Viễn không khỏi cảm thấy lại tràn đầy hy vọng, chứa trong những cái thùng đất tiền như vậy, chắc hẳn không phải là sách của nhà xuất bản đâu nhỉ?

Hơn nữa, nhà xuất bản quốc doanh trước đây cũng không thể xuất bản những cuốn sách như “Kim Sa La Văn Kinh” được, dù sao cũng là phong kiến mê tín.

Trên thùng còn sót lại dấu vết của tem niêm phong, chắc chắn là đã bị giật ra rồi, ban đầu còn có ổ khóa, nhưng cũng bị cạy ra rồi.

Lý Truy Viễn cảm thấy, có lẽ là ông cố đã làm, vậy nên, thực sự là những người khác gửi ở chỗ ông cố sao?

Cho dù không có khóa, nhưng Lý Truy Viễn mở nắp thùng cũng rất vất vả, đợi đến khi mở ra, chiếu đèn pin vào trong, Lý Truy Viễn lập tức hít một hơi thật sâu.

Sách, sách, sách, toàn là sách!

Hơn nữa không phải là in ấn, có thể từ bìa mà nhìn ra, là viết tay.

Hồi còn đi học, mỗi học kỳ thì lớp học đều thay đổi vài bộ giáo trình, nhưng cậu chỉ thấy hứng thú lúc lật xem lần đầu tiên.

Bây giờ, cậu cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác hạnh phúc khi được một núi sách bao bọc rồi.

Cậu liên tiếp cầm lên vài cuốn, lật xem bìa, phát hiện ra đều là “Giang Hồ Chí Quái Lục”, được chia thành nhiều quyển.

“Giang hồ” ở đây không phải là võ hiệp, mà là sông sông và hồ hồ theo đúng nghĩa đen.

Lý Truy Viễn kẹp đèn pin mở quyển đầu tiên, phát hiện ra bên trong không chỉ có chữ mà còn có tranh minh họa, trong đó có một bức tranh vẽ một người đang đứng đi lại trong dòng nước.

Cuốn sách này, lại có miêu tả chết trôi?

Ở đây không phải là nơi đọc sách, sau khi đóng cuốn sách lại, Lý Truy Viễn tìm kiếm trong thùng này một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm đủ bộ sách này.

“Giang Hồ Chí Quái Lục”, tổng cộng bốn mươi hai quyển.

Số lượng quyển nhiều nhưng cũng không có gì lạ, dù sao cũng là viết tay bằng bút lông, chữ rất to.

Lý Truy Viễn quyết định đọc hết bộ sách này trước, đây có lẽ là một loại bách khoa toàn thư chuyên miêu tả những thứ quý dị tồn tại trong sông và hồ, coi như là sách nhập môn.

Những cái thùng khác Lý Truy Viễn không mở, cậu muốn giữ lại chút chờ mong.

Tiếp theo, Lý Truy Viễn bắt đầu làm công việc vận chuyển sách, chia thành ba lần, cuối cùng cũng vận chuyển toàn bộ “Giang Hồ Chí Quái Lục” lên phòng mình ở tầng hai.

Cửa tầng hầm cũng được cậu khóa lại, chìa khóa không để trong giày vải mà mang theo người.

“Tiểu Viễn Hâu.” Tiếng Lý Tam Giang vang lên từ bên ngoài,
“Tiểu Viễn Hâu, mau ra đây.”

Lý Truy Viễn mở cửa đi ra.

“Hề.....Đứa nhỏ này, cbon mới lần lộn trong đất đó hả?”

“Ông cố, con đi tắm rửa thay quần áo đây.”

“Đừng vội, xem cái này trước đã, hê hê. Nào, Lục Hâu, bê cái này đây, hai ông cháu mình ngồi cạnh nhau.”

“Vâng.”

Chú Tần khiêng một chiếc ghế mây đi lên.

Lý Truy Viễn trong lòng ấm áp, hôm qua mới nói với ông cố muốn có một chiếc ghế mây, hôm nay ông cố đã mua cho mình rồi.

“Ông cố, con còn muốn một cái đèn bàn nữa.”

Bóng đèn trong phòng không đủ sáng, tối đến chỉ đủ soi sáng, muốn đọc sách hơi khó khăn, Lý Truy Viễn nhìn thấy nhà có đèn dầu nhưng cũng không cần thiết phải miễn cưỡng chịu khổ.

“Muốn đèn bàn, đọc sách à?”

“Vâng.”

“Được thôi, Lục Hâu, cậu đi thêm một chuyến nữa lên thị trấn, mua đèn bàn cho nhóc con này đi, mua thêm bút và vở nữa, tôi thấy mấy đứa nhỏ khác còn có cái gì mà hộp đựng dụng cụ học tập... thôi, cậu thấy gì thì mua hết về đi.”

“Vâng, ăn xong con đi ngay.”

“Đừng đợi đến chiều nữa, còn một chút thời gian mới đến bữa trưa, bây giờ cậu đi một chuyến đi.”

“Vâng.”

Chương 50 -

Lý Tam Giang lại nhìn Lý Truy Viễn, nghiêm nghị nói: “Lúc ông nội con đến, ông đã dặn ông ấy rồi, bảo ông ấy gọi Anh Hầu chiều nay qua dạy kèm cho con.”

Nói xong, trên khuôn mặt già nua của Lý Tam Giang lại lộ ra một vẻ mặt trêu chọc “Ha, con không ngờ chứ gì.”

“Hả?”

Lý Truy Viễn trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, cậu định sẽ tập trung đọc sách, không muốn dạy kèm cho chị.

Hồi trước khi chị làm bài tập hè lớp 10, những câu chị không hiểu không nhiều lắm. Bây giờ chị đang tự học trước chương trình lớp 11, những câu chị hiểu lại không nhiều lắm.

Lý Tam Giang đưa tay xoa đầu Lý Truy Viễn, ân cần khuyên bảo: “Đứa nhỏ này, giống mẹ con, đầu óc thông minh như vậy, không dùng vào việc học thì phí phạm lắm đấy!”

“Nhưng mà, ông cố...”

“Không có nhưng mà gì cả, học hành cho tử tế, sau này thi vào một trường đại học tốt giống mẹ con, đó mới là con đường chính đạo, hiểu chưa?”

“Nhưng mà ông cố, con đang học đại học rồi.”

“Hé, con còn dám lừa ông cố à, ông cố chưa ăn thịt lợn nhưng lẽ nào chưa từng thấy lợn chạy sao? Nghe lời, chuyện này cứ thế đi!”

Ồ, đúng rồi, Lục Hầu à, lát nữa đi lên thị trấn, mua thêm cho mấy đứa nhỏ vài món ăn vặt, thấy gì thì mua, mua cả cho con gái cậu một phần luôn.”

“Vâng, chú.”

Lý Truy Viễn nhìn chú Tần, chỉ tay về góc Đông Nam của ban công, nói: “Chú, chú có thể giúp con bê chiếc ghế mây ra đó được không?”

Chú Tần: “Được.”

“Bê ra đó làm gì?” Lý Tam Giang thấy Lý Truy Viễn không muốn ngồi cạnh mình, tò mò đi đến góc Đông Nam, hay lắm, vừa nhìn xuống liền đúng lúc nhìn thấy cô gái nhỏ ngồi trong ngưỡng cửa phòng Đông.

“Này, Tiểu Viễn Hầu, con bê ra đó làm gì vậy?”

Lý Truy Viễn: “Ông cố, con thấy chỗ này phong thủy tốt.”

“Phì!” Lý Tam Giang cười mắng: “Con tưởng ông cố không biết ý đồ của con à, con chỉ muốn ngắm nha đầu xinh đẹp nhà người ta thôi.”

Con bé Tần Ly kia, thật sự là xinh đẹp, nếu không lúc trước Lý Tam Giang cũng sẽ không chủ động đưa kẹo cho cô bé, nhưng con bé thật sự là rất hung dữ.

Chú Tần bê chiếc ghế mây ra xong thì chào Lý Tam Giang để đi lên thị trấn mua đồ.

Chờ chú Tần đi rồi, Lý Tam Giang kéo Lý Truy Viễn lại, chỉ tay vào cậu bé cảnh cáo:

“Ông cố bảo con biết, Tiểu Viễn Hầu, con bé này nhìn thôi là được rồi, đừng có mà muốn đến gần và chơi với nó, nếu không nó sẽ cào nát mặt con, con xem khuôn mặt này của con, trắng nõn nà thế này, bị cào hỏng mất thì tiếc lắm, sau này làm sao lấy vợ?”

“Vâng, ông cố, con biết rồi.”

“Huống hồ, thích đứa con gái nào cũng được, lại thích một đứa đầu óc có vấn đề, dù xinh đẹp hơn nữa cũng vô dụng, con thật sự muốn chăm sóc nó cả đời sao?”

Những lời này, lúc trước Tần Lực ở đây, Lý Tam Giang không tiện nói.

“Con hiểu rồi, ông cố.”

“Thôi đi, con còn nhỏ, ông cố nói những điều này với con làm gì, còn lâu mới đến tuổi lấy vợ. Được rồi, ông cố đi ra ngoài một chuyến, trưa nay không về ăn, một mình con ăn đi.”

“Ừm.”

Lý Tam Giang hai tay chống nạnh, vừa đi xuống cầu thang vừa ngân nga bài hát, đi đến bờ ao lại quay đầu nhìn lại ban công phía trên, trên mặt lộ ra nụ cười.

Tiểu Viễn Hâu muốn cái gì, ông đều không tiếc tiền, ông có tiền!

Ông đột nhiên cảm thấy, kiếm tiền cho con cái tiêu cũng là một loại hạnh phúc.

Trước kia ông cảm thấy Hán Hâu làm nhi tử nô rất vô dụng, nhất là mấy đứa con trai kia cũng không hiểu thuận gì cả, nhưng bây giờ, ông đột nhiên thông suốt một số điều.

Nếu việc nuôi dạy con cái không phải là để chúng nuôi mình lúc già mà là đơn giản cảm thấy như vậy sẽ có chút thú vị, có thể làm cho cuộc đời mình thêm phong phú thì sao?

Mình sinh ra chúng cũng không cần chúng biết ơn, dù sao ông già này cũng là vì để cuộc đời mình viên mãn thôi.

Hé, cảm giác như vậy cũng không tệ.

Lý Tam Giang lắc đầu, thôi đi, giờ nghĩ những điều này có tác dụng gì nữa, ông cũng sắp xuống đất rồi, cả đời này đã định là không con không cái.

Sau khi ông cố đi, Lý Truy Viễn tắm rửa thay quần áo xong liền không kịp chờ đợi cầm 《Giang Hồ Chí Quái Lục》 quyển 1 lên, ngồi xuống ghế mây, lật trang sách lên đọc.

Chữ trong sách này dùng kiểu chữ Thúc Thệ, đọc rất thoải mái, so với nó, chữ trong 《Kim Sa La Văn Kinh》 giống như chó bò.

Trong lòng thầm cầu nguyện: Hy vọng những cuốn sách khác trong rương, đều là chữ đẹp.

Lý Truy Viễn rất nhanh đã hòa mình vào trong bầu không khí đọc sách, nhưng mỗi lần lật trang, cậu đều nhìn xuống bên dưới một cái, ánh mắt chạm đến cô bé ngồi ở nơi đó hai chân đặt trên bậc cửa.

Trong lòng cậu không có tạp niệm gì, chỉ đơn thuần cảm thấy, những thứ đẹp mắt, nhìn một cái cũng có thể dưỡng mắt, có thể làm tâm trạng vui vẻ hơn.

Chỉ có điều, cô bé ngoài việc xoay đầu nhìn về phía lưng của Ngưu Phúc vào buổi sáng thì không có hành động gì khác nữa.

Thời gian đọc sách trôi qua rất nhanh, giữa chừng chú Tần trở về, mang cho cậu đèn bàn và một bộ dụng cụ học tập, cùng rất nhiều đồ ăn vặt.

Đọc thêm một lúc nữa, dưới lầu liên vang lên tiếng gọi của dì Lưu: “Tiểu Viễn Hầu, ăn cơm thôi!”

“Vâng, con xuống đây.”

Chương 51 -

Bỏ sách xuống, Lý Truy Viễn đi xuống lầu, bữa trưa vẫn ăn ở bờ đá, nhưng cậu là một bàn riêng.

Trên ghế gỗ đặt một đĩa gà kho đậu que, một đĩa cải xào trứng và một bát canh cá rô.

Lý Truy Viễn không khỏi cảm khái, điều kiện sống nhà ông cố, thật sự là tốt.

Ở nhà ông nội, anh Phan Tử và anh Lôi Tử, bây giờ chắc vẫn còn đang húp cháo nhĩ.

Có điều, cậu cũng không có ý định mang thức ăn về chia sẻ, cậu biết, điều này không thích hợp.

Bên bờ đập, bà Liễu ngồi xồm bên cạnh Tần Ly, nhẹ nhàng thì thầm thuyết phục.

Cuối cùng, Tần Ly cúi đầu, bắt đầu ăn cơm.

Vẫn là cách ăn của bữa sáng, rau và cơm có tần suất, nhịp độ tuyệt đối không loạn.

Lý Truy Viễn ăn xong, tranh thủ trước khi dì Lưu xuất hiện liền thu dọn bát đĩa vào bếp rồi rửa tay, trở lại tầng hai, tiếp tục đọc sách.

Quyển thứ nhất bắt đầu, kể về những chuyện liên quan đến chết trôi, loại chết trôi lại thật sự là rất nhiều, loại có thể đứng thẳng đi lại giống như Tiểu Hoàng Oanh, ở trong sách này chỉ có thể tính là nguy hiểm trung bình, thậm chí còn phải thấp hơn một chút.

Nhưng loại càng nguy hiểm thì ghi chép về năm tháng và địa điểm lại càng mơ hồ, hình vẽ cũng càng trừu tượng, dần dần có chút giống như xem 《Sơn Hải Kinh》.

Lý Truy Viễn cảm thấy chuyện này cũng bình thường, chết ngược nguy hiểm như vậy, những người gặp phải nó, có thể sống sót trở về vốn không nhiều, đương nhiên ghi chép mơ hồ.

“Viễn Tử.”

Anh Tử ôm ghế gỗ và ghế nhỏ đi tới.

Lý Truy Viễn ngẩng đầu, nhìn về phía Anh Tử: “Chị.”

“Chị đến rồi, ha ha, nào, ăn kẹo.” Anh Tử lấy kẹo từ túi đưa cho cậu.

“Cảm ơn chị.” Lý Truy Viễn bóc một viên kẹo, đưa vào miệng rồi đi vào phòng ngủ của mình.

Anh Tử mở túi vải, bày sách và đề bài ra, cô tò mò đưa tay lật qua lật lại cuốn sách mà Lý Truy Viễn để trên ghế mây, khẽ nhíu mày, chữ này, cô không hiểu.

Lúc này, Lý Truy Viễn cầm đồ ăn vặt đi ra, đặt bên cạnh Anh Tử: “Chị ăn đi.”

“Nhiều thế này, chị ăn sao hết được.”

“Mang về cho mọi người, đừng để ông bà nhìn thấy.”

Lý Truy Viễn lấy ra là đồ ăn vặt Lý Duy Hán mang đến sáng nay, đồ ông cố mua, cậu không động đến.

“Em là em trai, ăn đồ của em, quá xấu hổ rồi.”

Thấy Lý Truy Viễn đã cầm sách lên đọc tiếp, Anh Tử chỉ có thể tiếp tục nói:

“Viễn Tử, sau này chị đi làm kiếm được tiền sẽ mua nhiều đồ ngon cho em ăn.”

Lý Truy Viễn ngẩng đầu, cười đáp: “Vâng, chị.”

Rồi lại cúi đầu, tiếp tục đọc sách.

Anh Tử thấy cậu chăm chú đọc sách, cũng cúi đầu xem trước bài học của mình, nhưng lần này cô không giống như trước đây, gặp câu hỏi nào không hiểu thì hỏi Lý Truy Viễn, mà là ghi lại, chờ đến cuối cùng hỏi cùng một lúc, trước tiên đừng làm phiền cậu.

Lý Truy Viễn xem xong quyển thứ nhất liền đứng dậy đi đến chỗ trống phía trước, nghiêm túc thực hành một bài thể dục phát thanh cho học sinh trung học toàn quốc.

Nhiều nội dung trong sách đều viết rất khó hiểu và mơ hồ, mình phải vừa xem vừa suy ngẫm, đây là lần đầu tiên mình đọc sách mà mệt mỏi như vậy.

Nhưng, thật sự rất phong phú, rất có cảm giác thu hoạch.

Lý Truy Viễn rất vui, bởi vì cuối cùng cậu cũng có thể đồng cảm với những bạn học học kém trong lớp rồi, hóa ra bọn họ luôn sống rất hạnh phúc phong phú như thế.

Tập xong bài thể dục, Lý Truy Viễn đi vệ sinh một chuyến, ban ngày không cần dùng xô nữa, cậu đi xuống lầu, chạy ra phía sau nhà, trên đường đi thấy cô bé ngồi ở ngưỡng cửa sau còn dừng lại chào hỏi:

“Xin chào.”

Tất nhiên, cô bé không đáp lại, thậm chí ánh mắt cũng không liếc cho cậu một cái.

Trở lại tầng hai, cậu đặt quyển thứ nhất vào, lấy quyển thứ hai ra, tiếp tục đọc.

Có sự thích nghi của quyển thứ nhất làm nền tảng, Lý Truy Viễn dần dần có thể hiểu được thói quen viết lách của tác giả, thậm chí có thể đồng cảm với một chút tâm tính của đối phương, cho nên quyển thứ hai chỉ mất một nửa thời gian của quyển thứ nhất là đã xem xong.

Cậu lập tức đổi sang quyển thứ ba, chờ xem xong quyển thứ ba, đã gần hoàng hôn.

Lý Truy Viễn bỏ sách xuống, nhìn sang Anh Tử.

“Chị, có chỗ nào không hiểu không?”

“Có, cái này, cái này, cái này, cái này, cái này, còn nữa...”

Lý Truy Viễn nhận lấy bút của chị, bắt đầu viết quá trình giải bài, cậu cố gắng viết thật chi tiết, như vậy chị có thể tự xem, ít nhất, hiệu quả hơn nhiều so với mình giảng miệng.

Nhìn em trai mình “xoẹt xoẹt” viết nhanh trên vở, Anh Tử chỉ cảm thấy thật là ngưỡng mộ.

Quả nhiên, Lý gia nếu bỏ qua dì nhỏ và em trai thì cả gia đình đông đúc như vậy, có lẽ đều không tìm ra được một người có đầu óc nào.

Cô cũng thật sự cảm thấy mình rất may mắn, dù ba mẹ cho tiền mua sách tham khảo, nhưng sách tham khảo thời đại này vốn rất thô sơ, nhiều bài tập và lời giải thích vẫn dừng lại ở một số trường danh tiếng trọng điểm nội bộ, dù muốn bỏ tiền cũng khó mà tìm được.

Càng đừng đề cập đến tác dụng của người em trai này đã sớm vượt xa sách tham khảo rồi, quả thực là gia sư riêng của mình,

dù ba mẹ mình có tâm lý cởi mở đến đâu cũng không thể mời giáo viên trường học về dạy riêng cho mình, cũng không mời nổi.

Chương 52 -

Sau khi Lý Truy Viễn viết xong liền thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa cổ tay mỗi nhừ, nói: “Chị, em khuyên chị vẫn nên nắm vững khái niệm trước, sau đó kết hợp với bài tập đơn giản để củng cố nhận thức, như vậy hiệu quả học tập sẽ được nâng cao.”

Anh Tử: Nhưng mà, chị đang làm vậy mà?

Anh Tử cúi đầu, bắt đầu xem quá trình giải bài mà em trai đưa ra, cô có thể cảm nhận được rất chi tiết, nhưng khi cô từng bước xem qua, vẫn cảm thấy hơi khó khăn.

Giống như não bị dùng sức mạnh cưỡng chế mở ra, từng chút từng chút rất khó khăn để kiến thức vào, hơn nữa là đổ một chút lại rớt một chút.

Lúc này, Lý Tam Giang trở về, ông đi đến bờ ao, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lý Truy Viễn và Anh Tử ngồi ở góc Đông Nam tầng hai.

Ông nhìn thấy Lý Truy Viễn trên mặt mang nụ cười, vẻ mặt thoải mái, lại nhìn thấy Anh Tử mặt buồn thiu sinh không thể luyến.

“Hừ, thằng nhóc này, không chịu học hành tử tế, lại khiến chị gái đau đầu rồi!”

...

Bữa tối, Anh Tử không ở lại ăn, lúc cô đến Lý Duy Hán đã dọn dờ rồi.

Lý Tam Giang lần này thật sự là mở miệng giữ lại, thấy cô bé nhất quyết từ chối mới thôi.

Đặt ở lúc trước, Lý Tam Giang luôn luôn nhìn không thuận mắt đối với bốn đứa con trai của Lý Duy Hán, thậm chí cả con của bọn họ cũng không mấy quan tâm, nhưng ai bảo hôm nay mình gọi Anh Tử đến dạy kèm cho Tiểu Viễn Hầu làm chi.

“Tiểu Viễn Hầu à, mai chia đồ ăn vặt cho chị gái một ít đi.”

Lý Truy Viễn đang ăn cơm đáp một tiếng: “Ông cố, con đã chia rồi.”

“Ừm.”

Lý Tam Giang mới cảm thấy trong lòng thoải mái, không thể để con gái tức giận, ngày mai không đến dạy kèm nữa thì sao.

Ăn xong, như thường lệ, Lý Truy Viễn tắm rửa trước, cậu tắm rửa xong đi ra liền nhìn thấy Lý Tam Giang đang đứng ở rìa ban công phía Bắc, tay trái kẹp thuốc lá, tay phải cầm cái kia kia trước người, dưới ánh trăng, xuất hiện một cột nước hình parabol.

“Tiểu Viễn Hầu à, tắm xong chưa?”

“Tắm xong rồi, ông cố, ông đi tắm đi.”

“Ừm, vào phòng đợi ông.”

Lý Tam Giang run bả vai, ưỡn ngực rồi hai đùi lắc lư một cái.

Lý Truy Viễn hiểu ra, hóa ra ban đêm mình thực ra không cần dùng bộ.

Đi vào phòng ngủ của ông cố, cái trận pháp đó vẫn còn, nhưng là trận pháp mới vẽ.

Quan sát trận pháp một lúc, Lý Truy Viễn hơi nghi hoặc nhíu mày, có thể nhìn ra, trận pháp tối nay và tối qua là cùng một

loại, nhưng vẫn có chỗ khác biệt so với 《Kim Sa La Văn Kinh》 trên sách.

Có chỗ khác biệt so với sách cũng có thể hiểu, dù sao tối qua cũng vậy.

“Nhưng mà, sao lại khác với trận pháp vẽ tối qua thế?”

Lý Truy Viễn chỉ có thể hoài nghi, đây là ông cố dựa vào hiệu quả của trận pháp tối qua mà điều chỉnh lại.

Một là vì cậu vẫn đang xem sách ở cấp độ nhập môn, chưa nhìn thấy hình vẽ trận pháp;

Hai là trong thế giới của cậu, tràn ngập sự nghiêm cẩn, tạm thời không thể thoát khỏi quán tính tư duy nghiêm cẩn để xem xét khả năng khác.

Lý Truy Viễn ngồi vào vị trí của mình.

Chẳng mấy chốc, Lý Tam Giang tắm rửa xong đi vào, hôm nay ông mặc một chiếc quần đùi màu trắng, còn bị rách một lỗ.

Giống như tối qua, trước tiên dùng dây thừng đen buộc mình và Lý Truy Viễn lại, vẫn là vị trí cũ, sau đó đốt nến, cuối cùng ông cũng ngồi vào vòng tròn.

Lần này, Lý Truy Viễn quan sát kỹ, phát hiện giấy bùa của ông cố là lấy ra từ trong quần đùi, mà quần đùi, không có túi.

Đốt cháy, niệm chú rồi trước khi bị cháy đến tay,

“Bốp!”

Đập xuống đất.

Ngọn nến không tắt, bóng đèn cũng không nhấp nháy.

“Xong chưa, ông cố?”

“Chưa, đợi thêm một lúc nữa.”

Nói xong, Lý Tam Giang lại móc ra một tờ bùa, đốt cháy, lặp lại động tác, nhưng lần này dùng lực mạnh hơn đập tờ bùa xuống đất.

“Bốp!!!”

Tiếng động giòn tan này khiến khóe miệng Lý Tam Giang đau đến mức co giật.

Nhưng lực mạnh sinh hiệu quả.

“Xoẹt” một tiếng, nến tắt hết, bóng đèn trên đỉnh đầu cũng nể tình nhấp nháy hai cái.

“Thành công rồi!”

Lý Tam Giang thở phào nhẹ nhõm, bình thản nói: “Tiểu Viễn Hầu à, đi ngủ đi, nhớ đấy, đừng tháo dây.”

“Con biết rồi, ông cố.”

Chờ Lý Truy Viễn đi ra, Lý Tam Giang lập tức thối vào lòng bàn tay:

“Phù phù... xì xì... đau quá.”

Thối xong lại nhìn về phía giường, mặt ông lập tức lộ ra vẻ khổ sở:

“Mẹ kiếp, tối nay sẽ không phải là cương thi họp mặt nữa chứ?”

...

Lý Truy Viễn trở về phòng ngủ, không lên giường mà bật đèn bàn lên, lấy quyển thứ tư ra, tiếp tục đọc.

Đọc xong quyển thứ tư, cậu lại lấy quyển thứ năm ra, nhưng quyển thứ năm chưa đọc được mấy trang là cậu đã gục mặt xuống bàn, ngủ thiếp đi.

...

Trong ruộng lúa, xuất hiện hình bóng một bà lão, nếu Lý Truy Viễn nhìn thấy bà lúc này sẽ nhận ra đó là người mà Ngưu Phúc công trên lưng.

Bà lão còng lưng, trong mắt lóe lên ánh sáng xanh lục, khuôn mặt vốn đầy nếp nhăn lại chậm rãi mọc lên từng cụm lông tơ nhỏ.

Hình dáng bà lão chợt biến mất tại chỗ, giây tiếp theo lại xuất hiện ở bờ ao rồi lại biến mất, lần này, lại xuất hiện ở trong phòng tầng một.

Bà lão dừng lại trong đồng giấy cắt, nhìn những con người giấy, ngựa giấy, nhà giấy... hơi nghiêng đầu, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

Chương 53 -

Lý Truy Viễn dụi mắt, ngẩng đầu lên, mình thế mà đọc sách đến ngủ thiếp đi à.

Cậu định đi tiểu rồi lên giường ngủ tiếp, cứ theo cách ông cố làm mẫu.

Đứng dậy, đi đến cửa phòng ngủ, đẩy cửa ra, Lý Truy Viễn đi ra ngoài, lại không hề để ý đến phía sau bàn sách nhỏ của cậu, cậu vẫn gói đầu trên bàn ngủ ngon lành.

Ra đến ngoài, gió đêm lạnh buốt thổi vào, Lý Truy Viễn chỉ cảm thấy thật sảng khoái.

Nhưng rất nhanh, cậu nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt từ dưới lầu truyền lên.

Đã trở thế như vậy rồi, ai lại đang ồn ào thế?

Không đúng... Nhà ông cố dù ban ngày cũng rất yên tĩnh mà.

Lý Truy Viễn đi đến rìa ban công, nghiêng tai lắng nghe.

Cậu nghe thấy tiếng nói chuyện hát hò của cả đàn ông và phụ nữ, nghe thấy tiếng hí của ngựa, tiếng kêu của chó mèo, đủ loại âm thanh, tầng một giống như đang tổ chức một bữa tiệc khiêu vũ cuồng hoan vậy.

Nhưng tầng một chỉ có một đồng giấy cắt thô, lẽ nào?

Lý Truy Viễn trước tiên hơi giật mình rồi chợt hiểu ra: Ô, chắc là mình đang mơ rồi.

Lúc này, ánh mắt Lý Truy Viễn quét xuống phía dưới, cậu ngỡ ngàng nhìn thấy, ở bờ đập có một bóng dáng mặc sườn xám

màu tím đang đứng, là Tần Ly!

Ê, sao cô bé lại tự đi ra khỏi ngưỡng cửa vậy?

Không,

Không phải,

Sao cô bé lại xuất hiện trong giấc mơ của mình nhỉ?

Là do ngày nghĩ đêm mơ sao?

Dù sao, hai ngày nay bản thân cũng không ít lần nhìn cô bé, gần như xem cô bé là vật trang trí.

Có điều,

Ngay sau đó,

Đứng trên đập nước, Tần Ly ngẩng đầu, nhìn về phía Lý Truy Viễn đứng trên ban công.

Hai người, lần đầu tiên chạm mắt nhau.

Lý Truy Viễn hiểu rồi, cô bé không phải là do mình mơ ra, mà là cô bé đã bước vào giấc mơ của mình, giấc mơ xuất phát từ phản chiếu của thực tại, bản thân gần như đã quen thuộc với hình tượng của cô bé, trong giấc mơ cũng không nên để cô bé xuất hiện nhiều hành động dư thừa.

Không đúng...

Lý Truy Viễn hơi nhú mày,

Lần này,

Chắc chắn là giấc mơ của riêng mình rồi?

Có khi nào có một loại khả năng mình và Tần Ly ở dưới kia, đều là những người tham gia không?

Hay là số lần mơ ít quá nên không thể tổng kết được nhiều quy luật và kinh nghiệm; bản thân bây giờ cũng mới bắt đầu đọc sách, hơn nữa còn là sách báo phổ cập khoa học cơ bản.

Giống như một bài toán đặt trước mặt mình, nhưng mình thậm chí còn không hiểu ý nghĩa của đề bài.

Có lẽ,

Tần Ly có thể biết một số điều chẳng?

Cô bé thậm chí còn chủ động nhìn về phía mình, liệu mình cũng có thể hy vọng cô bé sẽ nói chuyện không?

Nhưng mà, bây giờ tầng một rất náo nhiệt ồn ào, mình đi cầu thang xuống phải đi xuyên qua giữa tầng một, điều này không khả thi;

Ban công tầng hai không quá cao, nhưng với thân hình nhỏ bé này mà nhảy xuống cũng không thực tế.

Bởi vì đây rất có thể không phải là giấc mơ của mình, mình cũng mất đi quyền lợi được tùy ý mạo hiểm và phạm sai lầm.

Lý Truy Viễn ngồi xổm xuống, vẫy tay về phía Tần Ly ở dưới, ra hiệu cô bé tiến lại gần một chút, xem có thể hạ giọng nói chuyện thì thầm với cô bé hay không.

Chỉ là, chưa đợi Tần Ly phản ứng, Lý Truy Viễn đã nghe thấy tiếng bước chân từ lối vào cầu thang sau lưng.

Cậu quay đầu nhìn lại, thấy bốn bà lão đang đi về phía này, bọn họ mặc những bộ quần áo màu sắc sặc sỡ, trên mặt tô son phấn rất dày, còn đánh má hồng.

Bọn họ cũng nhìn thấy Lý Truy Viễn, thậm chí có thể nói, bọn họ là đến để tìm Lý Truy Viễn.

“Đứa nhỏ này, sao con lại ở đây, sắp khai tiệc rồi!”

“Mau lên, khai tiệc rồi, nhanh chóng đi lượt đầu tiên đi, lượt hai phải đợi lâu lắm đấy!”

“Đúng đúng đúng, đầu tiên ăn xong rồi thì nhanh chóng về nhà ngủ, mới không ảnh hưởng đến việc học ngày mai.”

Thường hôn lễ tang lễ đãi tiệc, khách khứa đông quá, năng lực tiếp đón không đủ sẽ chia thành từng đợt ăn, đợt đầu tiên ăn xong sẽ dọn dẹp bàn ghế, bày lại bát đĩa và đồ nguội rồi đợt thứ hai khách mới vào.

“Con không...”

Chưa kịp nói hết lời từ chối thì một bà lão đã đưa tay nắm lấy tay Lý Truy Viễn.

Trong chớp mắt, Lý Truy Viễn phát hiện ra bộ quần áo ban đầu của mình đã biến mất, thay vào đó là một bộ trường bào nhỏ màu xanh, rất cổ lỗ nhưng màu sắc rất mới.

Sức lực trong tay bà lão cũng rất lớn, trực tiếp kéo Lý Truy Viễn lảo đảo mấy cái, lúc đi xuống cầu thang, Lý Truy Viễn còn muốn giằng tay bà lão ra.

Tay bà lão rất trắng, là loại trắng tái nhợt, hơn nữa không nhìn thấy bất kỳ nếp nhăn nào.

Dường như cảm nhận được sự giằng co, bà lão đột nhiên dừng bước, từ từ quay đầu lại:

“Đứa nhỏ này, con không ngoan à, không muốn đi?”

Giọng bà lão trở nên rất chậm cũng rất âm trầm, ánh sáng ban đầu trong hành lang cũng trở nên mờ nhạt, phần ánh sáng mờ hồ còn lại đều chiếu vào trên mặt bà lão.

Lý Truy Viễn hít sâu một hơi, để cho khuôn mặt mình lộ ra một nụ cười:

“Đi, đi ăn tiệc, con muốn đi ăn tiệc.”

“Ngoan lắm.”

Lời vừa dứt, ánh sáng trong hành lang lập tức khôi phục.

Chương 54 -

Bà lão tiếp tục nắm tay Lý Truy Viễn, đi xuống phía dưới thang đến tầng một.

Ban đầu nhà ông cố tầng một chỉ đơn thuần là dùng để làm kho, bốn bức tường đều lười sơn, toàn là màu xi măng nguyên bản.

Nhưng bây giờ, toàn bộ tầng một giăng đèn kết hoa, được trang trí vô cùng vui mừng.

Từng bộ bàn ghế đã được bày ra, mỗi chiếc bàn đều được phủ một lớp màng nhựa màu đỏ, trên bàn bày bát đĩa đồ nguội.

Người qua lại rất đông, đủ mọi lứa tuổi, nam nữ già trẻ đều mặc những bộ quần áo mới quá mức rực rỡ, trên mặt cũng phủ phấn dày, đồng thời đều có má hồng rõ rệt.

Lý Truy Viễn đại khái đã biết bọn họ là thứ gì rồi.

Bởi vì bàn ghế, đĩa bát trên tầng một đều được bày ra nhưng lại không thấy những con người giấy chất đầy ở đó đâu cả.

Bà cụ kéo Lý Truy Viễn xuống tầng một rồi buông tay, tự mình đi lo việc, Lý Truy Viễn quay người lại nhưng phát hiện cầu thang mà cậu vừa xuống... đã biến mất rồi.

Cậu cũng không đứng ngẩn ngơ tại chỗ mà đi về phía cửa, nhà của ông cố để tiện cho việc xuất hàng nên cửa chính được đóng rất nhiều cánh lúc này cũng được tháo tám ván, mở ra hoàn toàn.

Cho nên, tầng một và sân trước nhà gần như thông nhau.

Vừa đi đến cửa, Lý Truy Viễn liền nhìn thấy hai người phụ nữ trẻ kéo một cô bé nhỏ vào, chính là Tần Ly.

Khác với cậu, quần áo của cô bé không thay đổi, có lẽ bởi vì cô bé vốn đã mặc rất phù hợp với nơi này rồi.

Lúc này, lông mi của Tần Ly bắt đầu rung động, cơ thể cũng bắt đầu run rẩy nhẹ.

Lý Truy Viễn đoán cô bé có thể là sắp nổi điên căn người rồi.

Hai người phụ nữ trẻ kéo cô bé dường như cũng nhận ra sự bất ổn của Tần Ly, đều cúi đầu nhìn xuống cô bé, cùng lúc đó, ánh đèn ở vị trí ba người họ đứng cũng bắt đầu tối đi, hơn nữa, mảng bóng tối đó còn lan rộng dần, những người bị bao phủ trong đó cũng đều ào ào kết thúc những cuộc trò chuyện, giao tiếp riêng của mình, v.v., tất cả đều mang vẻ mặt lạnh lẽo nhìn về phía này.

Lý Truy Viễn giờ đây xác định, đây không phải giấc mơ của cậu.

Tất nhiên cũng không phải giấc mơ của Tần Ly.

Chưa bao giờ nghe nói, ai đó sẽ gặp phải sự phản kháng từ môi trường xung quanh chỉ vì những hành động khác thường trong giấc mơ của chính mình.

Đây rõ ràng là giấc mơ của người khác, tuy không biết là của ai nhưng nó đang chìm đắm trong giấc mơ, mà những hành động bất thường không hợp lý trong giấc mơ sẽ quấy nhiễu nó, khiến nó tỉnh giấc.

Sau khi tỉnh dậy, nó có thể sẽ nổi cáu lúc rời giường; hoặc có thể sẽ bóp chết hai con tép riu không nên tồn tại đã làm phiền giấc ngủ đẹp của nó, sau đó tiếp tục ngủ tiếp.

Nhưng bất kể trường hợp nào, Lý Truy Viễn đều cảm thấy rất bất lợi cho bản thân mình hiện tại.

Cho nên, cậu chủ động bước lên, đứng trước mặt Tần Ly, cười nói:

“Em gái, cuối cùng cũng tìm thấy em rồi, em không biết anh tìm em suốt bao lâu rồi đâu.”

Lý Truy Viễn lại nhìn về phía hai người phụ nữ đang nắm tay Tần Ly, nói:

“Cảm ơn hai chị đã giúp em tìm em gái, nó rất hay chạy lung tung một mình, đầu óc nó không được minh mẫn cho lắm.”

Nói xong, Lý Truy Viễn còn chỉ tay lên trán.

“Ồ, hóa ra là vậy.”

“Em gái con ở đây này.”

Trên mặt hai người phụ nữ lộ vẻ hiểu ra.

Bóng tối trước đó đang lan rộng đã ngừng lại nhưng không rút lui về.

Những người ở ngoài bóng tối vẫn làm những gì mình phải làm, còn những người ở trong bóng tối thì vẫn tiếp tục nhìn về phía này.

Chưa đủ!

Lý Truy Viễn mím môi, cậu chủ động đưa tay nắm lấy tay Tần Ly, sau đó dùng tay kia vòng ra phía sau, nhẹ nhàng vỗ đầu Tần Ly:

“Em gái, ngoan, đừng sợ, anh ở đây, anh sẽ chăm sóc em.”

Sau khi nói xong làm xong, Lý Truy Viễn đã đợi chuẩn bị sẵn sàng cho việc tiếp theo rất có thể sẽ xảy ra, đó là cào cấu, cắn xé.

Nhưng cậu phải đánh cược một lần, nếu lúc trước Tần Ly ở dưới lầu đã chủ động ngẩng đầu nhìn về phía cậu, vậy thì đánh cược xem lần này cô bé vẫn có thể tiếp tục kiềm chế không!

Hai người sát gần nhau, Lý Truy Viễn có thể cảm nhận được bàn tay của cô bé đang run rẩy.

Trong hai ngày quan sát một chiều ở thực tế, Lý Truy Viễn đã hiểu cô gái trước mặt ghét bỏ mọi sự tiếp xúc từ bên ngoài.

Chỉ có bà của cô bé có thể dịu dàng khuyên nhủ cô bé ăn một chút, nhưng ngay cả bà Liễu cũng không dám có bất kỳ hành động thân mật nào với cô bé.

Thế nhưng, điều khiến Lý Truy Viễn cảm thấy vui mừng là sự run rẩy của cô gái dần dần giảm đi, hơi thở của cô bé cũng bắt đầu trở nên đều đặn, cô bé không những không đẩy cậu ra mà thậm chí còn không cố gắng thoát khỏi bàn tay đang nắm chặt tay cô bé.

Nhìn thấy cô gái cuối cùng cũng bình tĩnh lại, bóng đen dưới chân cậu cũng bắt đầu co lại, cuối cùng biến mất.

Những người trước đó nhìn chằm chằm về phía này giờ đều quay đầu lại làm việc của mình, bao gồm cả hai người phụ nữ kia.

Phù... tạm thời an toàn rồi.

Chương 55 -

Lý Truy Viễn nhìn về phía Tần Ly, nhỏ giọng hỏi: “Em có biết nên làm gì tiếp theo không?”

Tần Ly không phản ứng, cô bé chỉ nhìn chăm chăm vào cậu.

Được rồi, có lẽ cô bé cũng không biết.

Nếu là ban ngày, việc cậu có thể nắm tay cô bé, để cô bé nhìn thẳng vào mình thế này, Lý Truy Viễn cảm thấy mình sẽ rất vui.

Loại cảm giác này, giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo lại sinh ra tương tác và đáp lại với bản thân vậy.

Nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, Lý Truy Viễn khó có thể có tâm trạng đó được rồi.

“Vào chỗ ngồi đi, vào chỗ ngồi đi, mọi người mau vào chỗ ngồi đi!”

“Được rồi, ngồi đi, ngồi đi, mau ngồi đi!”

Có người sắp xếp chỗ ngồi.

Lúc này, lựa chọn an toàn nhất là hòa đồng.

“Chúng ta đi tìm chỗ ngồi đi.” Lý Truy Viễn nói với Tần Ly rồi nắm tay cô bé đi về phía một chiếc bàn chỉ có một cậu bé ngồi.

Ai ngờ vừa định ngồi thì thấy cậu bé đó lập tức cúi người xuống, che đi chiếc ghế dài rồi hét lên:

“Đây là chỗ tôi đã giữ, đây là chỗ tôi đã giữ, ba mẹ ông bà chú bác tôi sắp đến, các người không được ngồi!”

Thì ra là gặp phải trường hợp giữ chỗ trước.

Nếu không phải gương mặt của cậu bé này tô son phấn dày đặc, trông như con trẻ được làm từ giấy thì Lý Truy Viễn còn tưởng rằng cậu là Hồ Tử hay Thạch Tử đấy.

Lần trước ăn cơm ở nhà ông Râu Quai Nón, Hồ Tử và Thạch Tử cũng đi giữ chỗ trước cho cậu em họ, biểu hiện thần thái, giọng điệu, gần như y hệt.

“Này, mấy đứa, ở đây còn hai chỗ trống này, ngồi đây đi, như vậy bàn chúng ta đầy đủ rồi.” Một ông lão mặc áo tang bên cạnh chủ động mời.

“Được rồi, ông.”

Lý Truy Viễn lập tức kéo Tần Ly đến đây, cậu ngồi xuống, thấy Tần Ly vẫn đứng đành phải nhỏ giọng nhắc nhở: “Ngồi đi.”

Tần Ly không nhúc nhích, vẫn đứng im.

Lý Truy Viễn đành phải đưa tay ra, nắm lấy eo cô bé, dùng lực đẩy cô bé xuống, cô bé mới ngồi xuống.

Có điều, khi chạm vào eo cô bé, Lý Truy Viễn liền cảm nhận được cô bé lại bắt đầu run rẩy.

Sau khi cậu buông tay, cô bé lại bình tĩnh trở lại.

Cúi đầu, nhìn xuống bàn tay vẫn đang nắm tay mình... Lý Truy Viễn phần nào hiểu được, đây có lẽ là mức độ chấp nhận được lớn nhất của cô bé hiện tại.

“Này, nhóc con, ba mẹ con ở đâu vậy?” Ông lão mặc áo tang hỏi.

Giọng điệu ông rất hiền từ, nhưng kiểu trang điểm này... cho dù là người hiền từ nhất cũng sẽ trông rất kỳ dị.

Lý Truy Viễn: “Ông bà con đang ở trong bếp giúp việc, bảo con dẫn em gái đến ăn trước.”

“Ồ, thế à, hê hê.” Ngay sau đó, ông lão mặc áo tang lại nhìn về phía Tần Ly, “Con bé này ngoan thật, mấy tuổi rồi?”

Tần Ly không để ý đến ông ta.

Lý Truy Viễn hiểu rõ, cho dù cô bé muốn để ý cũng không thể trả lời, bởi vì cô bé hẳn là không hiểu tiếng Nam Thông.

Cả nhà bà Liễu ở nhà ông cố, dì Lưu chú Tần giúp việc cho ông cố nhưng căn bản không hề giao lưu gì với dân thôn, cho dù họ nói chuyện với mình cũng dùng tiếng phổ thông, hướng chỉ là người thích ngồi lì ở bậc cửa không nhúc nhích như Tần Ly.

Cũng may, cô bé không nói gì cũng tốt, nếu cô bé mở miệng nói tiếng phổ thông, ngược lại sẽ thu hút thêm nhiều câu sự tò mò, vào lúc này, nói nhiều sai nhiều thôi.

“Em gái con mười tuổi rồi. Lúc nhỏ nó bị sốt, không kịp đưa vào bệnh viện nên bị sốt làm hỏng não, nghe không rõ, nói cũng không được.”

Lý Truy Viễn cố ý nói thật to để cả bàn đều nghe thấy, dù sao thì, trước tiên phải bịt miệng Tần Ly lại trước đã.

“Ồ, thế à, ôi, tội nghiệp con bé, chắc chắc chắc.”

“Ôi, trong đội chúng ta cũng có một đứa, hồi nhỏ bị sốt, ba mẹ không để ý, kết quả là bị hỏng não rồi.”

“Đúng vậy, nuôi con nít phải cẩn thận, nếu không thì đứa nhỏ sẽ khổ, sau này lớn lên, ba mẹ nó cũng khổ.”

Mấy người ngồi cùng bàn bắt đầu trao đổi với nhau.

Lúc này, ông lão mặc áo tang lại hỏi Lý Truy Viễn: “Con bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười một tuổi ạ.”

Lý Truy Viễn cố tình nói thêm một tuổi, dù thực tế Tần Ly chỉ nhỏ hơn cậu một tháng nhưng cậu nhất định không thể nói mười tuổi, hai người nhìn không giống cặp sinh đôi chút nào, “mẹ” cũng không thể sinh hai đứa con trong vòng một tháng.

Đến lúc đó đừng có mà nói là một người do ba góa vợ mang đến, một người do mẹ góa chồng mang đến, rồi tạo thành một gia đình tái hôn..

Như vậy, chắc chắn toàn bộ bàn sẽ càng bàn tán sôi nổi hơn, có lẽ những người ngồi bàn bên cạnh cũng sẽ tham gia.

“Đi học chưa?”

“Học rồi ạ, lớp bốn.”

“Ồ, vậy em gái con thì sao?”

“Em gái không có đi học, nó chỉ ngồi ở nhà cả ngày, chỉ là hôm nay ăn tiệc mới dẫn nó ra ngoài.”

“Ừ.”

Ông lão mặc áo tang không hỏi thêm nữa, chuyển sang chuyện trò với những người ngồi cùng bàn khác.

Lý Truy Viễn cuối cùng cũng được yên tĩnh một chút, cậu nhìn Tần Ly ngồi bên cạnh, tiến lại gần, nhỏ giọng nói:

“Đừng sợ, có anh đây.”

Đây không phải là để lấy lòng mà là an ủi, ý nghĩa ẩn dụ là, yên tâm một chút, đừng bùng nổ nha.

Chương 56 -

Tần Ly quay đầu lại, cũng nhìn về phía Lý Truy Viễn.

Trong mắt cô bé, Lý Truy Viễn không nhìn thấy bất cứ cảm xúc gì.

Sau đó, Tần Ly lại quay đầu đi, tiếp tục ngẩn ngơ.

Lý Truy Viễn cảm thấy, cô bé hẳn là có thể hiểu được, bởi vì cô bé có thể tự ăn... không phải là không có khả năng tự chăm sóc bản thân, hơn nữa, cô bé còn có chứng sạch sẽ.

Mỗi lần ăn xong, bà Liễu đều lau chùi sạch sẽ cho cô bé.

Lúc này rảnh rồi, Lý Truy Viễn bắt đầu chú ý đến món ăn trên bàn.

Hiện tại trên bàn được bày biện toàn là những món ăn nguội, rau bina trộn lạnh tạo hình trụ tròn, đậu phụ trứng bắc thảo, đậu phộng rang, trứng vịt muối cắt lát bày biện...

Thuần mẫn chỉ có hai món, là thịt lợn muối và sườn sụn hầm nhưng hai món này lượng rất ít, cũng may cũng được cắt nhỏ, đủ cho cả bàn mỗi người hai đĩa.

Món sườn sụn hầm này thì được bày ngay trước mặt cậu, là ăn nguội, ngọt miệng nhưng không ngấy, lần trước ăn tiệc, Lý Truy Viễn rất ấn tượng với món này.

Nhưng giờ nhìn thấy món này, cậu lại không có chút thèm ăn nào, ai biết được thứ này rốt cuộc là gì.

Lúc này, tiếng hát vang lên.

Những người ngồi bàn xung quanh đều nhìn về phía đó, không ít người còn đứng dậy.

Lý Truy Viễn cũng nghiêng người nhìn, vị trí ở giữa khu vực trống trải có một nam một nữ đang đứng, bên cạnh còn có một ông lão cầm nhạc cụ.

Người nam và người nữ kia mặc hí bào, trang điểm trên mặt còn phong phú hơn, trên nền son phấn dày còn thêm nhiều nét kéo dài phóng đại.

Với sự phối hợp nhạc cụ của ông lão bên cạnh, người đàn ông bắt đầu hát, kết hợp với một số động tác cơ thể, sau đó người phụ nữ lại tiếp tục hát.

Lý Truy Viễn biết, đây là loại hình kịch bản địa của Nam Thông - Hí đồng tử.

Lý Duy Hán và Thôi Quế Anh từng dẫn cậu đi xem ở bờ đê đầu thôn, loại hí khúc này đặc trưng ở giọng hát kỳ dị, cao vút bi thương, có sức ảnh hưởng rất mạnh mẽ.

Đối với người ngoại tỉnh mà nói chính là... cực kỳ khó nghe.

Lúc đó, Lý Truy Viễn mới đến Nam Thông, vẫn đang học và làm quen với tiếng địa phương, lúc đó Lý Duy Hán và Thôi Quế Anh nghe say sưa, còn Lý Truy Viễn thì chỉ cảm thấy âm thanh ma quái này lọt vào tay lại cực kỳ đau khổ.

Lần này cũng vậy, tất cả mọi người trong bàn và xung quanh đều nghe rất say sưa, Lý Truy Viễn lại nhìn về phía Tần Ly, cũng may, cô bé không có phản ứng gì.

Nương theo buổi biểu diễn, có người cầm rổ bắt đầu phân phát đĩa cho từng bàn, có người chuyên đi rót giấm và xì dầu vào đĩa, mỗi bàn sáu đĩa, thường là hai người dùng chung.

“Nào, nhóc con, ăn đi.”

Ông lão mặc áo tang gấp một miếng sườn sụn, bỏ vào bát của Lý Truy Viễn.

“Cảm ơn ông.”

“Ăn đi, đừng cứ nhìn chằm chằm mãi.”

“Được rồi, ông cũng ăn đi.”

“Ừ.”

“Gâu!”

“Meo!”

Lúc này, Lý Truy Viễn phát hiện ra dưới bàn có không ít mèo và chó chạy đến, ngay gần chân cậu cũng đang có một con.

Lý Truy Viễn gấp miếng sườn sụn, nhân lúc mọi người không để ý liền vứt xuống, con chó bên dưới lập tức cắn lấy, ăn ngon lành.

Tiếp đó, Lý Truy Viễn đều làm như vậy với mấy món ăn mà ông lão nhiệt tình kia gấp cho mình, ném xuống dưới bàn, rất nhanh, xung quanh cậu đã tụ tập rất nhiều mèo chó.

Mấy con chó mèo này, Lý Truy Viễn thật ra thấy cũng quen mắt, ban ngày ở đồng giấy tiền vàng mã đã gặp qua rồi, nhưng lúc đó chúng nào có linh hoạt như bây giờ, cũng chẳng ngon lành thế này.

Ông lão mặc áo tang: “Này, nhóc con, con kêu em gái con ăn đi, nó cứ ngồi không ăn gì cả kia.”

Lý Truy Viễn đành phải quay đầu lại, làm bộ: “Em gái, em ăn đi.”

Ai ngờ vừa nói xong, Tần Ly liền cầm đĩa bắt đầu gấp thức ăn, cô bé gấp ba đĩa bỏ vào bát trước mặt mình rồi cúi đầu, há miệng.

Không phải chứ, ăn thật à?

Lý Truy Viễn vội vàng kéo tay cô bé.

Tần Ly quay đầu lại, nhìn về phía Lý Truy Viễn, lần này, trong ánh mắt của cô bé thật sự có cảm xúc, dù rất yếu ớt nhưng thật sự có, đó là nghi hoặc.

Lý Truy Viễn đành phải đưa miệng lại gần tai cô bé, ừm, hai anh em nói thì thâm vài câu là cũng bình thường mà.

“Đừng ăn, cho động vật bên dưới ăn.”

Tần Ly cúi đầu nhìn xuống đàn mèo chó bên dưới rồi đứng dậy, trực tiếp cầm lấy một đĩa thức ăn trên bàn.

Nhìn dáng vẻ này là định trực tiếp đổ cả đĩa xuống cho chúng ăn.

Hành động cầm cả đĩa như vậy, lập tức khiến những người khác trên bàn không hài lòng mà cau mày.

Lý Truy Viễn đành phải đứng dậy, giật lấy đĩa thức ăn rồi đặt lại, cười hiền dạy bảo: “Em gái à, đây là mọi người cùng ăn, em không được tham lam, không phải toàn bộ là của em đâu.”

Nhìn thấy Lý Truy Viễn nói như vậy, sắc mặt của những người lớn trên bàn đã tốt hơn rất nhiều, không ít người lên tiếng:

“Nó thích thì cho nó ăn đi, không sao đâu.”

“Đặt đĩa trước mặt nó đi.”

Lý Truy Viễn liên tục lắc đầu: “Không thể như vậy, như vậy không đúng quy củ.”

“Bùm.....bụp!”

Bên ngoài truyền đến tiếng nổ pháo, mấy đứa trẻ ở bàn bên cạnh bắt đầu bịt tai la hét.

===

Góc vui đọc truyện thêm kiến thức:

Đồng Tử Hí, một loại hình kịch truyền thống địa phương của quận Thông Châu, thành phố Nam Thông, tỉnh Giang Tô, là một trong những di sản văn hóa phi vật thể cấp quốc gia, bắt nguồn từ hình thức hát xướng của pháp sư nhằm "dùng múa để cầu thần", kết hợp với phương ngữ, văn hóa, phong tục và tập quán địa phương, dần dần hình thành một loại hình kịch truyền thống mang đậm màu sắc địa phương.

Đồng Tử Hí là một hình thức biểu diễn trong các hoạt động cầu phúc dân gian ở Giang Tô, với sự phát triển khác nhau ở mỗi địa phương. Tại khu vực Nam Thông, vào những năm 1950, Đồng Tử Hí đã phát triển và biến đổi thành một loại hình kịch địa phương - Thông Kịch.

Nam Thông Đồng Tử Hí được lưu truyền ở phía bắc quận Sùng Xuyên, trung tây quận Thông Châu, thành phố Nam Thông, tỉnh Giang Tô và một số khu vực lân cận. Người dân địa phương gọi nó là "Thượng Đồng Tử" hoặc "Đồng Tử Thượng Thánh". Hình thức biểu diễn này đã có lịch sử hơn một nghìn năm. Đồng Tử Hí sử dụng phương ngữ Nam Thông để hát, đồng thời kết hợp với tiếng gõ của nhạc cụ gõ. Giọng hát kỳ lạ, cao vút và bi thương, có sức tác động mạnh mẽ. Các làn điệu chính bao gồm Linh Bảng Thương, Điểm Cổ Thương, Thánh Thương, Thư Thương, Hỉ Thương. Nội dung ca hát thường liên quan đến việc trừ yêu bắt quỷ, thần tiên linh dị.

Ngày 7 tháng 6 năm 2008, Đồng Tử Hí đã được Quốc vụ viện Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa phê duyệt đưa vào danh sách di sản văn hóa phi vật thể cấp quốc gia lần thứ hai, với mã số di sản là IV-105.

Chương 57 -

Pháo nổ liên tục mười mấy cái, chờ tiếng nổ cuối cùng kết thúc thì toàn bộ màu sắc của hội trường đều tối sầm lại, những người khác trên bàn đột nhiên không nhúc nhích, những người ngồi bên cạnh cũng không nhúc nhích.

Mọi người đều ngồi thẳng lưng, nhìn về phía trước.

Dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng Lý Truy Viễn vẫn vội vàng học theo cách làm đó, liếc mắt nhìn Tần Ly bên cạnh, ừm... cô bé thì chắc không cần học đâu, cô bé đã chuyên nghiệp rồi.

Ngoài cửa có một bà lão đi vào trong sự vây quanh của một đám trẻ con có trai có gái.

Bà ấy vừa xuất hiện thì bầu không khí cả hội trường đều trở nên ngột ngạt.

Lý Truy Viễn nhìn qua kẽ hở giữa những cái đầu liền nhận ra bà ấy, chính là bà lão mà mình đã gặp trong giấc mơ ở nhà Lưu Kim Hạ, người được Ngưu Phúc cống.

Bà ấy làm sao lại ở đây?

Lý Truy Viễn nhớ rõ ràng, khi ông Ngưu rời khỏi nhà ông cố là còng lưng mà.

Bà lão tuy thân thể có chút còng xuống nhưng tinh thần rất tốt, thậm chí còn tốt đến mức bất thường, đôi mắt bà lão ánh lên màu xanh lục, trên mặt còn mọc thêm mấy sợi lông tơ mảnh mai.

Ngoài ra, hình như có vài sợi đen trên mặt bà lão... trông giống như mấy sợi râu đen tự dựng mọc lên vậy.

Giống như... một khuôn mặt mèo.

Bà lão đi đến bàn chính dưới sân khấu kịch, cười nói với mọi người xung quanh:

“Hôm nay là sinh nhật của tôi, mọi người đã nỗ lực tới thì nhất định phải ăn ngon uống tốt nhé, hihi.”

Bà lão vừa dứt lời thì sắc thái vốn tối tăm lập tức trở nên tươi sáng trở lại.

Tất cả những người vốn đang ngồi thẳng lưng, im lặng, giờ lại rất tự nhiên bắt đầu gấp thức ăn, ăn uống trò chuyện.

Lý Truy Viễn cảm thấy may mắn, vị trí của cậu và Tần Ly chính xác là lưng nửa quay về phía bà lão, hơn nữa còn cách nhau vài bàn, bọn họ là trẻ con nên vóc dáng nhỏ bé, chắc chắn sẽ không bị phát hiện.

Nhưng vừa mới tự an ủi bản thân thì ngay lập tức cậu nhìn thấy bà lão cầm cốc rượu, bắt đầu đi từng bàn chúc rượu!

Cậu nhận ra bà lão, vậy bà lão chắc chắn cũng nhận ra cậu.

Đây chắc chắn là giấc mơ của bà lão... Không, Lý Truy Viễn bây giờ cảm thấy, hoàn cảnh ở đây đã không đơn giản chỉ dùng "giấc mơ" để miêu tả được nữa, cậu và Tần Ly rất có thể đang ở trong một hoàn cảnh đặc biệt khác.

Nhưng dù sao đi nữa, cậu cũng không thể để bà lão nhìn thấy mình.

Bà lão chúc rượu rất nhanh, chỉ nói vài câu rồi cụng ly với cả bàn, cứ thế này thì không bao lâu nữa sẽ đến lượt bàn của cậu.

Lý Truy Viễn lập tức lớn tiếng nói với Tần Ly: “Sao thế, em nhớ bà ngoại rồi à?”

Tần Ly quay đầu nhìn cậu, lại lộ ra vẻ nghi hoặc.

Lý Truy Viễn cố ý dùng tay vỗ lên bàn, ngay lập tức toàn bộ bàn ăn rung lên, không ít người vừa gấp thức ăn lại rơi xuống.

“Này, em gái, đừng nghịch nữa, chúng ta đang ăn cơm đây, em không ăn thì đừng ảnh hưởng đến người khác!”

Sự nghi hoặc trong mắt Tần Ly càng sâu sắc hơn.

Lý Truy Viễn hướng về phía những người khác trên bàn, xin lỗi: “Xin lỗi, em gái con ở đây...”

Cậu lại chỉ vào trán mình.

Mọi người đều lộ ra vẻ hiểu ý, đầu óc bị sốt đến hỏng mà, làm ra hành động gì không hợp lý đều là chuyện bình thường.

Lý Truy Viễn kéo Tần Ly rời khỏi bàn: “Được rồi, anh dẫn em đi tìm bà ngoại, ôi, thật là chịu không nổi em mà, anh còn chưa ăn no nữa!”

Ngay sau đó, Lý Truy Viễn liền kéo Tần Ly đi về phía cửa nhưng vừa đến gần thì chợt nhìn thấy bên ngoài có một hàng đàn ông mặc trang phục gia đình cổ xưa đang đứng đấy.

Họ có người đang trò chuyện, có người đang xé dây pháo, tuy mỗi người đều có việc riêng nhưng lại phong tỏa toàn bộ lối ra mất rồi.

Đi từ đây là không thể, hơn nữa, Lý Truy Viễn quan sát thấy, nhìn dáng vẻ của bà lão, dường như bà lão không định chỉ chúc rượu một vòng, nếu tiếp tục ở lại đây thì dù có liên tục trốn tránh cũng sẽ rất dễ bị bà lão chú ý.

Nhìn quanh bốn phía, lối lên tầng hai đã không còn, bây giờ khu vực còn có thể trốn chỉ còn lại góc tây bắc, nơi đó thông với nhà

bếp.

Lúc này, từ đó cũng truyền đến tiếng xào nấu.

Lý Truy Viễn kéo Tần Ly đi về phía nhà bếp, trong quá trình di chuyển, để không thu hút sự chú ý của người ngoài, cậu không ngừng trách mắng Tần Ly:

“Xem em đi, nhất định phải làm loạn để tìm bà ngoại thế à.”

“Vất vả lắm mới được ăn tiệc, nhiều món ngon thế này anh còn chưa ăn được nữa.”

“A, súp gà mái sắp lên rồi, em hại anh không được ăn đùi gà!”

Quả nhiên, trong suốt hành trình đi, mọi người xung quanh bàn đều tập trung ăn uống phần mình, dưới chân cũng không xuất hiện bóng tối, mọi người đều cảm thấy rất bình thường.

Cuối cùng, Lý Truy Viễn dẫn Tần Ly đi vào nhà bếp, vừa vào liền nhìn thấy một cái chậu nhựa lớn, xung quanh chậu là rất nhiều cái đĩa bẩn thỉu.

Bảy tám bà lão đang ngồi xổm bên cạnh chậu nhựa, cầm khăn lau, rửa đĩa.

Chỉ là, trong chậu nhựa không chứa nước mà là cát, họ đang dùng cát để rửa.

Chương 58 -

Bên cạnh bếp lò lớn, đầu bếp béo mập đeo tạp dề đang xào rau, ông ta thao tác rất thuần thục, nhìn là biết là tay nghề lâu năm.

Nhưng những nguyên liệu trong từng cái giỏ bên cạnh ông ta, toàn là những chồng giấy trắng;

Máy cái lọ gia vị đầy ụ của ông ta cũng không phải dầu muối tương giấm, mà là đủ loại màu vẽ;

Bên cạnh còn có một cái thùng lớn, bên trong chứa đầy hồ dán.

Chỉ thấy ông ta trước tiên bắc nồi đun nóng hồ dán, sau đó đổ một chồng giấy trắng vào, đảo đều rồi không ngừng thêm đủ loại màu vẽ, cuối cùng cho lửa to để nước sánh lại, đến khi nhấc chảo ra và trút lên đĩa thì những gì xuất hiện lại là những đĩa thức ăn đầy màu sắc, thơm ngon và hấp dẫn.

Hơn nữa, ngọn lửa bốc lên từ bếp lò lớn cũng không phải màu sắc bình thường mà là xanh lục âm u, giống như lửa ma trời.

“Con nít muốn chơi thì đi ra ngoài chơi, đừng ở đây làm phiền người lớn!” Đầu bếp không kiên nhẫn thúc giục.

Lý Truy Viễn lên tiếng: “Oa, chú giỏi quá, món ăn chú nấu cũng ngon quá, con lớn lên cũng muốn làm đầu bếp, con muốn học với chú!”

“Hehe.” Đầu bếp béo mập bỏ đi sự không kiên nhẫn ban đầu, cười lên, “Học hành tử tế đi, làm cái đầu bếp gì, mùa hè nóng nực, cực khổ chết đi được.”

“Không, con chỉ muốn làm đầu bếp, làm đầu bếp ngẫu lắm, có thể ăn được rất nhiều món ngon, hơn nữa, con ngốc lắm, học hành lại kém, không học được.”

“Học hành kém à, vậy phải nhanh chóng học một nghề đi, nếu không sau này sẽ chết đói đấy.”

“Chú giỏi thật đấy, oa, làm như vậy à, chú giỏi quá, con chỉ đứng bên cạnh nhìn, không làm phiền chú đâu.”

Đầu bếp béo mập không đồng ý nhưng cũng không đuổi cậu đi nữa.

Lý Truy Viễn thì đứng bên cạnh, thỉnh thoảng lại khen ngợi một câu, thuận tiện đưa đĩa rồi thêm màu vẽ.

Thực ra lời khen ngợi này rất giả tạo, bởi vì đầu bếp này dù làm món ăn nào cũng là hồ dán, giấy trắng, màu vẽ cho vào nồi nấu chung.

Nhưng nhìn thấy từng đĩa món ăn hoàn chỉnh như vậy được nấu xong... cảm giác thật là kỳ lạ.

Cứ thế đứng một lúc lâu, bên ngoài chợt có người truyền lời: “Lần đầu tiên kết thúc, lần thứ hai lên bàn!”

Tiếp theo, nhiều đĩa bản hơn được đưa đến, sau khi được mấy bà lão rửa dùng cát rửa thì lại được đặt ở bên cạnh đầu bếp để nấu lại.

Món được nấu đầu tiên vẫn là món khai vị, món khai vị có đầu bếp chuyên làm món khai vị, đầu bếp béo mập có thể nghỉ ngơi một chút, ông ta trước tiên cầm khăn lau treo trên cổ lau mồ hôi, sau đó lấy hai miếng thịt hổ, tự mình ăn một miếng rồi đưa miếng kia cho Lý Truy Viễn.

“Nào, ăn đi.”

“Không cần không cần.”

“Ăn đi, đừng khách sáo.”

“Con vừa ăn no rồi.”

Lý Truy Viễn cảm thấy có thể là do mình khen quá đà, dẫn đến giờ đầu bếp béo mập nhiệt tình đến quá đáng.

Có điều, lúc cậu từ chối lần thứ hai, sắc mặt đầu bếp béo mập đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Lý Truy Viễn chú ý thấy, dưới chân cậu chợt xuất hiện bóng tối, hơn nữa còn đang lan rộng ra.

Đầu bếp làm món khai vị bên cạnh và những bà lão rửa bát cũng đều quay đầu nhìn về phía cậu.

Rõ ràng... thời buổi này đứa trẻ nào lại có thể từ chối một miếng thịt lớn chứ?

Lý Truy Viễn đành bắt đắc dĩ nhận miếng thịt từ tay đầu bếp béo mập rồi đưa vào miệng, vừa nhai vừa nở nụ cười ngại ngùng, như thể lời từ chối ban đầu của cậu chỉ là vì nhút nhát:

“Ngon quá, thật là thơm.”

Đầu bếp béo mập nở nụ cười, bóng tối bên dưới bắt đầu co lại, những người xung quanh cũng tiếp tục bận rộn.

“A, em gái, giày của em sao lại hỏng rồi, sao em lại bất cẩn thế, đây là giày mới của em mà, anh muốn đi giày mới mà không được, xem về nhà mẹ có đánh em không!”

Nói rồi, Lý Truy Viễn ngồi xổm xuống, giả vờ giúp Tần Ly sửa giày, thực chất là lén lút nhổ miếng thịt trong miệng ra, đặt xuống đất, sau đó đưa tay nắm lấy mắt cá chân trái của Tần Ly, để cô bé nhấc chân lên, giẫm lên miếng thịt đó.

Cậu không phải không nghĩ đến việc nuốt luôn miếng thịt này, đại khái coi như ăn giấy đi, cũng không phải chuyện gì lớn,

nhưng vấn đề là miếng thịt này vừa vào miệng thì một mùi vị vô cùng khó tả lại ập đến, thẳng tiến lên trán, dạ dày cũng bắt đầu co thắt.

Cứ như thể đang ăn thứ đồ ăn hoàn toàn không dành cho mình.

Sau khi đứng lên, Lý Truy Viễn bắt đầu hít thở sâu, cố gắng sớm thoát khỏi cảm giác khó chịu mãnh liệt lúc này.

Tần Ly cúi đầu nhìn xuống chân mình, cơ thể cô bé bắt đầu run rẩy.

Lý Truy Viễn đoán cô bé hẳn là đang nghĩ đôi giày của mình bị bẩn rồi.

Nắm lấy tay cô bé, Lý Truy Viễn nghiêng người về phía cô bé, dùng một loại ngữ khí mệt mỏi nhỏ giọng nói: “Xin em đấy, nhẫn nại một chút, ngoan.”

Tần Ly ngẩng đầu, dần dần không còn run rẩy nữa, cũng không di chuyển đôi giày của mình khỏi thứ đồ bẩn đó.

Nhìn dáng vẻ của cô bé, trong lòng Lý Truy Viễn chợt nảy sinh một chút cảm động.

Chương 59 -

Nhưng cảm động chưa kéo dài được bao lâu thì ông đầu bếp béo đã bị những lời khen ngợi làm cho thật sự vui vẻ, lại lấy ra một chiếc đùi gà lớn, đưa cho cậu:

“Nào, nhóc, ăn đùi gà đi!”

Lý Truy Viễn: “...”

Không do dự, Lý Truy Viễn tiếp tục, cắn một miếng lớn, cười nói: “Đùi gà, thơm quá, ngon quá.”

Ông đầu bếp béo: “Hahaha!”

“Ơ, em gái, trên váy em bị bắn dầu mỡ ở đâu thế này, thật là, không biết quý trọng đồ mới chút nào, chẳng trách mẹ nói em là đồ phá của!”

Lý Truy Viễn vội vàng quỳ xuống một lần nữa, giả vờ giúp em gái lau sạch vết bắn trên quần áo, đưa tay cầm lấy mắt cá chân phải của Tần Ly, nâng lên, nhổ đùi gà còn lại trong tay và trong miệng ra, để cô bé dùng giày phải của mình đạp lên đó.

“A...”

Miệng đắng ngắt, đầu choáng váng, dạ dày co thắt, cảm giác buồn nôn từ tận đáy lòng, suýt nữa khiến Lý Truy Viễn không thể đứng dậy, nếu không phải tay chống kịp thời, cậu thực sự có thể ngã xuống đất rồi.

Nhưng cuối cùng, cậu vẫn dựa vào ý chí, gắng gượng đứng dậy.

Thức ăn này, thật sự là cậu không thể động vào nữa, đây không phải dành cho người sống.

Cũng may, ông đầu bếp béo không tiếp tục đưa đồ ăn nữa, ông ấy bắt đầu bận rộn với món của nhóm khách thứ hai.

Chờ nhóm thứ hai kết thúc, tiệc cũng sẽ tan cuộc, Lý Truy Viễn cảm thấy, cậu và Tần Ly cố chịu đựng đến khi tiệc tan thì cũng có thể rời khỏi đây.

Cuối cùng, cậu thấy ông đầu bếp béo múc món chè viên ngọt từ nồi ra.

Đây là món tráng miệng của bữa tiệc ở đây, là món cuối cùng, món này lên tức là tiệc kết thúc.

Lý Truy Viễn trong lòng phấn chấn, bóp tay Tần Ly: Được rồi, sắp kết thúc rồi.

Ai ngờ, đúng lúc này, giọng của bà lão truyền đến từ cửa bếp:

“Thật vất vả cho các vị đầu bếp rồi, để các vị chịu mệt nhọc thật sự là ngại quá.”

Lý Truy Viễn trong lòng căng thẳng, lập tức kéo Tần Ly đến sau bệ bếp, ngồi xuống mượn bệ bếp và thân hình to lớn của ông đầu bếp béo, che khuất tầm nhìn từ cửa bếp.

Ông đầu bếp béo: “Bà lão, sống lâu trăm tuổi, thọ tựa Nam Sơn, hahaha!”

“Ha ha, không nên sống lâu vậy đâu, sống lâu quá sẽ khiến con cháu phiền lòng đấy.”

“Sao lại nói như vậy, nhà có người già như có báu vật mà, tôi còn ước gì mẹ tôi sống đến một trăm tuổi đây.”

“Mẹ ông có được đứa con trai như ông thì có phúc rồi, mấy đứa nhà tôi thấy tôi sống lâu, lại bảo tôi hút hết phúc của con cháu, sẽ khiến cả nhà gặp họa.”

“Nói linh tinh, làm sao có chuyện như vậy được, làm sao có người nói xấu mẹ mình như thế, thật không phải người.”

“Thôi, không nói về chúng nó nữa, chúng nó cũng không sai, tôi cũng già rồi, chẳng ích gì, ở nhà cũng chỉ phí gạo, nhìn thấy cũng không vừa mắt chúng nó.”

“Sao hôm nay không thấy hai thằng con trai của bà, con gái bà cũng không đến à?”

“Ừ, không đến.”

“Thật là, ngày sinh nhật mẹ già mà không đến, thật quá đáng.”

“Không sao, không sao đâu, vài ngày nữa, tôi sẽ đi tìm chúng nó, he he... he he... hê hê hắc hắc.”

Tiếng cười của bà lão đột nhiên từ bình thường chuyển sang tiếng cười the thé, hơn nữa âm thanh cũng từ ngoài bếp ban đầu, dần dần trở nên mơ hồ, đến cuối cùng, ngày càng gần và càng rõ ràng, dường như đã định vị trên đỉnh đầu cậu rồi.

Lý Truy Viễn đang ẩn nấp dưới đất, từ từ ngẩng đầu lên.

Chỉ cách mặt mình chỉ vài centimet, là một khuôn mặt của bà lão mèo.

Cậu có thể nhìn rõ những sợi lông tơ mọc dày đặc trên mặt bà ấy, cũng có thể đếm được số sợi râu trên mặt bà ấy, rằng bà ấy sắc nhọn đến mức môi khó có thể bao phủ, mà đôi mắt màu xanh lục đó lại tràn đầy trên tức.

“Nhóc con, con ở đây à?”

Lý Truy Viễn lúc này cảm giác như bị một gáo nước đá tạt vào đầu, toàn thân lạnh buốt.

Trong thoáng chốc, dường như linh hồn cậu đã bị dọa bay ra khỏi cơ thể, mà lý do duy nhất khiến nó không bay đi là vì đây không phải là hiện thực, cơ thể cậu không ở đây.

“Chạy!”

Lý Truy Viễn nắm lấy tay Tần Ly đứng dậy liền chạy.

Nhưng chưa chạy được mấy bước thì nhóm bà lão lúc nãy vẫn còn đang dùng cát rửa bát đĩa, giờ đã đồng loạt đứng chắn trước mặt, chặn đường đi.

Cơ thể của họ thoát nhìn rất gầy gò, già nua nhưng dù Lý Truy Viễn có đẩy thế nào, có đung thế nào cũng đều vững như núi.

Trong tuyệt vọng, điều đầu tiên lóe lên trong đầu Lý Truy Viễn lại là: Khó trách nghề dán giấy của ông cố lại tốt như vậy, nguyên liệu và tay nghề quả thật không thể chê vào đâu được.

Thực ra, việc xông vào vốn dĩ không có hi vọng, bởi vì cậu còn nhỏ, căn bản không có sức lực, những thủ đoạn của ông cố và Lưu Kim Hạ, cậu lại không biết một cái nào.

Ban đầu cậu cho rằng, mình có thể dựa vào cách ẩn nấu để tránh khỏi sự việc này, cậu cũng gần như đã thành công nhưng lại bị hỏng ở bước cuối cùng.

Chương 60 -

Cậu quay người, nhìn về phía bà lão mặt mèo, cố gắng giữ bình tĩnh, sau đó trong đầu bắt đầu nhanh chóng hồi tưởng xem có kiến thức nào có thể sử dụng được không.

Nhưng cũng không cần phải suy nghĩ quá lâu, bởi vì cậu chỉ đọc một quyển sách, còn là một cuốn bách khoa toàn thư cấp nhập môn... Hơn nữa chỉ đọc được bốn quyển.

Thật sự là sách đến lúc cần mới thấy ít, nhưng bây giờ cậu chỉ có thể thử dùng những kiến thức có sẵn để ứng phó.

Kết quả, Lý Truy Viễn thật đúng là đã tìm được một kiến thức dường như có thể đối chiếu.

《Giang Hồ Chí Quái Lục》 quyển ba, phần thứ mười hai có ghi chép về một loại chết ngược - Thi yêu.

Người mang đầy oán niệm khi trôi nổi trong nước, tiếp xúc với xác động vật nào đó có khí tà uế, do cơ duyên may rủi, hai thứ hòa hợp lại, tạo thành một dạng tồn tại quỷ dị, giống người mà không phải người giống yêu mà không phải yêu.

Loại chết ngược này sẽ có một số năng lực đặc biệt, ví dụ như trong sách dẫn chứng về Thi yêu nằm ở vùng Trường Bạch Sơn phía đông bắc, là sự kết hợp giữa người và Hoàng Đại Tiên, có thể bày ra mê trận, mê hoặc lòng người, cuối cùng bị chính đạo tiêu diệt.

Còn “chính đạo” ở đây là gì, Lý Truy Viễn không rõ, cậu cảm thấy cũng không cần phải biết rõ, bởi vì kết cục của mỗi phần chết ngược đều là “bị chính đạo tiêu diệt”.

Còn có thật sự bị tiêu diệt hay không, bị môn phái nào tiêu diệt, là hòa thượng đạo sĩ, Lạt Ma hay pháp sư... thì hoàn toàn không

quan trọng, tác giả viết cuốn sách này dường như dùng “bị chính đạo tiêu diệt” như dấu chấm câu cuối mỗi phần vậy.

Bà lão mặt mèo trước mắt, rất giống một Thi yêu.

Nhưng nếu nhất định phải gán ghép ý nghĩa thì trước tiên phải xác định là chết trong sông, chết ở những nơi khác thì không phải là chết ngược, không thuộc phạm vi 《Giang Hồ Chí Quái Lục》 ghi chép.

Nhưng bà lão này trên người quần áo sạch sẽ, tóc trắng bạc xõa tung, nhìn thế nào cũng không giống dáng vẻ của một con quỷ nước, loại toàn thân ướt sũng như Tiểu Hoàng Oanh, mới là khuôn mẫu chuẩn.

Lý Truy Viễn cảm thấy... chắc là nằm ngoài chương trình học rồi.

Bà lão mặt mèo thu lại cái đầu thò ra, bà cúi người, nhặt một miếng thịt hổ và một chiếc đùi gà trên mặt đất.

Thứ để bà phát hiện ra sự không bình thường chính là thông qua hai thứ này trên mặt đất, bởi vì điều này không phù hợp với thói quen nhận thức đơn giản trong giấc mơ của bà.

“Đồ ăn ngon như vậy, sao có thể lãng phí lương thực thế, đây là muốn bị...”

Từ cuối cùng bị bà lão mặt mèo ngậm lại, rõ ràng, với thân phận hiện tại của bà, nói hai chữ đó mới thực sự là điều cấm kỵ.

Bà há miệng, không màng đến sự dơ bẩn mà đưa miếng thịt và đùi gà vào miệng, nhắm nuốt rất là hưởng thụ say mê.

“Lúc đó, nếu có một bát cháo ngô thì tốt biết bao.”

Trong mắt bà toát ra hồi ức, đó là khi co ro trên giường, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng chặt, là niềm mong ước lớn nhất trong một thời gian rất lâu của bà, thậm chí còn là... hy vọng.

Thế nhưng kết quả là, bà lại không có thể chờ đợi đến một hạt gạo hay một ngụm nước nào.

Bà lão mặt mèo lại nhìn về phía Lý Truy Viễn nhưng chưa kịp lên tiếng thì Lý Truy Viễn đã lên tiếng trước:

“Bà ơi, chúc bà sinh nhật vui vẻ.”

Bà lão mặt mèo: “...”

Một câu chúc thọ này đã khiến cả Thi yêu cũng im lặng.

Lâu lắm, bà lão mặt mèo đưa tay ra, đưa đến trước mặt Lý Truy Viễn.

Lý Truy Viễn chú ý thấy, trên mu bàn tay của bà cũng có lông tơ, hơn nữa móng tay còn rất dài, đầu nhọn.

Không có né tránh, Lý Truy Viễn để mặc tay của đối phương chạm vào mặt mình.

Cảm giác mát lạnh của viên đá đắp mặt lại lần nữa xuất hiện, giống hệt cảm giác ngày hôm đó trong sảnh của Lưu Kim Hạ.

“Bà đây phát hiện ra rồi, thằng nhóc này không chỉ đẹp trai, mà còn rất thông minh. Ngày đó, thằng con trai lớn của bà muốn đi, con cố tình bảo nó đi tới cạnh con rửa tay, để bà rời khỏi người con, trở về người nó, đúng không?”

“Con sợ bà quên đường về nhà.”

“Thật sao?”

“Cũng vì cảm thấy bà thích ông ấy công bà hơn.”

“Không...” Ngón tay của bà lão mặt mèo trượt xuống môi của Lý Truy Viễn, “Bây giờ bà thích nhóc con hơn bà hơn.”

Ngay sau đó, bà lão mặt mèo lại nhìn về phía Tần Ly đứng sau Lý Truy Viễn: “Đúng là một cô bé xinh đẹp.”

Lý Truy Viễn giới thiệu: “Em ấy bị bệnh, không biết nói, tính tình lại không tốt, động một cái là cắn người.”

“Ồ, vậy sao? Khó trách ban ngày nhìn thấy nó, nó chỉ ngồi đó không nhúc nhích, ôi, đáng tiếc cho một cô bé xinh đẹp như này.”

Nói xong, bà lão mặt mèo lại tập trung vào khuôn mặt Lý Truy Viễn: “Nhóc con, bà thật sự rất thích con, con ở lại chơi với bà đi.”

“Bà không có...” Lý Truy Viễn lập tức nhận ra điều gì đó, sửa lời nói: “Được, con chơi với bà.”

Cậu vốn định nói không phải bà đã có cháu của mình rồi ư, nhưng câu này không phải là nói trúng tim đen sao?

.

===

Góc vui đọc truyện thêm kiến thức:

Mình chú thích thêm về chỗ chết ngược/chết đổ (tử đảo死倒) này:

1/Trường hợp bình thường:

Cụm từ "tử đảo – chết đổ" này có nghĩa là động vật hoặc con người ngã xuống đất và chết do bệnh tật, thương tích hoặc các nguyên nhân khác. Từ này trong tiếng Trung Quốc được sử dụng để mô tả một cái chết đột ngột, bất thường, thường được

sử dụng để mô tả động vật hoặc con người đột ngột ngã xuống và chết khi gặp tai nạn hoặc bệnh tật. Cách diễn đạt này tương đối thông tục trong tiếng Trung, thường được sử dụng để mô tả những trường hợp tử vong bất thường, đặc biệt phổ biến hơn ở nông thôn hoặc những dịp không trang trọng. Ở Việt Nam mình có thể hiểu theo đại khái theo nghĩa là đột tử.

2/Trường hợp chết trong nước:

Cụm từ "Tử đảo - Chết ngược hay còn gọi là chết ngược trong nước" này là một quan niệm mê tín dân gian, mô tả hiện tượng người ta tin rằng nếu nhìn thấy hình ảnh phản chiếu thẳng đứng trong nước, đó có thể là sự xuất hiện của cái gọi là "tà khí".

Người ta tin rằng những người làm nghề vớt xác sẽ tránh vớt những xác chết như vậy vì họ cho rằng những xác chết đó sẽ mang lại điều không may mắn.

Chương 61 -

Bà lão mặt mèo cười gật đầu, nói với đầu bếp béo và những bà lão khác: “Mọi người vất vả rồi, chúng ta cùng ăn đi.”

Theo phong tục địa phương, khi tổ chức tiệc, khi tốp đầu tiên và thứ hai ăn xong, khách khứa đều được tiếp đãi hết, cuối cùng mới bày thêm một hai bàn để đầu bếp, người giúp việc và gia đình cùng ăn.

“Được rồi, lão bà bà.” Đầu bếp béo và những bà lão khác phục hồi tinh thần, bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ăn.

“Nhóc con cũng đi.”

Dặn dò xong, bà lão mặt mèo quay người đi về phía ngoài bếp, Lý Truy Viễn chú ý thấy, dấu chân bà để lại có vết nước, đôi giày vải của bà màu sắc cũng rất tối, khi đi lại không ngừng phát ra âm thanh “lép nhép”, giống như chứa đầy nước vậy.

Đây là, đã đoán đúng đề rồi?

“Nào, nhóc con, đi ăn.” Đầu bếp béo nắm lấy tay Lý Truy Viễn, cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu.

Lý Truy Viễn thấy những bà lão khác không đi bắt Tần Ly, rõ ràng là bà lão mặt mèo không hứng thú với cô bé “não bộ không tốt” này, cậu cũng buông tay Tần Ly, quay đầu nói với cô bé:

“Em đi trước... Không, em cứ đứng yên ở đây.”

Đi thì cũng không biết đi đâu, còn hơn là ở lại trong bếp vẫn an toàn, dù sao mục tiêu của lão bà bà, là cậu.

Lý Truy Viễn bị đầu bếp béo kéo ra khỏi bếp, nơi ban đầu chật kín người giờ lại trở nên im lặng như chết.

Không phải không có người mà ngược lại là rất đông, vai kề vai, đên kịt một vùng chen chúc nhưng không ai lên tiếng, cũng không có bất kỳ động tác nào.

Bàn ghế ban đầu đã được dọn dẹp gọn gàng dựa vào tường, nơi này chỉ còn lại hai khu vực hơi trống trải.

Một nơi bày một bàn rượu, một nơi là ba người hát đồng tử hí.

Những người khác, đều đứng sát nhau, đang chờ xem buổi biểu diễn sau bữa ăn.

Lý Truy Viễn bị đầu bếp béo kéo mạnh đến bên bàn.

Bà lão mặt mèo đã ngồi ở vị trí chủ tọa, vỗ vào chỗ trống bên cạnh: “Nào, nhóc con, ngồi cạnh bà.”

Lý Truy Viễn đành phải ngồi xuống, trong lúc đó còn cố ý nhìn về phía nơi mình đi vào nhưng lại phát hiện Tần Ly không nghe lời ở lại trong bếp, mà lại đi theo ra ngoài, đứng giữa đám đông, ánh mắt đang nhìn về phía cậu.

Người ta không để ý đến em, sao em còn muốn chen vào làm gì?

Bà lão mặt mèo cũng phát hiện ra, cười hỏi: “Hay là gọi nó lại ngồi cùng đi?”

“Không cần đâu bà, em ấy ăn rồi, hơn nữa tính tình em ấy không tốt, hay ngại ngùng, dễ khiến mọi người ăn không ngon.”

“Ồ? Vậy sao con lại chơi với nó?”

“Hàng xóm thì dắt đi chơi thôi.”

“Ha ha, con thật tốt bụng.” Tay bà lão mặt mèo đặt lên đầu Lý Truy Viễn, nhẹ nhàng vuốt ve, “Mấy đứa cháu trai, cháu gái của bà, lúc nhỏ cũng do bà chăm sóc, lúc đó chúng nó cũng gọi bà một tiếng ‘bà’ nhưng lớn lên thì đứa nào cũng muốn bà chết

sớm một chút, chúng nó đều cho rằng, là bà già này khiến chúng nó không được tốt, không có cuộc sống tốt lành, không thể giàu có.”

Lý Truy Viễn yên lặng lắng nghe.

“Bà có nghĩ thế nào cũng không hiểu, sao chúng nó lại trở thành như vậy, có lẽ thật sự là lỗi của bà, bà sống quá lâu, hút hết tài lộc của chúng nó, bà có lỗi với chúng nó nhỉ? Bà cảm thấy, có lẽ bà nên chết sớm đầu thai sớm, cũng là vì tốt cho chúng nó, nhóc con à, con nói có phải không?”

Bà nếu thật sự nghĩ như vậy, sao còn biến thành chết ngược?

Theo tổng cương mở đầu 《Giang Hồ Chí Quái Lục》 đã nói, chết ngược là sự tồn tại được oán niệm thúc đẩy mà thành.

Bà không có oán niệm, sao bây giờ có thể ngồi ở đây, dựa vào gối nhớ sao?

“Bà ơi, bà không được nghĩ như vậy, mẹ con đã từng nói với con, lúc đối mặt với súc sinh, chuyện tự trách bản thân và cố gắng hiểu nó đều là điều rất nực cười.”

“Ồ... mẹ con nói đúng thật.” Ngừng một lúc, bà lão mặt mèo tự cười: “Ha ha, bà cũng nghĩ như vậy nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy không đành lòng, dù sao cũng là đám nhỏ mà bà nuôi dạy lớn lên.”

“Vậy bọn họ có coi bà là mẹ, là bà không?”

“Trong mắt bà, chúng nó vẫn là con nít mà, là con nít, tất nhiên sẽ phạm sai lầm.”

“Nhưng bọn họ cũng đều đã làm ông, làm bà rồi, cũng đều đã làm ba, làm mẹ rồi, sao có thể không hiểu cảm giác của bà chứ, nhưng bọn họ vẫn làm như vậy.”

“Đúng vậy, chúng nó thật ghê tởm!!!”

Ánh sáng xanh lục trong mắt bà lão mặt mèo bắt đầu chuyển động nhanh chóng, hàm răng nhọn cũng lộ ra khỏi môi.

“Nhóc con à, con nói đúng thật, đúng lắm, bà thật sự rất yêu thích con, bà yêu thích con không cách nào tả xiết!”

Lần này là hai bàn tay nắm lấy mặt Lý Truy Viễn, không ngừng nhào nặn.

Lý Truy Viễn cảm thấy, khuôn mặt mình sắp bị đông cứng rồi.

“Bà... bà nhất định đừng tha cho bọn họ.”

Bà lão mặt mèo buông tay Lý Truy Viễn, hai tay nắm lấy mặt bàn, móng tay để lại mười vết lõm sâu trên đó:

“Đúng vậy, sao bà có thể tha cho chúng nó, cái lũ này, thật sự còn tệ hơn cả súc sinh!”

Lý Truy Viễn: Còn tệ hơn cả súc sinh?

Cho nên chủ đạo của Thi yêu này, là con mèo sao?

Bà lão mặt mèo quay đầu nhìn Lý Truy Viễn, từng chữ từng chữ nói: “Nhóc con, con nhìn cho kỹ, bà sẽ khiến chúng nó phải trả giá vì những việc chúng nó đã làm!”

Có thể để mình sống để chứng kiến à?

Lý Truy Viễn lập tức phụ họa: “Bà ơi, nhất định phải như vậy!”

Chương 62 -

Trong lòng cậu không hề có cảm giác tội lỗi gì về việc dẫn dắt oán hận của mình, cậu chỉ là biết được câu trả lời, sau đó điền vào quá trình giải đề mà thôi.

Không cần cậu dẫn dắt, bà lão này cũng sẽ làm như vậy, nếu như cậu đi khuyên bà ấy nghĩ thoáng ra, vậy thứ đầu tiên bị moi ra chính là đầu cậu rồi.

Lúc này, đầu bếp béo lên tiếng hỏi: “Lão bà bà, bàn này có thể mở chưa?”

Bà lão mặt mèo hỏi: “Đã đông đủ chưa?”

“Chỉ có chúng ta thôi.”

“Người nhà thì sao?”

Đầu bếp béo gãi đầu: “Người nhà chỉ có bà thôi, mấy người con của bà đều không đến.”

“Không phải là chúng nó, mượn chỗ ngồi, bàn ghế, bát đĩa của người ta mà không mời người ta lên bàn là không đúng phép tắc.”

Lý Truy Viễn: “Bà ơi, bọn họ không đói đâu, bọn họ đã ngủ hết rồi, đừng đánh thức bọn họ.”

“Sao có thể như vậy?” Bà lão mặt mèo đột nhiên lại trở nên âm trầm nhìn chăm chăm vào Lý Truy Viễn, “Mâm cuối này, nhất định phải gọi đủ mọi người mới được, nếu không là mất phép tắc, sẽ bị người ta nói sau lưng.”

“Thật sự không cần đâu, bà ơi.”

“Ong!”

Bà lão mặt mèo dùng một tay siết chặt cổ Lý Truy Viễn, nhắc bổng cậu lên.

“Nhóc con à, con vừa rồi không ngoan nha, he he he.”

...

Lúc này, trong phòng ngủ tầng hai, Lý Truy Viễn đang ngủ say, trán tựa vào bàn, mặt lộ vẻ đau đớn, đang bị nghẹt thở.

...

“Bà... con sai... con sai rồi...”

Lý Truy Viễn dùng hai tay nắm lấy tay bà nhưng không thể tách ra, hai chân cậu chỉ có thể đạp loạn xạ.

Cảm giác cái chết, rõ ràng như vậy.

Tần Ly đứng trong đám đông, lông mi bắt đầu rung động, cơ thể cũng dần run rẩy, hơn nữa cường độ ngày càng lớn.

“Bịch!”

Bà lão mặt mèo buông tay, Lý Truy Viễn ngã xuống đất, thoát khỏi sự ràng buộc, cậu bắt đầu thở hỗn hển.

Bà ấy, vẫn sẽ giết mình!

Bà ấy không phải là người, bà ấy là Thi yêu, hung lệ là bản tính của bà ấy!

Lý Truy Viễn quay đầu nhìn về phía Tần Ly trong đám đông, sau khi Tần Ly nhìn thấy ánh mắt của cậu, dường như nhận được sự an ủi nào đó, từ từ cúi đầu xuống, cơ thể dần dần không còn run rẩy nữa.

...

Trong phòng ngủ tầng hai, Lý Truy Viễn đang ngủ gục trên bàn, sự đau đớn trên mặt dần dần biến mất, hơi thở lại được bình ổn.

...

Bà lão mặt mèo: “Trẻ con, thì phải dạy dỗ từ nhỏ nha.”

“Bà ơi, bà nói đúng.” Lý Truy Viễn bò dậy, lại đi về phía bàn.

“Nếu cảm thấy dạy không được thì phải sớm sớm nhấn chìm nó, tránh khỏi lúc lớn lên lại trở thành một kẻ bất hiếu, hại người, con nói có đúng không?”

Lý Truy Viễn cầm đĩa cá kho trên bàn, đổi chỗ với đĩa đậu phộng rang trước mặt bà lão mặt mèo.

Sau đó, cậu ngồi xuống, gật đầu nói:

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Ừm...” Bà lão mặt mèo lại nở nụ cười trên mặt, đưa tay nhẹ nhàng sờ vào vết đỏ trên cổ Lý Truy Viễn, “Bà làm đau con à?”

“Bà đang dạy con, con hiểu mà.”

“Ừm.” Bà lão mặt mèo nhìn về phía đầu bếp béo, “Đi mời người đi, mời tất cả người nhà đến, ăn cơm.”

“Được rồi, chúng ta đi ngay.”

Đầu bếp béo và mấy bà lão rửa bát đĩa kia lần lượt đứng dậy khỏi bàn, đi mời người.

Mà khi đầu bếp béo đi đến cầu thang, cầu thang vốn biến mất lại xuất hiện một lần nữa, hắn chạy vội lên, phần mỡ trên người lắc lư theo từng bước đi.

Lên đến ban công tầng hai, hắn đi đến trước phòng ngủ của Lý Tam Giang, đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Lý Tam Giang đang ngủ say trên giường.

“Nào, đi ăn tiệc!”

Đầu bếp béo đi đến bên giường, đưa tay nắm lấy cổ tay Lý Tam Giang, tiếp theo, hắn sẽ kéo hồn phách của người này đi ăn tiệc.

Có điều,

Đột nhiên,

Đầu bếp béo chỉ cảm thấy hoàn cảnh xung quanh mình chợt bị méo mó, ban đầu hắn vốn đứng trong phòng ngủ giờ lại xuất hiện trong một quảng trường, xung quanh là cung điện nguy nga.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy trước mặt mình:

Có một ông lão mặc quần đùi trắng rách lỗ lớn, đang dẫn đầu một đám cương thi nhảy nhót ở phía trước.

Ông lão nhảy một cái, đám cương thi phía sau cũng nhảy đồng loạt một cái.

Ông lão có chút mất tập trung, lúc đáp đất không đứng vững, đám cương thi phía sau cũng đồng loạt bị lão đảo.

Đầu bếp béo bị cảnh tượng này làm cho sợ hãi, trực tiếp trở về màu sắc ban đầu - mặt như màu giấy.

Vừa lúc vào lúc này, một cương thi xếp cuối cùng phản ứng chậm nhất, ngã sấp xuống, mặt hắn nhìn về phía sau, cũng nhìn thấy đầu bếp béo đang đứng đó.

Cương thi này giống như nhìn thấy một thứ gì đó mới lạ, liền nhảy về phía đầu bếp béo.

Đầu bếp béo lập tức bắt đầu chạy, cương thi cũng bắt đầu đuổi theo.

“Ong!”

Đầu bếp béo xuất hiện bên giường, trở về phòng ngủ, hắn đưa tay sờ mặt một cái liền lộ ra một lớp phấn dày, đây là do bị dọa đến mức trang điểm cũng rơi xuống à.

“Đùng!”

Sàn nhà đột nhiên rung lên,

Giống như có một vật thể khổng lồ rơi xuống.

Chương 63 -

“Nào, nhóc con à, bọn họ đi gọi người rồi, chúng ta ăn trước đi.”

Bà lão mặt mèo đưa tay lấy một nắm hạt khô, đặt trước mặt Lý Truy Viễn.

Lý Truy Viễn lộ vẻ khó xử, cậu đã thử thứ này rồi, đừng nói đến việc ăn, ngay cả việc đặt vào miệng cũng khó chịu.

“Ăn...”

Âm điệu của bà lão, trầm xuống.

Lý Truy Viễn đành phải cầm một hạt, nuốt nước bọt, đưa vào miệng, ngay lập tức, một cảm giác buồn nôn dữ dội ập đến, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của bà lão, cậu chỉ có thể đưa tay che miệng, ngăn không cho mình nôn ra.

“Ừm, ngoan thật, nhóc con à, đúng rồi, bất kể lúc nào cũng không được lãng phí lương thực, bà đây, cả đời này, trước giải phóng đói khổ, sau giải phóng lại thành một góa phụ nuôi ba đứa con đói khổ, con cái lớn lên lại đói chết. Cho nên, bà rất biết quý trọng lương thực.”

Lý Truy Viễn chỉ có thể vừa cố nhịn nôn vừa gật đầu nhưng miếng ăn này, thật sự nuốt không trôi.

Ngay lúc này, đầu bếp béo vô cùng hoảng sợ lăn từ trên cầu thang xuống, lớn tiếng kêu la:

“Lão bà bà, không ổn, lão bà bà, chuyện lớn không ổn rồi!”

“Chuyện gì?”

Bà lão mặt mèo đứng dậy, đây là “địa bàn” của bà, bà là người điều khiển nơi này.

“Bốp!”

Một đôi giày cao gót rơi xuống, đập ngay vào người đầu bếp béo, trực tiếp giẫm nát hẳn thành một đồng giấy vụn và mảnh gỗ.

“A...”

Tiếng rít lạnh lẽo bao trùm khắp phòng tiệc, khiến nhiệt độ nơi đây đột ngột giảm xuống.

Lý Truy Viễn ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía người đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Đây là một... con cương thi mặc quan phục triều Thanh, đầu đội mũ Hoa Linh!

“Ầm!”

Bà lão mặt mèo nháy phốc lên bàn ăn, vẻ mặt không thể tin được mà nhìn chăm chăm vào cương thi phía trước.

Lý Truy Viễn nhân cơ hội này nhanh chóng nhổ bỏ miếng thức ăn trong miệng, hai tay không tự chủ được mà ấn chặt vào trán, hạt khô vừa rơi trong miệng, như thể trong miệng nhét đầy đại hồi mà nhai vậy.

Mà bây giờ, cậu đã phát hiện ra mình không cách nào hiểu rõ được tình hình.

Bà lão mặt mèo tổ chức tiệc mừng thọ ở đây, cậu có thể hiểu, hơn nữa cậu còn cố gắng lợi dụng quy tắc ở đây để lừa gạt qua ải.

Nhưng cương thi xuất hiện một cách vô lý này là chuyện gì đây?

Nơi này là một hoàn cảnh đặc thù như mơ mà lại không phải mơ, lẽ ra đây phải là sân nhà của bà ta chứ?

Lý Truy Viễn không tin, là bà lão này tổ chức tiệc mừng thọ thấy quá lạnh lẽo, cho rằng mời một đoàn kịch thiếu nhi còn chưa đủ nên lại mời một cương thi đến để góp vui.

Lúc này, Lý Truy Viễn cảm thấy mình thật ngu ngốc, như một học sinh xếp hạng cuối lớp vậy.

Bản thân vẫn còn đang mơ hồ về bài toán mà giáo viên vừa giảng, vậy mà giáo viên lại nói thêm "Chúng ta cùng xem bài toán khác, đây là biến thể của bài toán này nên giảng chung với nhau luôn."

Lý Truy Viễn cảm thấy mình càng thêm hoang mang.

Có điều, chuyện mà Lý Truy Viễn không biết là, bà lão mặt mèo đang đứng trên bàn, vẻ mặt nghiêm trọng, nội tâm còn hoang mang hơn cậu... thậm chí là sợ hãi.

Bởi vì đối phương dù chỉ đứng yên ở đó, nhưng chỉ cần sát khí tỏa ra từ người đó đã khiến bà ta cảm thấy tim đập chân run.

Khoang mũi của cương thi không ngừng tỏa ra hơi trắng, dường như nó cũng đang tò mò nhìn ngắm xung quanh, cuối cùng, nó đưa mắt nhìn về phía bà lão mèo.

Nhận ra bị sinh vật cực kỳ hung ác này nhìn chằm chằm, cơ thể bà lão run lên, hai cánh tay hơi co lại, các ngón tay cong xuống, toàn thân hơi khom, như đang thể hiện sự khuất phục.

Bà ta cũng chỉ mới trở thành Thi yêu không lâu, đột nhiên đối mặt với sự tồn tại bị trời ghét đất chê này, tự nhiên cũng sẽ sợ hãi, thậm chí không thể sinh ra bao nhiêu dũng khí chống cự.

"Ngài tại sao lại ở chỗ tôi, tôi đã đắc tội với ngài ở đâu?"

...

“Ê?”

Lý Tam Giang đang dẫn đoàn cương thi nhảy thể dục trong Cố Cung có chút nghi ngờ mà gãi đầu, ông vừa dẫn đoàn rẽ ngoặt mà, vốn dĩ đoàn đội xếp thành ba hàng, mỗi hàng ba con, nhưng sao hàng cuối cùng bây giờ chỉ còn hai con thế này?

“Hình như hàng này thiếu một con nhỉ? Chẳng lẽ cương thi cũng mệt, lười biếng đi đâu rồi?”

...

“Hống!”

Cương thi đưa hai cánh tay về phía trước, đồng thời nhảy lên, lao thẳng về phía bà lão.

Làm sao nó có thể để ý bà lão đã biểu lộ ra yếu thế lấy lòng chứ, cười chết, nó còn không biết mình tại sao lại xuất hiện ở đây!

Nhìn thấy vậy, bà lão chỉ có thể cố gắng hết sức mà nhảy lên, hai móng vuốt vung ra.

Song phương xảy ra một trận triển đấu trên bàn, cuối cùng đồng thời rơi xuống bàn, trong khoảnh khắc, cái bàn vỡ vụn bay tứ tung.

May mà Lý Truy Viễn đã sớm rời khỏi bàn, tránh được nguy hiểm, cậu lập tức chạy đến trước mặt Tần Ly, thấy Tần Ly vẫn đang nhìn đánh nhau liền nắm lấy tay cô:

“Còn nhìn nữa, mau tránh đi!”

Chương 64 -

Cậu kéo Tần Ly đến góc tường, đứng lúc trước mặt có tấm ván kê ở đây, có thể cung cấp một chút cảm giác an toàn.

Chui vào ngói xồm xuống, Lý Truy Viễn nhìn qua khe hở, quan sát tình hình chiến đấu ở đó.

Chỉ thấy bà lão nghiêng người, lợi dụng phần linh hoạt như mèo để tránh khỏi sự xuyên thủng của mười ngón tay cương thi, sau đó bà ta vung một móng vuốt vào cánh tay phải của cương thi.

“Xẹt!”

Áo của cương thi bị xé rách, bên trong vốn dĩ là da thịt đen sì lồi lõm liền xuất hiện năm vết xước, mủ chảy dọc theo vết thương không ngừng.

Nhưng rất nhanh, hai cánh tay của cương thi vung một cái, như roi nặng đánh vào người bà lão.

“Bốp!”

Bà lão bị đánh bay ra, đập mạnh vào tường rồi trượt xuống đất, nhưng bà ta lại ngơ ngác nhìn ngón tay của mình rồi ngẩng đầu nhìn về phía vết thương trên người cương thi.

“Sao thế, nó không đáng sợ như mình cảm nhận?”

...

Lý Tam Giang nằm trên giường tầng hai, cánh tay phải đột nhiên xuất hiện một vết cào, máu tươi chảy ra.

“Hít! Đau quá!”

Lý Tam Giang đang dẫn đoàn cương thi nhảy thể dục trong giấc mơ, đau đến nỗi không giữ được thăng bằng, trực tiếp ngã xuống đất về bên trái, tất cả cương thi phía sau đều ngã trái theo, rất chỉnh tề.

Lý Tam Giang có chút nghi ngờ mà quay đầu nhìn về phía ba cương thi ở hàng đầu tiên phía sau:

“Ai trong số các người đánh lén lão tử?”

Ba cương thi này không trả lời mà cũng lại quay đầu nhìn về phía sau, tất cả cương thi phía sau đều theo đó quay đầu nhìn về phía sau.

“Mẹ kiếp, mơ mà bị thương cũng đau thế này à?”

Lý Tam Giang cũng không thèm băng bó xử lý vết thương, lập tức bò dậy, tiếp tục nhảy nhót.

Ông biết rõ, mình không thể cho đám cương thi này thời gian suy nghĩ, thậm chí chỉ cần nghỉ ngơi thêm một chút thôi thì đám cương thi này có thể sẽ xông lên xé xác ông.

“Nào, tiếp tục nhảy!”

...

“Hống!”

Trong sảnh tiệc, cương thi lại nhảy về phía bà lão.

Lần này bà lão không tự mình đỡ đòn mà là đảo mắt nhìn xung quanh, trong mắt bà ta lóe lên ánh sáng xanh lục, những con búp bê giấy vốn dĩ đứng ngậy ngốc ở xung quanh đều lao về phía cương thi.

Có con ôm chân cương thi, có con kéo cánh tay cương thi, thậm chí có con nhảy lên đầu cương thi.

Cương thi bắt đầu liên tục vung tay, há miệng cắn xé, mỗi lần đều có thể xé nát nhiều con búp bê giấy thành giấy vụn nhưng thật sự không thể chống đỡ được, cả nhà ông cố là mở xưởng làm giấy mà.

Lợi dụng cơ hội cương thi bị búp bê giấy cản trở, bà lão bắt đầu di chuyển xung quanh, cuối cùng, nắm bắt được một cơ hội, chỉ thấy bà ta lao về phía trước đến sau lưng cương thi, hai móng vuốt đồng thời chộp xuống, hướng về phía lưng cương thi mà cào.

“Xẹt!”

Lần này, phần lớn y phục phía sau lưng cương thi bị xé thành từng mảnh, mười vết cào tạo ra vết thương, mủ chảy ra ròng ròng.

...

Trên giường trong phòng ngủ tầng hai, cơ thể Lý Tam Giang run lên, ngay sau đó phần chiếu dưới người ông ta, từ từ thấm ra máu.

“Mẹ kiếp, đau quá!”

Trong giấc mơ, Lý Tam Giang vừa nhảy lên liền hét một tiếng, cả người liền ngã xuống phía trước.

Phía sau, tất cả cương thi đồng loạt nhảy lên rồi chồm tề nãm bẹp xuống đất như con ếch.

“A...”

Lý Tam Giang chỉ cảm thấy lưng đau đến nổi gần như không nói được lời nào, nhưng lại không thể nhìn thấy, chỉ có thể vô thức đưa tay phải ra sau lưng sờ thử.

Tất cả cương thi phía sau đều dùng cánh tay trái chống đỡ cơ thể, cánh tay phải giơ lên nghiêng về một bên.

Lý Tam Giang rút tay về, thấy một bàn tay đầy máu liền mắt trợn tròn.

Không thể nào!

Hôm qua trong giấc mơ nguy hiểm như vậy mà ông cũng có thể nhảy nhót né tránh sự truy đuổi của đám cương thi này, không hề hấn gì, sao hôm nay nghĩ ra một cách hay, ngược lại càng ngày càng thảm hại hơn thế này?

Hôm nay ông vừa ngủ thiếp đi liền phát hiện mình lại vào giấc mơ, hơn nữa còn là Cố Cung tối hôm qua, lập tức quăng con mèo cam trên chân ra, nhanh chóng chạy đến trước cửa vòm ở trung tâm.

Chờ tiếng mở cửa nặng nề kết thúc, bên trong liền truyền đến tiếng "Bịch! Bịch! Bịch!" sau đó, ông cố gắng trấn định cảm xúc, lấy dũng khí, sau khi đội ngũ tiến lại gần liền nhảy theo.

Cứ như vậy, ông đã thành công trở thành người dẫn đầu.

Vốn dĩ là kế hoạch tinh vi như vậy, sao lại không thể đổi lấy kết quả tốt chứ?

Lúc này, Lý Tam Giang phát hiện ra đám cương thi nằm bẹp phía sau, mơ hồ có động tác muốn nhảy dậy, đội ngũ đã bắt đầu hỗn loạn rồi.

Ông nghiêng rằng, lúc này lưng đau vẫn không chịu nổi, ông thực sự không bò dậy nổi, chỉ có thể nhón chân, hai cánh tay đưa về phía trước, bắt đầu bò trên mặt đất.

Đám cương thi ở hàng đầu tiên phía sau thấy người dẫn đầu đã động cũng làm theo, phía sau lại học theo phía trước, rất nhanh

đội ngũ vốn dĩ đã hỗn loạn tan đàn lỵ đội, một lần nữa trở nên
chỉnh tề.

Chương 65 -

Trong Cổ Cung, một đám cương thi mặc quan bào Mãn Thanh, đang cùng người mặc quần trắng rách ở phía trước bò như rùa đen.

Lý Tam Giang vừa bò vừa chửi rủa, trong lòng thật sự là khó chịu, bò mệt hơn chạy nhiều, sớm biết vậy còn không bằng chơi trò trốn tìm như hôm qua?

Ông đã lớn tuổi rồi, trong hiện thực cũng sống cuộc sống nhàn hạ, rượu ngon thịt béo, dù sao tuổi cũng đã đến, cũng lười nghĩ đến việc giữ gìn sức khỏe, tuổi thọ đến đâu thì chôn đến đó, giờ lại phải đến đây tập luyện trong giấc mơ!

Nhưng giờ thực sự không bò thì không được, cánh tay và lưng bị thương, ông mà dám đứng dậy chơi trò trốn tìm nữa thì không chơi nổi với đám kia đâu.

“Tiểu Viễn Hầu à, vận của con đến bao giờ mới chuyển tốt đây, ông đây thật sự sắp chống đỡ không nổi... rồi!”

Lý Tam Giang lại hét thảm một tiếng đau đớn, quay đầu nhìn lại, phát hiện cánh tay phải vốn dĩ đã bị thương lại xuất hiện thêm năm lỗ thủng, máu tươi đang chảy ra không ngừng.

Lần này bò cũng không được, chỉ có thể dùng bên trái cơ thể áp sát mặt đất, cánh tay phải rũ xuống, cánh tay trái không ngừng bò về phía trước, tiện thể hai chân phát lực.

Tất cả cương thi phía sau cũng đồng loạt thay đổi động tác, bắt đầu bò kiểu chiến thuật.

...

Trong sảnh tiệc, cương thi tức giận, bởi vì năm ngón tay của bà lão vừa rồi đã đâm vào cánh tay phải của nó, để lại mấy lỗ máu sâu hoắm.

Nó vốn dĩ là sinh vật cao ngạo, lại liên tục bị đánh bại ở chỗ này, làm sao có thể không tức giận cho được?

Bà lão lại lùi về phía sau, kéo giãn khoảng cách, đồng thời ra lệnh cho mấy con mèo giấy chó giấy lúc này cũng lao lên bù vị, tiếp tục quần lấy cương thi.

Còn bà ta thì lại cúi đầu nhìn móng vuốt của mình, sau khi liên tục tấn công thành công, phần lớn sự sợ hãi tự nhiên trong lòng bà ta đã biến mất.

Bất kể thứ đáng sợ gì, chỉ cần có thể làm nó bị thương, chỉ cần nó chảy máu, có thể bị giết, thì tự khắc nỗi sợ hãi tự nhiên sẽ tan biến.

Lý Truy Viễn đang ẩn náu trong góc khe nhú mào, nhìn tình hình thì con cương thi xuất hiện bất ngờ này dường như cũng không phải đối thủ của bà lão rồi.

Tiếp theo, mình phải làm sao?

Cậu quay đầu nhìn về phía Tần Ly bên cạnh, cô bé thế mà nửa cúi đầu, dường như không hề hứng thú với những gì đang xảy ra bên ngoài, vẫn đang ngẩn ngơ.

Trong lúc nhất thời, Lý Truy Viễn trong lòng còn cảm thấy có chút ngưỡng mộ.

Cậu bóp tay Tần Ly, Tần Ly ngẩng đầu, nhìn về phía cậu.

“Lát nữa chờ đám gia đình bên ngoài cũng vào, chúng ta sẽ tìm cơ hội xông ra, chạy được bao xa thì chạy bấy nhiêu xa, tuyệt đối không được dừng lại, hiểu chưa?”

Lúc đầu bữa tiệc, Lý Truy Viễn muốn chạy ra khỏi cửa lớn nhưng bên ngoài lại đứng một đám gia đình vừa đốt pháo hoa vừa phong tỏa đường, không thể chạy ra được

Nhưng theo tình hình hiện tại, bà lão rõ ràng là đang lợi dụng búp bê giấy để trì hoãn tiêu hao cương thi, chờ búp bê giấy bên trong tiêu hao hết, đám bên ngoài chắc chắn cũng sẽ bị gọi vào.

Đến lúc đó chính là thời cơ chạy thôi, cậu không tin, giấc mơ này không có giới hạn.

Còn việc chạy lên tầng hai đã bị Lý Truy Viễn trực tiếp bác bỏ, mặc dù bây giờ cầu thang đã xuất hiện nhưng chạy lên tầng hai rồi thi sao nữa, nhảy lầu sao?

Tần Ly nhìn Lý Truy Viễn, không nói lời nào.

“Em nghe hiểu không?”

Tần Ly cúi đầu xuống.

Được rồi, coi như cô bé nghe hiểu rồi.

Vừa lúc Lý Truy Viễn quay đầu định tiếp tục quan sát tình hình phía trước, lại đúng lúc nhìn thấy ánh mắt bà lão mặt mèo nhìn về phía mình.

Lý Truy Viễn giật mình, bà lão mặt mèo lại cười với cậu.

“Hống!”

Cương thi lại gầm lên một tiếng, thu hút ánh mắt của bà lão mặt mèo từ người Lý Truy Viễn.

“Ha ha ha... Người kêu nữa cũng vô dụng, ta còn tưởng ngươi là thứ gì ghê gớm, hóa ra chỉ có mấy chiêu này... Ừm?”

Bà lão trợn mắt, bà ta thấy mấy luồng khí đen nồng nặc, đó là sát khí, bắt đầu bốc lên từ vết thương của cương thi.

Mấy con búp bê giấy quần quanh nó khi bị nhiễm sát khí này, tất cả đều thối ra màu đen, từng con một mất đi hình dáng con người, đồng loạt biến thành giấy vụn và mảnh gỗ.

Lúc này đám gia đình bên ngoài cũng xông vào, cương thi quay người lại, há miệng, trong miệng phun ra một lượng lớn sương đen, mấy con búp bê giấy ở xung quanh và xa hơn, thậm chí chưa kịp xông lên thì đã đồng loạt ngã xuống đất.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ sảnh tiệc trở nên trống trải hơn rất nhiều.

Cương thi lại giơ hai cánh tay lên, nhảy về phía bà lão, lúc này, xung quanh nó sôi trào thi khí, sát khí bao quanh.

Không còn búp bê giấy giúp đỡ, bà lão cũng chỉ có thể trực tiếp nghênh đón.

Lý Truy Viễn nắm chặt tay Tần Ly: “Chính là lúc này, chạy!”

Cậu và Tần Ly chui ra khỏi góc, lao về phía cửa.

“A a a!!!”

Bên tai, truyền đến tiếng kêu thảm thiết của bà lão, tiếp theo liền thấy cương thi bóp cổ bà lão nện rơi xuống phía trước, vừa lúc chắn ngang lối đi của chính.

Sát khí trên người cương thi bao quanh bà lão, thậm chí còn tạo ra cảm giác như bị lửa đốt, bà lão lúc trước còn có thể cận chiến đánh lén, bây giờ chỉ cần ở gần là đau đớn vô cùng.

Chương 66 -

Lý Truy Viễn không thể không dừng bước, Tần Ly bên cạnh cũng dừng lại.

Cương thi đã đề bà lão xuống, quay đầu, nhìn về phía hai đứa trẻ.

Trong đôi mắt đục ngầu của nó thậm chí còn lộ ra vẻ tham lam, nó có thể nhận ra hai đứa này không phải búp bê giấy mà tỏa ra mùi máu thịt hấp dẫn.

Nó theo bản năng há miệng, trong miệng phun ra sương đen, tràn về phía trước.

Lý Truy Viễn lập tức kéo Tần Ly chạy về phía sau nhưng sương đen này đến quá nhanh quá mạnh, rất nhanh đã ép hai người vào chân tường.

Tần Ly bắt đầu run rẩy, Lý Truy Viễn cảm nhận được, dùng sức bóp tay cô bé.

Lúc này, thứ cậu có thể cho cô bé chỉ có sự an ủi vô dụng nhặt nhẻo này.

“Hồng!”

Đột nhiên, cương thi phát ra tiếng gầm, mà sương đen gần như đã đến gần mặt Lý Truy Viễn bắt đầu nhanh chóng chảy ngược về.

Tầm nhìn phía trước cũng đột nhiên trở nên rõ ràng, hóa ra mười ngón tay của bà lão đã đâm vào cổ cương thi.

“Ha ha ha ha ha! Giết chết người, giết chết người, giết chết người!”

Bà lão bộc lộ bộ mặt hung ác, lông tơ trên người bà ta lúc này đã héo úa, da thậm chí còn có màu đen cháy nhưng cả người lại toát ra một cỗ điên cuồng.

Cương thi gầm thét điên cuồng, hai cánh tay không ngừng đâm xuống, đâm vào người bà lão hết lần này đến lần khác nhưng bà lão lại nhất quyết cứ cắm vào cổ nó không buông.

...

“Mẹ kiếp... nó...”

Lý Tam Giang đau đớn mà che lấy cổ mình, đau quá.

So với đau, thì chuyện khốn khổ hơn là ông đã không thể thở được nữa, cơn đau chảy máu thì ông còn có thể tìm cách chịu đựng nhưng cảm giác nghẹt thở này nếu tiếp tục kéo dài, ông cảm thấy mình sẽ ngất đi mất.

Phía sau, tất cả cương thi đều bóp lấy cổ mình.

Nhưng khi tư thế này kéo dài một lúc lâu thì một cương thi chợt buông tay, tiếp theo là con thứ hai, con thứ ba...

Dần dần, có cương thi đã bắt đầu đứng dậy, ánh mắt từ hoang mang chuyển sang hung tợn, nhìn về phía Lý Tam Giang.

Lý Tam Giang vẫn đang bóp cổ mình, sắc mặt dần chuyển sang xanh tím, bây giờ ông thậm chí còn mong đám cương thi này mau chóng lao lên xé xác mình, bởi vì như vậy thì ít nhất có thể cho ông một cái chết dễ chịu, khỏi phải bị nghẹt thở dày vò đến chết.

...

Trong sảnh tiệc, cương thi giậm dữ một lần nữa giơ cao hai cánh tay, đập xuống đầu bà lão.

Bà lão lúc trước còn muốn liều chết cùng cương thi nhưng lúc này lại rất dứt khoát buông tay, cả người hướng về phía bụng cương thi mà đập lên một cái, cơ thể trượt xuống phía dưới.

“Bốp!”

Móng vuốt của cương thi đâm vào mặt đất, trong lúc nhất thời liền bị mắc kẹt, biến thành tư thế chống đỡ thăng tấp.

Bà lão mèo đứng dậy, cơ thể bà ta lung la lung lay, toàn thân đen cháy, ngay cả râu trên mặt cũng bị cháy hết, có thể thấy được tình trạng hiện tại của bà ta rất tệ.

Có điều, bà ta lúc này vẫn có thể phân tâm, quay đầu nhìn về phía Lý Truy Viễn và Tần Ly đang đứng sát tường.

“Nhóc con, ha ha, bà già này đánh không lại nó đâu.”

Trong lời gọi của bà ta, mang theo sự lạnh lẽo rùng rợn khiến người ta sợ hãi, trong mắt lại đều là oán độc.

Giống như lần đầu tiên Lý Truy Viễn gặp bà ta trong giấc mơ ở nhà Thúy Thúy, bà ta cũng nằm trên lưng của Ngưu Phúc, dùng ánh mắt này nhìn về phía mình.

“Hống!”

Cương thi cuối cùng cũng rút ngón tay ra khỏi mặt đất, cơ thể xoay nửa vòng tại chỗ rồi lại đứng thẳng tấp.

Mặc dù nó rất thảm hại, quần áo rách nát, mủ chảy ròng ròng nhưng sát khí vẫn còn đó, không phải thứ bà lão yêu quái mèo hiện tại có thể so sánh.

Cương thi lại lần nữa lao về phía bà lão.

Nhưng vào lúc này bà lão lại nghiêng người, không nghiêng đón cương thi, ngược lại trượt về phía Lý Truy Viễn.

Nhìn thấy vậy, cương thi cũng lập tức quay đầu, tiếp tục lao về phía bà lão.

Lý Truy Viễn không thể hiểu được, tại sao bà lão lại tình nguyện buông toàn bộ sau lưng cho cương thi cũng muốn đến để xử lý mình trước.

Chẳng lẽ là trước khi chết cũng muốn kéo thêm hai người làm đệm lưng?

“Nhóc con...”

Bà lão dừng lại trước mặt Lý Truy Viễn, nụ cười rùng rợn trên mặt càng thêm đậm nét.

Chỉ thấy bà ta hoàn toàn không để ý đến cương thi sắp đến gần mình, ngược lại đưa ra cặp móng vuốt đã bị co lại nứt toác, trên móng vuốt tỏa ra ánh sáng kỳ dị nhàn nhạt.

Lý Truy Viễn chỉ cảm thấy cơ thể mình bắt đầu bay lên, bởi vì cậu nắm chặt tay Tần Ly nên liền kéo cả Tần Ly bay lên.

Loại cảm giác này, Lý Truy Viễn không xa lạ gì, trước đây cậu cũng từng mơ, đây là khúc dạo đầu để tỉnh giấc khỏi giấc mơ, là sắp thoát khỏi rồi!

Lúc này, Lý Truy Viễn cảm thấy tầm nhìn của mình bắt đầu mơ hồ, ngay cả dung nhan của bà lão trước mặt cũng trở nên không rõ ràng nhưng bên tai vẫn có thể nghe thấy tiếng nói cuối cùng của bà lão:

“Nhóc con à... Bà lão này đưa con đi trước.”

Chương 67 -

Lý Truy Viễn ngẩng đầu, nhìn về phía bàn học, đèn bàn và quyển “Giang Hồ Chí Quái Lục” tập năm mới chỉ lật được vài trang.

Đúng vậy, cậu đã ngủ thiếp đi; nhưng cậu biết, đây không phải là giấc mơ.

Cậu không hiểu, tại sao vào phút cuối, bà lão lại chọn cách “thả” mình ra.

Cậu không muốn dùng từ “cứu”, bởi vì chính bà ta là người đã kéo cậu vào bữa tiệc chúc thọ này.

Có lẽ, rất khó để dùng những nhãn hiệu đơn giản như “thiện” và “ác” để hình dung bà ta, giống như chính bản thân bà ta là sự kết hợp của xác người và mèo, vốn dĩ đó đã là một loại hiển hóa phức tạp và mâu thuẫn rồi.

Lý Truy Viễn nhắm mắt lại, dùng ngón tay ấn vào hai bên thái dương, nhẹ nhàng day ấn.

Khi còn học ở Thành phố, cậu luôn cảm thấy mình đang đi trên một con đường một chiều, dòng người tấp nập đông đúc, chỉ cần đi theo con đường này là được.

Nhưng khi trở về quê, cậu lại nhận ra dù đường quê rất hẹp, thường xuyên gồ ghề, xe cộ và người cũng không nhiều, nhưng những con đường mòn quanh co giữa những cánh đồng lúa này, ngược lại thường khiến cậu rơi vào hoang mang khi lựa chọn.

Cậu có thể cảm nhận được, kể từ khi trở về quê, đặc biệt là từ sau những ngày gặp Tiểu Hoàng Oanh, bản thân mình đã phát sinh biến hóa.

Cậu đang quan sát chăm chú hơn, suy ngẫm kỹ càng hơn, cẩn thận hơn trong giao tiếp, tiếp xúc với những thực thể phi nhân loại... Thật sự không dễ dàng, bởi vì không cho phép có chỗ sai lầm.

Tóm lại, bản thân cậu hiện giờ đang trở nên ngày càng không giống với một đứa trẻ mười tuổi.

Trước đây, làm một đứa trẻ đơn giản biết bao.

Bỗng nhiên, Lý Truy Viễn mở mắt, ánh mắt cậu lộ vẻ kinh ngạc.

Bản thân cậu,

Tại sao lại có suy nghĩ này nhỉ?

Cái gì gọi là trước đây làm một đứa trẻ đơn giản, rõ ràng cậu vẫn là một đứa trẻ mà!

Cậu bắt đầu cảm thấy hoảng loạn, cảm thấy sợ hãi, hai tay vô thức ôm chặt lấy mình.

Lúc này, điều xuất hiện trong tâm trí cậu chính là hình ảnh thuở nhỏ, khi cậu lên nhìn mẹ soi gương mỗi sáng thức dậy.

Mẹ đang hít thở sâu trước gương, cố gắng áp chế một thứ gì đó, như thể nó sẽ rách da mà ra.

Lý Truy Viễn đứng dậy đi đến tủ quần áo, giữa cánh cửa tủ có một tấm gương.

Cậu nhìn mình trong gương, bỗng nhiên cảm thấy có chút lạ lẫm.

Đưa tay lên, chạm vào gương, cũng chạm tới gương mặt của mình trong gương.

Cậu bắt đầu nghi ngờ, bên dưới lớp da này, rốt cuộc là một người như thế nào.

Cậu không dám nghĩ tiếp nữa, cậu quay người, càng không ngừng hít sâu, trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân, mình là Lý Truy Viễn, năm nay mười tuổi, ông nội mình tên là Lý Duy Hán, bà nội mình tên là Thôi Quế Anh, ông cố mình tên là Lý Tam Giang.

Cuối cùng, cậu lấy lại bình tĩnh, trên khuôn mặt cũng lộ ra nét ngây thơ của trẻ con.

Trước đó, cậu đã cảm nhận được một nỗi sợ hãi, nỗi sợ hãi này không hề thua kém lúc bị bà cụ mặt mèo tìm thấy trong bếp.

Bởi vì cậu mơ hồ có loại cảm giác, nếu như lúc này cậu không kìm nén dòng suy nghĩ đó mà để nó tiếp tục lan tỏa, rất có thể tiếp theo, khi cậu nhìn mình trong gương... sẽ toát ra ghê tởm sâu sắc.

Cũng may, cậu đã kịp thời ngăn chặn lại, giống như mẹ cậu sau khi hít thở sâu trước gương thì lại nở nụ cười dịu dàng.

“Phù...”

Lý Truy Viễn nhún vai, nhìn đồng hồ, 3 giờ rưỡi sáng rồi.

Rốt cuộc là cậu ngủ hay không ngủ nhỉ?

Không có cảm giác ngủ, nhưng lại không cảm thấy buồn ngủ, ngược lại còn tốt hơn cảm giác ngủ bình thường trước đây.

Có phải bởi vì ý thức của cậu tách rời khỏi cơ thể, khiến cơ thể có thể thả lỏng hoàn toàn vào trạng thái nghỉ ngơi mà không có bất kỳ tạp niệm nào không?

Lý Truy Viễn đẩy cửa bước ra ngoài, gió đêm lúc này mang theo hơi lạnh, cũng cuốn theo một chút ẩm ướt của sương sớm sắp đến.

Dưới lầu đã yên tĩnh, hay nói đúng hơn là vốn dĩ chưa từng nào động.

Nhưng bây giờ cậu không dám xuống lầu một mình nữa, cảm giác an toàn về mặt lý trí, vĩnh viễn không thể chống lại nỗi sợ hãi do điều chưa biết mang đến.

Và vào lúc này, cửa sổ phòng ngủ của ông cố liên tục lóe lên, mặc dù không đánh ra tiết tấu cầu cứu ba ngắn ba dài tiêu chuẩn nhưng Lý Truy Viễn vẫn nhanh chóng đẩy cửa phòng ngủ đi vào.

Trên giường trong phòng ngủ, Lý Tam Giang trên người đang chảy máu, bàn tay trái của ông nắm lấy dây đèn ở đầu giường, liên tục kéo.

Cổ ông rất đau, không thể kêu la, ông rất sợ không ai nhìn thấy, càng sợ dây đèn bị mình kéo đứt hoặc công tắc bật lên kẹt ở trên mà không xuống được.

Cũng may, ông nhìn thấy Lý Truy Viễn đẩy cửa bước vào.

“Tiểu Viễn Hâu...”

Lý Tam Giang còn chưa kịp kêu yếu ớt hô, giơ tay ra, sau đó chỉ nhìn thấy cháu trai đứng ở cửa không chút do dự chạy ra ngoài.

Ừm, ông biết đứa trẻ này đi gọi người, nhưng nói sao nhỉ, Tiểu Viễn Hâu không chạy đến bên giường hỏi han lo lắng hỏi thăm một phen, vẫn khiến trong lòng ông có chút trống trải.

Những lời an ủi mà ông vừa định nói “Ông cố không sao đâu”, “Tiểu Viễn Hâu đừng khóc” vẫn chưa kịp thốt ra thì đã bị nuốt

ngược vào, có chút kìm nén đến nghẹn.

Chương 68 -

Lý Truy Viễn chạy xuống lầu, bất chấp nỗi sợ hãi ở tầng một, đèn ở tầng một đang tắt nhưng nhờ ánh trăng vẫn có thể nhìn thấy khu vực phía đông của tầng một chất đầy người giấy.

Đúng vậy, những người giấy này vẫn còn đó, Lý Truy Viễn thậm chí còn lập tức nhìn thấy người đầu bếp béo được đặt ở bên cạnh tường.

Hầu hết người giấy đều được đặt làm theo truyền thống, nhưng dựa trên cơ sở này, để đáp ứng nhu cầu đa dạng hóa thị trường, bọn họ cũng sẽ làm thêm một số mẫu đặc biệt theo yêu cầu của gia chủ.

Ví dụ như, nếu gia chủ nào lo lắng người thân của mình ở dưới ăn không ngon thì sẽ đốt một người đầu bếp xuống.

Còn có một số người già mất sớm, bà cụ lo lắng đốt cô gái trẻ xuống rồi đến khi bà xuống dưới sẽ hết chỗ của mình, nên đặt những người phụ nữ già hơn tuổi của mình.

Chạy đến sân thượng, Lý Truy Viễn đi thẳng vào phòng phía tây, cạo gỗ cửa:

“Dì Lưu, chú Tần, mở cửa, cháu là Tiểu Viễn, ông cố bị thương rồi!”

Cửa mở ra.

Đứng ở cửa là chú Tần, Lý Truy Viễn nhìn thấy dì Lưu ở phía sau chú Tần đang cầm chổi quét nhà.

“Tiểu Viễn, sao thế?” Chú Tần hỏi.

“Ông cố cháu bị thương rồi, chảy nhiều máu lắm, phải đưa đến phòng khám.”

“Để dì đi, dì sẽ cầm máu bằng bó.” Dì Lưu ném chổi xuống, lấy ra một túi vải từ trong tủ rồi chạy ra khỏi nhà, chú Tần cũng theo sau.

Lý Truy Viễn nhìn thoáng qua những mẫu giấy vụn bị quét vào trong cái sàng rồi lại nhìn bóng lưng của chú Tần và dì Lưu.

Bọn họ, buổi tối đi ngủ không cởi quần áo à?

Lý Truy Viễn liếc mắt nhìn vào phòng phía đông, cô ấy, chắc là cũng đã tỉnh rồi.

Có điều, Lý Truy Viễn không đi gõ cửa phòng phía đông mà chạy ngược lại, lúc lần nữa đi qua đồng người giấy ở tầng một, cậu lại đi đến trước mặt người đầu bếp béo, đưa tay chạm nhẹ vào.

Mà cưỡi cần một va chạm nhẹ nhàng thế này, người đầu bếp béo đã tan rã, biến thành một đồng đổ trên mặt đất.

Điều này cũng tạo ra phản ứng dây chuyền, trong chốc lát, tất cả người giấy đều bắt đầu “sụp đổ”, giống như trò chơi xếp hình domino.

Rất nhanh, nửa phía đông tầng một vốn dĩ rất chật chội liền trở nên vô cùng trống trải, chỉ có thêm những mẫu giấy và thanh gỗ vụn khắp nơi.

Lý Truy Viễn không sợ hãi, thậm chí còn không ngạc nhiên, cậu rất bình tĩnh bước lên những mẫu giấy vụn này, bất chấp tiếng “bốp” giòn tan phát ra dưới chân, đến gần cửa cầu thang, bước lên tầng hai.

Lúc trở lại phòng ngủ, nhìn thấy dì Lưu đang băng bó cho ông cố.

Trong không khí lan tỏa mùi thuốc thảo dược nhàn nhạt, hơi giống sâm bổ lượng, có lẽ đã bôi thuốc trước đó rồi.

Chú Tần thay tấm đệm và chiếu bị dính máu, lấy ra một tấm khác sạch sẽ từ trong tủ, trải ra rồi bế Lý Tam Giang đã được băng bó vết thương lên.

Thấy dì Lưu dọn dẹp túi vải, Lý Truy Viễn tiến lại hỏi: “Dì Lưu, ông cố con thế nào rồi?”

“Chảy nhiều máu, vết thương cũng không nhẹ, nhưng đều là vết thương ngoài da, đã xử lý xong, không cần đưa đến phòng khám, nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

Lý Truy Viễn nhìn về phía Lý Tam Giang đang nằm trên giường, phát hiện ra khuôn mặt ông cố đã hồi phục phần nào.

Dì Lưu cũng nhìn Lý Tam Giang, thực ra, cô cũng rất ngạc nhiên, rõ ràng ông già đã rất lớn tuổi nhưng khí huyết lại vô cùng dồi dào, bên ngoài trông có vẻ già nua nhưng bên trong lại vô cùng khỏe mạnh.

Mấy ông già bà cụ cùng tuổi khác, nếu lỡ chẳng may bị ngã thì rất có thể sẽ được đưa đi luôn, mà ông bị đâm nhiều vết thương như vậy, chảy nhiều máu đến mức này, nhưng hình như không tổn thương gì đến nguyên khí.

“Tiểu Viễn à, có chuyện gì cứ gọi chú với dì nhé.” Chú Tần nói với Lý Truy Viễn.

“Vâng, được rồi, cảm ơn chú Tần, dì Lưu.”

Chú Tần và dì Lưu rời đi, Lý Truy Viễn cầm lấy cốc trà, rót một ít nước nóng, đi đến bên giường của Lý Tam Giang.

Lý Tam Giang tựa đầu vào gối, cánh tay phải rũ xuống ngực, dùng tay trái nhận lấy cốc trà, uống từng ngụm nhỏ.

Sau khi uống xong, Lý Tam Giang thở dài: “Tiểu Viễn Hầu à, từ hôm nay, nghỉ thức chuyển vận, tạm dừng đi.”

“Vâng, ông cố.”

“Chờ ông cố khỏe lại, chúng ta tiếp tục.”

“Vâng.” Lý Truy Viễn nhận lấy cốc trà, đặt sang một bên, “Thực ra, cũng không cần tiếp tục đâu, ông cố.”

“Trẻ con không hiểu chuyện mà, đừng nói bậy.”

“Được, con không nói nữa.”

Lý Truy Viễn cởi giày, trèo lên giường đến bên cạnh Lý Tam Giang, dựa lưng vào thành giường rồi ngồi xuống.

“Ngủ đi, Tiểu Viễn Hầu, ông cố không sao rồi.”

“Dì Lưu không hỏi ông tại sao thành ra thế này à?”

“Ông nói ông bị ngã.”

Bọn họ, vậy mà tin à?

Trong lòng Lý Truy Viễn có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, hơn nữa, trông Lý Tam Giang dường như cũng không có ý định nói.

Rất lâu sau, Lý Truy Viễn lên tiếng: “Ông cố, phải học như thế nào ạ.”

Nếu như lần xảy ra chuyện Tiểu Hoàng Oanh, cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ ngây thơ lần đầu tiên gặp phải chuyện đó, thì tối nay, cậu là thật cảm nhận được bất lực.

Chương 69 -

Lý Tam Giang nghe thấy câu này, nghĩ rằng đứa trẻ này cuối cùng cũng đã giác ngộ, định học hành tử tế.

Trong lòng còn tự hào, xem ra trận chuyển vận này có hiệu quả rồi, chẳng phải Tiểu Viễn Hầu đã thay đổi tính cách rồi sao?

Được, như vậy rất tốt, chỉ cần đứa trẻ nguyện ý tiến bộ học hành, mình chảy chút máu cũng đáng.

Chỉ là, Lý Tam Giang hồi trẻ vốn là một tên lưu manh, sau này dù có đi đến Thượng Hải thì cũng chỉ giao du với những kẻ bất lương, cả đời này chưa từng học hành tử tế.

Hồi xưa học chữ cũng chỉ để đọc mấy tin tức giật gân trên báo Thượng Hải.

Có điều, mấy cái đạo lý sáo rỗng thì ông vẫn có thể giảng giải.

“Tiểu Viễn Hầu à, con tuyệt đối đừng mơ mộng hão huyền, vẫn phải đặt nền móng chắc chắn, như vậy sau này mới có thể đi xa hơn.”

Nghĩa là, mình vẫn phải tiếp tục đọc “Giang Hồ Chí Quái Lục” sao?

“Con biết rồi, ông cố.”

“Ừm, biết rồi thì phải làm, từng bước một, thực sự từng bước một, như vậy thì sau này mới có thể thành công, đừng học theo ông cố, hồi trẻ làm gì cũng nửa vời, đến khi già rồi mới cảm thấy hối hận.”

“Ông cố cũng rất lợi hại đó ạ.”

Lý Truy Viễn nhìn Lý Tam Giang, trên người toàn vết băng bó, trong lòng có một dự đoán, con cương thi kia, có liên quan gì đến ông cố không?

Thứ nhất, trong nhà chỉ có ông cố bị thương, thứ hai, vị trí băng bó chính của ông cố, trùng khớp với khu vực bà lão tấn công con cương thi kia.

Cho nên,

Đây là một loại thủ đoạn nào đó mà ông cố sử dụng sao?

“Ha ha, ông cố của con lợi hại lắm, còn nhiều bản lĩnh, cho nên con phải học hành tử tế, sau này nhất định sẽ hơn ông cố.”

Thứ Lý Tam Giang nói không phải là ‘nghề tay trái’, ông tự hào về khả năng quản lý cuộc sống và kiếm sống thoải mái của mình, Còn về “nghề tay trái”... Chính ông cũng không biết bản thân có tính là đã nhập môn hay chưa, nên trực tiếp bỏ qua.

“Vâng, con biết rồi.”

Lý Truy Viễn tin tưởng, chỉ cần cậu tiếp tục đọc sách thì chắc chắn sẽ biết được ông cố đã sử dụng pháp môn gì hôm nay.

Lúc này, Lý Tam Giang bắt đầu ngáy, ông chảy nhiều máu, mệt mỏi nên ngủ thiếp đi.

Lý Truy Viễn cầm lấy tấm chăn mỏng bên cạnh, nhẹ nhàng đắp lên bụng cho ông cố rồi cũng nhắm mắt lại.

Giống như lại ngủ thêm một giấc ngắn, lúc Lý Truy Viễn thức dậy thì trời đã sáng.

Cậu đi vòng qua Lý Tam Giang vẫn đang ngủ say, xuống giường, đi ra ngoài rửa mặt.

Lúc đánh răng, theo thói quen, cậu ngẩng đầu nhìn về phía phòng đông.

Phía sau phòng phía đông có một cô bé đang ngồi, cô bé hôm nay mặc một chiếc váy màu đỏ, hai chân đặt trên bậc cửa.

Bên cạnh, bà Liễu đang chải tóc cho cô bé.

Lý Truy Viễn mỉm cười, trong lòng cũng có chút ánh nắng, cầm lấy cái chậu đi về phòng.

Lúc cậu rời khỏi mép ban công, Tần Ly chợt ngẩng đầu, nhìn về phía cậu.

“Ừm?”

Liễu Ngọc Mai bỏ lược xuống, hỏi: “Bà chải đầu con à?”

Tần Ly hồi đầu, nhìn về phía trước, không nói gì.

Liễu Ngọc Mai tiếp tục chải tóc, cười nói: “Tối hôm qua con chơi lâu thật đấy, có thể nói cho bà biết, có gì vui không?”

Tần Ly không trả lời.

Trên bãi đất, dì Lưu bắt đầu kê ghế gỗ, chuẩn bị bữa sáng.

Lý Truy Viễn rửa mặt xong đi xuống cầu thang, nhìn thấy tầng một trống trải đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Lúc cậu đến sân thượng, dì Lưu liền mỉm cười với cậu: “Tiểu Viễn à, ăn sáng đi.”

“Vâng, dì Lưu.”

Lý Truy Viễn ngồi xuống, trên ghế gỗ đã có một bát cháo trắng và một quả trứng vịt muối.

“Sao không ăn mà lại ngồi đây ngẩn ngơ thế?” Dì Lưu đặt một bát cá đông xuống.

“Con ngủ nhiều nên còn hơi choáng.”

“Vẫn là trẻ con tốt, ăn ngon ngủ ngon.” Dì Lưu cười rồi đi.

Lý Truy Viễn im lặng cầm đũa, cậu nhớ lại tối qua lúc kết thúc tiệc, bà cụ mặt mèo đã bảo người đi gọi gia chủ, người đầu bếp béo lên lầu, còn có một vài bà cụ người giầy chạy ra ngoài gọi phòng phía tây.

Ông cố bị thương chảy máu, nhưng bọn họ lại như không có chuyện gì.

Lý Truy Viễn cầm đũa, gắp một miếng cá đông bỏ vào miệng, vừa chạm vào lưỡi thì đã tan ngay, bên trong có đậu phụ và ớt, rất thơm, ăn kèm với cháo thì tuyệt vời.

Lúc này, ở cách không xa, bà Liễu nắm tay Tần Ly cũng đến bên ghế gỗ, Tần Ly ngồi xuống, bà Liễu thì quỳ bên cạnh, bắt đầu “cầu nguyện” trước mỗi bữa ăn.

Hôm nay cô bé không búi tóc, mái tóc mềm mại xõa xuống vai, kết hợp với chiếc váy màu đỏ, trông vừa linh hoạt lại đoan trang.

Nghĩ đến vẻ ngây thơ của cô bé trong giấc mơ tối qua, Lý Truy Viễn không nhịn được cười thành tiếng.

Có những người, thực sự có sức hấp dẫn đặc biệt, bọn họ có thể không biết gì, thậm chí còn không cần nói chuyện, bọn họ chỉ cần đứng đó, nhưng người khác vừa nhìn họ một cái thì lập tức liền có thể cảm thấy vui vẻ.

Giống như trước đây khi Lý Truy Viễn theo mẹ ở kho lưu trữ văn vật, nhìn thấy chiếc bình hoa tinh xảo vừa được khai quật vậy.

Chương 70 -

Có vẻ như nghe thấy tiếng cười, Tần Ly nghiêng đầu, nhìn về phía Lý Truy Viễn đang ăn ở đối diện.

Liễu Ngọc Mai đang ở trong quá trình khuyên nhủ, cũng có chút nghi ngờ nhìn về phía đó.

Lý Truy Viễn trong lòng hơi ngạc nhiên một chút, sao vậy, sự tương tác trong giấc mơ tối qua, có thể giữ lại đến hiện thực sao?

Lý Truy Viễn chỉ vào bát cháo trước mặt, nhẹ nhàng gọi cô bé: “Ăn cơm.”

Tần Ly cúi đầu, cầm đũa, bắt đầu phân loại các loại dưa muối và trứng vịt đã được thái nhỏ, sau đó kết hợp với cháo, bắt đầu ăn.

Liễu Ngọc Mai trợn tròn mắt, bộ dạng như gặp ma.

Tần Ly ăn còn nhanh hơn Lý Truy Viễn, khi Lý Truy Viễn đặt đũa xuống, Tần Ly đã ngồi trở lại bậc cửa rồi.

Bóng dáng của dì Lưu nhanh chóng xuất hiện, lần này, cô tranh thủ giành thu dọn bát đũa trước Lý Truy Viễn.

“Cảm ơn dì Lưu.”

“Lần sau ăn xong thì đặt ở đây, dì dọn cho, con cũng không muốn hại dì Lưu mất việc chứ?”

“Con biết rồi, dì Lưu.”

“Tiểu Viễn à, lại đây pha trà cho bà.” Liễu Ngọc Mai gọi.

Bà đang ngồi trên ghế dựa bằng tre, bên cạnh là một bộ dụng cụ pha trà.

Lý Truy Viễn đi đến, trong quá trình này, Tần Ly ngồi trên bậc cửa, ánh mắt cũng di chuyển theo cậu.

Liễu Ngọc Mai để ý thấy, bà giơ tay ra, ra hiệu cho Lý Truy Viễn dừng lại.

Lý Truy Viễn dừng lại, cũng nhìn về phía Tần Ly, cậu bắt đầu lùi lại, mà Tần Ly vẫn nhìn theo cậu.

Liễu Ngọc Mai ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm Lý Truy Viễn.

“Bà ơi, còn pha trà nữa không ạ?”

“Pha.”

Lý Truy Viễn đi đến, bắt đầu pha trà.

Liễu Ngọc Mai thì để ý đến cháu gái, cháu gái đang nhìn về phía này, hừ, đã lâu rồi, bà mới được cháu gái dõi theo, vậy mà còn phải nhờ vả đứa nhỏ bên cạnh.

“Tiểu Viễn...”

“Bà...”

Hai người đồng thanh mở miệng, đều dừng lại một chút, đúng lúc Liễu Ngọc Mai định không nhường nhịn mà tiếp tục nói thì nghe thấy Lý Truy Viễn đã nhanh hơn:

“Bà, tại sao mọi người lại ở nhà ông cố con?”

Liễu Ngọc Mai cười cười: “Chỉ là kiếm kế sinh nhai thôi.”

“Nhưng mà, mọi người không thiếu tiền, mọi người rất giàu, bộ ấm trà này cùng với chiếc nhẫn ngọc bà nói muốn tặng con hôm qua, đã có thể mua được một căn nhà ở thành phố rồi.”

Tiếp theo, Lý Truy Viễn bổ sung thêm: “Có điều hiện giờ thị trường đồ cổ chưa đến lúc, đợi mười năm nữa bán, sẽ lời hơn.”

Những ông bà trong khu nhà ở thích sưu tầm, từ mười năm trước đã bắt đầu nghe ngóng thông tin rồi đi thu gom đồ cũ ở các ngõ hẻm, nhưng họ chỉ thu gom chứ không bán, nói là đồ cổ đang thời thịnh thế, phải đợi vài năm nữa mới bán hoặc để lại cho con cháu.

“Tiểu Viễn à, con còn hiểu biết về đồ cổ nữa?” Ngay sau đó, Liễu Ngọc Mai hơi ngời thẳng người, sắc mặt nghiêm nghị, “Là ông cố con dạy con?”

Nghề đồ cổ này, dựa vào nhãn lực, kiến thức và sự tích lũy, đứa nhỏ này mới lớn như vậy, Liễu Ngọc Mai không tin nó có thể tự nhìn ra được.

Lý Truy Viễn lắc đầu.

Không nói đến những ông bà trong khu nhà ở thích khoe khoang đồ cổ, mà cậu từng đi theo mẹ ở khắp các bảo tàng, cơ quan ở Thành phố, những thứ cậu nhìn thấy nhiều nhất chính là đồ cổ, còn có rất nhiều báu vật thật sự, không trưng bày cho công chúng xem.

“Tiểu Viễn à, bà ở đây là bởi vì nơi này không khí tốt, khí hậu tốt, có lợi cho bệnh của A Ly.”

“Ồ, con biết rồi, bà vừa định hỏi gì vậy?”

Liễu Ngọc Mai hơi bất ngờ, đứa nhỏ này đã tin rồi à?

Bà mở miệng hỏi: “A Ly tại sao lại nhìn con vậy?”

Lý Truy Viễn có chút ngượng ngùng: “Có lẽ mấy ngày trước con nhìn cô ấy nhiều quá, cô ấy cảm thấy thiệt thòi, muốn trả lại thôi.”

Liễu Ngọc Mai: “...”

Quả nhiên, đứa nhỏ này không tin lời bà vừa nói.

“Bà ơi, uống trà.”

“Ừm.”

Một già một trẻ, mỗi người nhấp một ngụm trà, ánh sáng lấp lánh phản chiếu trên mặt nước trà, tất cả đều là những suy nghĩ sâu kín trong lòng.

Uống trà xong, Lý Truy Viễn định đi đọc sách, cậu đi vào nhà vệ sinh phía sau nhà, lúc đi qua phòng Đông đều chào hỏi Tần Ly, Tần Ly thì vẫn nhìn cậu chăm chăm.

Còn chưa vào nhà chính thì đã nghe thấy ông cố ở tầng một hét lên giận dữ:

“Sao lại thế này, sao lại thế này, giấy bùa của tôi đâu, đi đâu rồi?”

Lý Truy Viễn nhìn ông cố tức giận đến mức gần như nhảy lên, sau khi đáp đất còn không ngừng giậm chân.

Dì Lưu chạy đến, nói: “Tối qua trời mưa nhỏ, mưa chảy vào nên tất cả đều hỏng rồi.”

Lý Tam Giang nhíu mày: “Cái gì?”

Lý Truy Viễn nói: “Ông cố, ông đã có thể xuống giường rồi à?”

“Tất nhiên rồi, ông cố thân thể khỏe mạnh... Không phải, bây giờ là đang nói chuyện giấy bùa, rốt cuộc là sao thế?”

Lý Truy Viễn: “Dì Lưu nói đúng, mưa chảy vào ạ.”

“Cái này...” Lý Tam Giang há miệng, “Cái này cái này cái này...”

Dì Lưu nói: “Chú, không sao đâu, con và A Ly tranh thủ thức khuya làm lại là được, sẽ không ảnh hưởng đến việc giao hàng đâu.”

“Đây là chuyện giao hàng à, nguyên liệu này...” Lý Tam Giang tức nghẹn, chỉ cảm thấy thiệt hại về giấy bùa còn đau hơn cả mấy cái lỗ thủng trên người ông.

Chương 71 -

Ông là có tiền, căn nhà này, bộ bàn ghế chén bát này, xưởng làm giấy bùa này... Nhưng ông không có tích lũy, cuộc sống trôi qua quá phóng khoáng, đột nhiên một kho hàng cứ thế mất đi, tiền trong tay chắc chắn sẽ eo hẹp.

“Tiểu Viễn Hầu à, con đi giúp ông cố đến nhà Lưu Mù một chuyến, hỏi xem bà ấy có tính toán ra minh thọ của bà mẹ nhà Ngưu Phúc chưa, nếu chưa tính thì bảo bà ấy mau lên.”

“Hả?” Lý Truy Viễn sửng sốt, thấy dì Lưu đã đi lấy nguyên liệu, cậu đi đến trước mặt Lý Tam Giang: “Ông cố, ông đã như vậy rồi, còn phải đi làm minh thọ à?”

Lý Tam Giang đương nhiên nói: “Chẳng phải chính vì như vậy mà ông càng phải đi sao!”

“Sức khỏe của ông hiện giờ, nhớ đâu gặp chuyện gì nguy hiểm gì ở Ngưu gia...”

“Không có tiền thì còn giữ cái thân này làm gì?”

Lý Truy Viễn nhất thời không biết nên nói gì.

“Tiểu Viễn Hầu à, cuộc sống của ông cố chính là như thế này, cái mạng thối nát này đã sớm sống đủ vốn rồi, cũng không muốn trong tay eo hẹp, ngoan, nghe lời, đi giúp ông cố truyền lời đi. Ngoài ra còn phải nói với con, chuyện lần này không chỉ ông và Lưu Mù đi mà ông còn mời thêm một người đồng nghiệp, hắc hắc, đoán chừng, ngày mai ông ấy cũng sẽ đến, lão già đó cùng với đứa con trai nhà ông ấy, rất lợi hại đấy.”

“Nhớ đấy, không được nói cho Lưu Mù biết hiện tại ông như thế này, bà ấy nhát gan lắm, biết được sợ là sẽ rút lui!”

Lý Truy Viễn gật đầu, đành phải đi đến nhà Lưu Kim Hà một chuyến.

Bà nội của Thuý Thuý bị bệnh phải nhập viện rồi, cũng chính là mẹ của ba ba Thuý Thuý, Lý Cúc Hương dẫn Thuý Thuý đến bệnh viện để thăm nên không có nhà.

Lưu Kim Hà buổi sáng đã mở sòng bài, Lý Truy Viễn đến thì đúng lúc bà ấy đang chơi rất vui.

Nghe thấy lời nhắn của Lý Truy Viễn, Lưu Kim Hà lắc lắc tro tàn thuốc, nói: “Ngày mốt, đúng ngày mốt, sáng ngày mốt chúng ta cùng đi đến nhà Ngưu Phúc ở Thạch Cảng.”

Lý Truy Viễn: “Bà Lưu, có phải nhanh quá không?”

“Nhanh cái gì mà nhanh, làm xong việc sớm thì thu tiền sớm, hắc hắc hắc. Hơn nữa, có ông cố con ở đó, lo lắng gì chứ.”

Nếu bà biết hiện tại ông cố con đang như thế nào thì sẽ không nghĩ như vậy đâu.

Lý Truy Viễn về nhà, báo cáo ngày tháng với Lý Tam Giang.

“Được, tốt, tốt.”

Nằm trên ghế mây ở ban công tầng hai, Lý Tam Giang vui vẻ vỗ đùi, đưa tay kéo dây treo ở tường bên cạnh, đầu dây là một cái hộp gỗ đen được đóng đinh vào tường.

Lúc đầu là một số âm thanh tuyết rơi, kéo thêm một lần nữa thì truyền ra tiếng kể chuyện.

Lý Tam Giang nhắm mắt châm một điếu thuốc, vừa hút thuốc vừa nghe sách, dù trên người đầy vết thương nhưng vẫn toát ra một loại thoải mái phóng khoáng.

Dường như nhận thấy Lý Truy Viễn vẫn đứng cạnh mình, Lý Tam Giang nói:

“Tiểu Viễn Hầu à, đây chính là cuộc sống mà ông cố con lựa chọn, công việc nào nguy hiểm thì làm công việc đó, tại sao à? Bởi vì dạng công việc như thế không một mỗi lại có nhiều tiền. Đây chính là số mệnh của ông cố con.”

Lý Truy Viễn gật đầu, cậu lấy cuốn “Giang Hồ Chí Quái Lục” tập năm ra, đi đến góc Đông Nam ban công ngồi xuống, bắt đầu học.

Vẫn giống như trước, mỗi lần lật trang, cậu đều ngẩng đầu nhìn lên cô bé phía dưới.

Cậu phát hiện cô bé cũng đang ngẩng đầu nhìn cậu.

Rất không tệ, cảm giác đối mặt, càng thêm dễ nhìn.

Chỉ là, nhìn nhìn một hồi, Lý Truy Viễn phát hiện mỗi lần cậu ngẩng đầu nhìn xuống thì đều có thể chạm mặt.

Ngay cả bà ngoại Liễu cũng theo ánh mắt của cháu gái mà nhìn lên.

Điều này khiến Lý Truy Viễn mỗi lần muốn dưỡng mắt lại phải thuận tiện nhìn bà ngoại Liễu một cái, cái dưỡng mắt này cũng thật kỳ quái mà.

Cho nên, tiếp theo mãi cho đến khi đọc xong quyển năm, Lý Truy Viễn cũng không ngẩng đầu nhìn xuống nữa nữa.

Vào phòng, lấy ra quyển sáu, Lý Truy Viễn ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn xuống, bà ngoại Liễu đã ngồi trên ghế bên cạnh đọc báo, nhưng Tần Ly vẫn giữ nguyên tư thế ngẩng đầu nhìn lên.

Cô bé không phải là cứ giữ nguyên tư thế ngẩng đầu này mãi đó chứ?

Điều này khiến Lý Truy Viễn nảy sinh một chút cảm giác tội lỗi, lúc đọc sách trong lòng cũng có chút bồn chồn, không thể hoàn toàn tĩnh tâm.

Bà ngoại Liễu ngồi đọc báo ở tầng dưới thực ra vẫn dùng dư quang để nhìn chăm chăm vào ban công, thấy đứa nhỏ kia không ngừng ngẩng đầu lên, tần suất ngày càng hỗn loạn, trong lòng không khỏi khẽ cười nhạo:

Đúng là đàn ông mà, lúc tới lui tự nhiên thì ung dung tự tại, một khi có trách nhiệm ràng buộc thì liền tâm phiền ý loạn.

Nhưng rất nhanh, Liễu Ngọc Mai liền giật mình đặt báo xuống, bởi vì bà thấy Lý Truy Viễn chạy từ trên lầu xuống, đi qua trước mặt bà thì cười cười, sau đó thẳng đến chỗ cháu gái.

“Con...”

Chưa kịp để Liễu Ngọc Mai nói hết câu thì bà đã thấy cậu bé kia cúi người muốn nắm lấy tay cháu gái.

“Nguy hiểm...”

Liễu Ngọc Mai biết cháu gái mình khi bị người ngoài chạm vào sẽ có phản ứng khủng khiếp như thế nào, cậu bé kia sẽ bị cào rách đầu chảy máu mắt, ngay cả bà ngoại như bà cũng không dám có hành động thân mật quá mức.

Chương 72 -

Lập tức, Liễu Ngọc Mai “xoạt” một tiếng đứng dậy, bà thế mà thực sự thấy sau khi cậu bé kia nắm lấy tay cháu gái thì cháu gái mình cũng đứng dậy theo.

Đây là... chuyện gì vậy?

Buổi sáng cháu gái mình nhìn chăm chăm vào cậu bé, bà còn cố ý mượn cớ pha trà để nhìn kỹ, xem trên người cậu bé có thứ gì bản bản thu hút cháu gái mình không.

Nhưng sự tương tác này, đã vượt quá tầm hiểu biết của Liễu Ngọc Mai rồi.

Lý Truy Viễn nắm lấy tay Tần Ly, tay cô bé rất ấm áp, lại mềm mại.

“Em ngẩng đầu như vậy cổ sẽ mỏi lắm, lên trên đọc sách cùng anh có được không?”

Tần Ly nhìn Lý Truy Viễn, không nói gì.

“Không nói gì coi như con đồng ý nhé.”

Lý Truy Viễn cúi người nhắc chiếc ghế mà Tần Ly đang ngồi, sau đó kéo cô bé đi vào nhà.

Liễu Ngọc Mai không lên tiếng ngăn cản, trái lại, sau khi trải qua sự kinh ngạc ban đầu, lại nhìn thấy bóng dáng hai đứa nhỏ nắm tay nhau đi, mắt bà lập tức bị nước mắt thấm ướt.

Bà dùng tay che miệng, sợ tiếng khóc của mình sẽ phát ra.

Bà thậm chí còn dùng răng cắn vào mu bàn tay, để xác nhận mình không phải đang mơ.

“Bịch!”

Trong tầng một, Dì Lưu đang bận rộn làm giấy bùa thì chậu hồ dán trong tay bỗng rơi thẳng xuống đất, bắn tung tóe khắp nơi, cũng may là Lý Tam Giang ở tầng hai, nếu không lại phải đau lòng đến mức nhảy dựng lên mất thôi.

“Két...”

Tần thúc đang dựng khung nhà, trực tiếp kéo sập xà nhà của ngôi nhà giấy.

Hai người nhìn nhau, đều cho rằng mình hoa mắt, vừa rồi mình đã thấy gì thế, A Ly bị người ngoài nắm tay, cùng nhau đi lên cầu thang?

Hai người lập tức bỏ dở công việc đang làm, chạy ra khỏi nhà đến bãi đất trống, không thấy Liễu Ngọc Mai, hai người lại đến phòng Đông, thấy Liễu Ngọc Mai đang đứng trước linh vị, vui mừng đến rơi nước mắt, nói:

“Các vị có thấy không, các vị có thấy không, A Ly nhà chúng ta, A Ly nhà chúng ta...”

...

Lý Tam Giang đang vừa nghe đài phát thanh kể chuyện, vừa ngân nga một điệu nhạc nhỏ, nghiêng người lấy cốc trà, vừa uống một ngụm thì thấy Lý Truy Viễn nắm tay Tần Ly đi ra từ cửa cầu thang.

“Phụt!”

Nước trong miệng Lý Tam Giang phun thẳng ra ngoài.

“Ông cố, con đi rót nước cho ông nhé?”

Thấy Lý Truy Viễn kéo Tần Ly đến gần mình, Lý Tam Giang lập tức khoát tay:

“Không không không, không cần, con dẫn con bé đi đi, tránh xa ông ra! Không đúng, con cũng...”

Lý Truy Viễn nắm tay Tần Ly đến góc Đông Nam rồi đặt chiếc ghế xuống.

“Con ngồi đi.”

Tần Ly ngồi xuống.

Lý Truy Viễn ngồi lại ghế mây, cầm lấy sách, vừa lật một trang thì cậu đã cảm thấy không đúng, lại đứng dậy: “Đứng lên một chút.”

Tần Ly đứng dậy, Lý Truy Viễn di chuyển chiếc ghế nhỏ của cô bé, đổi sang một chiếc ghế cao hơn, là chiếc ghế mà chị Anh Tử hôm qua mang lên, sau đó đặt cạnh mình.

“Ngồi đi.”

Tần Ly nhìn chiếc ghế mới, lại không ngồi.

Lý Truy Viễn hơi nghi ngờ, nhưng lập tức như nghĩ ra điều gì đó, dùng tay áo của mình lau chùi chiếc ghế:

“Ngồi đi, sạch rồi.”

Tần Ly ngồi xuống.

Lý Truy Viễn lại đặt sách lên ghế gỗ, không ôm sách nằm đọc nữa.

Hai người khoảng cách rất gần, đầu sát bên đầu.

Ánh mắt Tần Ly, luôn rơi vào người cậu, còn bản thân cậu cũng có thể vừa đọc sách, vừa đặt khuôn mặt của cô bé vào tầm nhìn của mình.

Mái tóc của cô bé không ngừng bị gió thổi bay, đánh vào mặt cậu; mà hương thơm trên người cô bé cũng luôn phảng phất bên mũi cậu.

Loại cảm giác này, thật kỳ lạ.

Đọc sách và dưỡng mắt đồng thời diễn ra

Lý Truy Viễn cảm thấy, mình đã tìm ra hiệu suất đọc sách cao nhất rồi.

Xa xa, Lý Tam Giang từ sự hoảng sợ ban đầu đến sợ hãi rồi lo lắng, rồi lại đến không thể tưởng tượng...

Sau khi nhìn một lúc lâu, xác nhận cô bé kia chỉ ngoan ngoãn ngồi đó nhìn chăm chăm vào đứa cháu của mình, sẽ không gây nguy hiểm, trong mắt ông ấy... liền xuất hiện sự tán thưởng!

Tiểu Viễn Hầu này, quả nhiên là không giống mẹ nó lúc còn bé.

Đứa nhỏ Lý Lan kia lúc học thường xuyên nhận được thư tình, kết quả là đứa nhỏ đó lấy tất cả những bức thư tình đã nhận được, trực tiếp đưa đến bàn làm việc của hiệu trưởng.

Ngày đó, không biết bao nhiêu học sinh nam bị gọi phụ huynh, văn phòng hiệu trưởng toàn là tiếng roi vọt và tiếng bạt tay.

“Được, rất tốt, xem ra Tiểu Viễn Hầu nhà ta từ bé đã thông minh nhanh nhẹn hơn mẹ nó lúc nhỏ rồi, hắc hắc.”

Lý Tam Giang nhắm mắt, tiếp tục nghe sách.

Gần trưa, Lý Truy Viễn cảm thấy muốn đi tiểu, có lẽ là do uống trà với bà ngoại Liễu buổi sáng, cậu hỏi Tần Ly:

“Em muốn đi vệ sinh không?”

Tần Ly không nói gì.

“VẬY em ngồi đây nhé, anh đi vệ sinh một lát rồi sẽ trở lại.”

Tần Ly không có phản ứng.

Lý Truy Viễn đứng dậy, chạy xuống tầng dưới, đi vòng ra sau nhà, vốn dĩ khu vườn rộng lớn phía sau nhà đều có thể là nơi giải quyết, cậu vừa đứng yên thì nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, quay đầu lại, phát hiện ra là Tần Ly.

Cô bé đi theo tới rồi.

Chương 73 -

“Ấy...”

Lý Truy Viễn chỉ có thể phản bội lời dạy bảo của anh Phan Tử Lô Tử, quay người vén rèm lên, bước vào nhà vệ sinh.

Vừa mới đứng yên thì rèm chợt bị vén lên, cô bé lại đi vào.

Lý Truy Viễn đành phải kéo cô bé ra khỏi nhà vệ sinh, nói: “Anh đi giải quyết nỗi buồn, em theo vào, anh không tiện, em đứng đây chờ anh ra, được không?”

Tần Ly không phản ứng.

Lý Truy Viễn lại vén rèm bước vào nhà vệ sinh, đợi một lúc, không nghe thấy tiếng rèm bị vén lên mới cởi thắt lưng.

Bên cạnh nhà vệ sinh có một cái vại nước, cầm cái gáo múc nước rửa tay xong, Lý Truy Viễn đi ra, thấy Tần Ly lần này vẫn ngoan ngoãn đứng nguyên chỗ cũ.

“Em cần đi vệ sinh không? Hay là cũng đi luôn đi.”

Tần Ly bước về phía nhà vệ sinh, kéo rèm lên, nhưng tay bị nắm lấy, cô bé dừng bước rồi quay đầu nhìn Lý Truy Viễn, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Loại nghi hoặc này giống như tối qua khi ngồi ở bàn ăn, Lý Truy Viễn bảo cô bé ăn mà lại không cho ăn.

Lý Truy Viễn hơi lo lắng, không biết liệu cô bé có thể tự đi vệ sinh được không, nhìn cách cô bé bình thường được bà Liễu chăm sóc...

Nói tóm lại, cậu biết rất ít về Tần Ly, chỉ biết... cô bé rất đẹp.

Lý Truy Viễn định đi tìm bà Liễu hỏi, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn về phía lối đi thì liền thấy Liễu Ngọc Mai thò đầu ra.

“Bà Liễu...”

“A Ly nhà chúng ta biết tự ăn cơm, tự đi nhà xí, tự tắm rửa, A Ly nhà chúng ta giống như người bình thường.”

“Vâng.” Lý Truy Viễn gật đầu, buông tay ra.

Tần Ly bước vào nhà vệ sinh.

Lý Truy Viễn đứng yên tại chỗ, cảm nhận ánh mắt nóng rực của Liễu Ngọc Mai không ngừng quét qua người cậu.

“Tiểu Viễn à.”

“Bà Liễu.”

“Con cứ dẫn A Ly nhà chúng ta đi chơi, dẫn con bé đi chơi đi.”

“Vâng, bà.”

Từ trong nhà vệ sinh truyền đến tiếng rửa tay, rồi Tần Ly đi ra, hai tay cô bé dang ra trước người.

Bà Liễu vội vàng nhắc nhở: “Lau tay, lau tay.”

“Ồ.”

Lý Truy Viễn bước tới, cầm lấy tay Tần Ly lau lên áo mình.

“Được rồi, sạch rồi.”

Tần Ly thu tay lại.

Lý Truy Viễn dẫn cô bé lên tầng hai, trên đường đi còn lấy một chiếc khăn sạch, vắt lên vai mình.

Trở lại góc đông bắc của ban công, Lý Truy Viễn ngồi xuống đọc sách, đợi Tần Ly ngồi xuống, khuôn mặt xinh đẹp ấy cũng lọt vào tầm mắt cậu.

Quyển thứ sáu đọc xong.

Lý Truy Viễn đuổi người rồi đứng dậy, đi đến chỗ trống, nghiêm túc thực hiện bài tập thể dục phát thanh cho học sinh trung học toàn quốc.

Vừa tập xong, định lấy ra quyển thứ bảy, thì nghe thấy dì Lưu ở dưới kêu ăn trưa.

Lý Truy Viễn và Tần Ly đi xuống.

Bên Lý Tam Giang ăn riêng với họ, lần này cũng không ngoại lệ, Tần Ly được bà Liễu dẫn sang bên kia.

Lý Tam Giang ngồi xuống, lấy ra chai rượu trắng.

“Ông cố, ông bị thương rồi, không thể uống rượu.”

“Chắc, nửa thân thể của ông cố sắp xuống lỗ rồi, mỗi lần uống được là phần lời đấy.”

Bỏ qua lời khuyên nhủ của cháu chắt, Lý Tam Giang tự rót đầy một ly, lúc vừa uống một ngụm, cầm đũa định gắp chút đồ nhắm thì thấy một bóng người đột ngột đi tới, là Tần Ly.

Phía sau là Liễu Ngọc Mai và dì Lưu đi theo.

“Xin lỗi, bên chúng tôi đã chuẩn bị xong, định ăn cơm rồi, A Ly lại bỏ bàn chạy ra.”

“Nào, A Ly, về với bà ăn cơm trước đi, ăn xong rồi lại đi chơi với Tiểu Viễn.”

Tần Ly không bị kéo động, cô bé đứng yên đó nhìn Lý Truy Viễn.

Mà Liễu Ngọc Mai càng kéo, lông mi của cô bé lại bắt đầu run rẩy, cơ thể cũng dần run lên.

Liễu Ngọc Mai đành phải buông tay, không dám kéo nữa.

Lý Tam Giang ngoài việc có ý kiến với bốn con sói trắng nhà Lý Duy Hán thì cũng không phải người nhỏ mọn, ông vẫy tay, nói: “Để con bé ăn ở đây đi, thêm đôi đũa.”

“Vậy thì cảm ơn.” Liễu Ngọc Mai vội vàng cảm ơn, “Làm phiền ông rồi.”

Lý Tam Giang phẩy tay: “Nào có, hai đứa nhỏ có thể chơi với nhau đã là rất tốt rồi, đều có bạn chơi, tránh khỏi buồn bã.”

Dì Lưu mang tới bát đũa và cái ghế nhỏ.

Lý Truy Viễn cầm khăn trên vai lau ghế cho cô bé: “Ngồi xuống ăn chung đi.”

Tần Ly không nhúc nhích.

Liễu Ngọc Mai: “A Ly, con ngồi xuống ăn chung đi.”

Tần Ly vẫn không ngồi, có điều cô bé nghiêng người về phía Lý Tam Giang, mặc dù không nhìn nhưng ý nghĩa rất rõ ràng.

Cô không muốn ăn chung với Lý Tam Giang.

Lý Tam Giang đang cầm ly rượu định uống, nhìn thấy tình huống này thì hơi ngơ ngác nói:

“VẬY... ông đi?”

Liễu Ngọc Mai không nói gì, trong lòng lại vui mừng vì cháu gái của mình cuối cùng cũng đã thể hiện cảm xúc rồi, không phải thông qua kiểu phát điên như trước kia.

Lý Truy Viễn cũng không trả lời, lặng lẽ lau lại chiếc ghế nhỏ một lần nữa.

Lý Tam Giang chép chép miệng: “Hê hê, hê hê hê. Được rồi, Đình Hầu à, chia cho tôi chút đồ ăn đi, tôi ngồi bên kia.”

“A, được được được, làm phiền chú rồi, thật ngại quá.”

Dì Lưu lập tức chia thức ăn cho Lý Tam Giang, kê riêng một cái bàn ở chỗ khác.

Tần Ly cuối cùng cũng ngồi xuống.

Chương 74 -

Liễu Ngọc Mai tràn đầy hy vọng nói với Lý Truy Viễn: “Tiểu Viễn à, con bảo A Ly ăn cơm đi.”

Sáng nay cũng vậy, bản thân bà phải khuyên nhủ rất nhiều lần, kết quả là cậu bé nói một câu, A Ly nhà bà liền ăn cơm.

“Chờ chút.” Lý Truy Viễn đứng dậy, chạy vào bếp.

Tần Ly cũng định đứng dậy, nhưng lại thấy Lý Truy Viễn cầm bốn cái đĩa nhỏ một cái bát nhỏ trở lại.

Chỉ thấy Lý Truy Viễn chia thức ăn theo từng phần, gấp vào từng cái đĩa nhỏ rồi múc canh vào bát nhỏ.

Trong mắt Tần Ly, dường như có thêm một chút ánh sáng.

Liễu Ngọc Mai nhìn cảnh này, thì mang theo một chút hiếu kỳ.

Lý Truy Viễn: “Được rồi, ăn cơm thôi.”

Tần Ly cầm đũa, bắt đầu ăn cơm.

Một đĩa thức ăn gấp một lần, ăn chung một miếng cơm, gấp theo thứ tự, gấp hết một hàng đĩa, cô bé lại uống một ngụm canh rồi tiếp tục lặp lại.

Liễu Ngọc Mai ngạc nhiên, bà ấy cảm thấy cháu gái lần này ăn rất thoải mái, thậm chí còn mang một chút cảm giác vui thích của thiếu nữ.

“Còn có thể làm như vậy à?”

Lý Truy Viễn cười, những món còn lại trong đĩa đều là của cậu, cậu cũng bắt đầu ăn.

Nhờ có bạn cùng bàn là bệnh nhân mắc ám ảnh cưỡng chế nặng, cậu tự nhiên hiểu cách cư xử với những người cùng loại.

Tần Ly ăn rất nhanh, đến vòng cuối cùng, thức ăn trong tất cả các đĩa đều đã được gắp hết, canh cũng uống đến giọt cuối cùng, cơm cũng ăn sạch.

Cô đặt đũa xuống.

Lý Truy Viễn cầm khăn, gấp lại rồi lau miệng và tay cho cô bé, khăn rất to, có thể phân ra nhiều vùng chức năng.

Ăn xong, Lý Truy Viễn lại dẫn Tần Ly ra ban công đọc sách.

Cuốn “Giang Hồ Chí Quái Lục” này, cậu cũng đọc ngày càng nhanh, đến lúc hoàng hôn, cậu đã đọc đến cuốn thứ mười hai rồi.

Cậu cảm thấy tốc độ này ngày mai sẽ có thể tăng lên nữa, không đến vài ngày, cậu có thể đọc xong bách khoa toàn thư nhập môn, sau đó có thể đi xuống hầm tìm kho báu rồi.

Trong khoảng thời gian này, lúc cậu uống nước cũng sẽ cho Tần Ly uống nước; cậu đi vệ sinh cũng sẽ dẫn Tần Ly đi vệ sinh.

Cậu không thường ăn đồ ăn nhẹ, sợ cô bé đói nên cũng mở mấy túi đồ ăn nhẹ, chia cho cô bé ăn.

Sau mỗi lần như vậy đều phải lau tay cho cô, chiếc khăn này cậu cũng dùng nên càng ngày càng bẩn.

Lý Tam Giang bất mãn lắm bầm hỏi tại sao hôm nay Anh Tử không đến học bù cho cậu.

Lý Truy Viễn cảm thấy chị gái hẳn là đang ở nhà để tiêu hóa những bài tập mà hôm qua cậu đã giúp chị ấy giải rồi.

Nhưng Lý Tam Giang lại cho rằng Anh Tử thấy Lý Truy Viễn quá khó dạy, nên không muốn đến nữa.

Bữa tối, vẫn là Lý Tam Giang ngồi một mình một bàn.

Lần này, Liễu Ngọc Mai đã giúp cháu gái lấy đĩa và chia thức ăn trước, nhưng khi Tần Ly ngồi xuống, cô bé lại không cầm đĩa.

Lý Truy Viễn cầm đĩa của mình, tinh tế điều chỉnh một chút lượng thức ăn trong mỗi đĩa.

Lúc này Tần Ly mới cầm đĩa, bắt đầu ăn cơm.

Liễu Ngọc Mai: “ A Ly, là bà sơ suất, không kiểm soát được số lượng.”

Thực ra trong lòng bà cụ: Hừ, con ăn bao nhiêu bà nhớ không rõ à, con bé này, cố ý đấy!

Nhưng người già trong lòng không có bất mãn, chỉ có vui mừng, bởi vì những điều này đều là dấu hiệu tốt, không sợ con bé cáu kỉnh, chỉ sợ con bé như trước kia, hoàn toàn đóng kín bản thân như khúc gỗ, như vậy mới thật sự là tuyệt vọng.

Liễu Ngọc Mai quay đầu nhìn về phía Lý Tam Giang ngồi một mình uống rượu rồi nhìn lại Lý Truy Viễn trước mặt, trong lòng thầm nghĩ:

Ở đây lâu như vậy, cuối cùng cũng gặp được may mắn rồi sao?

Ăn tối xong, Lý Truy Viễn không định đọc sách bằng đèn bàn vào buổi tối nữa, hôm nay cậu đọc nhiều rồi, cảm thấy hơi mệt, định về tắm rửa rồi đi ngủ.

Nhìn Tần Ly vẫn muốn theo sau cậu, cậu nghiêm túc nói:

“ A Ly, em về tắm rửa rồi ngủ đi, anh cũng phải ngủ rồi, mai chúng ta lại cùng đọc sách, được không?”

Tần Ly không nói gì.

Lý Truy Viễn quay người đi về phía cầu thang rồi dừng lại, quay đầu lần nữa, thấy cô không đi theo mà ngoan ngoãn theo Liễu Ngọc Mai đi về phòng đông, lúc này mới yên tâm lên lầu tắm rửa.

Tắm rửa xong, Lý Truy Viễn định lấy chiếc khăn bản đỏ ra giặt sạch, nhưng lại phát hiện chiếc khăn mà cậu luôn treo trên vai không thấy đâu nữa.

“Là rơi ở đâu rồi?”

...

Phòng đông, nhìn thấy cháu gái đã tắm rửa xong, nằm lên giường ngủ, Liễu Ngọc Mai rất vui lòng.

Bà nở nụ cười, đi ra khỏi phòng ngủ, đến chỗ đặt bàn thờ.

Hôm nay bà có rất nhiều lời muốn nói với ông nội của A Ly, ông bà ngoại của A Ly, và cả ba mẹ của A Ly nữa, đều phải nói thật rõ ràng.

Bà bảo vệ cô bé lâu như vậy, bây giờ cô bé cuối cùng cũng có hy vọng phục hồi rồi, tin rằng họ và liệt tổ liệt tông đều sẽ vui mừng.

Dù sao, A Ly cũng là người thừa kế huyết mạch duy nhất của hai nhà Tần Liễu mà.

Ngồi trước bàn thờ, Liễu Ngọc Mai định mở lời nhưng đột nhiên phát hiện giá bài vị sáu tầng này, dường như có gì đó không đúng.

Theo lý mà nói, không thể nào có ai động đến chỗ này, trong nhà chỉ có vài người, Tần Lục và Lưu Đình lúc dọn dẹp cũng tuyệt

đôi không dám dựa vào nơi này.

Nhưng rốt cuộc là không đúng chỗ nào?

Chương 75 -

Liễu Ngọc Mai cẩn thận nhìn lên nhìn xuống nhiều lần, cuối cùng cũng phát hiện ra chỗ tối đèn.

Đó là ở vị trí giữa cùng của tầng thứ ba, vốn là bài vị của ông nội của A Ly, cũng chính là chồng của bà, đã biến mất rồi!

Thay vào đó, là một chiếc... khăn bản được gấp thành hình vuông nhỏ đặt ở đó.

Chiếc khăn này, sao nhìn có vẻ quen quen nhỉ?

Liễu Ngọc Mai hồi tưởng lại, đây không phải là chiếc khăn mà thằng bé Lý gia đeo trên vai hôm nay sao?

“Chuyện gì xảy ra thế này.”

Liễu Ngọc Mai muốn lấy chiếc khăn xuống, nhưng bàn tay vừa chạm vào thì lại dừng lại.

Bà quay đầu nhìn vào phòng trong, ở cửa, bóng dáng của cô bé đang đứng đó.

“A Ly à, con không phải đã nằm ngủ rồi sao, sao lại dậy nữa?”

Cô bé không nói gì.

“A Ly à, chiếc khăn này là con đặt ở đây sao?”

Cô bé không trả lời.

“A Ly à, đây là chỗ đặt bài vị, là nơi cung phụng quý giá nhất, không thể tùy tiện đặt đồ đâu, khăn nên đặt ở chỗ nó phải ở, bà nội giúp con cất đi rồi giặt sạch sẽ nhé?”

Lông mi của cô bé bắt đầu run rẩy.

“VẬY CỨ ĐỂ ĐÁY ĐI, CỨ ĐỂ ĐÁY ĐI, ĐỂ Ở ĐÂY CŨNG TỐT, HA HA, TỐT MÀ.”

Cô bé trở lại bình tĩnh.

“A Ly, ĐI NGỦ ĐI, BÀ NỘI KHÔNG ĐỘNG ĐẾN NÓ ĐÂU, BÀ NỘI ĐẢM BẢO, MAI CON THỨC DẬY VẪN CÓ THỂ THẤY NÓ Ở ĐÂY.”

Cô bé quay người vào phòng.

Liễu Ngọc Mai thở dài rồi lại nở nụ cười, bà vừa để ý, lần này A Ly sắp nổi giận thì chỉ có mí mắt hơi run chứ cơ thể không run theo, cũng là một tiến bộ rồi.

Những năm qua, bọn họ luôn tránh cho A Ly bị bệnh, điều này không chỉ vì A Ly trong trạng thái tức giận sẽ gây tổn thương cho bản thân và những người xung quanh, mà còn vì mỗi lần bị bệnh, bệnh tình của cô bé lại trở nên nghiêm trọng hơn.

Hiện tại, điều quan trọng nhất là chữa bệnh cho A Ly, còn lại đều là thứ yếu.

Liễu Ngọc Mai cuối cùng cũng tìm thấy bài vị chồng mình ở phía sau bài vị của hai anh trai.

“THẬT SỰ LÀ OAN ỨC CHO ÔNG, Ở VỚI HAI ANH TRAI CỦA TÔI MỘT THỜI GIAN NHƯ THẾ, HAI NGƯỜI KHÔNG ĐÁNH NHAU CHỨ?”

Lúc đó, lão già mặt dày vô sỉ theo đuổi bà, không ít lần bị hai anh trai bà xử lý, thậm chí sau khi bà và ông ấy kết hôn, mỗi lần ông ấy uống rượu với hai anh trai bà thì cũng sẽ cãi nhau, suýt nữa đánh nhau.

Khác biệt là, trước khi kết hôn là hai anh trai bà kiếm chuyện đánh ông ấy, còn sau khi kết hôn, là ông ấy lần nào cũng lợi dụng lúc say rượu để khiêu khích hai anh trai bà, còn mặt dày vô sỉ hét lên:

“Lại đây, đánh đi, có bản lĩnh thì đánh chết tôi đi, đánh chết tôi thì em gái mấy người phải làm góa phụ đấy!”

Hai anh trai bà tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, không ngừng mắng bà mắt bị mù, ngu ngốc bị ông ta lừa.

Thật ra, lão già này ngoài việc nhỏ nhen hay thù dai ra thì thật sự rất tốt với bà.

Dùng khăn tay nhẹ nhàng lau đi bài vị của chồng mình: “Lão già, đây là cháu gái của ông muốn ông nhường chỗ để đặt đồ của nó, ông chịu thiệt một chút nhé.”

Nói xong, Liễu Ngọc Mai nhường chỗ cho bài vị, đặt chồng mình và ba mình sát vào nhau.

“Nói chuyện nhiều với ba tôi đi, con rể cũng coi như là nửa con trai mà.”

Mặc dù chiếc khăn bản đặt ở chính giữa hơi khó chịu, nhưng giọng điệu của Liễu Ngọc Mai vẫn mang theo niềm vui:

“Hai người à, đừng giận A Ly, A Ly thành ra như ngày hôm nay cũng là do hai người hại đấy, ai bảo những năm đó hai người lại chết một cách dứt khoát như thế, không để lại chút gì để bảo vệ con cháu. Thằng bé Lý gia, tên Lý Truy Viễn, tên hay nghe đấy, người cũng thú vị, chỉ là thông minh quá mức. Con trẻ thông minh tôi đã gặp nhiều rồi, nhưng giống như nó, cả đời này là lần đầu tiên tôi gặp. Cậu bé này cho tôi cảm giác, ngoài nét trẻ con chưa phai nhạt ra thì cũng giống đang cố ý diễn như một đứa trẻ vậy. Đáng tiếc, người như vậy, thường không sống thọ.”

“Nhưng cũng chưa chắc, bây giờ nó ở Lý gia Tam Giang, còn là thân tộc của Lý Tam Giang, chia lãi phúc vận chắc hẳn đơn giản hơn chúng ta nhiều. Có điều, những thứ này đều không quan trọng. Chỉ hy vọng nó có thể giúp A Ly từ từ chữa bệnh, A Ly, đã

chịu quá nhiều khổ, đã chịu quá nhiều tội, đây vốn không phải là điều nó đáng phải chịu.”

“Hai người à, ngay cả khi chết đuối, các người vẫn hô hào "vì một thế giới mới". Thế giới này quá lớn, người phụ nữ tầm thường như tôi hốt mắt cạn không dung chứa được, tôi chỉ có thể nhìn thấy con cháu mình, chỉ hy vọng nó có thể như những cô gái nhỏ khác, cười đùa vui vẻ, nói năng tự nhiên. Hai người nếu trên trời có linh ...”

Nói đến đây, Liễu Ngọc Mai không nhịn được, lườm bảì vị một cái, giọng điệu chuyển sang giận dữ trách móc:

“Hai người nếu trước khi chết cũng tuân theo quy củ cũ chùa lại chút linh thì sao phải đến mức để cháu gái của tôi thành ra như vậy chứ!”

Chương 76 -

Lý Truy Viễn tắm xong lại đi tìm một chiếc khăn, dùng xà phòng cẩn thận chà sạch sẽ rồi treo lên dây phơi.

Đi ngang qua cửa phòng ngủ của Lý Tam Giang, cậu do dự một chút, cuối cùng vẫn đẩy cửa vào.

Trên giường, Lý Tam Giang đang kẹp thuốc lá, khoan chân, miệng thì thầm hát một điệu nhạc nhỏ, đang lim dim thiếp đi.

“Ông cố, có chuyện con suy nghĩ một lúc vẫn phải nói với ông.”

“Ồ? Chuyện gì, con nói đi.”

“Tối qua mẹ của Ngưu Phúc đến nhà chúng ta, mượn bàn ghế bát đĩa và người giầy ở tầng một để tự tổ chức một bữa tiệc mừng thọ, rất náo nhiệt, con cũng bị kéo đi dự.”

Lý Tam Giang nhú mày, vô thức dựa người dậy: “Con tiếp tục nói đi.”

“Đến khi bữa tiệc sắp kết thúc thì xuất hiện một con cương thi, đánh nhau với mẹ của Ngưu Phúc, mẹ của Ngưu Phúc đánh không lại, đến lúc cuối cùng đã đưa con đi.”

“Đưa con đi? Đưa con đi đâu?”

“Con tỉnh dậy.”

“Ồ.” Lý Tam Giang gật đầu, nhớ lại việc mình bị một đám cương thi đuổi trong giấc mơ, ông hiểu rồi, thằng bé chắc là mơ giấc mơ có cương thi giống mình, ông an ủi: “Tiểu Viễn Hầu, cứ coi như là mơ một giấc mơ đi, yên tâm đi, tối nay sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tối nay không làm lễ chuyển vận, ông cũng có thể ngủ ngon rồi.

“Nhưng mà, ông cố...”

“Không sao đâu, đừng để bụng, ông cố đều hiểu.”

Lý Truy Viễn gật đầu, quả nhiên, ông cố là hiểu.

“Ông cố, còn một chuyện nữa, ông có phát hiện ra vấn đề nhà bà Liễu ở đây làm công cho ông không?”

“Ông đương nhiên sớm phát hiện ra rồi, ha ha.”

Lý Truy Viễn lại gật đầu, quả nhiên, ông cố là biết.

Lý Tam Giang trong lòng cười thầm: Gia đình này vừa giúp ông trồng đất, vừa giúp ông làm giấy, vừa giúp ông đưa bàn ghế bát đĩa lên bàn tiệc, còn bao gồm việc nấu ăn, dọn dẹp... mà chỉ cần một chút tiền công.

Hehe, đây không phải đầu óc có vấn đề thì là cái gì?

Ngày nay, kiểu lao động đầu óc có vấn đề, làm nhiều mà nhận ít như thế này, rất khó tìm, ông cố gắng phải trân trọng.

“Còn chuyện gì nữa không, Tiểu Viễn Hầu, không có việc gì thì về ngủ đi, ông cố cũng buồn ngủ rồi.”

“Chuyện cuối cùng, thực ra mỗi lần đều là con giúp chị Anh Tử học bài, khả năng tiếp thu của chị Anh Tử hơi kém, học chậm.”

Lý Truy Viễn phát hiện, sau khi cậu nói xong, môi của Lý Tam Giang cũng khép lại, hai bên mặt càng ngày càng phồng lên, dường như rất khó chịu.

Im lặng mười giây, cuối cùng:

“Hahahahahahahahaha!”

Lý Tam Giang cười đến nổi vết thương cũng bị kéo giãn, không ngừng hít khí lạnh, nhưng vẫn không nhịn được cười mắng:

“Thằng ranh con, không muốn học thì nói thẳng đi, còn tìm có lỗi bịch này, con tưởng ông cố là ngốc à?”

“Được rồi được rồi, không nói nhảm nữa, mau về ngủ đi, ngày mai chắc chắn Anh Hầu sẽ đến, con lại còn ham chơi, học hành là không thể tránh khỏi đâu!”

“Ông cố, ngủ ngon.”

Lý Truy Viễn không cãi nữa, dù là ông cố cũng không phải là toàn năng, luôn có những việc riêng ông không hiểu, điều này cũng bình thường.

Trở về phòng ngủ của mình, nằm lên giường đắp chăn, Lý Truy Viễn nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này rất ngon, không mơ mộng gì.

Đến khi trời tờ mờ sáng, Lý Truy Viễn tỉnh dậy, ngồi bên giường cảm nhận một chút, phát hiện chất lượng giấc ngủ kém xa lúc nằm mơ.

Xuống giường cầm chậu, chuẩn bị đi rửa mặt, vừa mở cửa liền thấy cô bé tên Tần Ly đã đứng trước cửa rồi.

Hôm nay cô bé búi tóc, cài một chiếc trâm gỗ, trên người là áo trắng, dưới mặc váy đen, trông rất tinh tế thanh lịch.

Người đẹp, cũng phải phối hợp với quần áo đẹp mới có thể tôn lên vẻ đẹp của nhau.

Lý Truy Viễn biết, quần áo của Tần Ly mỗi ngày đều không phải là đồ mua ở cửa hàng, thú nhất là bây giờ đang thịnh hành phong cách thời trang mới mẻ từ nước ngoài, phong cách truyền

thống cổ điển vốn dĩ đã suy tàn, bị coi là quê mùa, không lên được sàn diễn, thứ hai là quần áo của Tần Ly, từ thiết kế đến may vá đều rất tinh tế, e là chỉ có những xưởng may truyền thống có truyền thừa mới có thể đặt may, giá cả không hề rẻ.

Có điều, Nhìn cái cách bà Liễu tặng một chiếc nhẫn ngọc bích có giá trị bằng một căn hộ 3 phòng ngủ ở thành phố làm quà ra mắt, có thể thấy gia đình bà chắc chắn không thiếu tiền.

Tóc của cô bé có hơi ẩm ướt, Lý Truy Viễn không nhịn được, đưa tay chạm vào tóc cô bé, cảm nhận được hơi ẩm ướt.

“Em đợi ở đây lâu rồi à?”

Cô bé không nói gì, chỉ nhìn Lý Truy Viễn.

“Lần sau đợi anh dậy, anh sẽ đi phòng đông gọi em cùng đi xem sách, như vậy em không cần đứng đây đợi nữa, được không?”

Ánh sáng trong mắt cô bé, tối đi một chút.

“Vậy sau này anh sẽ cố gắng dậy sớm, nếu em đến mà anh chưa dậy thì em cứ vào phòng đợi, ngồi trên ghế đợi, dù sao cửa này vốn dĩ không khóa.”

Ánh sáng rực rỡ trong mắt cô bé lại trở về rồi.

Chương 77 -

Lý Truy Viễn đi đến dây phơi, lấy chiếc khăn đã giặt tối qua xuống, phơi đêm tuy chưa khô hẳn nhưng có thể dùng.

Cậu đi đến chiếc ghế dài ngày hôm qua, lau chùi trên đó rồi đặt chiếc khăn lên ghế gỗ: “Em ngồi trước đi, anh đi rửa mặt.”

Tần Ly ngồi xuống.

Lý Truy Viễn thì đi rửa mặt.

Tần Ly ngồi trên ghế dài, ánh mắt dừng lại trên chiếc khăn vẫn còn rất sạch sẽ, cô bé đưa tay cầm lấy, nhưng suy nghĩ một chút vẫn rút tay về.

Đánh răng xong, đang lau mặt, vừa đặt khăn lau mặt xuống liền thấy bà Liễu đứng trước mặt, làm Lý Truy Viễn giật cả mình.

“Tiểu Viễn à, ha ha, thật ngại quá, làm phiền con rồi.”

Đây là lần đầu tiên Lý Truy Viễn thấy bà Liễu vào nhà chính, còn lên tầng hai, có lẽ Tần Ly dậy sớm đến đây đợi cậu bao lâu thì bà Liễu đã ở đây đợi bao lâu rồi.

“Bà nội, con thích chơi với A Ly.”

“Vậy hai con cứ chơi vui vẻ đi, có chuyện gì cứ gọi bà nội là được.” Liễu Ngọc Mai cười híp mắt xuống lầu.

Lý Truy Viễn đặt chậu vào trong phòng, lúc này còn quá sớm, mặt trời chưa mọc, cậu không muốn xem sách.

Nhìn quanh trong phòng một lúc, cậu cầm một chiếc hộp gỗ nhỏ đi ra.

“A Ly, em học chơi cờ với anh nhé?”

Tần Ly không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc hộp gỗ nhỏ.

Lý Truy Viễn mở hộp gỗ, đây là đồ mà lúc ông cố bảo chú Tần đi mua đồ ăn nhẹ và đồ học tập cho cậu, chú Tần đã mua thêm.

Nó là một bộ cờ vây, bàn cờ là một tờ giấy dầu in hình bán trong suốt, quân cờ là nhựa tròn bằng kích cỡ con bọ rùa, tóm lại, rất nhỏ cũng rất đơn giản.

Nhưng ưu điểm là giá thành thấp, chi phí hời, cửa hàng văn phòng phẩm ở trấn Thạch Nam chắc chắn sẽ không nhập loại cờ vây chính quy, ai mà mua chứ.

“Anh sẽ giảng giải cho em về luật chơi cờ vây trước nhé...”

Chưa đợi Lý Truy Viễn nói xong, A Ly đã dùng tay nhặt một quân cờ đen đặt lên bàn cờ.

Lý Truy Viễn cũng không nói gì nữa, nhặt quân cờ trắng hạ xuống.

Liên tiếp nhiều nước đi, Lý Truy Viễn xác định, cô bé biết chơi cờ vây.

Cậu không khỏi nở nụ cười, bắt đầu dấn thân vào cuộc cờ này.

Loại hai người đang chơi là cờ nhanh, đều không suy nghĩ nhiều.

Dần dần, Lý Truy Viễn bắt đầu cảm thấy không đủ sức, cuối cùng...

“Anh thua rồi.”

Lý Truy Viễn không nhường, cậu thật sự thua rồi.

Mặc dù bản thân cậu chưa bao giờ học cờ một cách nghiêm túc, nhưng trí nhớ của cậu tốt, cờ vây lại rất cần đến trí nhớ, nên nếu

không so sánh với kỳ thủ quốc gia, chỉ đơn thuần xếp hạng ở cấp độ người chơi nghiệp dư thì trình độ cờ vây của cậu không tệ.

Nhưng cô bé rõ ràng giỏi hơn, cô bé chắc là đã học bài bản, không chỉ đánh nhanh mà còn có phương pháp rất rõ ràng.

Đối với điều này, Lý Truy Viễn không cảm thấy có gì thất bại, cậu biết bản thân học hỏi nhanh, nhưng không có khả năng nhảy qua quá trình “học”.

Rất nhiều lĩnh vực, chỉ có trí thông minh là không đủ, cần phải có sự tích lũy và tôi luyện, hơn nữa còn cần đến nền tảng hỗ trợ.

“A Ly giỏi thật đấy, còn muốn chơi à?”

Ngón tay cô bé cầm quân cờ xoay tròn, ngừng đầu nhìn Lý Truy Viễn, ý nghĩa rất rõ ràng, cô bé còn muốn chơi tiếp.

Lý Truy Viễn thu dọn bàn cờ xong, thấy dường như gió sớm đã lên, liền tìm bốn khối bê tông rơi ra từ ban công phía tây, đè lên giấy bàn cờ.

Ván cờ thứ hai bắt đầu.

Tốc độ hạ quân cờ vẫn rất nhanh, Lý Truy Viễn càng đánh, khoe miệng càng không nhin được mà khẽ cong lên.

Cậu cảm nhận được, cô bé đang nhường cờ cho cậu.

Cậu không cảm thấy xấu hổ, trái lại rất vui, sau đó, cậu bắt đầu cố ý đi những nước cờ sai.

Lần này, tốc độ hạ quân cờ của cô bé bắt đầu chậm lại, lông mày cũng dần nhíu lại.

Lý Truy Viễn không đành lòng tiếp tục trêu chọc nữa, vẫn là thắng rồi.

Cô bé ngẩng đầu, nhìn Lý Truy Viễn.

Khóe miệng cô bé, ẩn ẩn có dấu hiệu bĩu môi, không rõ ràng lắm nhưng cô bé hẳn là tức giận.

Nhưng lông mi của cô bé không rung, cơ thể cũng không run rẩy.

“Được rồi được rồi, là lỗi của anh, anh sai rồi.” Ngẩng đầu nhìn lên, thấy trời đã sáng, mà bên dưới, tiếng dì Lưu gọi ăn sáng cũng truyền đến.

Lý Truy Viễn thu dọn bàn cờ, dẫn Tần Ly xuống ăn sáng.

Rất ăn ý, bữa sáng vốn dành cho một người giờ trở thành hai cái ghế nhỏ cùng một chiếc bàn nhỏ.

Lý Truy Viễn vẫn như mọi khi, chia dưa muối cho cô bé vào đĩa nhỏ, sau khi cô bé bắt đầu dùng bữa, cậu lại theo thói quen, dùng đũa khều một chút vỏ trứng vịt, bóc đầu rồi dùng đũa khoét ăn.

Bỗng nhiên, cảm thấy cô bé bên cạnh không ăn nữa, Lý Truy Viễn nhìn sang, phát hiện cô bé đang nhìn trứng vịt trong tay cậu.

“Anh lột quả khác cho em nhé? Nhưng làm như vậy thì không tiện nắm phân lượng đâu.”

Tần Ly vẫn nhìn chăm chăm.

Lý Truy Viễn đành phải đập một quả trứng vịt cho nàng, cẩn thận bóc một chút vỏ rồi đưa cho cô bé.

Tần Ly hai tay tiếp nhận, nâng niu trong lòng, cúi đầu chăm chú nhìn quả trứng vịt đã bị vỡ đầu.

Chương 78 -

Lúc này, Lý Tam Giang lắc lư đi xuống lầu.

Nhìn bàn hai người của Tiểu Viễn Hầu và cô bé, lại nhìn bàn ăn của Liễu Ngọc Mai, Tần Lực, Lưu Đình, ông liền lặng lẽ đi về phía bàn ăn của người già cô độc.

Vừa chuẩn bị động đũa thì liền nhìn thấy bóng dáng xuất hiện trên con đường nhỏ trước đập.

Một thanh niên khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, da đen nhẻm, đẩy một chiếc xe một bánh, trên xe ngồi một lão già.

Thanh niên chỉ mặc một chiếc quần màu xanh da trời vá chắp, trần thân trên, chân đi dép nhựa giải phóng rõ ràng không vừa chân.

Lão già đầu trọc, thân hình rõ ràng đã teo tóp vì tuổi già, đi một đôi dép nhựa, tay cầm một cái ống thuốc lá.

Lý Tam Giang thấy vậy, bất lực bỏ đũa xuống, nói: “Được rồi, người ăn xin đến rồi.”

Đội cặp ông cháu đó lên đập, Lý Tam Giang lại nhiệt tình tiến lên chào hỏi: “Ôi, biết hôm nay hai người sẽ đến nhưng không ngờ hai người đến sớm như vậy.”

Lão già hút một hơi thuốc lá, nói: “Cố tình đi đường từ tối, đến đây có thể tiết kiệm được một bữa sáng.”

“Đình Hầu à, trong nồi còn cháo không?” Lý Tam Giang hỏi.

Lão già hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Đến đây mà uống cháo loãng, vậy tôi không phải đi không công à, chúng tôi muốn ăn đồ khô.”

“Được được được, Đình Hầu à, đi nấu cơm đi.”

“Vâng.”

Dì Lưu đi vào bếp nấu cơm.

“Tiểu Viễn Hầu, con lại đây.” Lý Tam Giang gọi Lý Truy Viễn lại, chỉ vào lão già giới thiệu: “Đây là chú Sơn của con.”

“Nói gì đó, tôi đây tại sao phải chịu thấp hơn ông một thế hệ hả!”

“Vậy thì cứ gọi là ông Sơn đi.”

“Chào ông Sơn.”

“Ừ, chào con, thằng bé này đẹp trai đấy, da dẻ trắng trẻo, ngoan thật.”

Lý Tam Giang cười, xoa đầu Lý Truy Viễn, nói: “Tiểu Viễn Hầu à.”

“Ông cố?”

Lão già nghe vậy, lập tức mặt đỏ bừng, tức giận nói: “Giỏi, giỏi lắm, Lý Tam Giang, quả nhiên vẫn cố ý chiếm lợi của tôi!”

“Hừ, tôi mới lừa chiếm lợi của cậu, cậu chẳng qua là cùng tuổi với ông nội Hán Hầu của thằng nhóc này thôi sao.”

Lý Truy Viễn hơi ngạc nhiên, nghĩa là ông lão này nhỏ hơn ông cố nhiều, nhưng nhìn vào, ông cố nhà mình lại trẻ hơn ông ta.

Xa xa, Liễu Ngọc Mai đang uống cháo cũng bỏ bát đũa xuống, lấy khăn tay nhẹ nhàng che mũi.

Trên người ông lão đó có mùi hôi thối của xác chết dưới nước, thật là khó chịu.

Nhìn kỹ hình ảnh bên ngoài cũng là bộ dạng mà một người đi vớt xác phải có, ngược lại với Lý Tam Giang... ăn ngon sống tốt, nuôi dưỡng tốt, mới là ngoại lệ trong ngoại lệ.

Nói trắng ra, bất kỳ ai có xuất thân tử tế, có công việc tử tế, ai lại muốn chọn nghề vớt xác chứ? Chuyện này bẩm sinh đã quyết định trước địa vị kinh tế của người đi vớt xác trong thôn làng, tính thêm cả những điều cấm kỵ của nghề vớt xác... tuổi già cũng hiếm khi có được sự thanh thản.

Liễu Ngọc Mai không định ăn nữa, thấy cháu gái cũng rời bàn, có thể là vì Tiểu Viễn bị gọi đi nhận người rồi, nhưng cháu gái không lên tầng hai đợi xem sách, mà đi thẳng về phòng đông.

Hửm?

Liễu Ngọc Mai tò mò chậm rãi đi về phòng đông, đang chuẩn bị bước qua ngưỡng cửa thì thấy cháu gái lại đi ra.

“Vẫn đi tìm Tiểu Viễn à?”

Cô bé không nói gì, đi qua sân lên tầng hai, ngồi ở góc đông bắc, đợi Lý Truy Viễn bận xong rồi đến xem sách.

Dù vui mừng vì sự thay đổi tốt lên của cháu gái, nhưng sau khi niềm vui sướng qua dần đi vào ngày hôm qua, trong lòng Liễu Ngọc Mai cũng bắt đầu chua chua.

Rõ ràng là cô cháu nhỏ do chính mình vất vả nuôi nấng, nhưng giờ trong mắt con bé, chỉ có cậu bé Tiểu Viễn.

Cũng may là hai đứa nhỏ còn nhỏ, không có những lo lắng về mặt đó.

Nhưng suy nghĩ lại, lúc nhỏ đã như vậy, vậy khi lớn lên thì sao đây?

May mà, Tiểu Viễn này sau kỳ nghỉ hè sẽ về thành phố rồi.

Nhưng, nếu lúc đó bệnh của cháu gái chưa khỏi mà cậu bé phải đi thì sao?

Bước vào phòng đông, Liễu Ngọc Mai chuẩn bị đốt vài nén hương thơm để khử mùi, đồng thời ổn định tâm trí hỗn loạn của mình, ánh mắt tự nhiên lướt qua bàn thờ.

Sau đó, bà lập tức quay đầu nhìn lại.

“Đây là...”

Chỉ thấy, vị trí ban đầu đặt bài vị của cha mình, hiện giờ bài vị đã biến mất, thay vào đó là...

Một quả trứng vịt muối đã bị đập vỡ phần đầu.

...

Ông già họ Lục, tên là Lục Sơn, người làng Tây Đình, cũng là người vớt xác của làng.

Cậu bé tên Lục Nhuận Sinh, là con nuôi Lục Sơn nhặt được bên bờ sông, tuy là con nuôi nhưng tuổi tác chênh lệch quá lớn, nên ông ta để cậu bé gọi ông ta là ông cố.

“Tiểu Viễn Hâu à, ông và ông cố con, đó là tình bạn sống chết với nhau đấy.”

Lục Sơn cười lạnh một tiếng hạt: “Hừ, đúng vậy, mỗi lần đều là tôi liều mạng, ông thu tiền.”

“Này, chẳng phải tôi tin vào khả năng của cậu sao, hơn nữa, những việc đó đối với cậu cũng chẳng là gì, đâu cần tôi ra tay.”

“Lão già này, càng già càng dày mặt.”

Chương 79 -

Có một số việc tương đối phức tạp, một người vớt xác bình thường không thể giải quyết, cũng sẽ gọi bạn bè đến cùng làm, Lục Sơn chính là cộng sự quen thuộc mà Lý Tam Giang thường dùng.

Hai người có mối quan hệ rất tốt, mỗi khi có việc nguy hiểm Lý Tam Giang đều sẽ nghĩ đến ông ta đầu tiên.

Chẳng hạn như việc minh thọ của Ngưu gia lần này.

Lý Truy Viễn cũng cảm nhận được, ông Sơn có rất nhiều bất mãn với ông cố mình, nhưng điều này cũng bình thường, nhìn trang phục của hai ông cháu là có thể biết cuộc sống của họ khá bấp bênh, còn ông cố mình... có lẽ bữa ăn hàng ngày của nhà trưởng làng còn không bằng ông ấy.

Cùng một nghề, nhưng cuộc sống một trời một vực, trong lòng chắc chắn sẽ không cân bằng.

Dì Lưu bê đĩa thức ăn vào, thời gian gấp rút, cô chỉ kịp xào hai món, một là xúc xích xào tỏi tây, một là cà tím kho thịt muối, lượng thức ăn nhiều, thịt nhiều hơn rau.

Cơm vừa hấp xong được đựng trong chậu nhôm, bốc hơi nghi ngút.

Sau khi Nhuận Sinh nhìn thấy thị liên bắt đầu không tự chủ được mà nuốt nước bọt.

Điều khiến Lý Truy Viễn hơi bất ngờ là, dì Lưu bê đĩa thức ăn vào còn tiện tay mang theo một nén hương.

“Em gái, cho tôi thêm cái bát nữa đi.”

“Được rồi, là tôi quên.”

Rõ ràng, hai ông cháu không phải lần đầu tiên đến nhà ông cố, dì Lưu cũng từng tiếp đãi họ.

Dì Lưu mang thêm một cái bát lớn, ông Sơn múc cơm vào, sau đó gấp thức ăn đắp lên trên.

Sau đó, ông ta châm lửa vào nén hương, cắm riêng vào bát cơm và đĩa thức ăn trên bàn.

Làm xong những việc này, ông ta bắt đầu ăn ngấu nghiến phần cơm thịt của mình.

Lý Tam Giang lấy rượu trắng ra, rót cho ông Sơn một ly, ông ta cũng chỉ uống một ngụm trong lúc ăn, sau đó nhìn nhìn bàn, ra hiệu cho Lý Tam Giang tiếp tục rót.

Còn Nhuận Sinh thì vẫn ngồi đó, nhìn nén hương đang cháy, không động đũa.

Nhưng rõ ràng cậu ấy rất đói, hơn nữa cũng rất nóng lòng.

Dì Lưu bê bát canh vào, canh cà chua trứng, thêm nhiều giấm.

Ông Sơn cầm bát canh, trực tiếp đổ vào bát của mình, sau đó tiếp tục gấp ăn.

Lý Tam Giang lấy hộp thuốc lá ra, rút hai điếu, đưa cho ông ta một điếu rồi tự mình châm lửa, mắng: “Mẹ nó, chẳng lẽ ngày hôm qua cậu không ăn cơm mà để bụng đói đến đây à?”

Ông Sơn “ục ục” tiếp tục nuốt, cuối cùng cầm bát lên, uống hết nước canh xong mới hài lòng dùng mu bàn tay lau miệng, đặt bát xuống, cầm điếu thuốc gõ gõ trên mặt bàn, nói:

“Nhận được thư của ông, tôi liền không ăn cơm, đã đói ba ngày rồi đấy.”

“Tôi nói cậu nếu muốn tự mình chết đói thì cứ quần chiếu chôn là xong, nhưng đứa nhỏ theo cậu còn phải chịu khổ, thật là tội nghiệp.”

Ông Sơn châm lửa vào điều thuốc, không mảy không nhạt nói: “Tôi nhạt nó, nó phải theo tôi chịu khổ là điều hiển nhiên. Tôi cũng đã nói với Nhuận Sinh rồi, chờ sau khi tôi chết thì để nó đến tìm ông, nó làm việc cho ông, ông lo cho nó ăn uống.”

“Đừng nói nhảm, tôi lớn tuổi hơn cậu, chắc chắn đi trước cậu.”

Ông Sơn phun ra một vòng khói, lưỡi liếm qua răng rồi nhổ một bãi nước bọt xuống dưới bàn, nói: “Thôi đi, ông họa hại thiên thu, tôi không có niềm tin sống lâu hơn ông, so tuổi thọ với ông tôi cũng thấy bất kính.”

Cuối cùng, nén hương trên thức ăn cháy hết, trên món ăn và cơm đều bị rất nhiều tro tàn rơi phủ xuống.

Nhưng Nhuận Sinh không hề để ý, cầm chậu nhôm đựng cơm đến trước mặt mình, bắt đầu ăn.

Lý Truy Viễn hơi nghi ngờ nhưng không dám hỏi.

Ông Sơn ngồi đối diện, nhìn thấy liền cười nói: “Nhuận Sinh, hồi nhỏ nó ăn phải thịt bẩn, làm cho bây giờ nó ăn thức ăn sạch của người sống thì sẽ ói, bình thường dù uống một bát cháo ngô cũng phải cầm hương trước.”

Nói xong, ông Sơn đột nhiên làm bộ như muốn đê người về phía Lý Truy Viễn, trêu chọc hỏi:

“Tiểu Viễn Hầu phải không, con có biết thịt bẩn là gì không?”

Lý Truy Viễn: “Thịt người chết?”

Ông Sơn mặt sững lại, thật sự không ngờ thằng nhóc này có thể bình tĩnh hỏi lại, vốn dĩ còn định trêu chọc con nít không nói đáp án nhưng giờ lại bị thằng nhóc trêu chọc đến mức không biết làm sao.

Lý Tam Giang bất mãn nói: “Thằng già này, nói linh tinh với thằng bé làm gì?”

Ông Sơn chỉ vào Lý Truy Viễn: “Tam Giang à, cháu trai của ông, thú vị đấy, là người phù hợp để làm nghề của chúng ta.”

“Phóng cái mộng của cậu đi, cháu trai của tôi sau này sẽ về thành phố thi đại học, làm sao có thể đi theo cái đường hồng bét của chúng ta chứ.”

“Lý Tam Giang, tôi khinh thường nhất là loại người như cậu, vừa coi thường nghề của chúng ta lại vừa kiếm tiền bằng cách vớt xác, trời thật là mù mắt, sao không để thả cái xác nào đó cho ông nuốt nhỉ?”

“Hừ, không phục? Câm nín đi.”

“Ông cố, con đi xem sách đây.”

“Đi đi đi.”

Lý Truy Viễn xuống khỏi bàn, lên tầng hai, lúc này trời buổi sáng đang nắng đẹp, chiếu rọi lên mái tóc và bộ váy ngựa của Tần Ly, giống như một bức tượng điêu khắc tinh tế.

Lấy sách ra, ngồi xuống, Lý Truy Viễn áy náy: “Có khách đến, đi tiếp khách một chút, để em đợi lâu rồi.”

Tần Ly không nói gì.

Chương 80 -

Lý Truy Viễn mở sách ra, bắt đầu tận hưởng thời gian đọc sách tuyệt vời của ngày hôm nay.

Đến khi quyển sách trong tay xem hết, đang định đổi sách thì Tần Ly lại đột ngột đứng dậy, nhìn về phía sau.

Lý Truy Viễn cũng nhìn theo, phát hiện Nhuận Sinh đang đứng đó, có vẻ hơi rụt rè.

Cậu bé rất lúng túng, bởi vì cậu bé chỉ mặc một chiếc quần đùi, theo lẽ thường thì ở thôn mặc như vậy rất bình thường, mùa hè nóng nực, trên ruộng đồng và sân thôn, đâu đâu cũng là mấy cậu bé và đàn ông cởi trần cả.

Nhưng mang bộ dạng này đứng trước mặt đôi thiếu niên thiếu nữ này, lại lộ ra cảm giác so sánh quá mức mãnh liệt.

Quần áo giày dép của Lý Truy Viễn đều được gửi từ thành phố, dù cậu không cầu kỳ ăn mặc nhưng chưa quen cởi trần, còn Tần Ly thì khỏi phải nói.

Nhuận Sinh tuy lớn tuổi hơn nhưng khi đối mặt với họ lại vừa tự ti vừa muốn đến chơi cùng.

Lý Truy Viễn nắm tay Tần Ly: “Anh Nhuận Sinh là khách của nhà mình, không sao đâu.”

Tần Ly nghe lời, không nhìn cậu bé nữa.

Lý Truy Viễn cũng không lạ gì việc Tần Ly chủ động nhìn Nhuận Sinh, cô bé dường như có khả năng nhìn thấy thứ bản thiếu, cách Nhuận Sinh ăn cơm lúc này... nếu trên người cậu bé không có gì kỳ lạ thì mới là kỳ lạ.

“Anh Nhuận Sinh, chúng em đang xem sách, anh qua đây ngồi cùng đi.”

“À, vậy được không?” Cậu bé muốn ngồi nhưng chỉ cười gãi đầu.

Lý Truy Viễn chủ động đi qua, kéo tay áo cậu bé.

Trên người cậu bé, thật lạnh.

Rõ ràng là mùa hè nóng nực nhưng cậu bé vừa ăn nhiều như vậy, theo lẽ thường phải đổ mồ hôi nóng bừng nhưng trên người lại rất khô thoáng mát mẻ.

Nhuận Sinh theo Lý Truy Viễn đến ngồi xuống ghế đầu nhỏ.

Lông mi Tần Ly bắt đầu rung động, cơ thể cũng dần run rẩy.

Lý Truy Viễn đành phải nắm tay cô bé thêm lần nữa xem có thể khiến cô bé bình tĩnh lại không, nếu không thì chỉ có thể để Nhuận Sinh ngồi xa một chút.

Cũng may, sau khi nắm tay, cô bé cũng đã trở nên bình tĩnh, vậy chỉ có thể nắm tay cô bé suốt thôi.

Nhìn thấy vậy, Nhuận Sinh có vẻ hơi ngượng ngùng, dường như định đứng dậy, cậu ấy có thể nhận ra cô bé xinh đẹp như tiên nữ này, không thích mình.

“Anh Nhuận Sinh, anh đừng ngại, A Ly trời sinh sợ người lạ, không phải nhắm vào anh đâu, trong nhà này, chỉ có em và bà nội có thể đến gần cô ấy, bây giờ cô ấy không sao rồi, anh cứ ngồi đi. À đúng rồi, anh Nhuận Sinh, anh và ông Sơn thường xuyên cùng nhau đi vớt xác à?”

Quả nhiên, vừa nhắc đến vớt xác, Nhuận Sinh lập tức trở nên tự nhiên và tự tin hơn, cậu bé nói: “Đúng vậy, bây giờ chủ yếu là ông nội anh ở trên bờ đặt bàn thờ, còn anh thì phụ trách vớt. Em

biết không, cách đây ba tháng, anh vừa vớt được một xác chết, là một đứa bé sơ sinh, đứa nhỏ đó ma quái lắm, thật đấy, em đừng có mà không tin.”

“Có gặp phải xoáy không?”

Nhuận Sinh sững sờ: “Xoáy là gì?”

“Là đoạn sông dễ bị sụt lún hoặc dễ xuất hiện mắt xoáy nước.”

Nhuận Sinh phấn khích vỗ đùi, hỏi lớn: “Làm sao em biết?”

Lập tức, cậu bé như hiểu ra, cười cười: “Là ông cố em nói cho em biết à?”

“Nhìn thấy trong sách.”

“Sách?” Nhuận Sinh nhìn quyển sách đặt trên ghế đầu trước mặt, đưa tay mở trang sách, “Chữ này, nhìn đầu đầu quá, là trong sách này viết sao?”

“Ừm, đúng vậy, bộ sách này có rất nhiều quyển.”

《Giang Hồ Chí Quái Lục》 trong đó có ghi chép rất kỹ về trẻ sơ sinh chết ngửa, bởi vì từ xưa đến nay ở nhiều nơi đều có tập dìm chết trẻ sơ sinh, nên xác trẻ chết ngửa xuất hiện rất nhiều. Loại xác chết này có một đặc điểm, bọn chúng thường mang theo mục đích ác ý rất mạnh.

Những xác chết ngửa khác, hoặc là tình cờ đụng phải, hoặc là nhìn thấy liền quay đầu bỏ chạy, phần lớn là không sao nhưng xác trẻ sơ sinh chết ngửa lại cố tình xoay vòng quanh ở một khu vực nhất định, chủ động tìm người.

Phương pháp thường dùng nhất là, dụ người vào những nơi nguy hiểm trong khu vực sông, lợi dụng địa hình để hãm hại người.

Ngay cả một con sông nhỏ bình thường cũng có những nơi nguy hiểm, nếu không cẩn thận thì ngư dân có kinh nghiệm cũng có thể bỏ mạng, hơn nữa chúng còn sử dụng một số thủ đoạn đặc biệt, chẳng hạn như khi người khác đang bơi thì sẽ dùng cỏ nước cột chân lại, khiến đối phương kiệt sức rồi chết đuối.

Loại xác chết trẻ sơ sinh này, đa phần đều chưa sinh ra hoặc vừa mới sinh đã chết, mang theo cảm giác cực kỳ không cam lòng cùng phần nộ, nhưng sức lực bản thân lại yếu ớt, không giống những xác chết ngửa khác sở hữu nhiều thủ đoạn đặc biệt, nên chúng chỉ có thể dùng địa hình để báo thù người sống.

Nhuận Sinh rất ngạc nhiên nói: “Nghề của chúng ta, có thể xuất bản sách à?”

Lý Truy Viễn gật đầu: “Có mà.”

Nhuận Sinh: “Ai rảnh rồi vậy, viết về chuyện vớt xác của chúng ta sao?”

Lý Truy Viễn không biết trả lời thế nào, cậu không biết tác giả cuốn sách là ai nhưng ẩn ẩn có một phỏng đoán, mỗi phần kết thúc của chết ngửa đều “bị chính đạo tiêu diệt”, chẳng lẽ trong tên của tác giả có chữ “chính đạo” à?

Nhuận Sinh lại nói: “Còn kỳ lạ hơn là, viết thành sách là để cho người ta xem, thế mà lại có người xem chuyện vớt xác sao?”

Lý Truy Viễn: “...”

Chương 81 -

Hiện tại xem ra, 《Giang Hồ Chí Quái Lục》 có rất nhiều thông tin hữu ích.

“Anh Nhuận Sinh, vẫn là kể chi tiết về chuyện hôm đó đi.”

“Ồ, đúng rồi, hôm đó anh gặp phải xoáy nước, thuyền bị lật, bản thân anh cũng bị chìm xuống bùn cát, may mắn là anh nín thở, gắng sức bò lên mới thoát khỏi, không thì anh đã bị chôn sống dưới sông rồi.”

“Thật là nguy hiểm quá.” Lý Truy Viễn lại bổ sung một câu, “Anh Nhuận Sinh thật là lợi hại.”

May mà lúc đó Tiểu Hoàng Oanh chỉ muốn mình dẫn đường, nếu gặp phải xác trẻ sơ sinh chết ngửa, tính theo ngày tháng, bây giờ mình cũng gần đến ngày giỗ đầu rồi.

“Hé hé, đúng là may, chủ yếu là hôm đó anh và ông nghĩ xong việc sẽ ăn một bữa no ở nhà gia chủ nên cố ý không ăn trưa, nếu bụng có thức ăn thì cũng không bị xác chết ngửa này làm cho mất mặt như vậy.”

“Vậy lần này, vẫn phải ăn no rồi hẵng đi.”

“Đương nhiên rồi, anh thích nhà ông cố em lắm, mỗi lần đến nhà ông cố em đều được ăn no, lại ăn ngon nữa!”

“Cái xác trẻ sơ sinh đó cuối cùng có vớt lên được không?”

“Đương nhiên là vớt lên được rồi, nó xảo quyệt lắm, thấy không giết được anh liền muốn chui vào cỏ nước trồn, anh liền lặn xuống dưới, theo cỏ nước bới nó lên. Nó thấy ở đó trồn không được liền muốn chui xuống dưới lòng sông, anh như đào khoai tây, cứng đầu cứng cổ đào nó lên, nói thật, cái xác bị nước ngâm

trắng bệch, căng phồng lên, quả thực giống như một củ khoai tây luộc bị bóc vỏ vậy, chỉ thiếu đổ một bát nước tương và thêm chút tỏi băm thôi.”

Lý Truy Viễn để ý, lúc nói đến đây, Nhuận Sinh chột liếm môi một cái.

Những mặt khác, Lý Truy Viễn không muốn nghĩ nhiều, chỉ có thể cho rằng lúc đó cậu bé thật sự đói thôi.

“Nhuận Sinh, Nhuận Sinh!” Tiếng gọi của ông Sơn vọng từ dưới lầu lên, “Xuống lầu trải giường cho ông, ông ngủ một giấc trước khi ăn trưa đã.”

“Vâng, ông.”

Nhuận Sinh đứng dậy chạy xuống.

Tần Ly thì chủ động mở quyển sách trên ghế gỗ bên cạnh.

Lý Truy Viễn hiểu ý cô bé, cô bé muốn xem sách cùng mình, cô bé không muốn bị làm phiền.

“Anh Nhuận Sinh là khách, ngày mai ông cố còn phải trông cậy vào anh Nhuận Sinh nữa.”

Nghĩ đến việc ngày mai đoàn đội đến Ngưu gia làm minh thọ, một người thì bị thương, một người thì già yếu không đi được, một người thì mù...

Chỉ có Nhuận Sinh là có thể trông cậy.

Tần Ly ngẩng đầu, nhìn Lý Truy Viễn, ánh mắt hơi tối.

Cô bé dường như đang bày tỏ sự ấm ức của mình.

Lý Truy Viễn nắm tay cô bé: “Được rồi, ngoan, chúng ta tiếp tục xem sách nhé.”

Có điều, sau khi Nhuận Sinh xuống lầu trải giường xong, cậu bé cũng không lên lại nữa.

Đến giờ cơm trưa, Lý Truy Viễn dẫn Tần Ly xuống lầu, nhìn thấy hai ông cháu bọn họ đang ngủ trên tầng một, dùng bàn tròn làm giường, hai người cũng dậy ăn trưa.

Lượng thức ăn sáng quả thật chỉ là bữa sáng, hơn nữa bữa trưa được dì Lưu chuẩn bị chu đáo, xem như là một bữa tiệc nhỏ.

Hai ông cháu ăn no căng bụng rồi lại nằm trên giường bàn tròn ngủ tiếp đến giờ ăn tối, sau bữa tối, bọn họ thậm chí còn ngủ ngon hơn, tiếng ngáy như sấm.

Không thể không khiến người hoài nghi, bọn họ có cách đặc biệt gì đi có thể tích lũy sức lực trước để dùng cho ngày mai.

Lý Truy Viễn lại có thể gần như đọc sách cả ngày như hôm qua, hôm nay hiệu quả cao hơn, đã đọc đến quyển thứ hai mươi tư rồi.

Bởi vì đã có nền tảng và tích lũy trước đó nên những loại chết ngửa ở phần sau chỉ cần nhớ tên và đặc điểm của chúng là được.

Lý Truy Viễn cảm thấy, chỉ cần thêm một ngày nữa, 《Giang Hồ Chí Quái Lục》 sẽ đọc xong, cậu rất mong chờ bộ tiếp theo.

Điều hơi kỳ lạ là, chị Anh Tử hôm nay vẫn chưa đến, Lý Tam Giang còn lẩm bẩm một câu nhưng ngày mai có việc, chỉ có thể chờ đến ngày mai việc xong rồi mới đi tìm Hán Hầu nói thôi.

Đêm nay, lại là một đêm không mộng mị.

Sáng sớm, Lý Truy Viễn cố ý thức dậy sớm hơn ngày hôm qua, nằm trên giường cảm nhận một chút, ừm, cậu bắt đầu nhớ cảm giác tỉnh dậy sảng khoái sau cơn mơ rồi.

Ngồi dậy trên giường, Lý Truy Viễn bỗng giật mình rồi phát hiện Tần Ly đang ngồi trên ghế trong phòng ngủ của cậu.

Cô bé dường như nhận ra mình đã làm cậu sợ nên đứng dậy, cúi đầu.

Có thể cảm nhận được, tâm trạng bồn chồn và bất an của cô bé.

Lý Truy Viễn xuống giường, đi đến trước mặt nắm tay cô bé:
“Thật tốt quá, vừa mở mắt đã nhìn thấy em rồi.”

Cô bé ngẩng đầu, đôi mắt sáng rực lên.

Hôm nay cô bé mặc một bộ sườn xám trắng, trên đầu cài hoa, rất thanh nhã quý phái, trên người cũng tỏa ra mùi hương nhài.

Lý Truy Viễn rửa mặt đánh răng, sau đó chơi cờ với cô bé ba ván, cậu vui vẻ thua cả ba ván.

Đến lúc xuống ăn sáng, dì Lưu chỉ vào hai cái ghế đầu bên cạnh:
“Tiểu Viễn ạ, con và A Ly ngồi đây ăn nhé.”

Lý Truy Viễn nhìn thấy bên cạnh còn một cái bàn nữa, vừa sáng sớm đã bày đầy rượu thịt, vì suy nghĩ cho Nhuận Sinh mà còn cẩn thận cắm hương từ trước.

Chương 82 -

Lúc này, hương đang cháy;

Nhìn giống như một bàn cơm cúng vậy.

Lưu Kim Hạ được Lý Cúc Hương chở đến bằng xích lô, nhìn thấy Lý Tam Giang toàn thân băng bó, Lưu Kim Hạ gần như khóc ngất, chỉ vào ông ta mắng:

“Lý Tam Giang, tên súc sinh này, ông không phải người, ông không phải người mà!”

Lưu Kim Hạ khóc lóc om sòm rất lâu nhưng cuối cùng vẫn không nỡ bỏ việc, ngược lại còn khuyên con gái mình về trước.

Lý Truy Viễn và Tần Ly ngồi vào vị trí của mình, bắt đầu ăn sáng.

Một lúc sau, Lý Tam Giang liền gọi ông Sơn, Nhuận Sinh và Lưu Kim Hạ ăn cơm:

“Nào nào nào, mọi người đã đến đủ rồi, lên bàn cúng thôi!”

...

Sau khi ăn xong bữa sáng thịnh soạn, Lý Tam Giang cùng mọi người liền chuẩn bị lên đường.

Nhà họ có một chiếc xe ba bánh chở hàng bằng sức người, phía sau có gắn tấm ván dài, thường ngày dùng để vận chuyển bàn ghế bát đĩa cho những buổi tiệc đám cưới đám ma nhưng Nhuận Sinh lại không biết lái xe, mấy cụ già cũng không dám để cậu bé học vội vàng trong ngày hôm nay.

Vì thế, Nhuận Sinh đẩy một chiếc xe đẩy ra từ kho, phần trước rộng rãi, Lý Tam Giang, Lưu Kim Hạ và ông Sơn ngồi lên, Nhuận Sinh nắm lấy tay lái, ấn phần thân xe xuống cho bằng phẳng, sau đó rất vững vàng đẩy ba cụ già ra khỏi đập nước.

Phải nói rằng, Nhuận Sinh sau khi ăn no thì sức khỏe quả thực rất kinh người.

Có điều, nhìn bóng lưng họ rời đi, Lý Truy Viễn trong lòng vẫn lo lắng, bởi không thể phủ nhận rằng, đây vẫn là một tổ hợp... già yếu tàn tật trẻ nhỏ rất tiêu chuẩn.

Trong nhà, lại khôi phục yên tĩnh.

Chú Tần đang chẻ gỗ để làm khung xương giấy trên đập nước, dì Lưu ở tầng một thì tô màu cho những con búp bê giấy mới làm xong, Liễu Ngọc Mai ngồi trước cửa phòng đông uống trà, tầng hai góc đông nam thì Lý Truy Viễn và Tần Ly đang xem sách.

Cậu vẫn như hai ngày trước, tính toán thời gian, dẫn Tần Ly xuống nhà vệ sinh, uống nước, ăn chút đồ ăn vặt, lúc đi qua người Liễu Ngọc Ma còn nở nụ cười chào hỏi bà.

Liễu Ngọc Mai còn nhìn thấy, cậu bé đọc sách hồi lâu thì sẽ chăm chú thực hiện một bài thể dục phát thanh.

Chỉ là, ngay khi còn nửa tiếng nữa là đến giờ ăn trưa thì Lý Truy Viễn khép sách lại, cậu không vào phòng lấy thêm một quyển khác mà rất chăm chú nhìn Tần Ly:

“A Ly, anh sợ ông cố gặp nguy hiểm, nên anh phải đi xem, em ở nhà đợi anh về được không?”

Tần Ly không đáp.

Lý Truy Viễn đứng dậy xuống tầng, Tần Ly cũng theo xuống nhưng Lý Truy Viễn lấy chìa khóa vào hòm, còn Tần Ly lại đi

đến phòng đông.

Liễu Ngọc Mai hơi ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy?”

Cháu gái nhà mình hai ngày nay dậy sớm, kéo cả người làm bà như bà đây cũng dậy sớm hơn mỗi ngày để chải đầu cho cháu.

Mục đích là, để được sớm sớm cùng Tiểu Viễn Hân này đọc sách.

Nhưng giờ chỉ mới gần trưa, cháu gái sao lại muốn về phòng một mình rồi?

Là hai đứa trẻ cãi nhau sao?

Không, A Ly nhà bà còn có thể cãi nhau sao?

Ngay sau đó, Liễu Ngọc Mai nhìn thấy Tiểu Viễn cầm một thanh kiếm bằng gỗ đào đi ra, ồ, xem ra quả thực không phải cãi nhau, là thật sự khiến cháu gái nhà mình tức giận rồi, thằng nhóc này chắc không thể nhảy nhót tung bừng được nữa đâu.

Lý Truy Viễn đi đến trước mặt chú Tần, nói: “Chú Tần, con muốn lên thị trấn mua vài thứ.”

“Được rồi, muốn mua gì thì bảo chú, chú đi mua về cho con.”

“Con muốn tự mình chọn, chú đi xe đạp chở con đi.”

Chú Tần bỏ thanh gỗ đang cầm xuống, phẩy tay, gật đầu nói: “Được.”

Có điều, ông vẫn hỏi thêm: “Là trên trấn Thạch Nam sao?”

“Thạch Nam nhỏ quá, hay là sang trấn Thạch Cảnh bên cạnh đi.”

Thạch Nam chỉ có một ngã tư đường có vài cửa hàng, quả thực không bằng Thạch Cảnh kề bên, nơi đó có cửa hàng bách hóa, vũ trường, phòng hát karaoke,... những người dân trong vài thị

trần gần đó muốn mua đồ lớn hoặc giải trí thì đều sẽ đến Thạch Cảng.

Ngưu gia, nằm ở thôn bên dưới trấn Thạch Cảng, cũng là điểm đến của Lý Tam Giang và những người khác.

Chú Tần nhìn Lý Truy Viễn, chột cười, sửa lời: “Hôm nay bận rồi, muốn đi Thạch Cảng thì để ngày mai đi.”

“Không, chú Tần, con muốn đi.”

“Con muốn đi đến chỗ ông cố con?”

“Ừm, tiện thể mua vài thứ.”

“Tiểu Viễn, ông cố con đi làm việc, công việc của chú là trông trọt trong nhà, giúp việc gấp giấy và giao bàn ghế, việc của ông cố con, chú không động vào.”

“Ừm, con biết.” Lý Truy Viễn giơ thanh kiếm bằng gỗ đào lên, “Tối qua ông cố còn dặn con nhắc ông ấy mang theo cái này nhưng sáng nay con quên rồi, vừa nhớ ra nên nhờ chú chở con đi Thạch Cảng, con giao nó cho ông cố, đây là báu vật của ông cố, ông cố không thể thiếu nó được.”

Trong lời miêu tả của Lý Truy Viễn, thanh kiếm bằng gỗ đào này dường như đã trở thành bảo vật trăm yêu trừ ma giúp đỡ chính đạo nhưng cậu vẫn rất cẩn thận dùng tay che phần đế kiếm, che đi dòng chữ “Xưởng sản xuất đồ gỗ Lâm Nghi Sơn Đông”.

Chương 83 -

Chú Tần ngăn người, giao hàng quả thực là một trong những công việc của ông nhưng ông rõ ràng nghe ra từ lời nói của cậu bé, một ý đồ khác.

“Được rồi, đưa kiếm cho chú, chú đi giao cho ông cố con.”

Lý Truy Viễn bỏ kiếm xuống, nói: “Chú quên rồi, con còn phải đi mua đồ, con phải theo đi.”

“Vậy con đợi một lát.”

Chú Tần đi đến bên Liễu Ngọc Mai đang ngồi uống trà, nhỏ giọng nói gì đó với bà, Liễu Ngọc Mai ngẩng đầu, nhìn về phía Lý Truy Viễn đang đứng xa xa, khóe miệng khẽ mỉm cười, cảm khái nói:

“Lý Tam Giang là người thô kệch, thân ở trong phúc không biết phúc nhưng thằng bé này lại là hạng người tâm lý tinh tế, nó nhìn ra nhà mình không đơn giản, không, nó nhìn ra màu nền rồi.”

Nhìn ra nhà mình điều kiện tốt chỉ là tầng thứ nhất, nhìn ra bối cảnh ở tầng khác, đó là tầng thứ hai.

“Vậy con phải làm sao?”

Liễu Ngọc Mai không vội trả lời mà cầm chén trà lên nhấp một ngụm.

Thằng bé này chắc là đã sớm quyết định nhưng cậu vẫn có thể giữ được bình tĩnh, làm những việc giống như hai ngày trước, rõ ràng lo lắng cho ông cố mình nhưng lại không lộ ra vẻ vội vàng, nôn nóng chút nào.

Nhớ lại lúc trước lúc cậu dẫn A Ly đi vệ sinh đi qua còn nở nụ cười chào hỏi mình, nước trà trong chén của Liễu Ngọc Mai bỗng nhiên nổi lên gợn sóng.

Tâm tư sâu sắc thế này... đâu còn giống một đứa trẻ?

“Con cứ đi cùng nó đi.” Ngừng một chút, Liễu Ngọc Mai bổ sung: “Nhưng trên đường phải nói rõ ràng với thằng bé.”

“Con biết rồi.”

Chú Tần đi đến bên Lý Truy Viễn, nói: “Tiểu Viễn à, con đợi đấy, chú đi đẩy xe ra.”

“Vâng, chú.”

Một chiếc xe đạp hai bánh cũ kỹ được chú Tần đạp ra, Lý Truy Viễn muốn ngồi lên ghế sau nhưng lại bị chú Tần dùng một tay nắm lấy, nâng lên yên trước.

Lúc hai người đạp xe xuống dốc rồi đi, Tần Ly vô thức đi về phía đó nhưng lại bị Liễu Ngọc Mai nắm tay lại.

Lông mi của cô bé bắt đầu giật giật.

“A Ly à, bà biết con muốn chơi với Viễn Hân nhưng bây giờ Viễn Hân có việc cần phải làm, lúc này con nên ở nhà đợi, đợi nó làm xong việc rồi về. Nếu con cứ nhất quyết chỉ biết bám lấy nó sẽ khiến nó cảm thấy mệt mỏi và khó chịu, như vậy rất có thể, nó sẽ không muốn chơi với con nữa.”

Nghe vậy, cô bé quay đầu nhìn bà, trong ánh mắt dường như toát ra một chút nghi ngờ nhỏ bé không thể nhận ra.

Nhưng Liễu Ngọc Mai vẫn nắm được, bà rất vui mừng, lại rất buồn bã;

Bà đã rất lâu không thể nhận ra cảm xúc khác từ cháu gái mình rồi, lần này may mắn mới cảm nhận được, lại là thông qua việc nói với cháu gái những chuyện này.

“A Ly, ý của bà không phải là nói Viễn Hân thực sự sẽ ghét con, đợi nó về, bà lại giúp con trang điểm thật xinh đẹp đi chơi với nó, được không? Thực ra, Viễn Hân rất quan tâm con, thằng nhóc này, thông minh đấy, nó rõ ràng có thể kéo con đi cùng, nói muốn đi Thạch Cảng tìm ông cố của nó để ép chúng ta phải khuất phục. Nhưng nó không làm vậy, cho nên bà cũng liền dứt khoát có qua có lại.”

...

Xe đạp hai bánh đi rất vững, hơn nữa ngồi trên yên trước, được người đạp xe vòng tay ôm, có cảm giác như được bảo vệ.

Lý Truy Viễn tay cầm kiếm gỗ đào, ánh mắt lại không ngừng quét qua bắp tay cơ bắp của chú Tần.

Lại nhìn xem cánh tay và đôi chân nhỏ bé của mình, tuy trắng hơn chú Tần nhưng rất hiển nhiên trông thì ngon mà không dùng được.

“Chú Tần, chú có tập luyện không?”

“Ừm.”

Chú Tần hơi bất ngờ, chú ấy đưa cậu lên yên trước để tiện tìm cơ hội nói chuyện, không ngờ mình chưa kịp mở miệng thì cậu bé đã nói trước rồi.

“Chú Tần, chú biết đánh nhau không?”

“Chú không biết.”

“Không thể nào?” Lý Truy Viễn đưa ngón tay ra, véo nhẹ bắp tay chú Tần, cảm giác không giống như nhìn thấy nhưng lại rất chắc chắn.

“Thật không lừa con, Tiểu Viễn, chú không đánh người.”

“Bình thường chú có tập luyện không?”

“Phải làm việc lại phải trông trọt, bận lắm, không có thời gian riêng rảnh tập luyện nhưng sau khi công phu nhập môn, làm bất cứ việc gì cũng có thể bổ sung tập luyện.”

“Con muốn học.”

“Tiểu Viễn à, con cho rằng là xem phim “Thiếu Lâm Tự” à?”

“Thiếu Lâm Tự” do Lý Liên Kiệt đóng chính đã nổi tiếng khắp đại giang nam bắc, ngay cả bây giờ, vẫn là bộ phim thường được chiếu trong các rạp chiếu phim ngoài trời ở nông thôn.

“Chú, con biết sẽ rất vất vả nhưng con không sợ.”

“Không chỉ vất vả, mà là thời đại khác rồi, con luyện công phu có giỏi đến đâu thì có thể so sánh với đạn dược không?”

“Coi như rèn luyện sức khỏe cũng tốt mà.”

“Ha ha.”

“Chú Tần, chú dành thời gian dạy con đi.”

“Giang Hồ Chí Quái Lục” tuy chỉ là sách bách khoa toàn thư giới thiệu về đặc điểm chết ngửa nhập môn nhưng thông qua việc đọc liên tục, Lý Truy Viễn cũng phát hiện ra, không ít chết ngửa đều có đặc điểm là sức mạnh lớn, hơn nữa trong hoàn cảnh kỳ dị đặc biệt, đôi khi thực sự phải dựa vào thể chất của người vọt xác để vượt qua.

Sách còn ghi chú không ít điểm yếu và phương pháp tấn công của xác chết ngửa, không phải là dùng giấy bùa, pháp thuật đánh vào thì tử thi sẽ hóa thành tro bụi, mà thực sự phải dựa vào tay.

Trong đó, phổ biến nhất và thực dụng nhất, là bồi công, đấu vật, bẻ khóa, khóa chân...

Chương 84 -

Trong một số bức tranh minh họa, Lý Truy Viễn còn có thể nhìn ra, đây dường như không phải là võ thuật cận chiến theo nghĩa truyền thống, nhìn vào những hình ảnh nhân vật trên đầu, dường như là võ công được thiết kế dành riêng cho chết ngựa.

Ngoài ra, sự xuất hiện của Nhuận Sinh ngày hôm qua cũng giúp Lý Truy Viễn phá vỡ lớp sương mù độc sách trong lòng.

Đừng xem Nhuận Sinh ăn nhiều lại còn có một số đặc điểm kỳ lạ nhưng thực tế, Nhuận Sinh mới là người vớt xác điển hình nhất.

Hơn nữa, thể chất của ông cố mình cũng cực tốt, nếu không thì không thể nào từ cống xác một đường từ Thượng Hải mang về, bây giờ đã lớn tuổi như vậy vẫn có thể dễ dàng cống mình đi trên đường thôn.

Thấy chú Tần mãi không trả lời, Lý Truy Viễn lại hỏi thêm một câu: “Chú?”

Chú Tần cúi đầu, nhìn Lý Truy Viễn: “Cái này phải hỏi người lớn có đồng ý không đã.”

“Được rồi, về con sẽ hỏi.”

Người lớn ở đây, chú Tần nói rất mơ hồ nhưng Lý Truy Viễn biết rõ, chú ấy đang nói về bà Liễu.

“Tiểu Viễn à, chú có việc muốn nói rõ ràng với con trước.”

“Chú, chú nói đi.”

“Chú là người lười, chỉ làm việc trong phạm sự của mình, việc ngoài phạm sự, chú tuyệt đối không làm.”

“Sao lại thế, chú rõ ràng rất chăm chỉ mà.”

Ngay cả trong nông thôn hiện nay, chú Tần cũng thuộc vào hàng chăm chỉ, giỏi giang nhất, vừa trồng trọt vừa làm việc còn vừa giao hàng, con trâu già trong thôn cũng không bằng chú ấy.

“Chú nói thật, việc không thuộc về phận sự của chú thì cho dù chai nước tương có đổ trước mặt chú, dù đổ bao nhiêu, chú cũng không đỡ.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Lý Truy Viễn im lặng.

Chú Tần thở dài trong lòng, nói chuyện với thằng bé này, chú ấy thực sự có cảm giác đang nói chuyện với người thông minh, chú ấy có thể cảm nhận được, thằng bé này hiểu ý mình.

Ít lâu sau, Lý Truy Viễn đáp:

“Chú, con biết rồi.”

“Ừm.”

Thôn Tư Nguyên vốn nằm ở phía bắc thị trấn Thạch Nam, sát cạnh thị trấn Thạch Cảng, thêm nữa chú Tần đi đường tắt, đi xuyên qua thôn càng tiết kiệm thời gian.

Đến con đường thuộc về trấn Thạch Cảng, chú Tần lại tiếp tục đạp xe về phía điểm đến.

“Chú, chú biết chỗ đó không?”

“Biết, trước đây từng giao bàn ghế cho thôn đó rồi.”

“Ồ.”

“Hay là, con muốn đi mua đồ ở trung tâm thương mại bách hóa trong thị trấn trước?”

“Không, đi chỗ ông cố trước.”

“Được.”

Đi xuyên qua thị trấn, xuống thôn, đường liên nhỏ hơn.

Không bao lâu, phía trước xa xa đã thấy một nơi đang tổ chức tang lễ.

“Chú, có thể dừng lại rồi.”

“Sắp đến rồi.”

“Con mệt.”

“Đến đó rồi nghỉ, còn có thể uống nước.”

“Con muốn đi vệ sinh, con nhịn không nổi.”

“Được.”

Chú Tần dừng xe, Lý Truy Viễn nhảy xuống xe, tìm một chỗ dưới bóng cây liễu nhỏ đi vệ sinh sau đó ngồi xổm xuống bên mương rửa tay.

Tần Lực vốn nghĩ rằng cậu bé xử lý xong sẽ lại lên xe, ai ngờ cậu bé lại ngồi trên một tảng đá nhẵn nhụi bên bờ ruộng, lấy ra một chai nước giải khát, vài gói bánh quy và hai cuốn sách.

Chai nước hình quả bầu, Tần Lực còn nhớ là do mình nghe lời Lý Tam Giang mua về cho cậu bé.

Khó trách trước khi lên xe lại thấy trong áo cậu bé phồng phồng, hóa ra là giấu nhiều thứ như vậy, rõ ràng là không định đi mà là chuẩn bị nghỉ ngơi đọc sách tại chỗ.

“Con đang làm gì vậy?”

“Con mệt, muốn nghỉ một lát, chú Tần, chú cũng ngồi đi.”

“Con không phải giao kiếm cho ông cố con sao, ngay phía trước kia, mau mang đi rồi chú về làm việc, dì Lưu ở nhà một mình không làm hết, thời hạn đã rất gấp rồi, không làm xong thì không giao được hàng, ông cố con sẽ nổi giận mắng người đấy.”

“Sẽ không đâu, ông cố đã nói ông ấy sẽ viết di chúc cho con, nếu ông cố xảy ra chuyện, con sẽ là chủ nhỏ, con sẽ không nổi giận mắng người đâu.”

“Thằng nhóc này...”

“Chú, ngồi đi, nhìn chú làm việc cả ngày mệt mỏi, chúng ta cũng nghỉ ngơi chút nhé, lao động phải kết hợp nghỉ ngơi.”

Tần Lực đi đến trước mặt cậu bé, chút ấy nhìn ra, cậu bé là cố ý, chỉ cần không giao kiếm vào tay Lý Tam Giang thì mình vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, vẫn phải ở đây cùng cậu.

Điều khiến Tần Lực cảm thấy kinh ngạc hơn nữa là, cậu bé dường như đã sớm dự đoán được mình là loại “chai nước tương đổ cũng không đổ”.

Đây vẫn là trẻ con sao, đây rõ ràng là yêu quái đội lốt trẻ con mà!

Bỗng nhiên, Tần Lực lại không bận tâm nữa, phải rồi, khó trách A Ly lạnh nhạt với mọi người nhưng chỉ đối với cậu mới thể hiện sự thân thiết.

Tần Lực hạ thấp trọng tâm, chút ấy định dùng sức mạnh để bế cậu bé đi, ép buộc hoàn thành nhiệm vụ.

“Chú, hai nhà mình ở cùng nhau, thực sự rất ấm áp, bà Liễu rất tốt, dì Lưu cũng rất dịu dàng.”

Tần Lực nhú mảy.

“Trên sách có nói, sự hòa hợp giữa người với người là được xây dựng dựa trên sự tôn trọng cơ bản nhất.”

Tần Lực: “Ha ha, lẽ nào chúng ta không phải sao?”

Lý Truy Viễn quay đầu, nhìn Tần Lực bất ngờ đến gần mình, cười nói: “Chúng ta phải không? Chúng ta phải mà.”

Chương 85 -

Tần Lực nhắm mắt, đứng thẳng dậy, chú ấy cảm thấy mình như bị kiểm soát, bị một đứa trẻ kiểm soát.

Một lát sau, Tần Lực nói: “Tiểu Viễn, nếu chú không đồng ý đưa con đến, con sẽ tự mình đến à?”

Lý Truy Viễn lắc đầu: “Con chỉ là một đứa trẻ, không thể giúp gì, con sẽ không đến một mình, bởi vì đến rồi cũng chỉ làm phiền thôi.”

“Được rồi, đi tìm ông cố con đi, chú không về nhưng con phải nhớ, chai nước tương có đồ thì chú vẫn không đỡ đâu.”

“Vâng, cảm ơn chú.”

Lý Truy Viễn lập tức thu dọn đồ đạc, đi đến trước xe đạp hai bánh, giục:

“Chú, mau lên xe đi, phía trước sắp đến rồi.”

...

“Sao lại thế này?” Lý Tam Giang nhìn Lý Truy Viễn trước, sau đó lại nhìn Tần Lực, “Sao lại đưa thằng bé đến?”

“Ông cố, con nhớ ông, nên năn nỉ chú Tần tìm ông, chú Tần không thể từ chối con được.”

“Tiểu Viễn Hầu à, đây là nơi con nên đến sao? Đi đi đi, để Lực Hầu đưa con về.”

“Không, con không đi, con phải ở đây.”

Lý Truy Viễn bám chặt lấy áo Lý Tam Giang, trên mặt cũng hiện lên vẻ tủi thân.

Lý Tam Giang định nói thêm vài câu nặng lời đuổi đi nhưng nhìn thấy bộ dạng của thằng bé, ông già cả đời không kết hôn, không con cái, một mảng mềm mại trong nội tâm liền bị nắm chặt.

Cho nên, người già cưng chiều con cái đến mức, có đôi khi... thực sự không có nguyên tắc, đặc biệt là tình cảm của người ông đối với cháu.

“Được rồi, Lục Hầu, cậu trông chừng thằng bé, đừng để nó chạy lung tung.”

Tần Lục gật đầu: “Ừm, con sẽ trông chừng.”

Lý Truy Viễn thành công ở lại, cậu bắt đầu quan sát trai sự.

Nơi tổ chức trai sự nằm ở một mảnh đất trống trong thôn, trước đây là sân phơi lúa của tập thể thôn, cũng có mời một đội ngũ làm tang lễ quy mô khá nhỏ đang bận rộn.

Tám diễn viên mặc áo đạo bào đang thực hiện nghi lễ, mỗi người cầm pháp khí, miệng lầm bầm niệm chú, xoay vòng quanh bàn thờ.

Trên bàn thờ bày biện lễ vật, ở trung tâm là ảnh đen trắng của cụ bà Ngưu.

Bảng hiệu ghi Ngưu thị.

Vì bà lão trước khi kết hôn là con nuôi, không có nhà ngoại, cũng không có tên, sau đó khi thôn điều tra dân số đăng ký, bà ấy đã khai tên họ nhà chồng.

Những hiếu tử hiếu nữ quỳ trên bồ đoàn, đầu quấn dây trắng, mặc áo tang, tay đeo băng đen, vừa khóc than vừa ném giấy tiền vào lò than trước mặt.

Ngưu Phúc và Ngưu Duệ chỉ khóc khan, thỉnh thoảng lau nước mắt, có hành động nhưng không có cảm xúc.

Em gái Ngưu Liên thì không chỉ cảm xúc hành động đều tốt mà nước mắt còn như vòi nước bị đóng băng chảy không ngừng, còn nói liên hồi.

“Mẹ ơi, cha con đi sớm, là mẹ vất vả nuôi lớn chúng con đấy, ôi chao ơi!”

“Mẹ ơi, thời xưa khó khăn, mẹ không nỡ ăn nhiều, tất cả đều cho chúng con ăn thôi, ôi chao ơi!”

“Mẹ ơi, chúng con mới lớn, mẹ còn chưa kịp hưởng phúc, sao lại đi rồi, ôi chao ơi!”

Mỗi câu cuối cùng “ôi chao ơi”, là lời kết thúc cho câu trước, cũng là lời mở đầu cho cảm xúc của câu sau, lại còn kết hợp với chức năng lấy hơi.

Rõ ràng là đang kể chuyện nhưng lại sử dụng giọng hát, có lẽ, đây chính là thủy tổ đời đầu của thể loại rap trong nước nhỉ.

Lời diễn tả của Ngưu Liên, kéo theo hai anh trai của bà, mỗi lần họ đều lặp lại theo cuối lời Ngưu Liên, cùng khóc than, giống như bè hòa âm.

Lý Truy Viễn cảm thấy rất thú vị, không cần nói đến việc cậu đã tiếp xúc với bà lão, chỉ riêng nội dung khóc than này thôi cũng khiến người ta bật cười, cái gì gọi là các con mới lớn, mẹ còn chưa kịp hưởng phúc đã đi rồi...

Các con mới trưởng thành sao, rõ ràng mỗi người đều đã làm ông bà rồi, thật sự muốn hiếu thảo thì thế nào mà không kịp chứ.

Lại liên tưởng đến đám ma nhà ông Râu Quai Nón lần trước, ban ngày khóc than cho mẹ như đứa con hiếu thảo thực sự nhưng không ảnh hưởng đến việc tối dẫn con trai đi làm những việc sức sinh không bằng.

Cho nên, buổi biểu diễn chiều của đội ngũ làm việc tang lễ dù có diễn xuất tốt đến đâu cũng không bằng buổi biểu diễn chính vào buổi sáng, đó mới là màn so tài thực sự của những diễn viên lão luyện.

Chỉ là, trai sự này quá vắng vẻ, đáng lý dù là trai sự cũng nên mời người đến ăn.

Lý Truy Viễn tiến đến gần Lý Tam Giang đang hút thuốc, hỏi: “Ông cố, sao ít người thế này, không mời mọi người ăn cơm à?”

Cách đó không xa, có thể thấy đầu bếp đang bận rộn trong bếp.

Lý Tam Giang cười nhạt, nói: “Nửa năm trước khi bà cụ vừa mất, ba anh em này lo liệu tang lễ cho bà cụ, không những không mời đội tang lễ mà thức ăn cũng cố gắng tiết kiệm, làm một bữa ăn vô cùng nhạt nhẽo, người trong thôn đến viếng, không nói là ăn ngon, thậm chí còn không thể no bụng. Lần này tổ chức minh thọ, người trong thôn liền không đến nữa, quả thật là không biết điều mà.”

Lý Truy Viễn hiểu rồi, thì ra là ba anh em này lần trước xem tang lễ của bà cụ như là một cơ hội kiếm tiền phúng điếu.

Truyền thống thu tiền phúng điếu ở nông thôn, mục đích là mọi người cùng nhau chung sức giúp gia chủ lo liệu mọi việc, cho dù có vài người thích lợi dụng cũng cơ bản sẽ không bị thâm hụt gì.

Ai ngờ lại gặp phải ba người không biết xấu hổ như vậy.

Chương 86 -

Lưu Kim Hà lúc này đang ngồi sau bàn thờ, khói lửa hun ám khiến bà không ngừng lấy khăn tay lau nước mắt nhưng vẫn không ngừng niệm kinh, thỉnh thoảng còn lấy ra một số lá bùa đặc biệt, đưa cho mấy hiếu tử hiếu nữ bên dưới giúp đốt.

Vị trí của bà là để nối thông âm dương, nghĩa là giúp người chết và người sống trao đổi thông tin.

Ông Sơn thì trải một tấm chiếu cũ, ngồi ở góc tây bắc, cầm ống hút thuốc Lào không ngừng hút.

Lý Truy Viễn nhớ lại nội dung trong sách, lấy bàn thờ làm điểm gốc, vị trí của ông Sơn nằm ngay vị trí hóa giải sát khí, tà khí muốn vào thì phải đi qua đó.

Nhuận Sinh cũng không nghỉ ngơi, không ngừng đi lại, xoay tròn cờ phướn gọi hồn, đây là một công việc cần sức lực, vừa phải xoay tròn cờ phướn lại không thể để nó đổ.

Ngược lại là ông cố của cậu, ngồi dưới mái hiên uống trà, Lý Truy Viễn xa cảm thấy mình tài sơ học thiểu, không thể nhìn ra ông cố đang nắm giữ phương vị nào.

Nhưng... chắc hẳn rất quan trọng.

Bữa trưa, họ đã ăn từ sớm rồi, buổi chiều, các diễn viên của đội tang lễ cùng thay áo cà sa, đóng vai hòa thượng bắt đầu gõ mõ niệm kinh.

Có vài người hói đầu, nhìn vẫn rất chân thực.

Nhuận Sinh từ trong bếp bưng bát dưa ra, cậu bé đói bụng, người ta uống trà chiều, cậu bé chỉ cần điều kiện cho phép thì đó là ăn cơm chiều.

Cậu bé còn rất chu đáo mời Lý Truy Viễn cùng ăn, Lý Truy Viễn cũng không khách khí, nhận một cái bát trống rồi gắp một ít thức ăn ăn.

Còn về chú Tần, Lý Truy Viễn và Nhuận Sinh đã gọi nhưng chú ấy không ăn.

Từ khi đến đây, chú Tần luôn đứng ở mép mái hiên, hầu như không di chuyển.

Nhuận Sinh cắm hương vào thức ăn, đợi hương cháy hết, cậu bé liền nói với Lý Truy Viễn: “Anh đã nói với ông anh là em đang xem mấy cuốn sách đó, ông anh nói em thông minh hơn anh nhiều, bảo anh sau này nói chuyện nhiều với em hơn.”

Khác với niềm tin của Lý Tam Giang là cháu trai của ông nhất định phải về thành phố học đại học, Ông Sơn đã sớm nhận ra Lý Truy Viễn là một mầm non tốt của nghề vớt thi rồi.

“Được thôi, sau này anh có thể thường xuyên đến nhà em chơi.”

Theo quan điểm của Lý Truy Viễn, Nhuận Sinh là cầu nối tuyệt vời để lý thuyết của cậu kết hợp thực tiễn.

“Thật à, vậy thì tốt quá, ha ha, em không biết đâu, ông anh sức khỏe không tốt, thường xuyên phải uống thuốc, nhà vốn đã túng thiếu, mà anh lại là một thằng ăn bám, hazz. Đến nhà em, anh không chỉ được ăn no mà còn giúp ông anh đỡ gánh nặng, đợi khi có việc, anh sẽ về giúp ông anh vớt thi, hai việc không ảnh hưởng lẫn nhau.”

“Anh muốn ở lại lâu dài?”

“À, không được sao?” Nhuận Sinh gãi đầu.

“Cái này phải hỏi ông cố em.”

“Vậy anh bảo ông đi nói chuyện với ông cố em, theo ý ông anh thì sau khi ông ấy đi, anh sẽ giúp ông cố em làm việc.”

“Ừm.” Lý Truy Viễn gật đầu, ông cố cũng lớn tuổi rồi, sau này có Nhuận Sinh kế thừa cũng tốt.

Dù sao, vượt thi mới là nghề nghiệp chính của ông cố, cũng phải chú trọng hình ảnh, các ngành nghề khác của ông cố cũng là nhờ ông ấy là người vượt thi nên mới có nguồn khách hàng dồi dào.

Nhang đã cháy hết, Nhuận Sinh không kịp chờ đợi đã dùng đũa trộn thức ăn với tro tàn rồi ăn một cách ngon lành.

Lý Truy Viễn tò mò hỏi: “Nếu không đốt nhang thì anh thật sự không ăn được sao?”

“Ừm.” Nhuận Sinh vừa nuốt vừa trả lời, “Ăn không ngon, ăn vào miệng không chỉ không có vị, mà còn buồn nôn.”

“Vậy anh đã từng ăn...” Lý Truy Viễn do dự một chút, vẫn hỏi ra, “Anh đã từng ăn xác chết bị thối rửa à?”

Nhuận Sinh sửng sốt, lập tức hạ giọng, nói:

“Ông anh đã cảnh cáo anh rồi, anh không thể nói với người khác là đã ăn được.”

“Vậy anh phải nhớ kỹ lời cảnh cáo của ông đấy.”

“Dĩ nhiên, anh luôn nhớ kỹ mà.”

Lý Truy Viễn nhanh chóng ăn xong, nhìn Nhuận Sinh vẫn tiếp tục ăn ngon lành, nghĩ thầm nếu cậu bé đến sớm hơn hai ngày thì tốt rồi, vừa kịp tham gia thọ yến người giầy của bà cụ, một mình cậu bé có thể ăn hết một bàn luôn nhỉ.

Thời gian trôi qua, gần đến hoàng hôn, mọi người liền bắt đầu thu dọn đồ đạc, người cầm cờ, người cầm phướn, người cầm kinh sách, chần mền, gối.

Tạo thành một hàng dài, đi trên bờ ruộng, đến mộ của bà cụ Ngưu.

Hai người cuối cùng trong đoàn không ngừng thả pháo nổ, rất ung dung thoải mái, châm lửa rồi vút xuống ruộng, lập tức bay ra ngoài.

Lý Truy Viễn giúp Nhuận Sinh cầm một lá cờ, còn chú Tần thì không đi mà theo sau đoàn từ xa, giữ khoảng cách một trăm mét.

Mộ của bà cụ Ngưu rất nhỏ, tuy thành phố đã thực hiện hỏa táng, cũng quản lý nghiêm ngặt việc mai táng nhưng việc mai táng vẫn phổ biến ở nông thôn, nhưng cảnh tượng xây dựng mộ phần lớn, xi măng đóng kín thì không còn thấy nhiều nữa.

Thay vào đó là những ngôi nhà nhỏ, cũ là hai tầng, gạch đỏ ngói xanh, có cả ba tầng, thậm chí có cả nhà ba gian

Người không biết, đi vào khu mộ này sẽ có thể còn lầm tưởng là vào triển lãm mô hình có chủ đề “Kiến trúc nông thôn”.

Chương 87 -

Ngôi mộ của bà Ngưu chỉ là một gò đất, được đắp lên bằng cách dùng xẻng xúc đất từ khu vực xung quanh, tạo thành một "chiếc mũ đất".

Khi đi tảo mộ, Ngưu Phúc là con cả, đã lấy chiếc mũ đất cũ ra trước. Sau đó, Ngưu Thụy dùng xẻng đào một cái mũ mới. Khi lễ tảo mộ kết thúc, Ngưu Liên sẽ đặt chiếc mũ mới lên mộ.

Đặt hương đèn, đốt giấy tiền, đốt huyết kinh, mọi việc được thực hiện theo sự chỉ huy của Lưu Kim Hà một cách có trật tự.

Đợi khi mọi việc kết thúc, mũ mới được đặt lên, mọi người trở về, không xảy ra chuyện gì.

Nhưng Lý Truy Viễn nhận thấy, trên mặt Lưu Kim Hà lại không có biểu hiện nhẹ nhõm, bởi theo quy định, chay sự này phải làm đến nửa đêm, trước đây có giờ Tý Sửu Dần Mão, bây giờ thì thống nhất thành 0 giờ.

Sau 0 giờ mới tính là chay sự xong, cũng thuộc về việc gác đêm nhĩ, chỉ là thi thể đã được chôn rồi, không đặt ở đây.

Ban ngày thì còn tốt, đợi đến tối sẽ xảy ra chuyện gì thì khó mà nói được.

Sau bữa cơm chiều, một số người trong thôn ngại ngừng đến giúp cũng đã về, người thân con cái của ba anh em Ngưu gia cũng về nhà, thật ra họ cũng nên ở lại canh giữ nhưng bị ba anh em cưỡng chế đuổi về.

Đợi khi đội tang lễ thu dọn đồ đạc rời đi, xung quanh linh đường lại trở nên trống trải lạ thường.

Ba anh em Ngưu gia vẫn quỳ trên bồ đoàn, không khóc nữa, chỉ im lặng tiếp tục đốt giấy.

Giọng của Ngưu Liên đã khàn đặc, Ngưu Phúc Ngưu Thụy mất đi nguồn cảm hứng của em gái, không cách nào bè theo nữa, cũng chỉ có thể im lặng thôi.

Lưu Kim Hà vẫn ngồi ở vị trí cũ, có thể nhận ra bà đang có chút không tập trung.

Ông Sơn vẫn ngồi vị trí hóa giải sát khí, thuốc tẩu đã hết nên đổi sang thuốc lá của gia chủ tiếp tục hút.

Còn về ông cố của cậu... Lý Truy Viễn phát hiện ông cố đã dựa vào lan can, ngủ thiếp đi, thân thể nhấp nhô, đang ngáy khò khò.

Nhuận Sinh không biết từ đâu tìm ra bộ bài tây, cười nói: “Chúng ta chơi bài địa chủ đi.”

“Phải bốn người chứ?”

“VẬY em gọi chú ấy?” Nhuận Sinh chỉ vào chú Tần.

Lý Truy Viễn lắc đầu, cậu biết chú Tần sẽ không đến, thật ra trong lòng cậu khá biết ơn, chú Tần tuy sẽ không đỡ chai nước tương nhưng có chú vẫn đứng đó, trong lòng cậu cũng yên tâm hơn nhiều.

Tiếp đó, Lý Truy Viễn và Nhuận Sinh liền chơi bài địa chủ hai người.

Chỉ một bộ bài, chia ba người, rất dễ tính bài.

Kỹ thuật chơi bài của Nhuận Sinh rất tệ, người chơi đối diện cũng tầm thường, điều này khiến Lý Truy Viễn dù cầm nông dân hay cầm địa chủ thì đều là cậu thắng.

Chơi mãi, không biết đã qua bao lâu, Lý Truy Viễn chợt hỏi:
“Máy giờ rồi?”

Nhuận Sinh lắc đầu: “Không biết, đâu có đồng hồ.”

Người chơi đối diện nói: “Mười một giờ rồi.”

Lý Truy Viễn: “Vây sắp kết thúc rồi, còn một tiếng.”

Nhuận Sinh: “Ừ, không biết kết thúc rồi, gia chủ có tiếp tục lo bữa ăn nữa không?”

Người chơi đối diện: “Chắc là có, hôm nay họ chuẩn bị nhiều thức ăn, cũng không có nhiều người đến ăn.”

Lý Truy Viễn lại cầm được một bộ đợt bài ngon, ván này cũng chẳng có gì thú vị.

Chỉ là, khi chuẩn bị đánh bài, Lý Truy Viễn liếc mắt nhìn vị trí mà chú Tần đứng, đột nhiên phát hiện, chú Tần đã biến mất rồi.

Người cậu dựa vào lại đột nhiên biến mất, trong lòng Lý Truy Viễn chợt run lên, đầu óc cũng tỉnh táo hơn, rồi như nhớ ra điều gì, cậu cầm lá bài trên tay, ngăn người.

Nhuận Sinh: “Nghĩ gì vậy, Tiểu Viễn, em mau đánh đi.”

Người chơi đối diện: “Ừ, mau đánh đi, biết là bài tốt rồi.”

Lý Truy Viễn ra bài, đánh một lá Át.

Nhuận Sinh trợn tròn mắt: “Em đánh kiểu gì vậy?”

Người chơi đối diện: “Là bài quá tốt, muốn mở bài à?”

Lý Truy Viễn hỏi: “Có thể mở bài à?”

Nhuận Sinh nói: “Em muốn mở thì mở thôi, bài tốt không có cách nào mà.”

Người chơi đối diện: “Phải suy nghĩ kỹ nhé, đánh công khai, rất dễ bị lật thuyền nhé.”

“Vậy em suy nghĩ thêm chút.” Lý Truy Viễn nắm chặt lá bài, giả vờ suy nghĩ, ánh mắt lại liếc nhìn ông cố đang ngủ gật, ba anh em Ngưu gia đang quỳ trên bồ đoàn, cả Lưu Kim Hà và Ông Sơn.

Hình ảnh trước đây tưởng chừng bình thường, giờ lại có cảm giác đột nhiên trở thành kinh dị, rõ ràng mình có thể nghe thấy các âm thanh xung quanh, nhưng tất cả bọn họ đều không nhúc nhích.

Ngay cả lúc ông cố ngáy khò khò thì thân thể cũng không cử động một chút nào, tiếng ngáy này, như là tiếng vang vọng từ hư không vậy.

“Anh Nhuận Sinh?”

“Sao vậy? Em suy nghĩ xong chưa, có muốn mở bài không?”

Lý Truy Viễn gật đầu nhẹ, Nhuận Sinh thì bình thường nhưng điều này càng khiến cậu phải mở bài rồi, cái tổ hợp già yếu bệnh tật trẻ nhỏ này, người duy nhất có thể trông cậy vào chính là Nhuận Sinh.

Nếu không có Nhuận Sinh thì mấy người già đó sẽ phải làm sao?

“Mở bài!”

Lý Truy Viễn đặt bài trong tay xuống.

Nhuận Sinh nghi ngờ nói: “Này, bài của em cũng không tốt lắm mà, anh còn tưởng em có tứ quý nữa.”

“Đánh đi, Át, mọi người có muốn không.”

Người chơi đối diện: “Cậu đánh.”

Nhuận Sinh: “Không muốn.”

Lý Truy Viễn: “Ba lá bảy kèm một lá năm.”

Người chơi đối diện: “Tôi muốn.”

Lý Truy Viễn: “Ba lá mười kèm một lá bảy.”

Nhuận Sinh: “Tiểu Viễn, em đừng vội đánh, người chơi đối diện anh muốn mà.”

Lý Truy Viễn vỗ mạnh lên bàn nhỏ, hét vào mặt Nhuận Sinh:

“Anh mở mắt ra mà xem, chúng ta đâu có người chơi đối diện nào đâu!!!”

Chương 88 -

Nhuận Sinh bị hét choáng, cậu bé vô thức muốn phản bác nhưng vừa quay đầu nhìn trái phải thì đột nhiên tỉnh ngộ nói:

“Đúng rồi, chỉ có hai chúng ta thôi, làm sao có thể đánh bài địa chủ ba người được?”

Ngay sau đó, gió đêm lạnh buốt thổi đến.

Lý Truy Viễn và Nhuận Sinh cùng rùng mình rồi cùng phát hiện, hai người vốn đang ngồi trong lều trai sự chơi bài, không biết từ khi nào, lại ngồi trên mộ rồi.

Xung quanh, là mấy ngôi nhà hai tầng ba tầng màu xanh xanh đỏ đỏ dưới ánh trăng, bên cạnh là mộ của bà cụ Ngưu, trên đầu vẫn là mũ đất mới.

“Tôi muốn, ba lá tám kèm một lá ba! Tôi muốn, ba lá tám kèm một lá ba!”

Bên cạnh vang lên tiếng đánh bài, là giọng con gái, rất thảm thiết, rất chói tai.

Lý Truy Viễn và Nhuận Sinh nhìn nhau, Nhuận Sinh che chở Lý Truy Viễn ở phía sau, hai người vòng qua mộ, đến phía sau.

Nơi đây thực sự có một cái hang, miệng hang rất không đều, còn sót lại dấu tay đầy máu, như là có người dùng hai tay cố hết sức đào ra vậy.

Tiến đến gần miệng hang có thể nhìn thấy bên trong đã bị đào rỗng, có một người phụ nữ nằm bên trong, hai tay đầy máu, rõ ràng không có đồ vật gì nhưng bàn tay trái lại ở tư thế cầm bài, bàn tay phải thì như đang vung bài:

“Tôi muốn, ba lá tám kèm một lá ba!”

Người đó không ngừng lắc đầu, khiến tóc và bùn đất tản ra, chính là Ngưu Liên, con gái út của bà cụ Ngưu.

Bà ấy dùng tay, đào mở mộ của mẹ mình rồi chui vào.

Nhưng trong mộ, ngoài mùi xác chết nồng nặc và một vũng nước đục không thể tả được thì chỉ nhìn thấy một tấm chiếu rách, không có dấu vết của thi thể bà cụ Ngưu.

Theo lý mà nói, cho dù là mai táng thì cũng phải có quan tài, bây giờ không phải là thời kỳ giải phóng mà phải vứt xác vào nghĩa địa hoang, mà bà cụ Ngưu không có quan tài, lúc đặt linh cửu chắc là thuê nhưng lúc hạ táng thì thay thế đi, mục đích gì cũng rất dễ đoán... là vì để tiết kiệm một cái quan tài.

Lý Truy Viễn vô thức che mũi, kìm nén bản năng muốn nôn mửa vì bị ám mùi, ngược lại là Nhuận Sinh lại như là không hề ghê sợ gì.

Lúc này, do ván bài kết thúc nên Ngưu Liên dường như đã tỉnh táo hơn một chút, nhưng cũng chỉ là một chút thôi.

“Không chơi nữa à, không chơi nữa à, vậy tôi tiếp tục làm việc.”

Ngưu Liên làm động tác vứt bỏ lá bài trong tay rồi quay người, tiếp tục dùng tay đào đất.

Nói không chừng đào thêm một lúc nữa thì cái hang này sẽ sập, mà bà ấy có thể bị chôn sống trong đó mất.

“Này, đừng đào nữa, đào nữa nguy hiểm lắm, con sẽ cứu bà!”

Lý Truy Viễn lại nắm tay Nhuận Sinh.

“Sao vậy, Tiểu Viễn?”

“Đi xem ông anh trước đi, họ có thể gặp nguy hiểm rồi!”

“À, đúng rồi nhưng bà ấy...”

“Ai quan trọng hơn?”

“Ông quan trọng hơn!”

Nhuận Sinh không do dự nữa, trực tiếp kéo Lý Truy Viễn chạy về phía lều chạy sự.

Đến trước lều, Lý Truy Viễn đã thở hổn hển, mà trong lều thì đã không còn thấy hai anh em Ngưu gia nữa.

Lưu Kim Hà đang bò quanh bàn thờ, vừa bò vừa kêu meo meo, bàn tay bà cụ đã bị trầy da, còn để lại một chuỗi dấu bàn tay dày đặc trên mặt đất.

Ông Sơn thì vừa “gâu gâu gâu” vừa nằm trước một cái cây, giờ một chân lên, như con chó bắt đầu đi tiểu.

Nước tiểu chảy xuống, làm ướt quần áo của ông ấy, trông thật bẩn thỉu.

Đi tiểu xong, ông ấy còn dùng tay chân bò đến gốc cây đào đất.

“Ông!” Nhuận Sinh vội vàng gọi, “Ông, sao ông lại thế này?”

Tiếng gọi này lập tức thu hút sự chú ý của Lưu Kim Hà và ông Sơn.

Hai người, một người bò như mèo, một người bò như chó, đều là tứ chi chạm đất, mặt lộ vẻ hung dữ lao về phía Nhuận Sinh và Lý Truy Viễn.

Nhuận Sinh dang hai tay, chủ động che chắn trước mặt Lý Truy Viễn, hét lên: “Tiểu Viễn, em lùi lại!”

Lý Truy Viễn nghe lời lùi hai bước, nhưng cảm thấy chưa đủ, lại lùi thêm hai bước.

Ngay sau đó,

Lưu Kim Hà lao vào người Nhuận Sinh, hai chân kẹp chặt eo Nhuận Sinh, cào cào cắn xé vào ngực cậu bé.

Ông Sơn thì ôm lấy một chân của Nhuận Sinh, cắn vào đùi cậu bé, lập tức một miếng thịt bị cắn đứt, kèm theo hai chiếc răng già.

“Ông, ông, sao ông lại thế này, sao ông lại thế này hả?”

Nhuận Sinh không phản kháng, chỉ lo lắng nhìn ông đang không ngừng cắn mình.

Lý Truy Viễn thấy vậy, lập tức nhắc nhở: “Anh phản công đi, đừng đứng yên đó.”

“Nhưng ông ấy là ông anh, làm sao anh có thể ra tay với ông ấy được?”

Lý Truy Viễn lập tức nói: “Anh nhớ cuốn sách mà em xem không, trong sách nói, thi yêu có khả năng mê hoặc tâm trí, giống như chúng ta chơi bài lúc nãy, cách phá mê trận chính là đánh vào mặt họ, đánh thật mạnh vào mặt họ!”

Thực ra, cách trong sách không chỉ có một, ví dụ như máu chó đen thuần dương, nước phù văn phá sát, pháp khí khai quang, v.v.

Nhưng máu chó đen, có thể ông cố thực sự mang theo nhưng không biết có phải là chó đen thuần dương hay không... Lý Truy Viễn rất nghi ngờ, dù sao đàn chó trong thôn luôn rất cởi mở, loạn lăm.

Còn về nước phù văn thì Lý Truy Viễn hoàn toàn không biết đó là cái gì, tiến độ đọc sách của cậu chưa đến đó.

Chương 89 -

Pháp khí khai quang là loại được người đắc đạo nuôi dưỡng ôn luyện, là vật hóa giải tà khí thực sự, Lý Truy Viễn không tin nhà máy sản xuất nội thất Lâm Nghi lúc sản xuất kiếm gỗ đào, sẽ còn mời một hàng đạo sĩ khai quang hàng loạt trên dây chuyền sản xuất.

Do đó, chỉ còn cách đơn giản và thô bạo nhất, trong sách cũng nói vậy, đánh cho người tỉnh lại, một lần không tỉnh, thì đánh nhiều lần nữa.

Nhuận Sinh: “Nhưng... thật sự có thể làm vậy sao?”

Cho dù bản thân đang bị hai người già như điên như dại không ngừng làm hại nhưng Nhuận Sinh vẫn bình tĩnh, dường như người bị thương không phải là cậu bé.

Lý Truy Viễn chỉ có thể kiên định nói: “Anh đang cứu họ, nếu không đánh thức họ, họ sẽ bị thương càng nặng, anh mau động thủ đi!”

Nếu không đánh thức họ, ông cố anh cũng sắp cản chần anh đến rụng hết răng rồi kìa!

“Được, nghe em, Tiểu Viễn!”

Nhuận Sinh gạt đầu mạnh mẽ, một khi cậu bé đã quyết định làm gì thì rất kiên quyết, không còn do dự nữa, chỉ thấy cậu bé dùng một tay siết cổ Lưu Kim Hà, nhắc Lưu Kim Hà lên.

Lưu Kim Hà dùng tay chân, không ngừng vung vẩy nhưng bà cụ tay ngắn chân ngắn, hoàn toàn không với tới.

Sau đó, Nhuận Sinh đánh vào mặt Lưu Kim Hà, liên tiếp hai bên.

“Bốp!”

“Bốp!”

“Bốp!”

“Bốp!”

Mặt Lưu Kim Hà sưng lên rõ rệt, hai bên khóe miệng bị vỡ chảy máu nhưng cả người lại im lặng, đôi mắt hung dữ lại lần nữa bị đục thủy tinh thể che phủ.

“Tôi... sao... thế... này?”

“Tiểu Viễn, em thật lợi hại!”

Khen ngợi Lý Truy Viễn xong, Nhuận Sinh một cước đá bay ông Sơn đang ôm chặt chân mình.

Ông Sơn rơi xuống nhưng rất không may, mặt đập xuống đất, còn trượt một đoạn.

Đợi khi ông ấy ngồi dậy thì Lý Truy Viễn nhìn thấy ông Sơn đang dùng tay vuốt ve mặt mình, rõ ràng đã tỉnh táo, ông ấy lẩm bẩm:

“Tôi... tôi đây là... không...”

Chưa kịp định thần, ông ấy đã thấy cháu trai mình tiến đến gần rồi chột một bàn tay to lớn giáng xuống.

“Bốp!”

“Bốp!”

Dù sao cũng là tình cảm ông cháu, Nhuận Sinh đánh Lưu Kim Hà bốn cái, còn đối với ông mình thì chỉ đánh hai cái rồi dừng lại xem kết quả.

“Ông ơi, ông tỉnh lại rồi à?”

“Phì!”

Ông Sơn phun vào mặt Nhuận Sinh, lại nhổ ra hai chiếc răng, là răng vừa bị tát rụng.

“Chưa tỉnh à?”

Thấy ông cố mình vẫn còn hung dữ, Nhuận Sinh lại giơ tay lên.

Ông Sơn vội hoảng sợ la lên: “Dừng tay, tỉnh rồi, tỉnh rồi!”

“Ông, ông cuối cùng cũng tỉnh rồi, vừa rồi con sợ quá đi mất!”

Nhuận Sinh ôm lấy Ông Sơn.

Ông Sơn: “...”

Thấy Lưu Kim Hà và ông Sơn đều tỉnh lại, Lý Truy Viễn lập tức đi tìm ông cố, đây là điều cậu lo lắng nhất.

Rất nhanh, cậu đã tìm thấy rồi.

Nhưng khi nhìn thấy ông cố, Lý Truy Viễn lại có chút không thể tin nổi.

Không phải vì ông cố quá thảm thương quá thảm hại mà ngược lại, Lý Tam Giang vẫn dựa vào vị trí cũ ngủ gật, tiếng ngáy một tiếng nổi tiếp một tiếng, ngủ vô cùng ngon giấc.

Dường như chuyện xung quanh, hoàn toàn không liên quan đến ông, quả thật là không hề bị ảnh hưởng.

Tuy ông cố bình an vô sự, Lý Truy Viễn rất vui mừng nhưng sự khác biệt lớn như vậy so với Lưu Kim Hà và Ông Sơn vẫn khiến Lý Truy Viễn cảm thấy không hiểu.

Sau đó, Lý Truy Viễn liên tưởng đến chuyện xảy ra ở tầng một nhà mình, đột nhiên có một suy đoán trong đầu:

Chẳng lẽ là bởi vì bà cụ mặt mèo thực sự quá kiêng kỵ ông cố, Không dám động vào ông cố?

Đến khi nhìn thấy chiếc bát nằm trên mặt đất trước mặt Lý Tam Giang, những suy đoán trước đó dường như được củng cố thêm. Bởi vì trong bát không chỉ có nước mà còn có hai lá hoắc hương nổi trên mặt nước.

Nếu Lý Tam Giang muốn uống nước thì bên cạnh cũng có bàn để đặt, không cần phải đặt trên đất.

Cái này càng giống như một sự biểu thị mang theo tôn trọng:

Ngài uống trà nghỉ ngơi, mấy chuyện khác, ngài cứ việc nhấc tay thôi, không cần bận tâm.

Lý Truy Viễn tò mò bước đến gần, nghĩ thầm: Chẳng lẽ ông cố đang giả vờ ngủ sao?

Nhưng vấn đề là, nếu ông cố thật sự không muốn quản chuyện này thì tại sao lại còn đến ngồi tra làm gì?

Nếu chỉ là vì tiền công thì tại sao lại phải kéo cả Lưu Kim Hà và ông Sơn vào?

Khiến bản thân rơi vào một kết cục bi thảm như vậy chỉ để đổi lấy một khoản tiền, có lẽ người luôn sống trong cảnh thiếu thốn như ông Sơn sẽ đồng ý, nhưng gia đình Lưu Kim Hà có điều kiện khá giả, tại sao bà ấy lại chấp nhận chứ?

Mâu thuẫn về mặt logic trong hành vi khiến Lý Truy Viễn lần đầu tiên sinh ra chút dao động về ấn tượng đã có với ông cố của mình.

“Lý Tam Giang! Lý Tam Giang!”

Từ phía sau vang lên tiếng gầm của ông Sơn, miệng ông đầy máu, trên tay còn cầm một hàm răng, thần sắc dữ tợn vằn vẹo tới cực điểm.

“Ồi chao!”

Lý Tam Giang bị đánh thức, toàn thân run lên, suýt chút nữa đã ngã khỏi ghế rồi ngơ ngác nhìn quanh, ánh mắt dừng lại trên mặt ông Sơn.

“Ơ, sao cậu lại thành ra bộ dạng này?”

“Lý Tam Giang, ông là đồ súc sinh, đồ súc sinh!”

Chương 90 -

Lý Tam Giang lại nhìn về phía Lưu Kim Hạ, thấy mặt Lưu Kim Hạ sưng vù như hai cái bánh bao nhão, khóe miệng giật giật, suýt nữa không nhịn được cười:

“Lưu Mù, sao bà lại thế này?”

Lưu Kim Hạ nhắm mắt, không nói gì, hiện tại bà chỉ mở miệng thôi cũng cảm thấy hàm răng đau rất rồi.

Bà cũng tức giận nhưng bà dù sao cũng là người trong thôn, trong lòng sớm đã có chút phát giác về "khả năng" của Lý Tam Giang, tuy rất bất bình nhưng cũng biết cái này rất hợp lý.

“Ơ, ba người Ngưu gia đâu rồi, sao không thấy đâu?”

Lý Tam Giang lúc này sốt ruột, chủ nhà đâu rồi?

Ông Sơn lúc này cũng phải cố gắng bình tĩnh lại, ông muốn nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không tìm thấy răng, chỉ có thể cắn môi nói:

“Khoảng hơn tám giờ, Lưu Mù tự dưng nói với tôi trời lạnh, tôi mới phát hiện ra chỗ tôi bị gió lừa vào, là bà Ngưu trở về rồi.”

“Cái gì, đã nửa năm rồi, bà ấy còn có thể hồi hồn sao?”

“Bà ấy không phải là quỷ, là chết ngửa!”

“Chết ngửa? Cậu lừa gạt người ngốc à! Người chết nửa năm rồi chôn xuống đất, còn có thể biến thành chết ngửa sao?”

“Bà ấy chính là chết ngửa, dưới đế giày bà ấy thấm nước, đi lại có dấu nước; Tôi đấu với bà ấy một lúc, trên người bà ấy cũng là

mùi chết ngửa, mắt tôi không mù, mũi tôi cũng còn, lặn lội vớt xác cả đời, tôi không thể nào nhắm lặn chết ngửa được!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...”

“Sao không nói nữa, cậu không đánh lại bà ấy à?”

“Nếu như có thể cho tôi trẻ lại mười tuổi...”

Mấy lời sau đó, ông Sơn không nói nữa, ông không đánh lại bà Ngưu, còn bị bà ấy lừa, thật sự rất xấu hổ.

Lúc này, ông cuối cùng cũng bắt đầu chịu già rồi.

Tối nay, nếu không có lời nhắc nhở của Lưu Mù thì có lẽ mình đã bị lừa, thậm chí quá trình “đấu” cũng có thể bỏ qua luôn.

“Tôi nói này, người Ngưu gia đâu rồi?”

Lý Tam Giang lại hỏi lần nữa, đây đã không còn là vấn đề tiền bạc nữa, nếu như mấy người của mình đến ngồi chay lại khiến chủ nhà ba người chết hết, vậy danh tiếng của bọn họ trong vùng này sẽ bị hủy hoại, ai còn dám mời họ ngồi chay nữa?

Nhuận Sinh: “Ngưu Liên đang đào hố ở mộ mẹ bà ấy.”

“Vậy tại sao con không đi cứu bà ấy?”

Nhuận Sinh liếc nhìn Lý Truy Viễn đang đứng đó, nói: “Không kịp, con chỉ dẫn theo Tiểu Viễn đến đây gọi mọi người dậy thôi.”

“Đi, đến nghĩa địa!” Lý Tam Giang vỗ vào ghế, lại nhìn ông Sơn và Lưu Kim Hạ, “Hai người... cứ việc ở đây nghỉ ngơi đi.”

Ánh mắt này, mang một cảm giác như kiểu hai người các người sao lại vô dụng thế.

Ngực ông Sơn lại bắt đầu phập phồng dữ dội, cảm xúc vừa mới bình tĩnh lại bị kích thích.

Lưu Kim Hạ thì lại bình tĩnh, thậm chí còn khinh thường liếc nhìn ông Sơn: Ông đã là bạn nối khố với kẻ đó bao nhiêu năm rồi, bị kẻ đó bỏ lại phía sau, bị ăn bớt bao nhiêu năm như thế mà vẫn chưa tỉnh ngộ, đáng đời ông.

Lý Tam Giang dẫn Nhuận Sinh và Lý Truy Viễn chạy về phía nghĩa địa, vừa chạy đến đầu ruộng thì đã nghe thấy tiếng:

“Mẹ, con đói, mẹ, con đói, mẹ, cơm nấu xong chưa!”

Phía trước chạy ra một bóng người mặc áo tang, chính là Ngưu Thụy, ông ta dang hai tay như thể đang tìm kiếm vòng tay của mẹ, rõ ràng đã hơn năm mươi tuổi rồi nhưng lúc này lại tỏ ra vô cùng ngây thơ.

“Bắt lấy ông ta lại!”

Lý Tam Giang chỉ huy Nhuận Sinh, ông chạy về bên trái, Nhuận Sinh chạy về bên phải, hai người phong tỏa hướng chạy của Ngưu Thụy rồi cùng lao vào, cuối cùng đè Ngưu Thụy xuống đất.

“Buông tôi ra, buông tôi ra, tôi muốn tìm mẹ, tôi muốn tìm mẹ tôi!”

Ngưu Thụy vẫn còn giãy giụa nhưng không thể thoát ra.

“Mẹ ơi, con là Phúc Hầu đây, mẹ ơi, con là Phúc Hầu đây!”

Bên này Ngưu Thụy vừa bị khống chế thì bên kia xa xa lại xuất hiện bóng dáng của Ngưu Phúc, hắn vừa xoay tròn tại chỗ vừa khóc nức nở, tiếng khóc thảm thiết đầy xúc động, còn nhập tâm hơn khi khóc tang lúc ban ngày.

Lý Tam Giang đè Ngưu Thụy rồi nói với Nhuận Sinh: “Đi, bắt Ngưu Phúc lại!”

“Ông, ông ổn chứ?” Nhuận Sinh nhìn Ngưu Thụy vẫn đang giãy giụa dưới thân hai người.

“Không sao, ông còn khỏe.” Mặc dù trên người có vết thương nhưng đè một ông già, Lý Tam Giang vẫn rất tự tin, ông lặn lội cả đời vớt xác, đã quen thuộc với khớp xương con người, biết cách khóa người.

“Được rồi!”

Nhuận Sinh rời khỏi Ngưu Thụy, lao về phía Ngưu Phúc, chỉ một cú lao về phía trước này đã đè Ngưu Phúc xuống đất rồi.

“Tiểu Viễn Hầu, tìm xem có dây thừng nào không, rơm rạ cũng được!”

“Vâng, ông cố.”

“Hu hu hu, mẹ ơi, mẹ ruột của con ơi, hu hu hu, mẹ yêu quý của con ơi, xì oẹ...”

Phía bờ ruộng đối diện, xuất hiện bóng dáng một người phụ nữ, đầu tóc bù xù, toàn thân đầy máu và bùn đất, đặc biệt là đôi tay, da thịt dường như sắp bong ra, y như mấy tấm vải vụn treo trên xương.

Trên người bà ta không biết sao lại quấn một thứ gì đó giống như rong biển, kéo lê rất dài trên đất.

Chỉ thấy bà ta lững thững bước đi, thân thể lão đảo, tiến về phía con mương phía trước.

Là Ngưu Liên!

Chương 91 -

Bà ấy vậy mà không bị chôn sống, lại chạy ra ngoài, nhưng nhìn bộ dạng này, rất giống như đã bị chôn vào rồi nhưng chưa chết, lại tự đào chui ra.

Thấy vậy, Lý Tam Giang liền hét lớn với Lý Truy Viễn: “Tiểu Viễn Hầu, mau đi tìm dây thừng hoặc rơm rạ gì đó đi!”

Hình ảnh thì vẫn là hình ảnh ấy nhưng âm thanh truyền vào tai Lý Truy Viễn lại là: “Tiểu Viễn Hầu, mau bắt lấy bà ấy, đừng để bà ấy rơi xuống mương!”

Lý Truy Viễn chớp chớp mắt, nhìn ông cố và Nhuận Sinh mỗi người đang đề một người Ngưu gia, lại nhìn Ngưu Liên ở xa xa.

Cậu không nghe lời “ông cố” đi bắt Ngưu Liên, mà chạy về phía lều, nơi đó có dây thừng, còn có ông Sơn và Lưu Kim Hạ, tuy bị thương nhưng cũng không phải là không thể giúp đỡ việc trói một người.

Lý do không đi bắt Ngưu Liên rất đơn giản, không phải vì mình tuổi nhỏ sức nhỏ mà thực tế Ngưu Liên lúc này trông đã rất yếu rồi, một đứa trẻ bắt lấy cái dây trên người bà ấy chắc chắn có thể kéo được bà ấy.

Nhưng ban đầu ba người cùng đi, giờ lại bị chia cắt, Lý Truy Viễn chợt cảm thấy bất an, giống như đã được sắp đặt từ trước vậy, ba người Ngưu gia lần lượt xuất hiện để chờ bị bắt.

Nhưng vừa chạy được một đoạn, Lý Truy Viễn lại dừng bước, cậu đột nhiên nhận ra, dù mình không đi bắt Ngưu Liên nhưng mình cũng đã chạy đi rồi?

Một cơn gió lạnh thổi qua, Lý Truy Viễn quay người lại, phía sau xa xa, chỉ có cánh đồng đen kịt, đâu còn bóng dáng của ông cố

và Nhuận Sinh nữa?

Lúc này, bên tai tôi vang lên tiếng mõ, lẫn với tiếng tụng kinh lộn xộn, giống như ban nhạc đám ma giả sư tụng kinh ở tang lễ ban ngày.

Xung quanh, lại xuất hiện mấy bóng dáng mặc áo đạo bào, bọn họ cầm đủ loại pháp khí, xoay tròn quanh cậu.

Cảm giác này, giống như tai và mắt đều bị các tạp vật lấp đầy, khiến người ta khó chịu đồng thời dần mất đi cảm giác bên ngoài.

Lý Truy Viễn giơ tay phải lên, cắn mạnh vào cánh tay mình, rõ ràng mình không hề giữ sức, rõ ràng trên cánh tay cũng xuất hiện dấu răng và vết máu nhưng cảm giác đau đớn lại rất ít.

Không còn cách nào khác, Lý Truy Viễn dang tay ra, không ngờ thủ đoạn mình vừa mới dạy Nhuận Sinh, nhanh như vậy đã phải dùng vào chính mình rồi.

Chỉ là, chưa kịp tát vào mặt mình thì phía sau chợt truyền đến tiếng nói của một người đàn ông.

“Hazz, cuối cùng con vẫn bị bà ấy lừa.”

Lý Truy Viễn quay đầu lại, thấy chú Tần đang đứng đó, sự xuất hiện của chú ấy lập tức mang đến cho cậu cảm giác an toàn cực lớn.

Chú Tần đưa tay đặt lên vai Lý Truy Viễn: “Bà ấy là chết ngửa từ mèo và người biến thành, là thi yêu, rất giỏi mê hoặc lòng người.”

“Chú, chú mau ra tay cứu ông cố và mấy người khác đi.”

“Ừm, yên tâm, đã không sao rồi.”

Chú Tần giơ tay phải lên, trong tay chú ấy, đang nắm một con mèo đen.

Con mèo đen bị cụt nửa cái đuôi, mù một mắt, què một chân, tuy trên người xuất hiện mấy mảng thối rửa nhưng vẫn đang giãy giụa, vẫn còn động đậy.

Đây chính là xác chết con vật biến thành chết ngửa cùng với bà Ngưu sao?

“Chú, chú đã bắt được nó rồi à?”

“Chưa tính là bắt được hoàn toàn.” Chú Tần cười nhẹ, “Thứ này giống như ông cố của con, vốn đã bị thương nặng, giờ mèo và người đã tách ra rồi, chú chỉ bắt được con mèo, hiện tại chỉ cần đi tìm người, ghép lại rồi tiêu diệt thì thi yêu này sẽ được giải quyết.”

“Vậy ông cố của con...”

“Mấy người Ngưu gia bị ám đó không thể đe dọa ông cố của con, trước tiên cứ đi tìm bà Ngưu, giải quyết xong bà ấy thì chuyện này coi như kết chú, đi thôi, bà ấy ở nhà cũ phía tây thôn.”

Chú Tần tay phải nắm con mèo đang giãy giụa, tay trái kéo tay Lý Truy Viễn, kéo cậu đi về phía tây. 2

“Chú, chú không phải nói là chú không đỡ bình nước tương đồ sao?”

“Đã qua 0 giờ rồi, trai sự của ông cố con đã kết chú, cho nên lần này chú ra tay không liên quan gì đến ông cố con. Bây giờ, chú chỉ tình cờ đi ngang qua đây, thấy thi yêu hại người nên tiện tay giải quyết thôi.”

“Ồ, là như vậy à, chú, chú thật lợi hại nha.”

“Ha, còn chưa tính là gì đâu, con chưa thật sự thấy thú thật sự lợi hại đâu, thi yêu này chỉ là một tiểu nhân vật, đặt trước giải phóng, loại chết ngửa lớn trong giang hồ mới thật sự là lợi hại, mới thật sự đáng sợ.”

“Thi yêu còn chưa tính là lợi hại, vậy chú nói xem, còn có loại chết ngửa nào lợi hại hơn à?”

“Nhiều lắm, mấy loại tướng quân có địa vị cao quý từng nắm giữ quyền lực trong thời cổ đại, bị ném xuống sông chìm chết mà biến thành ấy, chúng thường có khả năng điều khiển linh hồn oán niệm bên trong sông, có thể điều khiển thành quỷ.”

Còn mấy khu vực chuyên sử dụng tục lệ thủy táng, Ban đầu, vốn chỉ là những nơi các dòng suối nhỏ tụ tập, nhưng do sự thay đổi của thời gian và dòng sông đổi dòng, chúng đã thoát khỏi sự ràng buộc ban đầu và chảy vào các khu vực khác, dùng quan tài chở thi, tích tụ oán niệm, hình thành nên những nhân vật tương tự như Thi Vương.

Mỗi khi mấy thứ này xuất hiện, cũng sẽ đi kèm với thiên tai.

Khó đối phó nhất, vẫn là một số người tu luyện tà thuật, bọn họ đi lệch đường, lấy chính bản thân mình làm vật chứa, tự mình phong ấn, tìm kiếm một cách thức khác để giải thoát thành tiên, loại chết ngửa này sở hữu thần thông pháp thuật đời trước, tuy không phải là mạnh nhất, bá đạo nhất nhưng lại là khó đối phó nhất, bởi vì nó có thể hiểu được mấy thủ đoạn mà người sống dùng để đối phó với nó.”

Chương 92 -

Lý Truy Viễn ngẩng đầu lên tò mò hỏi: “Chú, mấy loại chết ngửa này lợi hại như vậy, bây giờ lại không nhìn thấy đâu, rốt cuộc bị ai diệt trừ rồi?”

Chú Tần đưa ra câu trả lời: “Chúng à, đều bị chính đạo diệt trừ rồi.”

Lý Truy Viễn lặng lẽ rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay chú Tần, dừng bước.

Chú Tần nhận ra, dừng lại, quay đầu nhìn về phía cậu.

Còn Lý Truy Viễn không nhìn chú Tần, ánh mắt chỉ dừng lại trên con mèo đen bị thương đang bị chú Tần nắm trong tay.

Con mèo đen mắt xanh lục, thỉnh thoảng lóe lên ánh máu, tràn đầy oán niệm.

“Tiểu Viễn, sao không đi nữa?”

Chú Tần hỏi.

Lý Truy Viễn để ý, lúc chú Tần nói chuyện, đôi môi bị rách của con mèo đen này cũng động đậy.

“Tiểu Viễn, con sao vậy?”

Chú Tần cúi người, nhìn Lý Truy Viễn, đồng thời đưa cánh tay phải ra sau lưng cậu bé, như thể muốn ôm an ủi cậu.

Lý Truy Viễn lập tức cảm thấy có một đôi móng vuốt lông xù chạm vào cổ mình, cậu lập tức nghiêng người né tránh, kéo giãn khoảng cách với chú Tần.

“Tiểu Viễn, con rốt cuộc sao vậy!”

Giọng điệu chú Tần trở nên nghiêm khắc, con mèo đen trong tay chú, ánh máu trong mắt đã lẩn át màu xanh lục.

“Tiểu Viễn, con ngoan, đi với chú, chúng ta cùng giải quyết chuyện này, như vậy ông cố của con mới có thể thoát khỏi nguy hiểm!”

Lần này, môi chú Tần chỉ động nhẹ, còn miệng con mèo đen thì không ngừng mở ra khép lại.

Cảnh tượng này khiến Lý Truy Viễn nhớ lại một buổi biểu diễn kỳ lạ mà cậu từng xem trong lễ kỷ niệm trường học ở thành phố, người biểu diễn cầm búp bê đứng trên sân khấu, khi ông ta nói chuyện, miệng búp bê không ngừng mở ra khép lại, trông giống như búp bê đang tự nói chuyện giao tiếp vậy.

Có điều, tình cảnh trước mắt mình lại dường như ngược lại với buổi biểu diễn trên sân khấu đó.

Dần dần, chú Tần yên lặng, con mèo đen cũng yên lặng, dường như chúng đã phát hiện ra, đứa trẻ này đã nhìn thấu rồi.

Trên mặt chú Tần bắt đầu xuất hiện nụ cười quỷ dị, miệng con mèo đen cũng nứt ra, máu không ngừng chảy ra từ khóe miệng nó.

Ngay sau đó, mọi thứ trong tầm mắt của Lý Truy Viễn đều biến thành màu máu, dù nhìn về phía trước, hay hướng khác thì cũng đều phủ một lớp máu.

Lý Truy Viễn đứng nguyên tại chỗ, hai nắm đấm siết chặt, cậu rất sợ hãi nhưng cậu không bị dọa đến nỗi chạy lung tung, cũng không la hét.

Trong “Giang Hồ Chí Quái Lục” có miêu tả về thi yêu, mấy loại chết ngửa có khả năng mê hoặc lòng người thường hay nhắc

đến một câu, người vớt thi phải giữ bình tĩnh, không thể bị nó dẫn mũi.

Càng hoảng loạn, chúng càng có cơ hội.

Hơn nữa, lúc này không thể nhắm mắt, hành động nhắm mắt là một sự hèn nhát và bỏ cuộc, tương đương với việc giao toàn quyền chủ động cho chúng.

Trên trán Lý Truy Viễn không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, thỉnh thoảng lại nuốt nước bọt, hơi thở của cậu cũng ngày càng gấp gáp, toàn thân như đang đứng trên lò lửa bị thiêu đốt.

Có điều, trong đầu cậu đột nhiên hiện lên hình ảnh mà cậu đã mơ thấy sau khi làm nghi thức chuyển vận cùng ông cố vào tối hôm đó, trong giấc mơ, cậu đứng trên chiếc giường ở nhà, xung quanh là biển xác.

Mọi thứ đều sợ bị so sánh. Khi bạn tin chắc rằng tất cả những điều này là giả, khi bạn có thể tăng thêm sự kinh hoàng cho mình bằng những cơn ác mộng chân thật, thì cảnh tượng trước mắt bạn sẽ không còn đáng sợ nữa.

Nụ cười của con mèo đen dần dần biến mất, chú Tần thì lao đảo ngã về phía sau hai bước, toàn thân thối rữa với tốc độ cực nhanh, chỉ trong vài nháy mắt đã chỉ còn lại một vũng nước bẩn.

Ngay lập tức, mọi ảo giác xung quanh đều biến mất, gió đêm mang đến luồng không khí trong lành, Lý Truy Viễn thả lỏng người, bắt đầu thở hỗn hển từng ngụm từng ngụm.

Con mèo đen được tự do, nó nhún nhảy một cái, kéo lê thân thể tàn tật đến trước mặt Lý Truy Viễn, ngẩng đầu nhìn cậu.

Lý Truy Viễn cũng cúi đầu, nhìn nó.

Một người một mèo, rơi vào một khoảng không gian im lặng nhìn nhau.

Người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, vẫn là Lý Truy Viễn:

“Người... rốt cuộc muốn làm gì?”

Logic hành vi của Lý Tam Giang đã khiến Lý Truy Viễn cảm thấy bối rối, còn chuỗi hành động của thi yêu này lại càng khiến Lý Truy Viễn cảm thấy khó hiểu.

Nó đang trả thù sao?

Con mèo đen dường như thở dài, trông có vẻ rất mệt mỏi, nó há miệng ra, dường như muốn nói chuyện nhưng không thể nói được, có lẽ là do chú Tần không còn nữa.

Nó dùng móng vuốt, vẩy nhẹ về phía Lý Truy Viễn, rồi lê thân xác tàn tạ đi về phía tây dọc theo con đường nhỏ.

Lý Truy Viễn đứng tại chỗ, không đuổi theo.

Con mèo đen đi được một đoạn thì dừng lại, quay đầu nhìn Lý Truy Viễn, trong mắt mèo ánh lên vẻ chế nhạo.

Nhưng Lý Truy Viễn vẫn không nhúc nhích, câu có tính tò mò rất mạnh, nhưng không có lòng hiếu kỳ trong những thời khắc không chắc chắn thế này, cũng không có sự bốc đồng thiện lương thừa thãi.

Chương 93 -

"Meo! "

Con mèo đen kêu lên một tiếng, tiếng kêu giống như tiếng trẻ con khóc, nó cảm thấy tức giận, nhưng lần này, sự tức giận là hướng về Lý Truy Viễn, không có sát khí, chỉ toàn là sự phẫn nộ bất lực.

"Người muốn ta đi theo người? "

Con mèo đen gật đầu.

"Nhưng ta không có lý do để đi theo người. "

Con mèo đen giơ móng vuốt lên, đẩy về phía trước.

Lần đầu tiên, Lý Truy Viễn không hiểu, sau khi đẩy thêm vài cái, Lý Truy Viễn liền hiểu ra.

Nó đề cập đến lần trước trong bữa tiệc mừng thọ ở tầng một, khoảnh khắc nguy cấp cuối cùng lúc bà Ngưu đẩy mình đẩy tỉnh khỏi giấc mơ.

Lúc đó, bà Ngưu quay lưng về phía cương thi, còn nói một câu:

“Nhóc con, bà đưa con đi trước.”

Dù cuối cùng bà Ngưu không chết, bà ấy còn sống nhưng Lý Truy Viễn không cho rằng cảnh tượng và hành động đó, cũng như thiện ý được giải phóng lúc cuối cùng của bà lão tính tình kỳ quái đó là diễn.

Bởi vì, diễn hay không, cậu có thể nhìn ra, vì chính cậu cũng thường xuyên...

Chết tiệt!

Lý Truy Viễn ngồi xổm xuống, cúi đầu, hai tay ôm lấy đầu.

Cậu hiện tại thật sự căm ghét những suy nghĩ bất chợt nảy ra trong đầu thế này, bởi vì chúng không ngừng phủ nhận con người cậu hiện tại, đồng thời dần dần tách cậu ra khỏi các mối quan hệ xung quanh.

Nếu cứ để tình trạng này tiếp diễn, cậu sẽ bài xích mọi hành vi phi lý trí xung quanh mình. Tình thân, tình bạn và tất cả những điều tốt đẹp trong xã hội đều chỉ là sự lãng phí thời gian ngu ngốc. Cậu sẽ trở nên lạnh lùng, giống như bộ xử lý khổng lồ nhấp nháy ánh sáng trong phòng máy tính của trường học.

Cuối cùng... cậu sẽ trở thành mẹ.

Cậu ghê tởm bản thân mình, giống như mẹ cũng ghê tởm chính bản thân mẹ.

Cậu chợt hiểu ra, tại sao lúc cậu còn nhỏ mẹ lại đưa cậu đi khám bác sĩ tâm lý như thế, bởi vì mẹ nhận ra con trai của mình đã di truyền căn bệnh giống như mình.

Con mèo đen lúc này dường như có vẻ xiêu lòng, ánh sáng màu xanh lục trong mắt nó lưu chuyển, trước đó nó dụ dỗ cậu bé này nhưng bây giờ nhìn phản ứng của cậu bé, dường như, càng cơ hội tốt hơn đã đến?

Nhưng cuối cùng, nó vẫn không làm vậy, không phải vì lòng tốt của nó, mà là nó cảm thấy một nỗi sợ hãi, dường như việc dụ dỗ cậu bé hiện giờ sẽ dẫn đến hậu quả khủng khiếp không thể tưởng tượng được.

Lý Truy Viễn không ngừng lẩm bẩm về các mối quan hệ của mình, liên tục nhắc nhở bản thân, thậm chí là tự thôi miên, về việc mình là ai, những mối quan hệ gia đình của mình là gì.

Chỉ là lần này, thỉnh thoảng lại có tên của Tần Ly xen vào.

Lý Truy Viễn dùng sức xoa xoa mặt, như muốn nhét lại nhận thức về thân phận vào trong, cậu đứng dậy, hít một hơi thật sâu, lần nữa nhìn về phía mèo đen. Từ ánh mắt của cậu, mèo đen nhìn thấy sự ấm áp và lương thiện vốn có của thiếu niên.

Đôi mắt mèo đen bắt đầu tròn tròn, lúc này, nó lại có chút không phân biệt được, rốt cuộc ai là thi yêu?

“Người có việc cần ta hỗ trợ? Vậy thì dẫn đường đi, đưa ta đi tìm bà lão.”

Con mèo đen gật đầu, tiếp tục đi về phía trước, lần này, cậu bé phía sau cũng đi theo.

Lúc đi qua một con mương nhỏ, con mèo đen đột nhiên biến mất mà không có dấu hiệu gì.

Con mương này Lý Truy Viễn rất quen thuộc, lúc cậu đến đây vào ban ngày, cậu còn rửa tay ở đây, để thuyết phục chú Tần ở lại, cậu thậm chí còn định ngồi trên tảng đá phía trước để ăn trưa.

Trên con mương có đặt ba tấm bê tông để mọi người đi qua, Lý Truy Viễn bước lên tấm bê tông, nhìn xung quanh, vẫn không tìm thấy bóng dáng con mèo đen.

Nhưng nó đã muốn đưa mình đến một nơi nào đó thì không nên biến mất giữa đường như thế được.

Lý Truy Viễn cúi đầu, nhìn vào khe hở giữa các tấm bê tông dưới chân mình, khe hở rất lớn, rộng bằng nửa bàn tay.

Dưới đó là dòng nước chảy liên tục.

Lúc này, dòng nước xuất hiện gợn sóng, khuôn mặt một bà lão từ từ hiện ra, xuyên qua khe hở tấm bê tông, nhìn thẳng vào Lý Truy Viễn.

Bà ấy, ăn náu ở đây.

Dù đã có tâm lý chuẩn bị nhưng cách xuất hiện này vẫn khiến Lý Truy Viễn cảm thấy lạnh sống lưng nhưng cậu vẫn cố nén sự khó chịu trong lòng, nở một nụ cười gượng gạo với khuôn mặt dưới đó.

“Xoạt xoạt...”

Dòng nước tiếp tục chảy, khuôn mặt bà lão cũng trôi theo hướng dòng nước, lúc rời khỏi phạm vi tầm bề tông, tiếng nước vang lên càng lớn hơn.

Bà ấy đứng dậy trong mương, con mương rất sâu, bà ấy rất thấp, bà ấy không phải đi dưới nước mà giống như đang giữ tư thế đứng thẳng để có thể trôi nổi.

Chỉ có từ bỏ vai trở lên là vẫn ở trên mặt nước.

Không giống dáng vẻ như khi gặp bà ấy ở bữa tiệc thọ, lúc đó bà ấy tuy gầy gò nhưng vẫn còn dáng người.

Nhưng bây giờ, quần áo trên người bà ấy chỉ còn lại vài mảnh vải, cơ thể thì bị mục nát nghiêm trọng, thậm chí còn có thể nhìn thấy nhiều lỗ do côn trùng và chuột cắn.

Dường như nếu sức mạnh của dòng nước trong mương lớn hơn một chút thì có thể hoàn toàn làm tan xác bà ấy.

Đây là thân xác thật của bà ấy, vì không có quan tài che chở lúc chôn cất, nên đã trở nên như vậy.

Chương 94 -

Bà ấy trôi nổi trên mặt nước, Lý Truy Viễn thì đi dọc theo bờ kênh, theo sát bà.

Có được thân xác rồi, bà ấy có thể nói chuyện.

Nếu chỉ nghe lời miêu tả thì khung cảnh này hẳn rất hiền hòa, ấm áp, một buổi tối mùa hè, bà cụ trò chuyện cùng cháu trai nhỏ.

Nhưng nếu kết hợp với hình ảnh thực tế thì đủ để khiến người ta sởn gai ốc.

"Từ khi còn rất nhỏ, bà ấy đã bị bán vào Ngưu gia làm con dâu nuôi từ bé, thậm chí bà ấy còn không có họ của riêng mình."

"Chồng bà ấy mất sớm, bà ấy một mình nuôi nấng các con, ở vào những thời điểm khó khăn nhất lại không đứa con nào của bà ấy bị đói hay chết yếu."

"Đến khi các con của bà ấy trưởng thành và lập gia đình, bà ấy lại giúp chúng chăm sóc con cái, rồi lại tiếp tục chăm sóc cháu."

"Lúc đó, bà ấy vẫn có thể làm việc nhà, trông trẻ, nấu ăn, làm một số việc đồng áng, bà ấy rất hài lòng, bà ấy cảm thấy mình vẫn còn hữu ích, có ích cho con cháu."

"Bà ấy là một người như vậy, lúc còn nhỏ không có họ, đến già, sống cả đời cũng không có lấy một khoảnh khắc cho riêng mình, giống như một bánh xe đẩy, cứ thế lăn mãi."

"Đường bằng phẳng thì lăn nhanh hơn, đường gập ghềnh thì lăn chậm hơn, nhưng... vẫn có thể đi qua."

"Bà ấy chưa bao giờ phàn nàn, bà ấy cảm thấy cả đời người nên như vậy."

"Về sau, khi bà ấy đã già, không thể trông trẻ, không thể làm ruộng, thậm chí không thể nhóm bếp. Các con, các cháu của bà ấy đều cảm thấy bà ấy vô dụng, là một gánh nặng."

Có điều, bà ấy vẫn sống, dù bà ấy chưa bao giờ xin con cái hỗ trợ, dù phải uống nước lạnh, ăn thức ăn thừa, bà ấy vẫn kiên cường sống như một con thằn lằn trong khe tường.

Bà ấy thích phơi nắng, thích ngồi ngoài sân, phơi nắng cả ngày.

Hôm đó, bà ấy nhìn thấy tôi, một con mèo già, xấu xí và tàn tật.

Dù bản thân bà ấy cũng sống khó khăn, nhưng bà ấy vẫn nhận nuôi tôi, bà ấy ăn gì, tôi ăn cái đó.

Bà ấy sẽ ôm tôi cùng phơi nắng, trò chuyện với tôi, kể về thời trẻ của bà, về cha của các con bà, người đàn ông mà bà đã quên cả mặt mũi.

Bà sẽ kể những câu chuyện thú vị về ba đứa con khi còn nhỏ, nói rằng con trai cả nói sau này sẽ cho bà hưởng phúc, để bà không phải làm gì cả, chỉ cần ngồi trên giường ăn cơm là được;

Nói rằng con trai thứ hai sẽ mua vải cho bà làm quần áo mới mỗi mùa, không cần phải mặc quần áo vá nữa;

Nói rằng con gái út sẽ mua cho bà những món đồ trang sức bằng vàng như những người phụ nữ khác trong thôn, để bà đeo hàng ngày.

Mỗi lần nói về những điều này, bà đều rất vui, nhưng là một con mèo, tôi biết các con cháu của bà ấy đã lâu không đến thăm bà.

Sau đó, bà bị bệnh.

Nhưng chiếc xe gỗ mục nát này, dù có thêm bao nhiêu vết nứt, nó cũng không sụp đổ.

Người từ thôn đến, thấy tình trạng của bà như vậy, đã gọi ba đứa con của bà đến yêu cầu họ chu cấp cho bà.

Ba đứa con vốn đã ghét bà sống lâu, đến giờ vẫn chưa chịu chết, hút hết phúc vận của con cháu, làm sao có thể chu cấp cho bà được?

Đúng vậy, bọn chúng đổ hết trách nhiệm về việc con cái họ không thành đạt lên bà, như thể mọi sự không may mắn và bất hạnh của bọn chúng đều là do bà gây ra.

Nhưng thôn lại theo dõi sát sao, bọn chúng không muốn giả vờ.

Thế là bọn chúng đã đồng lòng khóa bà trong ngôi nhà cũ.

Nhìn kia,

Chính là tòa nhà phía trước.”

Đi dọc theo con mương, Lý Truy Viễn đã đi được một quãng đường dài, phía trước là một ngôi nhà ba gian, hai gian bên trái và bên phải đã sập, chỉ còn gian giữa đứng vững một cách chật vật.

Cánh cửa đã mục nát từ lâu, những vị thần giữ cửa dán trên đó đã chuyển sang màu đen.

Bà Ngưu bước ra khỏi con mương, cả người ướt sũng, đứng trước cửa, không vội đẩy cửa vào mà nhìn quanh một cách hoài niệm.

"Bọn chúng mang cơm mỗi ngày, làm trò cho dân thôn xem, nhưng bát luôn trống rỗng, dù bà có van xin thế nào cũng không được một hạt gạo hay một ngụm nước.

Hai đứa con trai của bà đều có lý do, nói rằng con cái chúng không đồng ý, nói rằng nếu không phải vì bà thì chúng đã có một tương lai tươi sáng.

Đối mặt với bà đang đói khát, thoi thóp, hai đứa con trai dường như đã phải chịu đựng một sự bất công gì đó lớn lắm vậy, còn bà, chính là kẻ ác độc đã gây ra tất cả.

Nhưng bà vẫn quá kiên cường, bà uống sương, ăn rêu, ăn côn trùng bò vào nhà, ăn tất cả những gì có thể tìm thấy trong nhà, bất kể có ăn được hay không, miễn là nuốt được, bà đều nhét vào miệng.

Bà thật sự có thể sống sót, níu kéo hơi thở, như một loài cỏ dại kiên cường.

Tôi thấy bà thật đáng thương, đáng thương hơn nữa là, lúc đó bà vẫn còn nhớ chia cho tôi một nửa số côn trùng mà bà vất vả bắt được, bà vẫn còn nghĩ đến việc cho tôi ăn, dù bản thân bà có khó khăn đến đâu.

Cũng giống như năm xưa, bà đã vất vả nuôi lớn ba đứa con của mình vậy.

Ha ha ha... He he he..."

Chương 95 -

Bà Ngưu nở nụ cười, mấy vết lõm trên mặt do rắn, côn trùng, chuột gặm nhấm, dần mọc ra mấy sợi lông tơ nhỏ.

Lúc này, khuôn mặt của bà lão mèo dường như đã không còn đáng sợ nữa.

Bởi vì nó đã che đi sự xấu xí thực sự rồi.

Lý Truy Viễn đột nhiên lên tiếng hỏi: “Người ăn luôn thịt bà ấy à?”

Bà lão mèo gật đầu: “Là ta ăn.”

“Rắc rắc...”

Cửa nhà, tự động mở ra, phát ra tiếng ma sát chói tai.

Cùng với việc mở cửa, âm thanh dường như bị phong ấn ở bên trong cũng xuất hiện ngay sau đó.

Ba anh em Ngưu gia quỳ bên giường, đầu buộc dây trắng, eo quấn băng đen, mặc áo tang, đang khóc than.

Mọi thứ dường như giống như khi làm trai sự vào ban ngày.

Lý Truy Viễn hơi nghi ngờ, nếu ba anh em Ngưu gia ở đây thì thứ mà ông cố và Nhuận Sinh đang bắt giữ là thứ gì?

Có điều, liên tưởng đến khả năng của thi yêu Lý Truy Viễn đột nhiên nhận ra có lẽ những gì cậu nghĩ là tỉnh táo... thực tế là do cậu chưa bao giờ hoàn toàn tỉnh táo thôi. Giống như sau khi tỉnh dậy từ một giấc mơ, cậu không trở lại hiện thực mà lại bước vào một giấc mơ mới vậy.

Dấu hiệu rõ ràng nhất là... chú Tần đã biến mất, mình không gặp lại chú ấy nữa.

Chú Tần trước đó là do thi yêu đọc được tâm trí mình mà hóa thành.

Nó thậm chí còn nhận ra cuốn 《Giang Hồ Chí Quái Lục》 mà mình yêu thích, ừm, còn đọc cho mình nghe nữa.

Bà Ngưu chỉ vào Ngưu Phúc, nói: “Hồi nhỏ nó thường xuyên ốm, là bà ấy cũng nó đi cầu thầy chữa bệnh bất kể mưa gió, không có tiền mua thuốc, bà ấy liền quỳ lạy thầy lang, giặt giũ chẻ củi cho nhà thầy lang.”

Tiếp đó, bà Ngưu chỉ vào Ngưu Thụy: “Hồi trẻ nó đánh nhau, đánh chết người ta, là bà ấy đi cầu xin ba mẹ người ta, giúp họ dưỡng già cho đến khi qua đời mới có được giấy bãi nại, cuối cùng, bà ấy thực sự đã chăm sóc ba mẹ người đó cho đến tận khi họ qua đời.”

Cuối cùng, bà Ngưu chỉ vào Ngưu Liên: “Khi chia nhà, khóc lóc nói mình cũng là con của bà ấy, không thể thiên vị, nói sau này dù các anh không nuôi bà ấy thì chỉ cần đón bà ấy về nhà mình là được, bà ấy liền chia số đồ đạc ít ỏi trong nhà thành ba phần đều nhau.”

Nói xong, bà Ngưu quay đầu, nhìn về phía Lý Truy Viễn, mỉm cười: “Ngươi biết, Ngưu Liên này đã làm gì không? Vì cô ta quá giỏi đóng kịch, Ngưu Liên cảm thấy ngày nào cũng diễn như vậy quá phiền phức.

Tối hôm đó, đến lượt Ngưu Liên ‘mang thức ăn’ đến, Ngưu Liên đã kéo bà ấy xuống giường, ném vào con mương phía trước, đợi đến ngày hôm sau, lại nói rằng mẹ mình đi bộ ngã xuống mương mất tích.

Thực ra, lúc đó bà ấy đã sắp chết đói rồi, không thể nói chuyện được nữa.

Nhưng cuối cùng, bà ấy vẫn bị ném xuống nước... chết đuối.

Lúc đó bà ấy cứ trôi trên nước... trôi mãi... ta cũng giống người lúc trước, ở trên bờ đi theo bà ấy.

Cuối cùng, ta nhảy lên người bà ấy, ta bắt đầu ăn thịt bà ấy, thực ra bà ấy cũng đã không còn thịt gì để gặm nữa, chỉ toàn là xương.

Nhưng ta cứ muốn gặm bà ấy, muốn ăn thịt bà ấy, ta tức giận, tại sao bà ấy lại ngu ngốc như vậy, trên đời này, làm sao có thể có người ngu ngốc như vậy chứ.”

“Sau đó, cả hai cứ thế chết cùng nhau?”

“Đúng vậy, ta cũng không ngờ lại trở nên như vậy, chúng ta chết nhưng chúng ta... lại sống, trở nên như vậy, không phải người, không phải ma, lại không phải yêu.

Ta cảm thấy, có lẽ là vì, bà ấy ngu ngốc đến mức cả trời đất cũng không thể nhìn nổi nữa.”

Lý Truy Viễn cuối cùng cũng hỏi điều mình muốn hỏi: “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

Bà lão mèo lộ vẻ giận dữ: “Ta muốn báo thù, ta muốn báo thù cho bà ấy, ba con chó bất hiếu này, sao chúng còn mặt mũi mà sống tốt như vậy hả!”

“Nhưng rõ ràng người đã có khả năng báo thù, tại sao vẫn chưa ra tay?”

Nghe thấy câu hỏi này, bà lão mèo hơi nghi ngờ nhìn về phía Lý Truy Viễn: “Ngày hôm đó ở tiệc thọ, người nói với ta, ta tưởng

rằng người cố ý nói như vậy là nịnh nọt ta để được sống, hóa ra, đây là suy nghĩ thật lòng của người à?”

“Nhưng, không nên có suy nghĩ này chứ?”

“Mấy người như các người, sẽ không cho phép tà ma làm hại người sống, bất kể người sống đó... tội lỗi sâu nặng đến mức nào. Đây là đạo của các người, vi phạm sẽ phải chịu phản phệ. Ông cố của người, không dạy người sao?”

Ông cố dạy sao?

Lý Truy Viễn suy nghĩ, nhưng rõ ràng tối đó ông cố đã dẫn mình đi dự Tiểu Hoàng Oanh đến nhà ông Râu Quai Nón mà.

Hơn nữa sau khi xong việc, ông cố còn tay trái chống nạnh tay phải cầm điếu thuốc, vui tươi hơn hử nói qua mấy ngày có thể ăn tiệc rồi.

Chẳng lẽ đạo của ông cố, khác với người khác sao?

“Không, bây giờ là nói chuyện của người, người gây ra nhiều chuyện như vậy, tại sao vẫn chưa báo thù?”

Chương 96 -

Khuôn mặt bà lão mèo, bắt đầu biến dạng, trong cơ thể bà ấy cũng liên tục phát ra tiếng “rắc rắc” giòn tan, mấy con giun đất chết, chuột chết, không ngừng trượt ra khỏi cơ thể bà ấy, chất thành một đồng trên mặt đất.

Tiếp theo, bà ấy dùng giọng điệu vừa uất ức vừa bất bình, gần như gầm lên:

“Ta muốn báo thù, ta mơ ước báo thù nhưng điều khiến ta tức giận nhất, người có biết là gì không?”

Bà ấy, với ta, là một thể, chúng ta là một thể.

Dù là ta làm chủ đạo, bà ấy thực ra đã không còn nữa nhưng bản năng của bà ấy vẫn còn ở đây.

Ta có thể cảm nhận được, chỉ cần ta giết một trong ba người này thì bản năng của bà ấy sẽ tỉnh giấc, trói buộc ta, ta sẽ không còn cơ hội, để ra tay với hai người còn lại!”

“Vậy, người muốn giết cả ba người?”

“Vớ vẩn, trong số ba người này, ta không muốn bỏ qua cho bất cứ kẻ nào, ta không muốn phải chọn một trong ba, ta muốn chúng, tất cả bọn chúng đều phải nhận được sự trừng phạt, nhận quả báo mà chúng đáng phải nhận!”

Lý Truy Viễn: “Vậy thì người đừng giết, đừng giết kẻ nào cả.”

“Cái gì?”

Nghe thấy câu nói này, bà lão mèo lập tức dùng hai tay siết chặt vai Lý Truy Viễn, gần như muốn cắn cổ Lý Truy Viễn, gầm lên:

“Nhóc con, người có biết, người đang nói gì không?”

“Bởi vì căn bản không cần phải giết người, bà ấy cũng sẽ không thể trói buộc người nữa.”

“Có ý gì?”

Lý Truy Viễn nhìn bà lão mèo ở ngay trước mặt, mỉm cười nói:

“Làm tàn phế một người, làm bệnh một người, làm điên một người, rồi sau đó mở to mắt nhìn xem mấy đứa con ngoan được chính bọn họ dạy dỗ sẽ chăm sóc, nuôi dưỡng bọn họ như thế nào.”

“Chuyện này với loại người như bọn họ mới chính là...”

“Quả báo xứng đáng nhất!”

Bà lão mặt mèo vô cùng sửng sốt nhìn chăm chăm vào Lý Truy Viễn.

Bà ấy không thể tin nổi mấy lời vừa rồi lại được thốt ra từ miệng đứa trẻ trước mặt.

Hai tay bà ấy vô thức buông lỏng đôi vai mình vừa nắm chặt, thân hình cũng lùi lại một bước nhỏ.

Lúc này, bà ấy thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ:

Tại sao so với cậu bé này, chính bà ta mới giống như đứa trẻ chỉ biết nổi nóng thế?

Bà ấy và cậu bé,

Rốt cuộc ai mới là chết giữa đây?

Cậu bé nói rất tự tin, rất dứt khoát, hơn nữa cậu bé còn không dừng lại mà tiếp tục:

“Cái kẻ bị tàn phế thì cần chú ý đến phần bị tàn phế, tốt nhất là liệt nửa người, theo điều kiện ở đây, không thể dùng xe lăn cho kẻ đó, cũng sẽ không ai bỏ việc để ngày ngày đẩy kẻ đó đi khắp nơi giải khuây. Liệt rồi thì chỉ có thể nằm trên giường, co ro trong đồng đệm chăn bản thủ, ăn uống vệ sinh đều cần người chăm sóc. Kẻ đó phải nói được, kẻ đó phải có thể khóc lóc kể lể, đôi tay kẻ đó phải cầm được đồ để ném ra ngoài phát tiết. Như vậy mới có chuyện để xem, tính tương tác mới mạnh, cảm giác trải nghiệm mới phong phú.”

Bà lão mặt mèo gật đầu, hai tay vô thức đi vuốt phẳng phần áo của cậu bé mới bị bà ta nắm nhả nhưng tay bà ấy bần nên khiến áo cậu bé càng bần hơn, chuyện này bà ấy thậm chí còn cảm thấy có chút sợ hãi.

“Cái kẻ bị bệnh thì phải chú ý, không thể ngay từ đầu đã là bệnh nan y. Phải làm cho kẻ đó mắc một loại bệnh nặng có thể tái phát lặp đi lặp lại, chỉ có thể tốn rất nhiều công sức và tiền bạc để kiểm soát theo giai đoạn nhưng mãi mãi không thể chữa trị tận gốc. Phải kiểm soát mức độ bùng phát của căn bệnh, không được chết người nhưng lại có thể khiến kẻ đó đau đớn không chịu nổi, ngày ngày chịu đựng sự dày vò. Còn cần kiểm soát tần suất phát bệnh, mỗi lần trị khỏi, cho kẻ đó nghỉ ngơi một thời gian, để kẻ đó cảm nhận được giá trị của sức khỏe, nhưng khoảng thời gian này không thể kéo dài quá, không thể cho kẻ đó sở hữu một chu kỳ có thể sử dụng sức lao động đầy đủ, không thể cho kẻ đó cơ hội tạo ra giá trị cho gia đình.

Như vậy, bản thân kẻ đó, gia đình của kẻ đó sẽ rơi vào cái vòng luẩn quẩn tiêu hao trong sự dày vò của bệnh tật và chi phí điều trị, dễ dàng kích động mâu thuẫn gia đình, xé bỏ lớp nguy trang, bộc lộ bản chất xấu xí của nhân tính.”

Bà lão mặt mèo lại lùi về phía sau hai bước, hai tay chấp trước ngực, hỏi:

“Còn... còn nữa không?”

“Quan trọng nhất là, cái kẻ bị điên không thể điên hẳn, điên hẳn thì quá rẻ cho kẻ đó rồi, bởi vì điên rồi thì sẽ chẳng còn biết gì nữa, coi như đã được giải thoát, như vậy thật sự là không có ý nghĩa gì. Phải làm cho kẻ đó bị điên theo từng đợt, phần lớn thời gian trong ngày, kẻ đó phải bình thường, chỉ nổi điên một lúc ngắn nhưng cơn điên của kẻ đó phải có tính công kích cực mạnh. Ta nghĩ, gia đình kẻ đó hẳn sẽ thực hiện biện pháp cưỡng chế kiểm soát đối với kẻ đó, giống như cái cách kẻ đó đã đối xử với mẹ mình,

Phải cho kẻ đó đủ thời gian tỉnh táo để chải rửa, để kêu rên, để nguyên rửa, để cuồng loạn.

Có lẽ kẻ đó hẳn là sẽ xám hối đấy, nhưng chúng ta cũng không cần phải tìm hiểu cảm thông hay đặt mình vào vị trí của kẻ đó để làm gì cả, cứ coi sự xám hối của kẻ đó như một trong những suối nguồn niềm vui và tận hưởng nó thôi.”

Chương 97 -

Nói đến đây, Lý Truy Viễn tự gật đầu:

“Mấy chi tiết cần chú ý hiện tại chỉ có vậy, người còn muốn bổ sung thêm ý kiến nào không?”

Bà lão mặt mèo: “Không... không có.”

“Thật ra, kế hoạch này vốn có một số rủi ro, nếu lỡ như có con cháu nào đó của một trong ba kẻ đó thật sự xuất hiện hiếu tử thì sao?”

Có điều, hẳn là sẽ không, chỉ dựa vào việc đám cháu trai cháu gái của bà lão đều cho rằng bà lão sống quá lâu, hút hết vận may của bọn chúng, hủy hoại tương lai của bọn chúng, thì loại con cháu này, hẳn là vẫn có thể khiến người ta yên tâm.”

Bà lão mặt mèo: “Ừm, yên tâm, rất yên tâm.”

“Vậy người cảm thấy, kế hoạch này thế nào?”

“Hả? Tốt, rất tốt, rất tốt, ta sẽ làm theo lời nhóc con, sẽ làm như vậy.”

Lúc này, Lý Truy Viễn nhìn thấy trên người bà lão mặt mèo bỗng dưng bắt đầu bốc lên khí đen, hơi giống nước đá khô trên sân khấu.

“Trên người người bị làm sao vậy?”

Khí đen bốc lên bắt đầu nhanh chóng thu lại.

“Là bởi vì kế hoạch này quá tốt, tốt đến mức chỉ cần nghĩ thôi... oán niệm của ta bỗng dưng đã có dấu hiệu tan biến rồi.”

“Vậy người còn có thể kiên trì không?”

“Có thể, oán khí của ta rất nặng, ta nghĩ, đến khi ba bọn chúng đều phải chịu kết cục quả báo xứng đáng, ta cũng có thể hoàn toàn giải thoát rồi.”

“Cho nên, kỳ thực ngươi luôn rất đau khổ nhỉ?”

“Mỗi giây mỗi phút, đều như bị luộc trong dầu sôi lửa bỏng, chịu đựng cực hình. Nếu ta không biết nói, nếu ta không có suy nghĩ thì có thể sẽ đỡ đau khổ hơn, đáng tiếc... ta có, sự đau khổ này sẽ càng gấp bội phần.”

“Thật đáng thương.”

“Không, không đáng thương, loại như chúng ta... không, là ta. Loại như ta, có thể tồn tại, có thể được sinh ra, đã là điều không dễ dàng rồi. Mặc dù mỗi lần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ta đều cảm thấy sợ hãi và lo sợ nhưng ta... cũng rất biết ơn Ngài.”

Lý Truy Viễn nhìn bà lão mặt mè trước mặt, thật ra, cậu không nhìn bà ta, mà là con mè đen kia.

Bà lão vất vả nuôi lớn ba đứa con, còn giúp chúng nuôi lớn cháu trai cháu gái, nhưng cuối cùng, người thực sự biết ơn ân tình của bà lão, thậm chí không tiếc hy sinh để báo thù cho bà lão mà chịu đựng sự dày vò khủng khiếp mỗi ngày, hóa ra lại là con mè già xấu xí tàn tật mà bà ấy đã nhặt về.

Có lẽ, sự khác biệt lớn nhất giữa con người và súc sinh, có lẽ là giới hạn đạo đức của con người có thể thấp hơn cả súc sinh rất nhiều.

“Chỉ là, ngươi xác định mấy lời ngươi... nhắc nhở ta này giờ, bản thân ngươi sẽ không gặp chuyện gì chứ?”

“Ta sao?” Lý Truy Viễn lắc đầu, “Ta làm sao có thể gặp chuyện gì được, rõ ràng là ta đang làm việc thiện mà.”

“Làm việc thiện?”

“Đúng vậy.”

Lý Truy Viễn chỉ vào ba anh em Ngưu gia vẫn đang quỳ trong nhà, tiếp tục giải thích:

“Tà uế chết ngửa như người muốn giết bọn họ nhưng ta lại cứu mạng bọn họ, đây chẳng phải là đang hành thiện tích đức sao?”

Bà lão mặt mèo há miệng, lộ ra hàm răng đã mục nát.

“Còn... còn có thể giải thích như vậy sao?”

“Thật ra ta vẫn chưa nhập môn, ta vẫn đang đọc sách cơ bản thôi, thật ra ta cũng không biết giải thích như vậy có đúng hay không, muốn biết kết quả... chỉ có thể đợi ta về nhà tiếp tục đọc sách thôi. Ta vẫn còn nhỏ mà, thành tích ở phương diện này vẫn chưa tốt, phải cố gắng học tập hơn nữa mới được.”

Bà lão mặt mèo: “Ngươi... còn muốn tiếp tục học tập sao?”

“Ừm, muốn chứ.”

“Cảm ơn nhóc con.”

“Không cần cảm ơn, ta khuyên ngươi làm vậy, cũng là có chút lòng riêng của ta.

Ông cố ta đến Ngưu gia dự ngôi trai, nếu lỡ ba người này hôm nay đều gặp tai nạn mà chết thì cái biển hiệu mà ông cố ta dựa vào để kiếm sống cũng sẽ bị đập nát. Ông cố ta rất tốt với ta.”

“Thật ra, ông cố ngươi đã giúp một tay rồi.”

“Sao?”

Bà lão mặt mèo: “Nhóc con yên tâm, ta biết phải làm gì rồi.”

Lý Truy Viễn nở nụ cười ngây thơ như trẻ con: “Cảm ơn bà.”

Lúc này, từ xa truyền đến tiếng gọi, là ông cố họ đang tìm kiếm ở gần đây.

Lý Truy Viễn khoát khoát tay với bà lão mặt mèo, sau đó bước ra đường.

“Tiểu Viễn Hầu! Tiểu Viễn Hầu! Con ở đâu, Tiểu Viễn Hầu!”

Nghe thấy tiếng gọi từ xa của mấy người đang đi, Lý Truy Viễn cảm thấy rất an ủi, cũng rất vui, khi mới về quê, cậu không quen lắm với việc thêm “Hầu” vào sau tên.

Nhưng cũng đều là người lớn tuổi gọi mình như vậy, trong giọng điệu địa phương này lại mang theo sự thân thiết và yêu thương của người nhà dành cho cậu.

Giáo sư Từ khoa Ngữ văn trong khu nhà người già ở là người Quảng Đông, ông ấy từng nói, theo sự phát triển kinh tế, dân cư di cư, phương ngữ chắc chắn sẽ dần rút khỏi sân khấu lịch sử.

Phan Tử, Lô Tử, Anh Tử, bây giờ ở trường cũng nói tiếng phổ thông rồi.

Cho nên, Lý Truy Viễn biết, sau khi những người già dần qua đời, tiếng gọi “Tiểu Viễn Hầu” này, về sau, chỉ có thể tìm kiếm lại trong ký ức để hồi tưởng thôi.

Chương 98 -

“Ông cố! Ông cố!”

Lý Truy Viễn giơ tay đáp lại.

Lý Tam Giang và Nhuận Sinh chạy đến, sau lưng còn có ông Sơn và Lưu Kim Hà cùng một số người dân trong thôn.

“Tiểu Viễn Hầu, con không sao chứ?” Lý Tam Giang sờ khắp người Lý Truy Viễn, xác nhận cháu chắt mình không thiếu tay thiếu chân.

Nhuận Sinh trên mặt toàn mồ hôi, cười rất vui.

Bọn họ đã tóm được Ngưu Phúc và Ngưu Thụy nhưng không lâu sau thì lại phát hiện ra hai người đang nằm trên hai bó rơm.

Ngẩng đầu nhìn lên thì đã không thấy Tiểu Viễn Hầu đâu, mới vội vã chạy ra ngoài tìm kiếm.

Lão Sơn bị thương nhưng ông tự cho rằng mình vẫn có thể giúp được, Lưu Kim Hà vốn không muốn ra ngoài nhưng lại không dám ở một mình trong lều.

Còn mấy người dân trong thôn ở phía sau, không ít người là tự nguyện chạy ra ngoài giúp tìm trẻ con lúc nghe thấy tiếng gọi, phía sau còn có nhiều người dân khác tụ tập về phía này.

Phải nói, phong tục ở đây vẫn rất thuần phác, nhưng mầm tốt đến đâu cũng không thể tránh khỏi việc kết trái xấu.

Đã có người dân bắt đầu hô hào người Ngưu gia không thấy đâu, người nhà của ba anh em họ Ngưu thấy đã qua nửa đêm mà người vẫn chưa về, cũng bắt đầu ra ngoài tìm kiếm.

“Ông cố, ở trong đó, trong nhà cũ.” Lý Truy Viễn đang ở trong lòng Lý Tam Giang, nhỏ giọng chỉ vào, đảm bảo chỉ có ông cố nghe thấy.

Lý Tam Giang gật đầu, đẩy Lý Truy Viễn sang bên cạnh Lưu Kim Hà, bản thân ông giơ một thanh kiếm bằng gỗ đào, thân hình bỗng đứng trở nên oai vệ hơn rất nhiều.

Lý Truy Viễn nhìn rõ, đó là thanh kiếm mà cậu mang theo.

“Đi, chúng ta đông người, mọi người cùng theo tôi xông vào, đánh chết chết ngựa, cứu người!”

Lý Tam Giang dẫn đầu xông vào nhà cũ, Nhuận Sinh không nói hai lời cũng theo sau, Lão Sơn dậm chân một cái, cũng cắn môi đi theo.

Mấy người dân ở phía sau có chút sợ hãi, giúp tìm trẻ con thì họ sẵn lòng nhưng xông vào đánh chết ngựa loại đó, họ thật sự rất sợ.

Có điều, dù sao cũng là người đông, dù có do dự cũng dần dần đi theo.

Nhưng chờ Lý Tam Giang ba người xông vào, trong nhà cũ bỗng đứng phát ra một tiếng kêu meo meo chói tai và tiếng đánh nhau, trong đó dường như còn xen lẫn tiếng la hét và chửi bới của bà lão.

Có người dân nhận ra, đó là tiếng của bà Ngưu.

Nhưng bà Ngưu không phải đã chết rồi sao, hơn nữa còn chết nửa năm rồi?

Trận chiến này, dù là người dân trong thôn gan dạ nhất cũng không dám tiến lên, chỉ có thể đứng tại chỗ chờ kết quả.

Cũng may, tiếng la hét dần dần ngừng lại, không lâu sau, Lý Tam Giang cũng một người, Nhuận Sinh cũng hai người, từ dưới gốc cây ngô đồng trước nhà cũ đi ra.

“Cứu được người rồi!”

“Trời đất, Ngưu gia thật sự ở đây này!”

“Chết nửa bị thu phục rồi!”

Lý Tam Giang quăng Ngưu Liên trên lưng xuống, “rầm” một tiếng, Ngưu Liên ngã xuống đường đá.

Nhuận Sinh bắt chước, hai cánh tay buông lỏng, Ngưu Phúc và Ngưu Thụy trượt xuống đất, mỗi người lăn một vòng rồi nằm yên như chết.

Lập tức người dân liền vây quanh xem náo nhiệt, hỏi han này nọ, đây chính là chủ đề bàn tán sau lúc trời sáng đấy, cũng là trải nghiệm quan trọng để khoe khoang với người ở các vùng khác lúc ra khỏi thôn, đến lúc đó có thể châm một điếu thuốc, làm ra vẻ bí ẩn nói:

“Hừ, những gì các ông vừa nói đều không tính là gì, tôi kể cho các ông nghe một chuyện xảy ra trong thôn chúng tôi ngày trước...”

Ba anh em Ngưu gia đột nhiên biến mất rồi lại cùng xuất hiện trong nhà cũ, bây giờ còn hôn mê bất tỉnh, chẳng phải là gặp phải chuyện tà rồi sao.

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía Lý Tam Giang càng thêm ngưỡng mộ và tôn trọng, không ngừng tung hô khen ngợi, đây quả thực là có bản lĩnh lớn mà.

Ai dám đảm bảo cả đời mình xuôi gió xuôi nước không gặp chướng ngại? Cho dù bản thân mình không gặp phải thì người

nhà, bạn bè của mình thì sao? Loại người có năng lực đặc biệt này, chỉ cần đầu óc không bị ngốc nghếch thì ai cũng sẽ đối xử khách khí.

Lão Sơn nhìn Lý Tam Giang đang đứng ở vị trí trung tâm được mọi người ca ngợi, trong lòng bực bội đến nổi môi ngứa ngáy.

Lúc này ông theo cùng xông vào, liền trông thấy một bà lão mặt mèo đứng ở cửa nhà cũ, Lý Tam Giang cầm kiếm gỗ đào dừng lại, đợi ông và Nhuận Sinh lên trước.

Kết quả là bà lão mặt mèo không biết bị điên gì, tự mình lao về phía trước mặt Lý Tam Giang, còn nhắm thẳng vào thanh kiếm gỗ đào trong tay Lý Tam Giang, bị đâm xuyên thấu.

Sau đó là một hồi quỷ khóc sói hú, tiếng meo meo, tiếng la hét của bà lão, cuối cùng là... biến mất!

Lúc đó, Lão Sơn thật muốn tự tát mình hai cái để xem có phải mình bị mù mắt hay không, một con thi yêu có thể mê hoặc mọi người, khiến ông học chó tè bậy... lại bị diệt như vậy?

Lý Tam Giang bản thân cũng có chút ngạc nhiên, ông còn giơ tay gõ nhẹ vào thanh kiếm gỗ đào trong tay, thốt lên một câu:

“Cái này chắc là gỗ đào thật rồi, chất lượng của nhà máy sản xuất đồ gỗ quốc doanh, quả thực đáng tin cậy nha.”

Chương 99 -

“Mọi người tránh ra, tránh ra!” Lý Tam Giang chỉ vào ba người đang nằm trên đất, “Họ hẳn bị túy nhập, vẫn chưa tỉnh, mọi người đi lấy một ít vàng lỏng trong bình gốm ở gần đây, đun nóng lên, đổ vào cho họ uống đi.”

Thật ra, Lý Tam Giang biết Lưu Mù giỏi nhất việc trừ tà, nhưng một là Lưu Mù bị thương nên tinh thần không tốt, hai là, ông cũng biết rõ ba người này là cái loại gì, nên đây là cái giá mà họ phải trả.

Ngay lúc này, người dân trong thôn chia thành hai nhóm, một nhóm phụ trách khiêng ba anh em Ngưu gia về lều nơi tổ chức trai sự, nhóm còn lại đi lấy bình gốm để chuẩn bị đun nước vàng, nhóm sau rõ ràng phấn khích và vui mừng hơn, ngay cả đi lại đều mang theo gió.

Trong lều, bỗng dưng đông nghịt người, một số người vốn đang ngủ say cũng bị tiếng động đánh thức, hoặc được hàng xóm gọi dậy, cùng nhau đến xem náo nhiệt.

Ban ngày nơi đây tổ chức trai sự, vắng vẻ lạnh lẽo, đến nửa đêm lại đông người nhộn nhịp.

Lão Sơn và Lưu Kim Hà mỗi người ngồi trên một chiếc ghế, được người dân trong thôn hỏi han ân cần.

Trong mắt người dân, hai người họ rõ ràng là bị thương lúc giao chiến với chết ngựa!

Có đứa trẻ mắt tinh, nhìn thấy quần áo của Lão Sơn ướt sũng, bị người lớn nhà mình mắng một trận, nói rằng đây là bị nước trên người chết ngựa thấm vào lúc giao chiến với chết ngựa.

Lại có người dân đi ngang qua nghĩa trang đến truyền tin, nói rằng mộ của bà Ngưu bị đào lên, bên trong không còn gì cả.

Tin tức này lập tức đẩy bầu không khí thảo luận trong lều lên cao trào, sôi động hơn cả lúc chiếu phim ngoài trời.

Bận rộn nhất vẫn là Lý Tam Giang, ông tiếp tục giờ cao thanh kiếm gỗ đào, không ngừng đi lại vung vẩy, làm lễ trừ tà.

Động tác của ông không thanh thoát như tiêu chuẩn, cũng không liên tục uyển chuyển, về mặt cảm quan kém hơn nhiều so với đạo sĩ hòa thượng của đội ngũ làm lễ tang nhưng người dân trong thôn đều biết rằng đội ngũ làm lễ tang kia chỉ là để hù dọa, còn lão nhân trước mắt mới là người có tài năng thật sự.

Lý Tam Giang bên này chặt một nhát, bên kia đâm một nhát, đi đi dừng dừng, dừng dừng đi đi, miệng lẩm bẩm mấy câu thần chú xưa cổ.

Mấy câu thần chú này đọc rất mơ hồ, vào trong tai Lý Truy Viễn, hơi giống như ông cổ lúc tối ngồi trên ban công hóng mát, nghe đài phát thanh phát “Dương Gia Tướng”.

Lý Tam Giang đã ngủ đủ giấc, cộng thêm việc có nhiều người xung quanh chú ý và cổ vũ, ông càng làm càng hăng.

Đợi một hồi mùi hôi thối truyền đến, Lý Tam Giang dứt khoát thu tay:

“Được rồi, quỷ phân đã trừ, yêu khí đã tan, mọi người yên tâm đi, sau này ở đây sẽ không có chuyện gì nữa đâu.”

Mọi người cùng vỗ tay hoan hô.

Lý Tam Giang chống kiếm đứng thẳng, nụ cười kín đáo.

Bản thân hắn cũng tự biết rõ mấy động tác biểu diễn lúc này đều vô nghĩa nhưng ông cũng không thu thêm tiền, vậy thì không tính là lợi dụng mê tín dị đoan để kiếm lợi, chỉ coi là để cho người dân trong thôn an tâm, kiếm chút giá trị về mặt cảm xúc thôi.

Nước vàng đựng trong thùng nhựa được mang đến, bốc hơi nghi ngút, vẫn còn nóng hổi

Không ít người dân trong thôn ngửi thấy mùi đều bắt đầu buồn nôn, một số người thậm chí đã nôn ra nhưng dù vậy vẫn không có một ai muốn tránh né rời đi!

Đặc biệt là mấy người chen vào vòng trong, mùi nồng nhất nhưng vẫn nhịn thở nhìn chăm chú, mấy người ở vòng ngoài thì không ngừng nhảy nhót, sợ bỏ lỡ cảnh tượng đặc sắc.

Đây thật sự là, ngửi thì hôi, nhìn thì thơm.

Lý Tam Giang bản thân cũng dạ dày sôi lên nhưng vẫn phải cố gắng ra lệnh cho người dân rót nước.

Vài người dân hiếu kỳ đã quăn khăn vải ướm lên mũi, trước tiên là tách miệng của ba anh em Ngưu gia ra, sau đó dùng muôi để múc máng lợn rót vào cho họ một cách cẩn thận.

Tay này, không hề run, quả thực rất vững, không hề rơi vãi một giọt nào, cũng không tràn ra ngoài;

Giống như rót nước nóng vào bình nước, còn có thể nghe thấy tiếng “tí tách tí tách”.

Người đầu tiên tỉnh lại là Ngưu Phúc, ông trước tiên nằm sấp xuống đất nôn mửa.

Tiếp theo là Ngưu Thụy và Ngưu Liên.

Rất nhanh, ba anh em cùng nhau nôn mửa, con cái của họ cũng mang nước sạch đến để họ súc miệng.

Người dân xung quanh một người một lời vui mừng phấn khởi, khen ngợi không ngớt, mặc dù mùi không dễ chịu nhưng thật sự linh nghiệm.

Chờ đến lúc ba anh em Ngưu gia nôn xong, hoặc là gọi là dần thích nghi, bọn họ liền cùng nhau khóc lớn chạy đến trước mặt Lý Tam Giang, ôm lấy chân Lý Tam Giang, một hồi la hét cảm ơn.

Bọn họ vẫn còn giữ lại một chút ký ức lúc xảy ra chuyện, đều nhìn thấy bà lão nhà mình muốn đến tìm họ để báo thù, nếu hôm nay không có Lý Tam Giang ngồi dự trai sự thì có lẽ họ đã thật sự bị bà lão độc ác vô tình kia dẫn xuống âm phủ rồi.

Đây là khóc vì mình thoát chết, nên khóc càng thêm thật lòng, Ngưu Liên thậm chí còn nói dài dòng, ca ngợi Lý Tam Giang thành cha mẹ tái sinh của mình.

Hai anh trai của bà ta giống như lúc khóc tang ban ngày, lặp lại theo sau tiếng của em gái, y như hòa âm.

Chương 100 -

Lý Tam Giang vừa an ủi vừa cố gắng đẩy bọn họ ra, một là ghét mùi trên người bọn họ hiện tại quá nồng, hai là, Lý Tam Giang thấy việc làm cha mẹ tái sinh của bọn họ rất xui xẻo, đây đâu phải là cảm ơn, rõ ràng là đang nguyên rủa mình mà!

Có điều, nhờ có sự hiện diện và lời nói của ba anh em Ngưu gia lúc vừa tỉnh dậy nên đã khiến người dân trong thôn lại càng thêm tôn kính Lý Tam Giang, cũng như Lão Sơn, Lưu Kim Hà.

Sau này, có lẽ mấy người trong thôn này hoặc người dân trong các thôn lân cận gặp chuyện gì thì đều sẽ tìm đến thôn Tư Nguyên để tìm người vớt thi Lý gia.

Sau một hồi khóc lóc kể lể kéo dài, Lý Tam Giang đã nhận được tiền thù lao của ba anh em Ngưu gia.

Thật ra, tiền thù lao vốn không nhiều, vì quy củ của loại chuyện này thường là trả trước phần lớn nhưng lần này thù lao được thêm vào, quả thật không ít.

Có vẻ như, ba anh em Ngưu gia này, chỉ có đối với bà lão nhà mình là keo kiệt thôi, đối với mạng sống của mình và người ngoài thì lại rất hào phóng.

Lão Sơn cầm phong bì lì xì, môi không kìm được mà mỉm cười, lộ ra cái lỗ đen xì.

Nhưng quay đầu lại nhìn, phát hiện ra phong bì trong tay Lý Tam Giang dày hơn mình, thế lại một hồi tức ngực, mỗi lần đều vậy, lần nào cũng vậy!

Lưu Kim Hà thì không sao, không vui lắm, cũng không đau lòng lắm, chỉ cảm thấy mặt vẫn nóng ran, không biết là do da mặt

mình không dày bằng Lão Sơn hay là thằng nhỏ tên Nhuận Sinh đối xử với mình không nương tay nữa.

Ba anh em Ngưu gia muốn nhận Lý Tam Giang làm cha nuôi, liền bị Lý Tam Giang thẳng thừng từ chối.

Thế là, Lý Tam Giang còn đưa ra một bộ lý thuyết mệnh cách, nói rằng ông trời sinh ra ông là người cô độc không vợ không con, không hợp với việc nhận con nuôi.

Lưu Kim Hà đã nghe quen tai lời giải thích này rồi, mấy người trong nghề này, phần lớn đều phải có chút hình tượng thương mại.

Trước lúc rời đi, Lý Tam Giang còn đặc biệt công khai dặn dò nhắc nhở ba anh em Ngưu gia:

“Bất kỳ ai, làm việc gì, từng khoản đều đã được ghi sổ ở trên trời, lần này tôi vi phạm quy tắc để cứu các người, coi như đã trái với ý trời. Từ nay về sau, các người phải làm việc thiện, thành tâm làm việc thiện, cố gắng tích đức, nếu lòng không thành, ý niệm không thuần, sợ rằng không lâu sau sẽ lại gặp phải họa. Lúc đó thì tôi không thể quản được nữa, tôi chỉ có thể giúp đến đây thôi.”

Thực ra, đây chỉ là lời nói khách sáo thường dùng trong nghề để thu lợi nhuận và danh tiếng hiện tại, sau đó thì rũ bỏ trách nhiệm với chuyện sau này.

Nhưng mấy lời này ngày sau lại được người dân trong thôn nhớ lại mà một lần nữa ngưỡng mộ tài năng của Lý Tam Giang, thậm chí còn có người gọi ông là “Lý lão tiên sinh”.

Thậm chí, sau đó, gia đình của ba anh em Ngưu gia lại một lần nữa cung kính mời Lý Tam Giang đến “khám bệnh”.

Có điều, đó đều là chuyện sau này, tạm thời không bàn đến.

Tóm lại, lúc mấy chuyện rắc rối rùm beng kết thúc thì đã hơn bốn giờ sáng.

Nhuận Sinh đẩy xe đẩy ra, Lý Tam Giang, Lão Sơn và Lưu Kim Hà lần lượt ngồi lên, Lý Truy Viễn cũng định lên nhưng nghe thấy tiếng chuông xe truyền đến từ phía sau.

Quay đầu lại, là chú Tần.

“Ông cố, con đi xe của chú Tần đây.”

“Đi đi đi, về nghỉ ngơi sớm.”

Lý Truy Viễn đến bên chiếc xe đạp, chú Tần bế cậu lên, đặt lên khung xe phía trước, sau đó tự mình đẩy một đoạn rồi nhấn bàn đạp, leo lên xe.

Có chút buồn ngủ nên Lý Truy Viễn đã rúc vào ngực chú Tần ngủ gật luôn.

Chú Tần cúi xuống nhìn cậu bé trong lòng, có chút bất ngờ, cậu bé lại không hỏi mình có ở đó suốt hay không.

Cái này khiến mấy lời giải thích mà mình đã chuẩn bị không thể phát huy tác dụng được nữa.

Từ Thạch Cảng trở về thôn Tư Nguyên, bầu trời đã hiện lên màu trắng như bụng cá.

“Chú, chú nghỉ ngơi sớm nhé.”

“Ừ, con cũng ngủ sớm đi.”

Lý Truy Viễn chạy vào nhà, lên lầu hai, trực tiếp đi tắm.

Trong phòng ngủ phía đông, Tần Ly đang ngủ, nghe thấy tiếng động từ sân liền ngồi dậy.

“Ngủ đi, bây giờ đừng đi gặp cậu nhóc đó, nó vừa về cũng mệt mỏi rồi, để nó nghỉ ngơi thật tốt, bây giờ con đi tìm nó thì nó còn phải dành tâm tư và sức lực cho con. Một hai lần thì không sao, nhưng nhiều lần thì ai mà chịu nổi, sẽ cảm thấy phiền đấy.”

Tần Ly nhìn về phía Liễu Ngọc Mai, ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Cháu ngoan, bà không lừa con đâu, muốn làm bạn chơi lâu dài thì lúc hai người ở bên nhau, cả hai đều phải cảm thấy thoải mái vui vẻ, đã hiểu chưa?”

Tần Ly nằm xuống.

“Đúng rồi, sáng mai đừng vội vã vào phòng đợi nó, chờ nó tỉnh dậy con mới đi, tốt nhất là để nó xuống đón con lên.”

Tần Ly nằm trên giường, lông mi bắt đầu rung động.

“Được được được, chờ cậu bé tỉnh dậy ra khỏi phòng, con mới lên nhé.”

Tần Ly liền nhắm mắt, bắt đầu ngủ.

Chương 101 -

Liễu Ngọc Mai giúp cháu gái đắp chăn, bản thân thì đi đến phòng giữa, mở cửa, Tần Lực đang đứng ở cửa.

Sau khi vào trong, Tần Lực nhỏ giọng kể lại mọi chuyện xảy ra hôm nay, Liễu Ngọc Mai gật đầu, Tần Lực cũng liền rời đi.

“Hazzz...”

Liễu Ngọc Mai nghiêng người nhìn về phía nơi đặt bài vị, bà vốn có thói quen trò chuyện với bài vị mỗi ngày nhưng hôm nay mới chuẩn bị tâm trạng tốt thì bị một mùi hôi làm gián đoạn.

Là quả trứng vịt bị vỡ đặt trên bàn thờ, thời tiết này... đã bắt đầu hôi rồi.

...

Lý Truy Viễn tắm xong, ông cố và mấy người khác vẫn chưa về, cậu liền tự mình vào phòng ngủ nằm trên giường.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, gần như đã đến trưa.

Cậu nhìn về phía chiếc ghế trong phòng ngủ nhưng không thấy bóng dáng đó đâu, trong lòng có chút thất lạc

Không biết, hôm nay cô ấy mặc gì nhỉ.

Đứng dậy, cầm lấy chậu nước, đẩy cửa ra, cũng không thấy cô bé đứng ở cửa, mà trên chiếc ghế dựa góc đông bắc cũng không thấy bóng dáng của cô bé.

Lý Truy Viễn đi ra một bên ban công, nhìn xuống.

Hôm nay cô bé mặc một chiếc váy áo dài ngang ngực, áo màu đỏ, váy màu vàng nhạt, tóc buông xõa trên vai, so với cách ăn

mặc ngày thường thì càng thêm phần hoạt bát tinh nghịch.

Cô bé vẫn ngồi trong khung cửa, đôi giày thêu đặt lên bệ cửa.

Chợt cô bé như cảm nhận được điều gì đó, liền ngẩng đầu, nhìn lên lầu hai.

“Ổn định, A Ly!”

Tần Ly đứng dậy, đi vào nhà.

Để lại Liễu Ngọc Mai ở phía sau che đầu thở dài.

Tần Ly lên lầu hai, đến trước mặt Lý Truy Viễn, đôi mắt nhìn thẳng cậu.

“Tối qua anh về muộn nên ngủ quên mất.”

Sau khi giải thích một câu, Lý Truy Viễn bắt đầu rửa mặt, sau đó nắm tay Tần Ly đi xuống lầu, đã đến giờ ăn rồi, cậu đói bụng.

Bên dưới rất náo nhiệt, Lý Tam Giang, ông Sơn và Lưu Kim Hà đã ngồi đối diện một đĩa lạc một bát cá đông bắt đầu uống rượu.

Lưu Kim Hà và ông Sơn đã băng bó xử lý vết thương trên người, trên mặt cũng đắp thuốc cao..

Bọn họ không đến phòng khám, làm nghề này, bọn họ hiếm lúc đến phòng khám, đặc biệt là Lưu Kim Hà, rất nhiều người còn đến tìm bà để “chữa bệnh” mà.

Có điều, Lưu Kim Hà luôn có chừng mực, biết mình nặng nề bao nhiêu, mỗi lần cho người ta uống nước bùa mình pha bằng nước sôi, đường và vùng đen, thì đều yêu cầu gia đình đưa bệnh nhân đến bệnh viện để tiếp tục khám hoặc tiếp tục uống thuốc, nói rõ đây chỉ là phương pháp bổ trợ của mình.

Lý Truy Viễn biết, người bơi thuốc cho họ, chắc chắn là dì Lưu, lần trước dì Lưu bơi thuốc cho ông cố, tay nghề rất tốt.

“Anh Nhuận Sinh đâu rồi?”

“Nhuận Sinh à.” Ông Sơn ợ một cái, vừa định nói, thì nhìn thấy Nhuận Sinh và chú Tần đã cùng nhau từ đồng ruộng trở về.

Nhuận Sinh, đi cày ruộng.

Nhìn thấy Nhuận Sinh gánh cuốc, chân trần, người đầy mồ hôi, Lý Truy Viễn đột nhiên cảm thấy mình giống như là một người ăn bám vậy, dù thực sự là vậy.

“Ăn cơm rồi, ăn cơm rồi!”

Dì Lưu gọi mọi người ăn cơm.

Liễu Ngọc Mai một bàn, Lý Tam Giang một bàn, Lý Truy Viễn và Tần Ly ngồi bàn nhỏ, và... Nhuận Sinh lại ngồi riêng một bàn.

Bàn đó nằm ở góc khuất nhất, trước mặt là một bát cơm to, trong bát đựng thức ăn lấy từ bàn lớn, trên đó cắm một cây nhang to bằng cánh tay.

Nhuận Sinh cười rất mãn nguyện, không biết là vui vì thức ăn hay vui vì nhang, hoặc là, trong mắt cậu bé không có gì khác biệt cả.

Cho nên, không phải mọi người cô lập cậu bé, mà là nén nhang đó ở gần một chút thôi cũng sẽ xông vào mắt mũi, căn bản là không thể ăn cơm.

Lý Tam Giang còn đùa với ông Sơn:

“Hé hé, nhìn xem, lượng cơm Nhuận Sinh Hầu ăn càng ngày càng nhiều, sau này ăn cơm, không phải sẽ đốt thẳng một tháp hương luôn à!”

Ông Sơn hừ hừ hai tiếng, cúi đầu ăn cháo.

Bây giờ ông ấy không muốn ăn loãng, nhưng muốn ăn đặc cũng không được, vì răng đã rụng hết rồi còn đâu.

Sau lúc ăn xong, Lý Truy Viễn dẫn Tần Ly về lầu hai, đến chỗ cũ đọc sách.

Lúc này, có một chiếc xe ba bánh chạy lên sân, người lái xe là Lý Cúc Hương, phía sau ngồi chính là Thúy Thúy.

“Mẹ.”

“Bà.”

Mẹ con bọn họ vừa vào đã chạy đến trước mặt Lưu Kim Hà, nhìn thấy Lưu Kim Hà như vậy, cả hai đều rất ân cần lo âu.

Xem ra Lưu Kim Hà sáng nay về đến đây thì đã chữa trị vết thương rồi ngủ một giấc rồi, sợ gia đình lo lắng nên không về nhà trước.

“Mẹ không sao rồi, không sao rồi. Bà vẫn khỏe, khóc cái gì, không khóc.”

Lưu Kim Hà an ủi con gái và cháu gái của mình.

Thúy Thúy lau nước mắt, không khóc nữa nhưng ánh mắt lại đảo qua đảo lại.

“Đi tìm anh Viễn Hầu chơi đi, cậu bé ở trên đấy.” Lưu Kim Hà chỉ lên trên.

“Vâng ạ.”

“Đừng chơi lâu, chúng ta sẽ đưa bà về nhà ngay đấy, mấy ngày nữa con lại đến tìm tiểu Viễn Hầu chơi riêng.”

“Vâng ạ, mẹ.”

Thúy Thúy đi lên cầu thang, lên lầu hai, vừa ra ban công liền nhìn thấy anh Viễn Hâu và một cô gái mặc quần áo rất đẹp đang ngồi đọc sách.

Chương 102 -

Bình thường cô bé rất ít khi ra ngoài chơi trong thôn, nhà Lý Tam Giang cũng là nơi dân thôn ít lui tới nếu không có việc, còn Tần Ly thì căn bản không bước chân ra khỏi cửa nên trước đây Thúy Thúy chỉ nghe bà nội mình nhắc đến một lần, nói là nhà ông Tam Giang có một gia đình người làm thuê dài hạn, gồm mẹ già và con gái.

Hôm nay, cũng là lần đầu tiên Thúy Thúy được gặp Tần Ly.

"Thúy Thúy, em đến rồi à." Lý Truy Viễn đứng dậy, chào Thúy Thúy.

Tần Ly cũng nghiêng người sang, cô bé không nhìn Thúy Thúy mà tiếp tục nhìn Lý Truy Viễn.

Lúc Thúy Thúy nhìn thấy mặt cô gái, cô nhóc liền che miệng nhưng vẫn trực tiếp thốt lên:

"Wow, đẹp quá, xinh quá!"

Trước đây chỉ cảm thấy quần áo đẹp, giống như kiểu trong ti vi mới từng thấy, bây giờ nhìn thấy người thật rồi, quả thật là xinh đẹp.

Nhưng cho dù nghe thấy lời khen ngợi của Thúy Thúy, Tần Ly vẫn không nhìn cô nhóc, bởi vì Thúy Thúy chỉ là mệnh cứng, lại không bản.

Lý Truy Viễn đi đến trước mặt Thúy Thúy, giới thiệu: "Thúy Thúy, đây là Tần Ly, cháu gái của bà nội Liễu."

"Chào chị, em tên là Thúy Thúy, Lý Thúy Thúy."

Tần Ly đi theo Lý Truy Viễn, nhìn thấy Thúy Thúy chủ động đến gần mình, lông mi của cô bắt đầu rung động.

Lý Truy Viễn nắm lấy tay cô bé, cô bé yên lặng nhưng vẫn không phản ứng gì với sự nhiệt tình của Thúy Thúy.

Thúy Thúy có chút bối rối.

“Thúy Thúy, A Ly là người nhút nhát, cô ấy không phải cố ý với em đâu, cô ấy đối với tất cả mọi người đều như vậy.”

“Thật sao!”

Nụ cười lại xuất hiện trên mặt Thúy Thúy, nghe nói A Ly không ghét mình mà là ghét tất cả mọi người, cô nhóc liền cảm thấy rất vui.

Dù sao, mấy người khác trong thôn chỉ là ghét mình, còn A Ly là xem mình và mấy người khác là như nhau!

Lý Truy Viễn tạm thời cất sách, lấy đồ ăn vặt ra để mọi người cùng trò chuyện.

Thực ra, chính là Lý Truy Viễn và Thúy Thúy trò chuyện còn Tần Ly thì không nói chuyện.

Hơn nữa vì Thúy Thúy ở bên cạnh nên Lý Truy Viễn phải nắm tay Tần Ly, nếu không cô bé có thể sẽ nổi điên.

Thúy Thúy vừa ăn vừa để ánh mắt đảo qua đảo lại trên người anh Viễn Hầu và chị A Ly, chủ yếu là nhìn chị A Ly, vì cô ấy thật sự quá đẹp.

Còn mấy tâm tư khác, cô nhóc không có, thậm chí cô nhóc còn không có kiểu chiếm hữu giữa bạn bè, kiểu như cậu phải chơi với tớ, không được chơi với cô ấy, v.v., căn bản đều không có trong suy nghĩ của Thúy Thúy.

Cô nhóc rất vui, hôm nay được quen biết một người bạn khác, đặc biệt là lúc nghe anh Viễn Hầu giới thiệu Tần Ly luôn ở một mình trong quá khứ, không có bạn bè, cô nhóc liền rất đau lòng khổ sở, cô nhóc cảm thấy chị gái xinh đẹp này còn khổ hơn mình nhiều.

Rất nhanh, dưới lầu truyền đến tiếng gọi của Lý Cúc Hương, bọn họ phải về nhà rồi.

“Anh Viễn Hầu tạm biệt, chị A Ly tạm biệt, hai ngày nữa em sẽ đến chơi với hai người.”

Lý Truy Viễn vẫy tay với Thúy Thúy, sau đó cũng cầm lấy tay của A Ly, vẫy vẫy.

Cậu có thể cảm nhận được sự phản kháng nhẹ nhàng từ A Ly.

Sau lúc Thúy Thúy rời đi, Lý Truy Viễn cúi đầu nhìn Tần Ly đang đứng trước mặt, nói:

“Anh biết em đã thích nghi với bóng tối tự cô lập ấy nhưng anh vẫn khuyên em có thể thử bước ra ngoài, cảm nhận thế giới bên ngoài, trải nghiệm rồi mới quyết định có nên quay lại hay không.”

Tần Ly không nói gì, chỉ nhìn Lý Truy Viễn chăm chú.

Sau mấy lần bị cảm giác khó hiểu kia ập đến gần đây, Lý Truy Viễn càng cảm thấy, hiện tại của A Ly, rất có thể sẽ là tương lai của mình.

Không, nhìn bộ dạng của mẹ bây giờ, tương lai của mình sẽ còn nghiêm trọng hơn A Ly.

Tiếp theo, chính là khoảng thời gian yên tĩnh đọc sách.

Lấy vốn liếng đọc sách trước đó, cộng thêm hai lần trải nghiệm thực tế chứng kiến người chết ngửa, giờ đây, lúc Lý Truy Viễn đọc lại “Giang Hồ Chí Quái Lục”, tốc độ đọc của cậu hoàn toàn như kiểu lật xem tranh truyện tranh.

Mỗi bài viết, mỗi trang, ánh mắt tinh tường của cậu đều bắt lấy từ khóa, điểm đặc biệt để hình thành nhận thức rồi nhanh chóng lật sang trang khác.

Có được vật tham chiếu so sánh thích hợp, mấy trường hợp chết ngửa khác chỉ là thêm bớt dựa trên cơ sở đó.

Lý Truy Viễn đã tìm lại được cảm giác lúc xưa khi lật xem sách giáo khoa mới phát hành.

Một quyển lật xong rồi lại đổi sang quyển khác.

Cuối cùng, trước lúc dì Lưu gọi ăn tối, Lý Truy Viễn đã lật xong quyển thứ 42 của “Giang Hồ Chí Quái Lục”.

Ở góc dưới bên phải trang cuối cùng của quyển cuối cùng, có ghi vài dòng chữ nhỏ:

【Cuốn sách này là do ta du ngoạn thiên địa, đi khắp sông hồ ao đầm mà thu thập được. Người phàm tục đọc chỉ coi là chuyện chí quái tiểu đàm, lấy thêm tiền nước nô; nếu thật sự thưởng thức đến mức say sưa ngon lành thì thật sự là số phận nhiều thăng trầm.

Chỉ có thể, chúc huynh đài may mắn.

——Ngụy Chính Đạo.】

Chương 103 -

Lý Truy Viễn hơi dựa người vào ghế mây, một tay đặt sau gáy, trong lòng cảm thán:

Tác giả cuốn sách này, thật đúng là một người thú vị.

Về phần mấy lời tác giả nói cuối cùng, Lý Truy Viễn có thể hiểu được, người bình thường chưa từng thấy người chết ngửa thì chỉ coi là chuyện xưa quỷ quái, mà nếu đã từng thấy... thì chẳng phải là số mệnh không tốt sao.

Lúc này, Lý Truy Viễn cảm giác có một bàn tay mềm mại, luôn vào sau gáy cậu, đan vào ngón tay của cậu, là Tần Ly.

Lý Truy Viễn cười với cô bé, sau đó nhắm mắt lại, định chợp mắt một chút, đợi ăn tối xong, cậu có thể xuống tầng hầm tìm sách mới rồi.

Ừm, xem ra gối đầu bằng tay người khác, dễ chịu hơn.

Tần Ly nhìn chăm chú vào cậu bé đang nhắm mắt trước mặt mình, từ mái tóc, đến trán, đến mắt, đến mũi, đến miệng, sau đó cô lại thu hồi tầm nhìn, bắt đầu đếm từng sợi lông mi của cậu.

Đến giờ ăn tối, ông Sơn nói ngày mai ông ấy sẽ bảo Nhuận Sinh đẩy ông ấy đến bệnh viện huyện làm bộ răng giả rồi đẩy ông ấy về nhà, đợi vài ngày nữa sẽ bảo Nhuận Sinh đến nhà Lý Tam Giang.

Chờ đến lúc có việc làm, ông ấy sẽ nhờ người gọi Nhuận Sinh về để vớt thi.

Lý Tam Giang tức giận đập đũa xuống bàn, mắng:

“Thì ra là cậu nuôi con ngựa nhà cậu ở nhà tôi, lúc nào cần thì cậu lại dẫn đi, dùng xong lại thả ở nhà tôi ăn cỏ khô?”

Nếu chỉ ăn cỏ khô bình thường thì cũng thôi đi, nhưng thằng nhóc này một mình nó lại ăn nhiều hơn tất cả mọi người ở đây nữa!

Trước đây Đình Hầu nấu cơm, gạo chỉ có một nồi cạn, còn từ khi thằng nhóc này ở đây thì đã phải nấu riêng cho nó cả một nồi.

Ông Sơn mút lấy ống thuốc lào, liếc nhìn Lý Truy Viễn đang ngồi ăn cơm cùng với cô bé xinh đẹp trên bàn nhỏ, cười nói: “Tôi nói này Tam Giang Hầu à, ông tuổi này rồi, cũng phải có người kế nghiệp chứ, ông không hy vọng vào Nhuận Sinh Hầu, chẳng lẽ lại hy vọng vào thằng nhỏ này?”

“Cậu nói bậy!”

“Hắc, tôi có nói bậy hay không, ông nghe tôi nói trước, tôi biết, ông tìm ông nội của thằng bé này để nuôi dưỡng ông, đưa ông đi đoạn cuối, tôi tin rằng mắt nhìn người của Tam Giang Hầu ông sẽ không sai nhưng ông cả đời sống sung sướng quen rồi, chẳng lẽ lại muốn lúc già nằm trên giường mà còn phải chịu khổ, hoặc là bắt đầu bán tài sản?”

Nếu tài sản bán hết mà ông chưa chết thì sao, ngày ngày uống cháo ăn rau à?

Đúng rồi, sHán Hầu có ăn thì ông cũng không thiếu nửa phần nhưng ông nhìn Hán Hầu xem bây giờ sống ra sao. Muốn lúc già vẫn sống sung sướng thoải mái, không chỉ cần có người tận tâm ở bên chăm sóc mà còn phải...”

Ông Sơn vuốt ve hai ngón tay trước mặt Lý Tam Giang,

“Còn phải có thu nhập, Nhuận Sinh Hầu chỉ là ăn nhiều thôi nhưng vót thi thì rất giỏi, thằng bé này, giỏi giang hơn tôi nhiều.

Hơn nữa, Tam Giang Hầu ông không thiếu chút gạo ấy, ông cứ cho nó ít rau ít thịt thôi, gạo thì bao nhiêu cũng được!”

“Còn nhang nữa chi?”

Lúc này, dì Lưu bưng súp lên, cười nói: “Tôi sẽ tự làm nhang, không chỉ đủ cho nó ăn mà chúng ta còn có thêm một nghề nhỏ nữa.”

“Ừm...” Lý Tam Giang xoa xoa mũi, bỗng nhiên cảm thấy cái này cũng khá hay nhưng ông lại hỏi ông Sơn: “Nhuận Sinh Hầu cho tôi rồi thì cậu dưỡng già thế nào? Chẳng lẽ lại muốn sau này chạy đến nhà tôi để bám lấy tôi?”

“Ông yên tâm, tôi chết không được tử tế đâu.”

“Cậu nói cái gì vậy.”

“Lời thật lòng đấy, tôi đã nhìn thấu rồi, tôi không có số mệnh tốt như ông, có thể nằm trên giường rồi chết đi một cách thanh thản.”

“Cậu lắm nhảm cái gì vậy, giờ cậu cứ bảo Nhuận Sinh Hầu làm gãy chân cậu đi, không phải là cậu sẽ nằm trên giường, tiến đến cái chết thanh thản à?”

Ông Sơn: "..."

Sau một hồi cãi vã đùn đẩy, việc này liền xem như bị chấp nhận.

Lý Truy Viễn rất vui nhìn Nhuận Sinh đang chảy nước miếng, chờ nhang nén cháy hết, thật tốt quá, chỉ cần Nhuận Sinh ở đây thì việc cậu học tập đọc sách sẽ có thêm một kênh thực hành rồi.

Sau bữa ăn, Lý Truy Viễn đưa Tần Ly về phòng Đông rồi đến tủ ngăn kéo, lấy đèn pin ra lắp pin mới vào.

Phong tục ở nông thôn thường là đèn pin dùng xong phải tháo pin, để tránh hao pin.

Lý Truy Viễn hiện tại cũng không định nhờ ông cố thay bóng đèn ở tầng hầm, cậu cảm thấy cầm đèn pin đi xuống sẽ có cảm giác như đi tìm kho báu hơn.

Theo ánh sáng đèn pin, cậu đến chiếc rương đã mở lần đầu tiên, trong này còn khá nhiều sách, cậu định sẽ thanh lý từng chiếc rương một.

Đèn pin để bên trái, tay phải thì lần mò vào trong, như kiểu cầm vé số, sờ sờ, cuối cùng, Lý Truy Viễn đã sờ được hai chồng sách.

Hai chồng sách rất dày, hơn nữa có bìa cứng, giống như phần bìa xếp gọn gàng tất cả các quyển của một bộ sách lại với nhau.

Lấy hai chồng sách ra, đặt xuống đất.

Mỗi bộ đều có tám quyển, mỗi quyển không quá dày, bìa bọc sách không có chữ, Lý Truy Viễn lấy mỗi bộ một quyển ra, phát hiện trên bìa mỗi quyển sách cũng không có chữ, chỉ có thể mở ra xem nội dung trước thôi.

Chương 104 -

Đèn pin vừa chiếu vào, Lý Truy Viễn liền sửng sờ.

Là chữ viết tay, hơn nữa còn rất đẹp, là kiểu chữ nhỏ nhưng vẫn đề là, chữ này quá nhỏ, như chân kiến, hơn nữa hai mặt đều dày đặc...

Cho nên, mặc dù sách không dày nhưng nội dung của sách, lại dày đặc khủng khiếp.

Muốn đọc quyển sách này, chắc là mình phải tìm kính lúp rồi.

Lật xem bộ sách kia, hóa ra cũng là chữ nhỏ như nhau.

Hai bộ này, chẳng lẽ cùng một tác giả?

Lý Truy Viễn cầm đèn pin tìm kiếm kỹ một lúc, cuối cùng, ở mặt trong của hai chiếc bìa, tìm được hai mảnh giấy dán màu trắng, trên đó có ghi tên của hai bộ sách này, theo thứ tự là:

“Âm Dương Tướng Học Tinh Giải”, “Mệnh Cách Thôi Diễn Luận”.

Một cái là xem tướng, một cái là xem bói.

Lý Truy Viễn nhẹ nhàng vỗ vào đèn pin, ánh sáng không ngừng chiếu qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang suy tư của cậu.

“Ừm... có vẻ không có ích gì?”

Trải qua hai lần sự kiện chết ngửa, lại vừa đọc xong “Giang Hồ Chí Quái Lục”, Lý Truy Viễn vốn mong đợi sắp tới sẽ không ngừng tiếp tục học hỏi về phương diện chết ngửa nữa.

Giống như sau khi học xong khái niệm thì tiếp theo là cần tự mình tìm hiểu một số công thức, rồi lại xem thử bản thân có thể tìm cơ hội áp dụng công thức để giải bài toán hay không.

Nhưng lúc cầm hai cuốn sách này lên, cảm giác như mới học được một chút về một môn học giờ lại bắt đầu hai bài học mới rồi.

Quay đầu nhìn chiếc rương, đang phân vân có nên cất hai bộ sách này vào để lấy lại lần mò tiếp không, nhưng trong đầu lại hiện lên lời của ông cố tối hôm đó nói với mình:

“Tiểu Viễn Hâu, không thể ôm đồm, phải nắm vững từ cơ bản trước đã.”

Lý Truy Viễn lắc đầu, thôi vậy, đã cầm ra thì xem thôi. Xem xong, biết đâu lần sau có thể xem tướng số cho mấy người chết ngửa nhỉ?

Nhưng sự an ủi bản thân này thực sự quả là khó mà cân nhắc được.

Là xem tướng số cho mấy người chết ngửa bị ngâm thành thịt đông sao?

Hay là xem tướng số cho Tiểu Hoàng Oanh và lão bà mặt mèo, nói với họ, mệnh của các người không tốt, sẽ chết bất đắc kỳ tử à?

Mang tâm trạng phức tạp bất đắc dĩ, Lý Truy Viễn ôm hai bộ sách rời khỏi tầng hầm đi lên tầng hai, phía dưới chợt truyền đến tiếng của Liễu Ngọc Mai:

“Tiểu Viễn à, xuống giúp bà ư pha trà.”

Lý Truy Viễn cúi đầu nhìn xuống, trước cửa phòng Đông treo một bóng đèn, dưới bóng đèn Liễu Ngọc Mai ngồi đó, bên cạnh đặt một bộ đồ pha trà cùng với một bàn cờ vây.

“Được rồi, bà Liễu.”

Lý Truy Viễn đáp một tiếng, đặt sách vào bàn học trong phòng ngủ của mình, lại dùng khăn lau sạch bụi bẩn trên người rồi chạy xuống lầu.

Cho dù Liễu Ngọc Mai không gọi cậu thì cậu cũng sẽ tìm một khoảng thời gian riêng để nói chuyện với Liễu Ngọc Mai về việc chú Tần dạy cậu luyện công.

Đặc biệt là sau khi cầm được hai bộ sách này, ý định luyện võ càng trở nên cấp thiết hơn, vì sách vở lệch khỏi chủ đề, cậu chỉ có thể lựa chọn bồi dưỡng kiến thức ở ngoài để đuổi kịp tiến độ.

“Bà ơi, uống trà ạ.”

“Ừ.”

Sau khi pha trà, Lý Truy Viễn ngồi đối diện Liễu Ngọc Mai, cậu không vội nói chuyện của mình mà đợi Liễu Ngọc Mai mở lời trước rồi mình sẽ thuận thế đưa ra điều kiện.

Dù sao thì ai lại rảnh rỗi đến mức tối muộn trước lúc đi còn ngủ đặc biệt pha trà để uống chứ?

Có điều, Liễu Ngọc Mai vừa định mở lời thì cửa phòng Đông từ bên trong bị mở ra, Tần Ly đứng ở cửa, cô bé mặc một bộ váy ngủ bằng lụa trắng, dưới ánh đèn lại phát ra ánh sáng lấp lánh.

“A Ly à, con về phòng nghỉ ngơi đi, bà nội và Tiểu Viễn có chút chuyện muốn nói.”

Tần Ly không nhúc nhích.

Liễu Ngọc Mai chỉ có thể nháy mắt với Lý Truy Viễn.

Lý Truy Viễn nhìn Tần Ly: “A Ly, em đi ngủ đi, mai anh sẽ dậy sớm đọc sách.”

Tần Ly quay người, đóng cửa lại.

Liễu Ngọc Mai thở dài, hai đứa bây giờ vẫn còn là trẻ con, không có gì đáng ngại nhưng nếu đến lúc hai đứa trưởng thành, nếu cháu gái mình vẫn thân thiết với cậu bé này, nghe lời cậu bé như vậy, thì thật là đau đầu đây.

Có điều, hiện tại có một vấn đề đau đầu hơn cần phải giải quyết ngay.

“Tiểu Viễn à, ngày mai con đến phòng này để bái bài vị gia tiên nhà bà nhé.”

“Hả?”

“Cứ coi như là đi thăm viếng.”

“Vâng, bà.”

Cái này cứ như là đi thăm bạn bè, gặp mặt người lớn tuổi trong nhà bạn, nếu người lớn tuổi đó đã trở thành gia tiên trong nhà thì cũng phải bái một cái.

“Tiện thể nói với A Ly, dọn mấy cái khăn tắm bẩn và trứng vịt thối đi.”

“Khăn tắm?”

Lý Truy Viễn đột nhiên nhớ ra, khó trách mấy ngày nay mỗi tối cậu đều phải tìm một cái khăn tắm mới giặt phơi, cậu còn thắc mắc khăn tắm bẩn đi đâu rồi, hóa ra đều bị A Ly lấy đi.

Nhưng trứng vịt thối là sao?

Chương 105 -

Liễu Ngọc Mai có chút xấu hổ mở miệng nhưng vẫn phải cố gắng giải thích: “A Ly có một thói quen, sẽ mang mấy thứ con tặng về nhà, có lẽ là bà nội đã nói với nó hoặc nó tự nghĩ như vậy, cho rằng linh đường nên đặt mấy thứ quý giá nhất, thế là, A Ly đã đặt mấy cái khăn tắm bẩn ở đó. Còn cả quả trứng vịt kia nữa, hẳn là lúc ăn sáng hôm đó, con bóc cho nó, bây giờ đã hôi rồi.

Mấy thứ A Ly đặt ở đó, bà nội không dám động vào, sợ nó nổi giận, chỉ có con mới có thể giúp bà nội dọn dẹp. Ngoài ra, dạy dỗ nó, sau này đừng đặt mấy thứ khác lên linh đường nữa.”

Giờ dạy dỗ đứa cháu gái mình nuôi lớn mà lại phải nhờ cậy người ngoài, Liễu Ngọc Mai thực sự ức chế trong lòng mà, nhưng nhất định phải nói ra, nếu không, mỗi ngày lúc bà nội nói chuyện với gia tiên, đều phải chịu đựng mùi trứng vịt thối đó.

Bà thì không sao, chỉ cần ngủ lúc nói chuyện thôi nhưng tổ tiên hai nhà Tần, Liễu thì lúc nào cũng phải bị hun thối.

Mặt khác, bà nội cũng sợ sau này lại đặt thêm thứ gì mới lên linh đường, gần đây ăn sáng đều dùng đầu cá đông lạnh nấu cháo, bà thực sự sợ chỉ một chút sơ ý thì A Ly sẽ mang một bát đầu cá mà mình và Tiểu Viễn ăn về nhà, đặt lên vị trí chính của linh đường mất.

“Con biết rồi, bà, mai con sẽ đến bái vị gia tiên.”

Lý Truy Viễn không hỏi tại sao không đi bái ngay bây giờ? Cậu biết, bà Liễu không muốn A Ly cảm thấy bà đang mách lẻo.

“Ừ, rất tốt.” Liễu Ngọc Mai hài lòng gật đầu, ánh mắt bà dừng trên bàn cờ vây, “Xem nào, thích cái bàn cờ này không?”

Lý Truy Viễn nhìn kỹ bàn cờ vây, là một vật cổ xưa, ngửi kỹ thì còn có mùi đàn hương.

Đặc biệt là mấy quân cờ này, cầm vài quân trong tay, tròn trịa, mát lạnh, tuy khí chất và độ bóng đều giống nhau nhưng nhìn kỹ vẫn có thể nhận thấy một chút khác biệt, chứng tỏ mấy quân cờ này không phải là khuôn mẫu trên dây chuyền sản xuất mà được tạo ra theo phương pháp cổ xưa.

“Bà ơi, đây là thứ tốt.”

Lý Truy Viễn đã có chút miễn dịch với mấy món đồ quý giá mà Liễu Ngọc Mai thỉnh thoảng lấy ra rồi.

Hiện tại, dù nhãn hiệu “triệu phú” đã dần suy tàn nhưng hiện nay có thể hào phóng bày ra mấy thứ có gia thế như vậy, thực sự khiến người ta kinh ngạc.

“Thấy con và A Ly biết chơi cờ vây, bà mới lấy cái này ra cho hai đứa giải trí, lát nữa con mang về phòng mình đi.”

“Được, vậy con tạm thời giữ ở chỗ con ạ.”

Liễu Ngọc Mai hài lòng gật đầu, đang định tiễn khách nhưng nghe thấy Lý Truy Viễn nói thêm:

“Bà ơi, con từ nhỏ sức khỏe yếu nên muốn theo chú Tần tập luyện.”

Liễu Ngọc Mai liếc nhìn cậu bé trước mặt, dù trắng trẻo mềm mại thực sự không liên quan đến khỏe mạnh nhưng nhìn thế nào cũng không thấy cậu bé yếu đuối.

Có điều, bà cũng nhanh chóng hiểu được ý của cậu bé, nếu là trước kia, bà sẽ không chút do dự mà dùng vài câu nói để qua loa nhưng hiện tại bà vừa mới nhờ người ta giúp đỡ...

Thôi vậy, chỉ là dạy võ công gì đó, cũng không phải là phạm quy, cũng không phải là dạy mấy thứ khác.

“Được, bà đi nói với chú Tần.”

“Cảm ơn bà.”

“Lại đây, chúng ta chơi một ván đi.”

“Được.”

Bị một đứa trẻ năm thóp, Liễu Ngọc Mai trong lòng vẫn có chút khó chịu, vốn dĩ không định chơi cờ vậy nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà chơi một ván.

Sau đó, bà hối hận rồi, cờ mới đến giữa ván mà bà cảm thấy mình đã thua cuộc.

Lý Truy Viễn ban đầu là theo suy nghĩ dù sao cũng đã chiếm được lợi thế, bị bà hành hạ một chút để tiêu tan cơn giận cũng được, cậu đương nhiên cho rằng cờ nghệ của Tần Ly đều do bà Liễu dạy, mình chắc chắn không phải là đối thủ của bà Liễu.

Nhưng chơi một lúc, cậu đột nhiên phát hiện, cờ nghệ của bà Liễu còn thua cả mình.

Mình dựa vào sức mạnh của bộ não, tính toán nước đi trong đầu, miễn cưỡng được xem là cao thủ nghiệp dư, còn bà Liễu tối đa chỉ là trình độ nghiệp dư trung đoạn.

“Bà ơi, con buồn ngủ rồi, hay là thôi không chơi nữa?”

“Ừ, vậy con đi ngủ đi.”

“Được rồi.”

Lý Truy Viễn đứng dậy, thu dọn quân cờ rồi ôm bàn cờ lên lầu.

Liễu Ngọc Mai thì đi vào phòng, đến phòng ngủ, Tần Ly nhắm mắt, rất nghe lời cậu bé mà ngủ rồi.

Trên mặt bà Liễu lộ ra nụ cười hiền từ.

Bất kể thế nào thì cháu gái nhà mình, ngày càng có vẻ nữ tính hơn rồi.

“Bệnh của A Ly, nhất định sẽ khỏi, nhất định.”

...

Lúc đi đến ban công tầng hai thì tình cờ nhìn thấy ông cố đang đứng ở mép ban công vừa giải quyết xong nhu cầu, đang ở giai đoạn kéo lên rung rung để kết thúc.

“Ôm cái gì thế?”

“Bàn cờ bà Liễu cho mượn ạ.”

“Vẫn phải thu tâm lại, đọc nhiều sách, học hành chăm chỉ.”

“Con biết rồi, ông cố.”

“Ừ, nhà Anh Hào gặp chuyện, thời gian này không đến được, con phải tự mình cố gắng lên.”

“Nhà chị Anh Tử gặp chuyện gì thế ạ?”

“Nói là ông nam và bà nam của con bé đều bị bệnh, đang nằm viện, Anh Hào và mẹ con bé ở đó chăm sóc.”

Ông nam và bà nam của chị Anh Tử, hẳn là ông bà ngoại của chị ấy rồi.

Chương 106 -

Lý Truy Viễn mới hiểu, tại sao mấy ngày nay chị Anh Tử không đến tìm mình để học thêm, theo lẽ thường thì dù khả năng tiếp thu có kém đi chăng nữa thì bài tập lần trước chị ấy cũng phải xem xong rồi mới đúng.

“Chúng ta có cần đi thăm viếng không?”

“Thăm cái gì, nhà mẹ con bé ở Cửu Vu Cảng, đi xe buýt còn phải chuyển mấy chuyến, huống chi, nếu người thực sự không ổn, đi cũng là ông nội con đi, ông cố đi làm cái gì.”

“Ồ.”

“Về phòng ngủ sớm đi.”

“Ông cố, ông có kính lúp không?”

“Kính lúp?” Lý Tam Giang suy nghĩ một chút, “Xem ở hốc bếp xem có không, trước kia ông còn định dùng nó để nhóm lửa, sau đó phát hiện còn không bằng diêm, con muốn cái đó làm gì?”

“Đọc sách.”

Hai bộ sách đó chữ nhỏ quá.

“Đứa nhỏ đọc sách khổ sở như vậy sao, còn phải dùng kính lúp? Hay là ông cố dẫn con đi tiệm kính ở thị trấn, mua kính cho con? Mf thôi vậy, tiệm kính ở thị trấn sợ là trình độ không được, ông cố vẫn là dẫn con đi xe buýt đến bệnh viện nhân dân thành phố để mua kính.”

“Không cần đâu ông cố, con chỉ dùng để xem hình ảnh thôi, mắt con không cận thị.”

Lý Truy Viễn trước tiên vào phòng ngủ đặt bàn cờ rồi chạy xuống bếp, quả nhiên tìm thấy kính lúp phủ đầy bụi trong hộc bếp, sau khi lau sạch rồi, cậu lại quay về phòng ngủ, bật đèn bàn.

Lấy ra quyển đầu tiên, là “Âm Dương Tướng Học Tinh Giải”, tổng cộng tám quyển.

Lật trang, không có lời giới thiệu, thậm chí cả chú thích của phần đầu tiên cũng không có, trực tiếp là nội dung.

Lý Truy Viễn cầm kính lúp, nhìn chăm chú.

Liên tục xem ba trang giấy dày đặc cả hai mặt, Lý Truy Viễn phát hiện ra có điều không ổn.

Ba trang này thực chất rất nhiều chữ, nhưng đều nói về một thứ – lông mày.

Từ hướng đi, góc độ, độ dày, độ dài, màu sắc của lông mày... tổng cộng nói đến gần một nghìn loại.

Trang thứ tư bắt đầu, nó bắt đầu nói về bọng mắt.

Lý Truy Viễn không tiếp tục xem mà lật sang hai trang sau, xác nhận quả thật là dành hai trang với nội dung rất dài, chỉ để nói về bọng mắt.

Tiếp theo, lại bắt đầu nói về mí mắt.

Có chút mơ hồ, trong lòng Lý Truy Viễn nảy ra một suy đoán... Dù không có chú thích phần đầu tiên nhưng phần trước có nói, có lẽ đều thuộc về “mắt”?

Nhưng đã lật giở như vậy lâu rồi, hóa ra vẫn chỉ là một phần của “mắt”.

Lý Truy Viễn lật cuốn sách này đến trang cuối cùng, phát hiện nói về nếp nhăn ở khóe mắt... vẫn là mắt.

Sau đó, cậu lấy ra cuốn sách thứ hai, xem phần đầu rồi lật trang sang sau, ừm, mở đầu ba trang giấy, toàn bộ nói về dải tai.

Lật đến trang cuối cùng, nói về vành tai.

Quyển sách thứ ba nẩy ra, vẫn dùng phương pháp tương tự để xác nhận nhanh chóng, không sai, nó đang nói về nhân trung, chính là vùng giữa môi và mũi.

Vậy nên, bốn cuốn đầu, lần lượt nói về: mắt, tai, miệng, mũi.

Theo lý thuyết, ngũ quan bao gồm lông mày, mắt, tai, mũi, miệng, ở đây nó gộp lông mày và mắt làm một quyển, không dành riêng một quyển cho lông mày.

Nó còn khá tốt.

Bỏ qua khái niệm cơ bản, Lý Truy Viễn lấy ra quyển thứ năm, xem kỹ trang đầu tiên... cậu không hiểu, nhưng cũng đã tìm ra cảm giác, cái này dường như đang sắp xếp kết hợp, mỗi sự kết hợp tương ứng với một đoạn văn giải thích ngắn gọn và cực kỳ súc tích.

Ý nghĩa đại khái là, phạm vi bị hạn chế, rất nhiều thứ đã bị bỏ qua, người đọc sách nên tự mình hiểu.

Lý Truy Viễn dụi mắt, vậy nên, đây là xem tướng số sao?

Không phải là kiểu thầy bói đi đến trước mặt bạn: “Ấn đường của ngươi biến thành màu đen, sắp tới e là gặp tai họa.”

Theo logic trình bày của cuốn sách này, lẽ ra phải là: Người có biết ấn đường có bao nhiêu lựa chọn sắp xếp kết hợp không?

Lý Truy Viễn rất khó hiểu, rõ ràng là một cuốn sách xem tướng số liên quan đến mê tín dị đoan, nhưng tại sao lại toát ra một mùi vị khoa học nghiêm túc thế nhỉ.

Tác giả của cuốn sách này rốt cuộc có bao nhiêu năng lượng, đã quan sát kỹ lưỡng tương số của bao nhiêu người?

Không, sức mạnh của một người không thể làm được, thậm chí một môn phái cũng không thể làm được.

Cuốn sách này nếu không phải là viết bừa thì tác giả hẳn là đã sưu tầm và khảo chứng vô số tác phẩm và ghi chép liên quan của người xưa mới có thể tổng kết lại như vậy.

Lý Truy Viễn lật mở cuốn sách thứ sáu, xem kỹ trang đầu tiên.

Trán cậu toát ra mồ hôi nhỏ, dái tai đỏ bừng, cái này thường xảy ra lúc cậu giải bài toán, bộ não suy nghĩ quá nhanh chóng mà ra.

Xem xong trang đầu tiên, cậu vẫn không hiểu nội dung nhưng đã hiểu quy tắc.

Nếu nói cuốn sách thứ năm là sự sắp xếp kết hợp dựa trên bốn cuốn sách đầu về mắt, tai, miệng, mũi, thì cuốn sách thứ sáu, là sự sắp xếp kết hợp dựa trên cơ sở của cuốn sách trước, là sắp xếp kết hợp của sự sắp xếp kết hợp.

Nếu như nói, đến cuốn sách thứ năm còn có thể dựa vào việc học thuộc lòng để vượt qua, thì đến cuốn sách thứ sáu này đã liên quan đến khía cạnh tính toán toán học, lượng tính toán, quá lớn rồi.

Chương 107 -

Lý Truy Viễn hít một hơi thật sâu, lật mở cuốn sách thứ bảy.

Trang đầu tiên của lần này, cậu xem rất nhanh, bởi vì cậu chỉ đang xác nhận suy đoán.

Quả nhiên, cuốn sách thứ bảy là sự tăng cường thêm một bước dựa trên cuốn sách thứ sáu, độ khó hiểu và tính toán đã không chỉ đơn thuần là tăng gấp đôi nữa.

“Phù...”

Lý Truy Viễn hiện tại rất muốn đi rửa mặt nhưng do dự một chút vẫn lật mở cuốn sách thứ tám.

Xem xong trang đầu tiên của cuốn sách thứ tám, Lý Truy Viễn đóng sách lại, ngả người ra sau ghế.

Cậu phát hiện mình đã sai rồi, trước đó còn nghi ngờ tại sao một cuốn sách mê tín dị đoan lại có thể toát ra một mùi vị khoa học nghiêm túc.

Nhưng đến lúc lật đến cuốn sách thứ tám thì cậu đã nhìn thấy huyền học rồi

Bốn cuốn sách đầu về mắt, tai, miệng, mũi, giống như dữ liệu thô, hay gọi là số lượng thô, cuốn thứ năm đến cuốn thứ bảy là sự ứng dụng của số lượng thô.

Dùng cảm tính để ví von thì có thể so sánh với việc vẽ tranh, bạn học từ điểm, đường, mặt cơ bản nhất rồi đến lúc vẽ ra một vật hoàn chỉnh, đến bố cục kết cấu, đến sự kết hợp của ánh sáng và bóng tối, nhận thức ba chiều...

Lúc bạn có thể sao chép hoàn hảo tác phẩm của bậc thầy và vẽ ra một tác phẩm xuất sắc thì gần như đã đến trình độ của cuốn sách thứ bảy.

Cuốn sách thứ tám này... yêu cầu bạn cảm nhận được phong cách của riêng mình, sáng tạo ra trường phái, trở thành bậc thầy.

Vậy nên, cuốn sách này dù có thật thì người bình thường cũng chỉ có thể xem thôi, căn bản không học được, đừng nói đến cuốn sách thứ tám, trước tiên phải học xong một nghìn loại lông mày khi này đã.

Lý Truy Viễn liếc nhìn bộ sách “Mệnh Cách Thôi Diễn Luận” bên cạnh, được rồi, vò đã mềm không sợ rơi nữa.

Ngồi thẳng người, lật mở quyển đầu tiên, ồ, hóa ra là có lời tựa.

Quả nhiên, hai bộ sách này là của cùng một tác giả, bởi vì dòng đầu tiên, câu đầu tiên chính là: “Đọc xong tác phẩm trước “Âm Dương Tướng Học Tinh Giải”.

Đây là điều kiện tiên quyết cần thiết?

Tiếp tục đọc, Lý Truy Viễn liền phát hiện ra không phải như vậy, mà là suy luận về mệnh cách cần rất nhiều điều kiện, một là tướng số, một là tinh tú, một là khí vận.

“Chẳng lẽ trong thùng còn hai bộ của cùng một tác giả, mà mình chưa tìm thấy sao?”

Rất nhanh, Lý Truy Viễn phát hiện ra mình đã sai, bởi vì trong lời tựa, tác giả bày tỏ sự tiếc nuối, ông chỉ nắm vững tướng số nhưng đã không còn đủ sức để đi sâu nghiên cứu về tinh tú và khí vận nữa.

Hoặc nói cách khác, tinh tú và khí vận, vốn dĩ là bao dung lẫn nhau, không phải là phân loại riêng biệt, trong tướng số mệnh cách cũng có tinh tú và khí vận.

Theo quan điểm của tác giả, ông ấy cho rằng phương pháp thực sự để suy luận mệnh cách là cần phải hội tụ bốn học thuật này mới có thể thực sự đạt đến độ tinh vi.

“Có nghĩa là, học xong bốn cái này thì chỉ là nâng cao độ chính xác, vẫn không thể đạt được 100%.”

Mà tướng số trong tác phẩm trước là một trong mấy trợ thủ để hỗ trợ suy luận mệnh cách, nâng cao độ chính xác.

Lời tựa kết chú, Lý Truy Viễn chính thức lật sang trang đầu tiên.

Đầu tiên xuất hiện là một góc của hình vẽ, chính xác là cả trang này chỉ là một góc của hình vẽ, còn chữ viết thì được viết trong hình.

Lý Truy Viễn lật trang nhanh chóng, ghi nhớ hình vẽ trên mỗi trang vào trong đầu, lật xong cả cuốn sách thì bắt đầu ghép hình dạng trong đầu, ghép xong tuy vẫn còn thiếu nhưng đã có thể nhận ra nó là gì.

Là bát quái.

Vậy là, tám cuốn sách này ghép lại với nhau chính là một bát quái hoàn chỉnh.

Mà bộ sách này, thực ra... là một thuật toán mới hoàn chỉnh.

Khoảnh khắc này, Lý Truy Viễn có cảm giác như mình không phải đang ở trong ngôi nhà của ông cố ở nông thôn nữa mà là đã trở lại lớp học ở Thành phố rồi.

Mấy vị giáo sư già cùng với lũ học trò nhỏ tuổi như cậu, sau khi lẫn nhau tra tấn liên lộn ra nụ cười ám muội.

“Thật sự có cảm giác như đang học bài ở lớp học vậy.”

Lý Truy Viễn nhìn đồng hồ, phát hiện đã một giờ sáng, cậu đứng dậy rời khỏi nhà đi đến chỗ vại nước, bắt đầu múc nước ra, rửa mặt.

Toàn bộ con người liền trở nên sảng khoái, cậu lại lần nữa đẩy lên ý chí chiến đấu:

“Học, học thật tốt!”

...

Sáng sớm, trời còn tờ mờ sáng, Lý Truy Viễn mở mắt ra, nghiêng đầu, liền nhìn thấy thứ ánh sáng còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời chiếu vào phòng ngủ của mình.

Tần Ly ngồi trên ghế, nghiêng người về phía cậu.

Chắc là sợ giống như lần trước, đối diện trực tiếp với mình, lúc mình tỉnh lại sẽ bị dọa giết mình đây mà.

Hôm nay cô ấy mặc một bộ áo váy dài, chính là thân trên mặc áo có vải lót, phía dưới mặc váy.

Áo khoác màu xanh đậm điểm tuyết hoa văn trắng, váy màu xanh nhạt thêm thêm cảnh núi non, hoa lá.

Điều này khiến cho người tối qua đã dùng kính lúp đọc sách đến nửa đêm như Lý Truy Viễn, nhìn mà vô cùng dễ chịu.

Chương 108 -

Rửa mặt xong, tranh thủ trước lúc bữa sáng bắt đầu, Lý Truy Viễn mang ra bàn cờ mà bà nội Liễu tặng hôm qua, muốn chơi cờ với Tần Ly.

Nhưng Tần Ly nhìn thấy bộ bàn cờ đặt tiền kích thước bình thường đó lại không vội vàng cầm quân cờ lên.

“Không thích sao?”

Tần Ly không nói gì.

Lý Truy Viễn đành thu bộ bàn cờ này lại, lấy ra bộ bàn cờ nhựa đơn giản mà chú Tần mua cho cậu ở thị trấn.

Bố trí xong, Tần Ly lập tức cầm quân cờ lên đánh.

Thua liên tiếp ba ván, Lý Truy Viễn có chút nhớ nhung cuộc giao đấu với bà nội Liễu tối qua.

Có điều, cậu cũng có thể cảm nhận được sự tiến bộ trong kỹ năng chơi cờ của mình, bởi vì luôn bị cô bé áp chế nên rất dễ dàng phát hiện và khắc phục mấy thiếu sót của bản thân.

Cô bé đã không còn cố ý nhường cậu nữa, đến ván thứ ba, mặc dù vẫn là cậu thất bại thảm hại nhưng lúc hai người đối mặt nhau đã có không khí của một trận cờ chính thức rồi

Nhưng Lý Truy Viễn cũng hiểu rõ, giới hạn của mình sắp đến rồi, trừ khi cậu vứt bỏ hai bộ sách trong phòng ngủ, đổi lấy sách cờ để nghiên cứu, nếu không thì cậu sẽ mãi mãi không thể thắng được cô bé về kỹ năng chơi cờ.

Chỉ là làm như vậy có ý nghĩa gì chứ, tranh giành hơn thua trong mấy việc không cần thiết chỉ khiến người ta trông thật

ngây thơ.

“Tần Ly, em chơi cờ giỏi thật đấy.”

Cô bé dường như đang cười, mặc dù nét mặt không biểu hiện rõ ràng nhưng đôi môi hơi run rẩy, dường như đang báo hiệu hành động cô bé muốn làm.

Dì Lưu dưới lầu gọi xuống ăn sáng.

Ăn sáng xong, Lý Truy Viễn chú ý thấy, cô bé lại một lần nữa cầm quả trứng vịt muối mà mình đã lột vỏ cho, nắm trong tay, giấu vào tay áo.

Lý Truy Viễn liền nắm lấy tay cô bé, lấy quả trứng vịt muối ra:

“Tần Ly, đồ ăn thì phải ăn đi, đừng giấu, em muốn sưu tầm gì, sau này anh sẽ tặng em một số món quà.”

Mắt cô bé sáng lên.

Ăn sáng xong, Lý Truy Viễn giữ lời hứa đến phòng đông, Liễu Ngọc Mai không có trong nhà, cũng không theo thói quen thường ngày ngồi uống trà ngoài sân, bà là cố ý tránh xa.

Đây là lần đầu tiên Lý Truy Viễn vào phòng đông, nhìn thấy linh vị đầy đủ của họ hàng nhà Tần và nhà Lưu, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác mơ hồ như đã từng trải qua vậy

Hình như, mình đã từng đến mấy nơi giống vậy rồi, có cảm giác tương tự nhưng là nơi nào và ai đưa mình đi thì nhất thời không nhớ ra.

Lý Truy Viễn cúi người lạy linh vị, làm xong lễ rồi lại bắt tay dọn mấy chiếc khăn lông bản và quả trứng vịt thối trên linh vị.

Tần Ly lúc này đưa tay nắm lấy cánh tay Lý Truy Viễn, lông mi của cô không nháy, người cũng không run rẩy nhưng cũng biểu

hiện sự không muốn của cô bé.

Đây là vì người dọn dẹp là Lý Truy Viễn, nếu đổi người khác, dù là Liễu Ngọc Mai tự mình làm thì cô bé đã sớm nổi giận rồi.

“Tần Ly ngoan, muốn sưu tầm đồ thì đừng để ở đây, chúng ta có thể tìm một nơi tốt hơn để đặt, đây là nơi để đặt linh vị cúng tổ tiên, hiểu chưa?”

Tần Ly cúi đầu, cô bé rất thất vọng.

Lý Truy Viễn thì đang suy nghĩ, mình nên tặng cô bé món quà gì nhỉ?

Tặng đồ ăn, chắc chắn là không được, cô bé sẽ bí mật cất đi rồi lại tiếp tục bị mốc thối.

“Tần Ly, anh tặng em bộ cờ này nhé, không phải bộ mới mà là bộ chúng ta chơi cờ hôm nay, được đựng trong hộp gỗ nhỏ. Em cứ để ở đó, sau này mỗi sáng em lấy ra tìm anh, chúng ta cùng dùng nó để chơi cờ.”

Tần Ly ngẩng đầu, mặc dù vẫn chưa biểu lộ rõ ràng nhưng có thể cảm nhận được, toàn bộ con người cô bé đã trở nên rạng rỡ hơn.

Ngoài cửa nhà, Liễu Ngọc Mai đã cố ý tránh đi lúc này, giờ lại lặng lẽ đến gần, ở bên tường nghe trộm, không khỏi trợn mắt.

Bà ấy đã có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cẩn thận nâng niu bộ đồ chơi không đáng giá của cháu gái mình rồi

Bước ra khỏi cửa nhà, nhìn thấy Liễu Ngọc Mai.

“Bà nội Liễu.”

“Ừm.”

Lý Truy Viễn không vội đi, mà tiếp tục nói: “Bà nội Liễu, hôm nay thời tiết rất đẹp, bà nên đi dạo, hít thở không khí trong lành, sẽ tốt cho sức khỏe hơn đây.”

“Bà đã nói với A Lực rồi, tối nay nó bận xong việc sẽ dạy con, con cũng đừng sợ vất vả.”

“Làm sao mà sợ được. Cảm ơn bà nội Liễu.”

Lý Truy Viễn nắm tay Tần Ly đi lên cầu thang, tình cờ nhìn thấy Lý Tam Giang đi xuống, lúc không có việc gì, ông cố thường ngủ dậy rất muộn.

“Gần đây học hành thế nào rồi?”

Lý Tam Giang quên mất đêm qua mình đã hỏi rồi, ông ấy chỉ thích thú cảm giác quan tâm đến việc học của con cháu thôi.

Dù sao, nếu ông ấy thực sự suy xét kỹ thì có lẽ sẽ phát hiện ra Lý Truy Viễn gần đây đang đọc mấy cuốn sách gì.

Ừm, cũng bởi vì Tần Ly luôn ở bên cạnh Lý Truy Viễn xem sách, ông ấy lại có hơi sợ cô bé nên vẫn không muốn đến gần.

“Hơi khó nhưng con sẽ cố gắng.”

“Ừm, cố gắng là tốt rồi.”

Chương 109 -

Trở về ban công góc đông bắc tầng hai, Lý Truy Viễn lấy sách ra, sắp xếp kính lúp rồi lại lấy ra một quyển vở trắng bên cạnh.

Trong cuốn "Âm Dương Tướng Học Tinh Giải" có khá nhiều từ ngữ và hình dung liên quan đến "kích thước", "cắt may". Ngoài ra, còn có nhiều câu văn cổ trầu tượng, có lẽ là những từ ngữ thường dùng trong các sách y học cổ.

Mấy thứ này, Lý Truy Viễn hiểu chữ nhưng không có khái niệm nhận thức cụ thể, chỉ có thể cầm bút ghi lại trước.

May mắn là cái trước thì có thể hỏi Liễu Ngọc Mai, cậu bé có thể nhìn ra, mặc dù quần áo của Tần Ly là may đo nhưng chắc chắn đã được Liễu Ngọc Mai sửa đổi.

Cái sau thì có thể hỏi dì Lưu, dì Lưu rõ ràng là hiểu biết về y thuật.

Lúc này, chú Tần đã mang về nguyên liệu làm nhang, dì Lưu thì đã chuẩn bị để làm nhang theo phương pháp cổ truyền.

Lý Truy Viễn trong lòng không khỏi cảm thán, gia đình Tần Ly... rốt cục là loại tồn tại như thế nào vậy.

Lắc đầu, gạt bỏ mấy suy nghĩ linh tinh, Lý Truy Viễn chính thức bắt đầu học thuộc lòng.

Trong lớp của cậu có hai bạn học, thực sự là có khả năng đọc một lần là nhớ mãi.

Lý Truy Viễn biết mình không bằng bọn họ ở phương diện này, hơn nữa là chênh lệch rất lớn, bởi vì bản thân cậu cần phải đọc hai lần thậm chí ba lần.

Trong lúc đó, vì giữ tư thế cúi người cầm kính lúp quá lâu nên cổ hơi cứng.

Lý Truy Viễn tay trái tiếp tục cầm kính lúp đọc và học thuộc lòng, tay phải ấn vào cổ mình.

Chẳng mấy chốc, một bàn tay ấm áp mềm mại khác, cũng ấn vào phần cổ bên kia của cậu.

Lý Truy Viễn khước miệng nở nụ cười, thật sự là chứng ám ảnh cưỡng chế đáng yêu mà.

Toàn bộ buổi sáng, ngoại trừ đưa Tần Ly đi vệ sinh một lần và uống nước một lần thì Lý Truy Viễn đều đang học thuộc lòng.

Cậu cảm thấy trong đầu mình, đã đầy ắp đủ loại “mất” rồi.

Chờ đến lúc cậu học thuộc hết phần “tai miệng mũi” sau này, thì trong đầu cậu chắc chắn sẽ xuất hiện vô số khuôn mặt đủ loại, vô cùng dày đặc.

Thậm chí là kiểu mẫu tóc mà tiệm cắt tóc lớn nhất Thành phố cung cấp cho khách hàng để lựa chọn, ở chỗ cậu cũng thuộc loại nghèo nàn khiêm tốn.

Sau bữa trưa, Lý Duy Hán và Thôi Quế Anh đến.

Lý Truy Viễn đắm chìm trong việc học thuộc lòng, không để ý đến tình hình ở sân, Tần Ly bên cạnh tất nhiên là sẽ không nhắc nhở.

Chờ đến lúc nhận ra cơ thể Tần Ly bắt đầu run rẩy thì Lý Truy Viễn mới ngẩng đầu lên đầy kinh ngạc, nhìn thấy Thôi Quế Anh đang cố ý nhẹ nhàng bước đến gần.

Cậu vội vàng nắm lấy tay Tần Ly, sợ cô bé nổi giận với bà nội mình.

Thôi Quế Anh thấy cháu trai đang chăm chú xem sách, vốn không muốn làm phiền, lúc này chỉ cười nói: “Tiểu Viễn Hầu, đang xem sách đấy à?”

“Vâng, bà nội, ông nội đâu ạ?”

“Ông nội con đang nói chuyện với ông cố.”

“Có chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì, không liên quan đến con.”

“Là chuyện bên nhà thím ba sao?”

“Ừm... phải. Nói là bên đó muốn mời ông cố con đến xem.”

“Ồ.”

Thông thường lúc gặp phải chứng bệnh khó chữa ở bệnh viện chính quy thì rất nhiều gia đình sẽ tìm cách đi đường vòng thử xem, hơn nữa, việc hai ông bà lão cùng bị bệnh như vậy cũng không phải là phổ biến, quả thực là kỳ lạ.

“Cô bé này xinh thật đấy.”

Thôi Quế Anh giả vờ muốn đưa tay sờ đầu Tần Ly, Lý Truy Viễn liền vội vàng chắn trước mặt Tần Ly.

“Ừm...”

Thôi Quế Anh sững sờ một lúc, đành phải sờ đầu cháu trai mình.

“Bà nội, cô bé hơi nhát ạ.”

“Ồ, vậy à nhưng mà chơi khá hợp với con đấy.”

Nói chuyện với Thôi Quế Anh một lúc, Lý Duy Hán cũng lên thăm cháu trai.

Có điều, Lý Duy Hán chỉ hỏi thăm vài câu về việc ăn uống, ngủ nghỉ rồi không nói gì nữa, chỉ nhìn nhìn.

Chờ đến lúc gần đi, ông ấy nói: “Ồ, đúng rồi, Tiểu Viễn Hầu, ngày kia ông cố phải đi xa, ban đêm không về, đúng lúc đó người trong thôn đi nạo vét sông, ông dẫn con đi cùng nhé.”

Thôi Quế Anh nghe vậy liền trách móc: “Làm gì vậy, dẫn trẻ con đi nạo vét sông, sao ông nghĩ được như vậy thế?”

Lý Duy Hán không bận tâm: “Chỉ hai ngày thôi, ở ngoài ngủ một đêm, không có gì to tát, đâu phải như trước đâu, thời gian nạo vét sông ngắn rồi cũng không khổ như hồi trước, nhà mình có bốn người con trai, gồm cả Lôi Hầu, Phan Hầu cũng phải đi cùng mà.”

Thôi Quế Anh: “Cho dù chú Tam Giang phải đi Cửu Vu Cảng, không có ở nhà, Tiểu Viễn Hầu cũng có thể ngủ ở nhà chúng ta mà.”

“Chú nói, không tiện về nhà ngủ, dù sao Tiểu Viễn Hầu đã xuất gia rồi, chưa hoàn tục mà.”

Thực ra, Lý Duy Hán cũng muốn gặp cháu ngoại, thêm nữa, lần này cả gia đình đều huy động sức lao động đi nạo vét sông, ông ấy muốn dẫn Lý Truy Viễn đi chơi cho vui vẻ.

“Tiểu Viễn Hầu, con có muốn đi với ông nội không?”

“Vâng, ông nội.”

“Nhìn xem, cháu trai cũng đã đồng ý rồi kìa.”

Chương 110 -

Lý Duy Hán dẫn Thôi Quế Anh đi, hôm nay ông ấy đến chủ yếu là để truyền lời mời nhà vợ ở Cửu Vu Cảng cho chú Tam Giang.

Nghe nói có bệnh nhân cùng phòng đến thăm, người nhà của bệnh nhân là người thị trấn Thạch Cảng, kể về chuyện người vớt thi ở thôn Tư Nguyên, huyện Thạch Nam, nghe vô cùng thần bí.

Nhà vợ nghe vậy, chẳng phải là thôn con gái mình lấy chồng sao, lập tức liên lạc lại, muốn mời người ra tay xem.

Sau bữa tối, Lý Truy Viễn đi ra sân chờ, Liễu Ngọc Mai cũng không thất hứa, chú Tần dẫn Lý Truy Viễn đến sau nhà, bắt đầu dạy Lý Truy Viễn võ công:

Đứng trung bình tấn.

Theo yêu cầu của chú Tần, Lý Truy Viễn bắt đầu đứng lên sau đó chú Tần đưa tay sửa lại từng điểm phát lực, đồng thời miệng liên tục nhắc nhở từng chi tiết cần chú ý.

Sau một giờ điều chỉnh, chú Tần cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Còn Lý Truy Viễn thì đã mệt đến mức mồ hôi nhễ nhại, hai chân đều run rẩy.

Nhưng chú Tần chỉ cho cậu nghỉ ngơi một lúc rồi lại đứng tấn thêm một giờ.

Lúc lên cầu thang về phòng, Lý Truy Viễn vẫn phải vịn tường.

Tối hôm đó, Liễu Ngọc Mai ngồi ở cửa nhà hưởng gió mát, chú Tần đi đến bên bà thì đứng lại.

“Thế nào?”

“Đầu óc là tốt thật.”

“Tứ chi không ổn?”

“Không, không phải, ý là đầu óc tốt, học gì cũng nhanh, so với lúc con tập võ hồi nhỏ thì linh hội nhanh hơn rất nhiều, cậu bé đã có thể cảm nhận được vận luật “gốc rễ mọc dưới chân” rồi. Chỉ là tập võ cần phải chịu khổ, xem cậu bé có thể kiên trì được không.”

“Sao vậy, muốn thu đồ đệ à?”

“Không, con không có ý nghĩ đó.”

“Con dạy đi, nhớ kỹ, chỉ dạy võ công.”

“Vâng, con hiểu rồi.”

Liễu Ngọc Mai trở về nhà, ngồi trước linh vị, cầm một miếng bánh trên bàn thờ cắn một miếng, từ từ nhai.

Lúc này, trong linh đường đã không còn mùi hôi, bà cũng có thể thoải mái hơn nhiều rồi.

“A Ly thích cùng chơi với cậu bé Lý gia, bắt đầu học võ với A Lực rồi, phải xem cậu bé có kiên trì được không, nếu đầu óc tốt lại chịu được khổ... Ày da, tôi thực sự tò mò mẹ cậu bé sinh ra đứa con như vậy bằng cách nào.”

Liễu Ngọc Mai chuẩn bị đi ngủ, bà ấy muốn thả tóc xuống trước đã, đến khi đưa tay lấy chiếc gương đồng trên bàn trang điểm nhưng lại sờ không thấy gì, nhìn kỹ lại thì trên bàn này đâu có gương đồng nào?

Nhưng trong nhà này lại không thể nào có trộm được, cũng không ai đụng vào đồ của bà, trừ khi...

Liễu Ngọc Mai đi vào phòng ngủ, nhìn thấy con gái đang ngủ say, mà con gái còn đang ôm một chiếc hộp gỗ nhỏ.

“Con bé A Ly này, không phải đã lấy gương đồng của mình đi làm quà đáp lễ rồi chứ?”

...

Hai ngày tiếp theo, Lý Truy Viễn sống rất có quy luật, đọc sách, đứng tấn.

Ngày đầu tiên đứng tấn rất khổ sở, sáng thức dậy hai chân vẫn còn tê cứng, ngày thứ hai thì thấy đỡ hơn nhiều, đến ngày thứ ba, cậu thậm chí đã không còn cảm nhận được đau đớn và mệt mỏi nữa.

Chỉ cảm thấy đứng tấn là một loại ngồi xổm, tưởng tượng mình là một cái cây mọc trên mặt đất, theo cách dạy của chú Tần đi theo tiết tấu hô hấp và nhịp tim của mình, cơ thể nhẹ nhàng lay động theo biên độ rất nhỏ, ngay cả đầu óc buồn ngủ sau khi đọc sách cả ngày cũng trở nên tỉnh táo hơn nhiều.

Chỉ có điều, ba đêm này, chú Tần ngoài việc dạy cậu đứng tấn thì không dạy thêm gì nữa.

Lý Truy Viễn cũng không vội, bởi vì cậu đã có tiến bộ hơn trong việc đọc sách rồi.

Chỉ là việc học thuộc lòng và tính toán chồng chất, đối với cậu không phải là việc khó, chỉ ba ngày cộng với việc đọc sách dưới ánh đèn bàn trong phòng ngủ sau khi đứng tấn, cậu đã đọc đến cuốn thứ bảy của "Âm Dương Tướng Học Tinh Giải".

Ngoài ra, cậu cũng tiện tay đọc ba cuốn "Mệnh Cách Thôi Diễn Luận", tạm thời nắm được phương pháp tính toán cơ bản của việc thôi diễn mệnh cách.

Có điều, cậu cũng hiểu rõ, đây là lợi thế chiếm lĩnh giai đoạn ban đầu nhờ vào khả năng học tập mạnh mẽ của bản thân.

Sau này, muốn tiếp tục tiến thêm thì phải dành thời gian và công sức để từng bước chinh phục.

Đặc biệt là cuốn thứ tám của "Âm Dương Tướng Học Tinh Giải", cậu chưa bắt đầu đọc nhưng trong lòng đã biết được độ khó của nó, nhưng mà cuốn thứ tám này, lại là quan trọng nhất!

Có điều, cho dù chưa thành công nhưng học mấy thứ này rồi, trong lòng luôn có chút ngứa ngáy, háo hức muốn thử nghiệm, muốn xem kết quả thực tế ra sao.

Trên ban công tầng hai, Lý Tam Giang đang nằm trên ghế bành, vừa hút thuốc uống trà vừa ung dung nghe đài phát thanh đang hát "Trăm Mỹ Âm".

Lý Truy Viễn đi đến, hỏi: "Ông cố, sinh nhật ông là lúc nào vậy?"

"Sao thế?"

"Muốn ghi nhớ trước, để chúc thọ cho ông cố."

"Hể, thật trùng hợp, trước lúc con mới về quê thì đã qua rồi, lần tới thì phải đợi đến năm sau thôi."

"Vậy ông cố nói trước cho con đi, con sẽ ghi nhớ."

"Được được được."

Lý Tam Giang liền nói sinh nhật của mình, đứa nhỏ còn hỏi rất chi tiết, thậm chí còn hỏi cả giờ giấc, ông cũng không để tâm, đều nói cho cậu biết.

Sau đó, Lý Tam Giang phát hiện ra, cháu trai của mình lúc thì nhìn ông rất kỹ, lúc thì viết viết vẽ vẽ gì đó lên cuốn sổ.

Chương 111 -

"Tiểu Viễn Hầu, con viết cái gì vậy?"

"Tính toán."

"Toán học?"

"Vâng, gần giống vậy."

"Cho ông cố xem nào." Lý Tam Giang đưa tay lấy cuốn sổ, phát hiện trên sổ viết không phải là con số mà là mấy nét ngang nét dọc dày đặc hoặc thưa thớt.

"Cái này là gì thế?"

"Các bước tính toán ạ."

"Bây giờ giáo viên đều dạy kiểu này sao?"

"Vâng, tính toán theo cách này nhanh hơn."

"Ồ, vậy con cứ tính đi, học hành chăm chỉ nhé."

"Vâng." Lý Truy Viễn vừa tiếp tục quan sát tướng mạo của ông cố, vừa tiếp tục tính toán.

"Tiểu Viễn Hầu à, ông cố ngày mai phải đi Cửu Vu Cảnh, tối không về, Hán Hầu nói sẽ dẫn con đi đào sông à?"

"Vâng, con đã nói với ông nội rồi."

"Vậy thì đi theo ra ngoài hít thở không khí nhé, ông nội con cũng nhớ con lắm, ông nói cho con biết, lúc đó, ông nội con yêu nhất là mẹ con, bây giờ à, ông ấy yêu nhất là con, ông nội con, thật là thiên vị đấy."

Cuối cùng, Lý Truy Viễn tính toán xong, mày cậu nhú lại, cả người liền lộ ra vẻ uể oải.

"Hé, Tiểu Viễn Hầu, con sao thế?"

"Ông cố, con tính sai rồi."

"Tính sai thì tính sai thôi, biết sai là được rồi, tính lại thôi, chuyện gì to tát đâu."

Lý Truy Viễn gật đầu.

Trong kết quả tính toán dựa trên tướng mạo và mệnh cách của ông cố, cậu rút ra được mệnh cách của ông cố là:

【Tiên thiên đoản mệnh, đa bệnh nan y, thọ nguyên bất hậu, tài nguyên khô kiệt, mệnh trung kỵ thủy, cấm đi đường tà đạo.】

(Bẩm sinh chết sớm, nhiều bệnh quăn thân, thọ nguyên không dày, tiền tài khô kiệt, số mệnh kỵ nước, cấm đi lệch đường)

Nhìn kết quả tính toán của mình, lại nhìn ông cố đang nằm nghe kịch trước mặt.

Nếu chỉ sai một hai cái, hoặc mơ hồ một hai cái thì cũng thôi, dù sao mình cũng chưa học hết, có sai sót lệch lạc gì cũng là chuyện bình thường.

Nhưng, làm sao có thể sai hết như vậy?

Không, không phải là đơn giản là tính sai, mà là toàn bộ đều trái ngược!

Cảm giác thất bại tràn đầy trong lòng, đây là trải nghiệm mà cậu gần như chưa từng gặp phải trong quá khứ.

Trước đây, trong lòng cậu còn có chút tự hào khi thấy bản thân học được rất nhanh, bây giờ thì hoàn toàn biến mất rồi.

"Ông cố, con về phòng ngủ đây."

"Được, đi đi đi, ngủ sớm, mai ông nội con sẽ đến đón con."

"Ông cố, ông cũng ngủ sớm nhé."

Nhìn Lý Truy Viễn vẻ u sầu rời đi, Lý Tam Giang hơi ngạc nhiên
gãi gãi cằm, thầm nghĩ: 1

Đứa nhỏ này chỉ là làm sai một bài toán, cần gì phải thế chứ? 9

...

Trở về phòng, ngồi xuống trước bàn học.

Lý Truy Viễn nhìn hai bộ sách trước mặt, trong lòng bỗng nhiên
có cảm giác muốn ném bút, đẩy hết sách xuống đất.

Cậu không muốn học nữa, đã nảy sinh cảm giác chán học rồi.

Tay trái chống cằm, tay phải cầm chiếc gương đồng trên bàn học
nghịch ngợm.

Tối hôm đó cậu đã phát hiện ra, chiếc hộp cờ vây nhỏ đã biến
mất, thay vào đó là một chiếc gương đồng rất cổ xưa.

Cậu biết chắc chắn là A Ly đã lấy mất món quà của mình, còn
tặng lại cậu một món quà khác.

Hình ảnh của mình trong gương, đầy vẻ thất vọng.

Nhìn nhìn một lúc, cậu đột nhiên cảm thấy, đây mới là biểu hiện
bình thường mà một đứa trẻ ở tuổi của mình nên có.

Lần này, lúc đối mặt với mấy cảm xúc xuất hiện một cách không
rõ ràng này, cậu không còn hoảng hốt sợ hãi, cũng không cần
phải tự thôi miên thuyết phục bản thân về thân phận của mình
nữa.

Không ngờ chỉ tính sai bài toán mà còn có thể có tác dụng như vậy.

Cảm giác thất bại trong lòng Lý Truy Viễn dần được thu lại, cậu dùng tay trái cầm lấy gương, tiếp tục nhìn khuôn mặt mình trong gương, sau đó tay phải cầm bút, bắt đầu tính toán.

Mình lại tính bản thân mình xem.

Có câu, gọi là "thầy thuốc không thể tự chữa cho mình".

Nhưng so với câu này, thứ càng kiên cự gấp bội lần chính là...
"Thầy toán số không thể tự đoán mệnh".

Chỉ là, Lý Truy Viễn học xem tướng bói toán nhờ hai bộ sách được lấy ra từ tầng hầm lên, không có thầy dạy, hơn nữa tác giả của sách hiển nhiên cũng không nghĩ tới, sẽ có người có thể đọc hiểu và học được cuốn sách này nhưng lại không biết cả mấy điều cơ bản như vậy. Giống như sách giáo khoa Đại Số trang đầu tiên, sẽ không bao giờ đặt cho bạn một bảng cửu chương.

Tính toán một hồi, Lý Truy Viễn cảm thấy đầu óc mình hơi choáng váng.

Chắc là mệt rồi, ừm, tính xong thì phải ngủ liền mới được.

Tiếp tục tính toán một lúc.

Cảm giác hình như mình chảy nước mũi rồi, bị cảm sao?

Vươn tay sờ sờ, cúi đầu nhìn thử.

May quá, không bị cảm.

Không phải nước mũi,

Mà là máu.

"Bộp!"

Lý Truy Viễn trực tiếp gục mặt xuống bàn học, bất tỉnh nhân sự.

...

Rạng sáng năm giờ, Lý Truy Viễn ngẩng đầu ngồi dậy, dựa vào ghế, hé mắt nhìn.

Tư thế này duy trì đến năm giờ rưỡi, cảm giác dần phục hồi, đầu cũng bắt đầu đau nhức, đồng tử dần tập trung lại, ý thức từ từ trở về.

Lý Truy Viễn hai tay ấn vào trán, nhẹ nhàng từ xoa bóp.

Cậu không biết mình ngủ thiếp đi như thế nào, thậm chí cũng không biết mình tỉnh dậy lúc nào.

Nội dung từ **Chương 1** - đến **Chương 111** -

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: Zzbaivong